virtual-project.eu

RICHARD OSMAN

#1 bestseller
Sunday Times

Vânzări de milioane de exemplare
din întreaga serie

Glonțul care A RATAT ținta

CRIME SCENE PRESS

UN NOU MISTER PENTRU CLUBUL CRIMELOR DE JOI

RICHARD OSMAN

GLONȚUL CARE A RATAT ȚINTA

(Clubul Crimelor de Joi #3)

Original: *The Bullet That Missed* (2022)

Traducere din limba engleză:
GEORGE ARION JR.

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2022 —

Richard Osman este un scriitor, producător, comediant, scenarist şi prezentator de televiziune britanic. Este cunoscut drept gazdă a mai multor emisiuni, printre care *Pointless* şi *Richard Osman's House of Games*, a lucrat ca director de creație pentru Endemol UK, a prezentat emisiunea *Pointless* de pe BBC One şi este invitat frecvent la emisiuni-concurs ca *Have I Got News For You, Would I Lie to You* şi *Taskmaster*.

În prezent locuieşte la Londra şi se bucură de succesul uriaş al romanelor sale.

Pentru Ingrid. Te aşteptam.

Bethany Waites înțelege că acum nu mai e cale de întors. E momentul să fie curajoasă şi să vadă cum vor decurge lucrurile.

Cântăreşte glonțul în palmă.

Viața înseamnă să înțelegi ocaziile favorabile pe care le ai. Să înțelegi cât de rar apar, iar apoi să te ridici şi să pui mâna pe ele.

„Vino să ne vedem. Vreau doar să vorbim.” *Asta scria în e-mail. De când l-a citit, răsuceşte cuvintele în minte. Oare să le dea ascultare?*

Un ultim lucru înainte să se hotărască: să-i trimită lui Mike un mesaj.

Mike cunoaşte subiectul la care lucrează. Nu ştie amănuntele – un reporter trebuie să-şi păstreze secretele –, dar ştie că prezintă riscuri. E acolo dacă are nevoie de el, dar unele lucruri trebuie să le faci de unul singur.

Orice s-ar întâmpla diseară, i-ar părea rău să-l lase în urmă pe Mike Waghorn. E un prieten drag. Un bărbat amabil şi amuzant. De asta îl plac telespectatorii.

Dar Bethany visează la mai mult, şi poate că asta e şansa ei. O şansă periculoasă, dar rămâne o şansă.

Scrie mesajul şi apasă pe „trimite”. El n-o să răspundă în seara asta. E târziu. Probabil că aşa e cel mai bine. Parcă-i şi aduce vocea: „Cine trimite mesaje la zece seara? Milenialii şi obsedații sexuali, ăia trimit.”

Să pornim, deci. E momentul ca Bethany să învârtă roata norocului. Va trăi sau va muri?

Îşi toarnă o băutură şi mai priveşte o ultimă dată glonțul. Chiar nu are de ales.

Ridică paharul în cinstea ocaziilor favorabile.

— PARTEA ÎNTÂI —

La fiecare colț, un chip cunoscut

1

— Nu-mi trebuie machiaj, zice Ron.

Stă într-un scaun cu spătar drept, tare, pentru că Ibrahim i-a spus că nu e bine să te cocoşezi când apari la televizor.

— Chiar crezi că nu? răspunde cosmeticiana lui, Pauline Jenkins, scoțând pensule şi palete din geantă.

A montat o oglindă pe o masă din Camera de Puzzle. Are o ramă cu becuri, iar strălucirea lor se reflectă în cerceii ei de culoarea cireşelor în timp ce pendulează înainte şi înapoi.

Ron simte un mic impuls de adrenalină. Asta-i viața! Puțină televiziune. Dar unde sunt ceilalți? Le-a spus că pot să vină „dacă au chef, nu-i mare scofală", drept care va fi dărâmat dacă nu apare niciunul.

— Să mă accepte aşa cum sunt, zice Ron. Mutra asta e dobândită, spune o poveste.

— O poveste de groază, dacă-mi permiți remarca, spune Pauline uitându-se la paleta de culori, apoi la chipul lui Ron.

Îi trimite o bezea.

— Nu tre' să fim frumoşi cu toții, zice Ron.

Prietenii lui ştiu că interviul începe la ora patru. Sigur o să ajungă în curând, nu?

— Aici sunt de acord cu tine, dragule, zice Pauline. Miracole nu ştiu să fac. Dar îmi amintesc de tine pe vremuri. Al naibii de frumos erai, nu-i aşa?, dacă-ți place genul.

Ron mârâie.

— Şi, sinceră să fiu, chiar îmi place genul, e exact pe felia mea. Luptai mereu pentru muncitori, te dădeai în stambă peste tot, nu-i aşa?

Pauline deschide o cutie de pudră.

— Încă mai crezi în asta, nu? Să-i ridici pe muncitori?

Pieptul lui Ron iese puțin în față, ca un taur care se pregăteşte să intre în ring.

— Dacă încă mai cred în asta? Dacă încă mai cred în egalitate? Dacă încă mai cred în puterea muncii? Cum te cheamă?

— Pauline, răspunde Pauline.

— Dacă încă mai cred în demnitatea unei zile de muncă pentru un salariu cinstit, Pauline? Mai mult ca niciodată.

Pauline dă aprobator din cap.

— Perfect. Atunci ține-ți gura cinci minute şi lasă-mă să termin treaba pe care sunt plătită să o fac, adică să le reamintesc telespectatorilor *South East Tonight* ce frumusețe eşti.

Gura lui Ron se deschide, dar, lucru neobişnuit, din ea nu iese niciun cuvânt. Pauline începe să-i aplice fondul de ten fără să mai spună nimic.

— Demnitate pe naiba. Ce ochi frumoşi ai! Ca Che Guevara dacă ar fi muncit ca hamal.

În oglinda lui, Ron vede cum uşa Camerei de Puzzle se deschide. Intră Joyce. Fusese convins că n-o să-l dezamăgească. Nu în ultimul rând pentru că ea ştie că Mike Waghorn o să fie acolo. Adevărul e că toate acelea erau ideea ei. Ea alesese dosarul.

Ron observă că Joyce poartă un cardigan nou. Pur şi simplu nu se poate abține.

— Ne-ai zis că n-o să te machiezi, Ron, spune Joyce.

— Te obligă, răspunde Ron. Ea e Pauline.

— Bună, Pauline, salută Joyce. Ai ceva de lucru aici.

— Am trăit şi mai rele, zice Pauline. Am lucrat o vreme la *Casualty.*[1]

Uşa se deschide din nou. Intră un cameraman, urmat de un sunetist, urmat de o străfulgerare de păr alb, foşnetul slab al unui costum scump şi parfumul desăvârşit, masculin, dar subtil, al lui Mike Waghorn. Ron o vede pe Joyce îmbujorându-se. Şi-ar da ochii peste cap dacă nu i s-ar fi aplicat deja produsul anticearcăne.

— Ei bine, iată-ne cu toții aici, spune Mike şi afişează un zâmbet la fel de alb precum îi e părul. Numele meu e Mike Waghorn. Acela, unicul – să nu acceptați înlocuitori.

— Ron Ritchie, spune Ron.

— Chiar el, chiar el, zice Mike şi îi strânge mâna lui Ron. Nu v-ați schimbat deloc, nu-i aşa? Parcă am fi în safari şi am vedea leul de aproape, domnule Ritchie. E un bărbat ca un leu, nu-i aşa, Pauline?

— Cu siguranță e ceva, îi dă Pauline dreptate în timp ce pudrează obrajii lui Ron.

Ron îl vede pe Mike întorcându-şi încet capul spre Joyce, dându-i jos cardiganul nou din priviri.

— Şi dumneata cine eşti, dacă-mi permiți să întreb?

— Eu sunt Joyce Meadowcroft.

Aproape că face o reverență.

— Chiar că da, spune Mike. Să înțeleg că tu şi magnificul domn Ritchie formați un cuplu, Joyce?

— O, Dumnezeule, nu, Doamne fereşte, numai gândul, nu, Doamne, nu. Nu, răspunde Joyce. Suntem prieteni. Fără supărare, Ron.

— Prieteni, repetă Mike. Ce noroc pe Ron.

— Nu mai flirta, Mike, spune Pauline. Nimeni nu-i interesat.

— O, Joyce sigur e interesată, zice Ron.

— Chiar sunt, spune Joyce, pentru sine, dar suficient de tare cât să se audă.

Uşa se deschide din nou şi Ibrahim îşi iţeşte capul înăuntru. Bun băiat! Doar Elizabeth mai lipseşte.

— Am întârziat?

— Ai ajuns la țanc, răspunde Joyce.

Sunetistul îi prinde lui Ron un microfon pe rever. Ron poartă un sacou peste tricoul cu West Ham, la insistențele lui Joyce. E nenecesar, în opinia lui. Ba chiar un sacrilegiu. Ibrahim se aşază lângă Joyce şi se uită la Mike Waghorn.

— Eşti foarte frumos, domnule Waghorn. O frumusețe clasică.

— Mulțumesc, zice Mike dând aprobator din cap. Joc squash, îmi hidratez pielea, iar de restul se ocupă natura.

— Şi cam o săptămână de machiaj, intervine Pauline, făcându-i ultimele retuşuri lui Ron.

— Şi eu sunt foarte frumos, e o remarcă pe care o aud des, spune Ibrahim. Cred că, dacă viața mea ar fi luat o altă turnură, e posibil să fi fost şi eu crainic de ştiri.

— Eu nu sunt crainic de ştiri, spune Mike. Sunt un jurnalist care se întâmplă să prezinte ştirile.

Ibrahim încuviințează.

— Aveți o minte ascuțită. Şi mirosiți un subiect bun.

— Păi, de asta mă aflu aici, spune Mike. Imediat ce am citit mail-ul am adulmecat un subiect de ştiri. Un nou stil de viață, satele de pensionari, şi în miezul ei figura celebră a lui Ron Ritchie. Mi-am zis: „Da, telespectatorilor o să le placă la culme”.

De câteva săptămâni lucrurile au fost liniştite, dar Ron e încântat că gaşca a pornit din nou la acțiune. Interviul e un şiretlic. A fost conceput de Joyce ca să-l atragă pe Mike Waghorn la Coopers Chase. Ca să vadă dacă-i poate ajuta la caz. Joyce i-a trimis un e-mail unuia dintre producători. Chiar

şi aşa, tot înseamnă că Ron va apărea din nou la televizor, iar el e încântat nevoie mare.

— Veniți la cină după aceea, domnule Waghorn? întreabă Joyce. Am rezervat o masă pentru treizeci de persoane. După ora de vârf.

— Te rog, spune-mi Mike, spune Mike. Şi mă tem că nu. Încerc să nu mă amestec printre oameni. Ştii cum e, imunitatea, microbii şi alte cele. Sunt sigur că înțelegi.

— Ah, face Joyce.

Ron îi citeşte pe chip dezamăgirea. Dacă în Kent sau Sussex există vreun fan mai înfocat al lui Mike Waghorn decât Joyce, i-ar face plăcere să-l întâlnească. De fapt, dacă se gândeşte mai bine, nu i-ar face plăcere să-l întâlnească.

— Întotdeauna există mult alcool, îi spune Ibrahim lui Mike. Şi bănuiesc că vor veni şi mulți fani de-ai dumneavoastră.

Mike a căzut pe gânduri.

— Şi îți putem povesti totul despre Clubul Crimelor de Joi, spune Joyce.

— Clubul Crimelor de Joi? întreabă Mike. Pare inventat.

— Totul e inventat, dacă stați bine să vă gândiți, zice Ibrahim. Alcoolul e subvenționat, apropo. Au încercat să retragă subvenția, dar am organizat o şedință, le-am zis câteva de dulce şi s-au gândit mai bine. Şi vă scoatem de-acolo până în ora 19.30.

Mike se uită la ceas, apoi se uită la Pauline.

— Probabil n-ar strica o cină rapidă, ce zici?

Pauline se uită la Ron.

— Tu o să fii acolo?

Ron se uită la Joyce, care dă ferm din cap.

— Se pare că o să fiu, da.

— Atunci rămânem, zice Pauline.

— Bun, bun, spune Ibrahim. Am vrea să discutăm ceva cu dumneata, Mike.

— Şi anume? întreabă Mike.

— Toate la timpul lor, răspunde Ibrahim. N-aş vrea să-ți distrag atenția de la Ron.

Mike stă într-un fotoliu în fața lui Ron şi începe să numere până la zece. Ibrahim se apleacă spre Joyce.

— Testează sonorul microfonului.

— Îmi dădusem seama, replică Joyce, iar Ibrahim dă din cap. Mulțumesc

că l-ai convins să rămână la cină – nu se ştie niciodată, nu?

— Chiar nu se ştie niciodată, Joyce, aşa este. Poate că până la sfârşitul anului voi doi veți fi căsătoriți. Şi chiar dacă nu veți fi – un deznodământ pentru care trebuie să fim pregătiți –, sunt convins că va avea informații cu duiumul despre Bethany Waites.

Uşa se deschide încă o dată şi în cameră intră Elizabeth. E toată gaşca. Ron se preface că nu e tuşat. Ultima dată când a avut o asemenea gaşcă, erau cu toții spitalizați în urma scuturilor încasate de la poliție cu ocazia grevei tipografilor de la Wapping. Ce zile fericite…

— Nu mă luați în seamă, spune Elizabeth. Arăți diferit Ron, ce s-a întâmplat? Arăți… sănătos.

Ron mârâie, dar vede că Pauline zâmbeşte. Un zâmbet al naibii de frumos, trebuie s-o recunoască. Oare e Pauline de nasul lui? Are aproape şaptezeci de ani, poate e cam tânără pentru el? El de nasul cui e, de fapt, zilele astea? N-a mai verificat de mult. Oricum, ce zâmbet!

2

Poate fi greu să conduci o bandă de traficanți de droguri în valoare de milioane de lire dintr-o celulă de închisoare. Dar, aşa cum descoperă Connie Johnson, nu e imposibil.

Majoritatea celor din personalul închisorii sunt de partea ei, şi de ce n-ar fi? Aruncă în stânga şi-n dreapta cu mulți bani. Mai sunt vreo doi gardieni care nu cooperează, însă, iar săptămâna asta Connie a fost deja nevoită să înghită două cartele SIM ilegale.

Diamantele, crimele, geanta de cocaină. Capcana îi fusese întinsă meticulos, iar data procesului stabilită peste două luni. Până atunci vrea neapărat să țină lucrurile în mişcare.

Poate că va fi găsită vinovată, poată că nu, dar Connie preferă mereu să fie optimistă. Fă-ți planuri pentru situația în care ai succes, spunea mama ei, deşi la scurt timp după aceea murise, lovită de o dubă neasigurată.

Mai presus de orice e bine să fii ocupat. La închisoare, rutina e importantă. De asemenea, e important să ai lucruri pe care să le aştepți cu nerăbdare, iar Connie aşteaptă cu nerăbdare să-l ucidă pe Bogdan. Din cauza lui se află ea aici şi, chit că are ochii ca nişte lacuri de munte, va trebui să iasă din peisaj.

La fel şi moşul. Cel care l-a ajutat pe Bogdan să-i întindă capcana. A întrebat încolo şi-ncoace şi a descoperit că-l cheamă Ron Ritchie. Şi el va trebui să iasă din peisaj. O să-i lase până după proces – juraților nu le place când martorii sunt ucişi –, dar apoi va trebui să-i omoare pe amândoi.

Coborând privirea la telefon, Connie vede că unul dintre bărbații care lucrează în blocul administrativ al închisorii e pe Tinder. Are un început de chelie şi stă în picioare lângă ceea ce pare a fi, culmea, un Volvo, dar ea dă *swipe* spre dreapta oricum, pentru că nu se ştie niciodată când te poți folosi de cineva. Vede imediat că au făcut *match*. *Quelle surprise!*

Connie a făcut nişte cercetări despre Ron Ritchie. Se pare că a fost celebru în anii ’70 şi ’80. Se uită la poza lui de pe telefon, cu figura de boxer nepriceput în timp ce răcneşte în megafon. Fără îndoială un om căruia îi place lumina reflectoarelor.

Ce noroc pe tine, Ron Ritchie, îşi zice Connie. *Când termin eu cu tine, o să fii celebru din nou.*

Un lucru e cert: Connie va face orice ca să rămână în închisoare cât mai

puțin. Iar odată ce iese de-acolo poate începe haosul.

Uneori în viață pur şi simplu trebuie să ai răbdare. Prin fereastra ei cu gratii, Connie se uite în curtea închisorii şi la dealurile din zare. Îşi porneşte cafetiera Nespresso.

3

Mike şi Pauline li s-au alăturat la cină.

Lui Ibrahim îi place mult când toată gaşca se strânge laolaltă. Când se strânge laolaltă şi se concentrează asupra unei misiuni. Joyce fusese de neclintit că vor ancheta cazul Bethany Waites. Ibrahim se grăbise să-i dea dreptate. În primul rând pentru că era un caz interesant. Un caz neelucidat. Dar în principal pentru că Ibrahim se îndrăgostise de Alan, noul câine al lui Joyce, şi e îngrijorat că, dacă o supără, Joyce i-ar putea limita accesul la el.

— Vrei nişte vin roşu, Mike? întreabă Ron cu sticla ridicată.

— Ce e? întreabă Mike.

— Cum adică?

— Ce vin e?

Ron dă din umeri.

— E un vin roşu, nu ştiu marca.

— Bine, hai să trăim periculos, doar de data asta, spune Mike şi îl lasă pe Ron să toarne.

Sunt foarte interesați să stea de vorbă cu Mike Waghorn despre uciderea lui Bethany Waites. Umblă teoria cum că ar avea informații care nu există în dosarul oficial de la poliție. Mike încă nu ştie asta, bineînțeles. El doar se bucură de vin gratis împreună cu patru pensionari inofensivi.

Ibrahim va avea răbdare înainte să înceapă cu întrebările despre crimă, pentru că ştie că Joyce e fericită nevoie-mare că l-a cunoscut pe Mike şi mai întâi are ea multe întrebări pentru el. Le-a scris în caietul ei, care se află în geantă, în caz că uită vreuna.

Acum că Mike are un pahar de vin roşu neidentificat în fața lui, e limpede că Joyce se simte pregătită să înceapă.

— Mike, când prezinți ştirile, ai totul scris de-a gata sau ai voie să-ți foloseşti şi propriile cuvinte?

— Excelentă întrebare, zice Mike. Pătrunzătoare, ajunge direct în miezul lucrurilor. Totul e scris, dar nu respect întotdeauna scenariul.

— Ți-ai dobândit dreptul ăsta de-a lungul timpului, zice Joyce, iar Mike îi dă dreptate.

— Dar uneori intru în bucluc din cauza asta, observă Mike. M-au pus să merg la un curs de imparțialitate în Thanet.

— Bravo ție, spune Elizabeth.

Ibrahim vede cum Joyce aruncă pe furiş o privire în caietul din geantă.

— Porți vreodată haine speciale când prezinți ştirile? întreabă Joyce. Anumite şosete sau ceva de genul ăsta?

— Nu, răspunde Mike.

Joyce încuviințează dând din cap, uşor dezamăgită, apoi mai aruncă o privire în caiet.

— Ce se întâmplă dacă ai nevoie la toaletă în timpul emisiunii?

— Pentru Dumnezeu, Joyce! exclamă Elizabeth.

— Mă duc înainte să înceapă emisiunea, răspunde Mike

Deşi e amuzant ce se întâmplă, Ibrahim se întreabă dacă n-ar fi momentul să demareze chiar el discuțiile din seara aceea.

— Aşadar, Mike, avem o…

Joyce îi pune o mână pe braț.

— Ibrahim, iartă-mă, mai am doar câteva lucruri. Cum e Amber?

— Cine-i Amber? întreabă Ron.

— Cea care prezintă ştirile împreună cu Mike, spune Joyce. Serios, Ron, te faci de râs!

— Mi se mai întâmplă, zice Ron.

Îi vorbeşte direct lui Pauline, care, în opinia lui Ibrahim, se aşezase foarte țintit lângă Ron la începutul cinei. De obicei Ibrahim stă lângă Ron. N-are a face.

— A venit doar de trei ani, dar deja începe să-mi placă de ea, explică Joyce.

— E grozavă, spune Mike. Se duce mult la sală, dar e grozavă.

— Are şi un păr superb, plusează Joyce.

— Joyce, ar trebui să-i judeci pe prezentatori după calitatea lor jurnalistică, spune Mike. Nu după înfățişare. Prezentatoarele în mod special sunt nevoite să se confrunte cu asta.

Joyce încuviințează, dă pe gât jumătate de pahar de vin alb, apoi dă iar din cap.

— Înțeleg ce spui, Mike. Mă gândesc doar că poți şi să fii talentată, şi să ai un păr superb. Poate că sunt superficială, dar pentru mine ambele lucruri sunt importante. Claudia Winkleman e un exemplu bun. Şi tu ai păr superb.

— Aş vrea friptură de vită, vă rog, îi spune Mike ospătarului care a venit să le preia comanda. Făcută în sânge spre mediu, de preferință mai spre în sânge. Dar dacă e mai spre mediu n-o să mor.

— Mike, parcă am citit undeva că eşti budist?

Ibrahim şi-a petrecut dimineața făcând cercetări despre oaspetele lor.

— Aşa e, spune Mike. De treizeci şi ceva de ani.

— Aha, face Ibrahim. Aveam impresia că budiştii sunt vegetarieni. Eram aproape convins.

— Sunt şi anglican, explică Mike. Aşa că pot să aleg. Tocmai asta-i ideea cu a fi budist.

— Acum am înțeles, spune Ibrahim.

Mike a trecut la al doilea pahar de vin roşu şi pare gata să devină centrul atenției. E perfect.

— Ia povestiți-mi despre Clubul Crimelor de Joi, zice el.

— E o chestie destul de secretă, spune Ibrahim. Dar ne întâlnim, o dată pe săptămână, noi patru, ca să ne uităm pe dosare vechi ale poliției. Să vedem dacă putem rezolva cazuri pe care ei n-au reuşit să le elucideze.

— Pare un hobby distractiv să cercetezi crime vechi, spune Mike. Pun pariu că vă ține ocupați. Încep să se-nvârtă micuțele celule cenuşii? Ron, să mai luăm o sticlă de vin roşu?

— În ultima vreme au fost mai degrabă crime recente, spune Elizabeth aruncând momeala şi mai departe.

Mike râde. E clar că nu i se pare că Elizabeth vorbeşte serios. Ceea ce probabil că e mai bine. Încă n-ar vrea să-l sperie.

— Înțeleg că nu vă deranjează câteva probleme ici-colo, spune Mike.

— Io am fost mereu un magnet pentru probleme, spune Ron.

Pauline îi umple din nou paharul.

— Ai grijă, Ron, eu mereu am fost o problemă.

Ibrahim vede că Joyce zâmbeşte reținut, tainic, când aude asta. Ibrahim hotărăşte că, înainte de a încerca să mute subiectul discuției, cu binişorul, la Bethany Waites, are şi el o întrebare de adresat. Se întoarce spre Pauline.

— Eşti căsătorită, Pauline? întreabă.

— Văduvă, răspunde Pauline.

— Au, fir-ar! face Joyce.

Ibrahim observă că amestecul de vin şi celebrități din seara asta a transformat-o într-o căpriță agitată.

— De cât timp eşti singură? întreabă Elizabeth.

— De şase luni, zice Pauline.

— Şase luni? Nu-i deloc aşa mult, spune Joyce şi pune mâna peste a Paulinei. După şase luni eu încă puneam o felie în plus în prăjitorul de pâine.

Oare era momentul? Să începem, îşi zice Ibrahim. A venit momentul să facă schimbări mici, subtile, în conversaţie, ca să poată începe să discute despre Bethany Waites. Un dans delicat, unde Ibrahim era maestrul coregraf. Şi-a planificat de mult prima mişcare.

— Aşadar, Mike, mă întrebam dacă…

— Asta v-o spun pe degeaba, zice Mike ignorându-l pe Ibrahim, rotindu-şi paharul de vin în aer. Dacă vreţi să rezolvaţi o crimă, am eu un nume pentru voi.

— Aşa? zice Joyce.

— Bethany Waites, spune Mike.

Mike a fost cooptat. Clubul Crimelor de Joi pune de fiecare dată mâna pe omul care trebuie. Ibrahim observă, nu pentru prima oară, că deseori lumea pare foarte dispusă să le pice în plasă.

Mike le spune povestea pe care ei o cunosc deja din dosarele poliţiei. Încuviinţează cu toţii dând din cap, prefăcându-se că totul e o noutate. Tânăra şi sclipitoare reporteriţă Bethany Waites. Marele subiect pe care-l investiga, o fraudă majoră ca TVA-ul, iar apoi moartea ei neaşteptată. Maşina ei care a sărit de pe Shakespeare Cliff în crucea nopţii. Însă nu aud nimic nou. Chiar în clipa asta, Mike le arată ultimul mesaj pe care i l-a trimis Bethany în noaptea în care a murit: *Nu spun asta suficient de des, dar îţi mulţumesc*. Emoţionant, cu siguranţă. Însă, din, nou, nu ceva ce nu ştiau deja. Poate că cea mai mare revelaţie din seara aceea avea să rămână faptul că Mike Waghorn se duce la toaletă înainte să intre în emisie. Ibrahim hotărăşte să încerce marea cu degetul.

— Dar mesaje din săptămânile precedente? A scris ceva ieşit din comun? Ceva ce poliţia nu a văzut?

Mike caută prin mesaje, citind câteva mai deosebite.

— Dacă am chef de-o bere. Dacă m-am uitat la *Line of Duty*. Mai e unul despre articolul la care lucra, dar mi l-a trimis cu două săptămâni mai înainte. Vă interesează?

— Nu se ştie niciodată ce ar putea fi de ajutor, spune Elizabeth turnându-i încă un pahar de vin roşu lui Mike.

Mike citeşte de pe telefon.

— *Matelot*… Aşa-mi spunea.

— Printre altele, zice Pauline.

— *Info noi. Nu pot spune ce, dar e absolut dinamită. Mă apropii de miezul poveştii ăsteia*.

Elizabeth dă din cap.
— Ți-a spus vreodată care erau informațiile noi?
— Nu, răspunde Mike. Ştiți ceva, vinul ăsta roşu e chiar decent.

4

Agentul Donna De Freitas are impresia că cineva tocmai a găurit norii cu pumnul.

E cuprinsă de căldură şi seninătate, simte că e vie cu o plăcere deopotrivă complet familiară şi cu desăvârşire nouă. Îi vine să plângă de fericire şi să râdă de bucuria simplă a vieții. Dacă a fost vreodată mai fericită, în clipa asta nu-şi aminteşte. Dacă îngerii ar veni s-o ia chiar acum – şi judecând după cât de repede îi bătea inima, era foarte posibil să se întâmple asta –, i-ar lăsa s-o ridice, mulțumind în acelaşi timp cerului pentru o viață bine trăită.

— Cum a fost? întrebă Bogdan mângâind-o pe păr.

— A fost ok, zice Donna. Pentru o primă încercare.

Bogdan încuviințează dând din cap.

— Cred că poate aş putea mai bine.

Donna îşi îngroapă fața în pieptul lui Bogdan.

— Plângi? întreabă Bogdan.

Donna clatină din cap fără să-l ridice. Care-i şpilul? Poate că e doar o aventură de-o noapte? Dacă ăsta e stilul lui Bogdan? E cam singuratic, nu-i aşa? Dacă e indisponibil emoțional? Dacă mâine seară în patul lui e altă fată? Albă, blondă, de douăzeci şi doi de ani?

El la ce se gândea? Era o întrebare pe care ştia că nu trebuie să i-o pună unui bărbat. Aproape de fiecare dată nu se gândeau la nimic, aşa că întrebarea îi lua prin surprindere şi se simțeau obligați să inventeze ceva. Însă tot i-ar plăcea să ştie. Ce se întâmpla în spatele ochilor lui albaştri? Doi ochi care te puteau pironi de perete. Albastrul pur al… stai aşa, *el* plânge?

Donna se ridică în capul oaselor, îngrijorată.

— Plângi?

Bogdan încuviințează dând din cap.

— De ce plângi? Ce s-a întâmplat?

Bogdan o priveşte printre lacrimile gingaşe.

— Mă bucur foarte tare că eşti aici.

Donna îi sărută o lacrimă de pe obraz.

— Te-a mai văzut cineva plângând vreodată?

— Un dentist, o dată, spune Bogdan. Şi mama. Putem să ieşim la încă o întâlnire?

— Hmm, eu aşa cred, tu ce zici? întreabă Donna.

— Cred că da, e de-acord Bogdan.

Donna îşi odihneşte iar capul pe pieptul lui, aşezându-se confortabil pe un tatuaj care înfăţişează un cuţit învelit în sârmă ghimpată.

— Dar poate data viitoare facem altceva decât să mergem la Nando's şi laser tag.

— De acord, spune Bogdan. Data viitoare poate să aleg eu?

— Cred că ar fi cel mai bine, da, răspunde Donna. Nu e punctul meu forte. Dar te-ai distrat?

— Da, mi-a plăcut la laser tag.

— Ţi-a plăcut, nu? zice Donna. Copiii ăia cu ziua de naştere nici n-au ştiut ce i-a lovit.

— E o lecţie bună pentru ei, spune Bogdan. Lupta înseamnă în mare parte să te ascunzi. E bine să înveţe asta de mici.

Donna se uită la măsuţa de la capul patului lui Bogdan. Pe ea sunt un flexor de mână, o doză de Lilt şi medalia de aur de plastic pe care a câştigat-o la laser tag. Ce a găsit ea aici? Un tovarăş de drum?

— Te simţi vreodată diferit de restul lumii, Bogdan? Ca şi cum ai privi-o din exterior?

— Păi, engleza nu-i limba mea maternă, răspunde Bogdan. Şi chiar nu pricep cricketul. Tu te simţi diferită?

— Da, spune Donna. Lumea mă face să mă simt diferită, cred.

— Dar uneori poate îţi place să te simţi diferită? Uneori e bine?

— Uneori, sigur. Mi-ar plăcea să aleg singură momentele alea. În majoritatea timpului vreau doar să mă pierd printre oameni, dar în Fairhaven n-am ocazia.

— Cu toţii vrem să ne simţim speciali, dar nimeni nu vrea să se simtă diferit, filosofează Bogdan.

Uită-te şi tu la umerii ăia… Două întrebări îi apar deodată în minte: sunt nunţile poloneze la fel ca acelea englezeşti? Şi: ar fi în regulă dacă m-aş întoarce pe partea cealaltă şi aş dormi?

— Pot să te întreb ceva, Donna?

Glasul lui Bogdan pare brusc foarte serios.

Hopa.

— Sigur, răspunde Donna. Orice.

Orice în limita bunului-simţ.

— Dacă ar fi să omori pe cineva, cum ai face-o?

— Ipotetic? întreabă Donna.

— Nu, pe bune, răspunde Bogdan. Nu suntem copii. Tu eşti poliţistă. Cum ai face-o ca să scapi?

Hmm. O fi ăsta neajunsul lui Bogdan? O fi criminal în serie? Aşa ceva ar fi greu de trecut cu vederea. Dar nu imposibil, dat fiind umerii ăia…

— Ce se-ntâmplă? vrea să ştie Donna. De ce mă întrebi asta?

— E temă pentru acasă de la Elizabeth. Voia să-mi afle părerea.

Ok, are sens. Ce uşurare! Bogdan nu e un maniac ucigaş; Elizabeth este.

— Otravă, bănuiesc, zice Donna. Oricum, ceva imposibil de detectat.

— Da, să pară natural, e de-acord Bogdan. Să nu pară o crimă.

— Poate aş da cu maşina peste el, noaptea târziu, continuă Donna. Orice metodă prin care nu trebuie să atingi cadavrul, altfel te prind criminaliştii. Sau cu pistolul, simplu şi frumos, un glonţ, *bang*, apoi fugi, toată povestea având loc undeva departe de camerele de supraveghere. Şi ar trebui să-ţi planifici şi traseul de scăpare, e esenţial. Fără urme criminalistice, fără martori, fără vreun cadavru de îngropat, aşa aş face-o. Închizi telefonul, sau îl laşi într-un taxi, ca să fie la kilometri întregi distanţă de locul unde comiţi crima. Mituieşti o asistentă, poate obţii fiole cu sângele unor străini şi-l laşi lângă cadavru. Sau…

Bogdan se uită la ea. Oare a dat prea multe din casă? Poate e momentul să schimbe subiectul.

— Ce pune la cale Elizabeth?

— Zice că a fost omorât cineva.

— Bineînţeles, spune Donna.

— Dar omorât într-o maşină, zburat în prăpastie. Nu aşa ar omorî eu pe cineva.

— Cu maşina în prăpastie? Ok, asta pot să înţeleg, spune Donna. De ce anchetează Elizabeth asta?

Bogdan dă din umeri.

— Pentru că Joyce a vrut să întâlnească pe cineva de la TV, cred. N-am prea înţeles.

Donna încuviinţează dând din cap – sună plauzibil.

— Pe cadavru existau urme care să arate că persoana a fost ucisă înainte ca maşina să zboare în prăpastie?

— Niciun cadavru, doar nişte haine şi nişte sânge. Cadavrul a fost aruncat din maşină.

— Convenabil pentru ucigaş.

Donna nu era obişnuită cu genul ăsta de discuție după sex. De obicei trebuia să asculți poveşti despre o motocicletă, sau despre o fostă pe care celălalt îşi dădea brusc seama că încă o iubeşte. Sau trebuia să ții un discurs încurajator.

— Dar e spectaculos. Dacă ucigaşul chiar a vrut să trimită cuiva un mesaj. E greu de ignorat.

— Cred că e prea complicat, zice Bogdan. Pentru o crimă. O maşină, o prăpastie – pe bune.

— Acum eşti specialist în crime?

— Citesc mult, zice Bogdan.

— Care e cartea ta preferată?

— *Iepuraşul de pluş*[2], răspunde Bogdan. Sau autobiografia lui Andre Agassi.

Oare ar putea Bogdan să-l ucidă pe Carl, fostul ei iubit? A visat de câteva ori cu ochii deschişi că-l omoară pe Carl. Oare ar putea Bogdan să-l împingă pe Carl cu Mazda, prostia aia a lui de Mazda, într-o râpă? Însă chiar când imaginea îi fulgeră pe dinaintea ochilor şi ea se întinde ca o pisică în căutarea unui loc cu soare îşi dă seama că nu-i mai pasă de Carl. Fii tu persoana mai mărinimoasă, Donna. Lasă-l pe Carl să trăiască.

— Ne-ar fi putut cere ajutorul mie şi lui Chris, spune Donna. Am fi putut să aruncăm o privire. Îți aminteşti numele victimei?

Bogdan dă din umeri.

— Bethany nu-ştiu-cum. Dar le place să facă lucrurile astea de unii singuri.

— Ba bine că nu, îi dă dreptate Donna şi îşi aruncă brațul peste pieptul lui nesfârşit.

Rareori s-a simțit aşa de mică, iar asta o incită.

— Îmi place să vorbesc cu tine despre crime, Bogdan.

— Şi mie îmi place să vorbesc cu tine despre crime, Donna. Deşi nu cred că asta a fost o crimă. E prea convenabil.

Donna se uită, încă o dată, în ochii aceia.

— Bogdan, îmi promiți că nu e ultima oară când mai facem sex? Pentru că acum chiar aş vrea să dorm, apoi să mă trezesc cu tine şi s-o facem din nou.

— Promit, răspunde Bogdan mângâind-o pe păr.

Aşa ar trebui să adormi, îşi spune Donna. Cum de nu aflase până acum? În siguranță, fericită şi satisfăcută. Şi crime şi Elizabeth, şi tatuaje, şi a fi

diferit şi a fi identic, şi maşini şi prăpăstii şi haine, şi mâine, mâine şi iar mâine.

5
Joyce

Recunosc că uciderea lui Bethany Waits a fost ideea mea.

Ne uitam cu toții prin dosare ca să găsim un nou caz pentru Clubul Crimelor de Joi. Am nimerit, de exemplu, peste o fată mare din Rye, de puțin peste optzeci de ani, care murise lăsând în urmă, în pivniță, trei schelete neidentificate şi o valiză cu cincizeci de mii de lire. A fost preferata lui Elizabeth şi, recunosc, ar fi fost amuzant, dar, când am văzut numele „Bethany Waites" pe un alt dosar, m-am hotărât imediat. Nu pun de multe ori piciorul în prag, dar când o fac rămâne acolo. Elizabeth s-a bosumflat, dar ceilalți şi-au dat seama că nu e cazul să comenteze. Nu mă aflu aici doar pentru ceai şi fursecuri, să ştiți!

Mi-am amintit de Bethany Waites, bineînțeles, şi citisem un articol scris de Mike Waghorn pentru *Kent Messenger* despre uciderea ei, aşa că mi-am zis: „ia te uită, Joyce, cazul pare suspect şi e posibil şi să te întâlneşti cu Mike Waghorn".

Oare e chiar aşa greşit ce am făcut?

L-am urmărit pe Mike Waghorn la *South East Tonight* de când mă ştiu. Dacă cineva e ucis sau dă vreo sindrofie oriunde în sud-estul Angliei, Mike va fi acolo, cu zâmbetul acela larg al lui pe buze. De fapt, la crime nu zâmbeşte. Atunci afişează o mină serioasă – şi la asta se pricepe foarte bine. Ca să fiu sinceră, îi prefer expresia serioasă, deci dacă tot a avut loc o crimă, măcar există şi un aspect pozitiv. Seamănă puțin cu Michael Buble la vârsta mea.

Mike realizează *South East Tonight* de treizeci şi cinci de ani, dar cam la fiecare cinci ani îi aduc o altă femeie care să prezinte împreună cu el. Iar aici intră în scenă Bethany Waites.

Bethany Waites era blondă, din nord şi a murit într-o maşină care a căzut de pe Shakespeare Cliff, lângă Dover. (E chiar lângă şoseaua A20, am căutat locul pentru că bănuiesc că o să mergem acolo la un moment dat.) Trebuie să se fi întâmplat acum aproape zece ani. S-ar fi zis că e o sinucidere, cu prăpăstii şi maşini şi mai ştiu eu ce, dar mai erau şi tot felul de alte lucruri. Cineva fusese văzut cu ea în maşină cu puțin timp înainte, avea mesaje ambigue pe telefon, apele erau tulburi. Aşa că polițiştii au tras concluzia că e vorba despre o crimă şi, citind dosarele, am înclinat să le

dăm dreptate.

La vremea aceea a făcut mare vâlvă. În Kent nu prea se întâmplă lucruri, deci vă puteți imagina ce-a fost. Au făcut o emisiune specială, ca omagiu, şi îmi amintesc că Mike a plâns, iar Fiona Clemence a fost nevoită să-i pună brațul pe după umeri în direct. Fiona era deja noua co-prezentatoare.

Fiona Clemence e celebră acum, multă lume nu-şi dă seama că şi-a început cariera la *South East Tonight*. L-am întrebat pe Mike dacă se uită la emisiunea ei, *Stop the Clock*, dar a spus că nu. Asta înseamnă că e, probabil, singura persoană din țară care nu se uită. Pauline – ea e specialista în machiaj, şi o să ne întoarcem la ea mai încolo – a spus că n-o face decât din gelozie, dar Mike a zis că el nu se uită la televizor în general.

O să fiu sinceră cu voi. Sperasem ca în seara asta să flirtez cu Mike şi că el o să-mi spună cât mult îi place lănțişorul de la gâtul meu, iar eu o să roşesc şi chicotesc şi Elizabeth o să-şi dea ochii peste cap.

Dar mă tem că nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

„E numai gura de el", după cum s-a exprimat Ron. Mike m-a pupat pe obraz, iar la un moment dat mi-a atins mâna şi am simțit că mă curentează, dar cred că din pricina combinației dintre covorul pufos din fața restaurantului şi cardiganul meu nou.

I-a luat un interviu lui Ron în după-amiaza asta. La *South East Today* vor să prezinte viața pensionarilor. A fost sugestia lui Elizabeth – ea m-a pus să-i trimit un e-mail unuia dintre producători. Dacă vrei să ademeneşti pe cineva, apelează la Elizabeth.

Trebuie să recunosc că Ron s-a descurcat destul de bine. Ştie când să se ridice la nivelul ocaziei. A vorbit despre singurătate, prietenie şi siguranță, şi am fost mândră de el că s-a deschis aşa. Se vede influența lui Ibrahim asupra lui. La un moment dat şi-a pierdut concentrarea şi a început să vorbească despre West Ham, dar Mike l-a adus înapoi pe făgaş.

Însă din tot planul ăsta voiam, de fapt, să obținem informații despre Bethany Waites, iar Mike a fost bucuros să stea de vorbă cu noi. Era cu toate pânzele sus şi ne-a povestit multe lucruri pe care le ştiam deja din dosare, însă era entuziasmat.

Iată care sunt datele concrete. Bethany investiga o mare fraudă fiscală. Avea legătură cu importarea şi exportarea telefoanelor mobile. Schema produsese milioane de lire.

În spatele operațiunii se aflase o femeie pe nume Heather Garbutt. Lucra pentru un bărbat pe nume Jack Mason, un escroc din regiune, şi multă lume

era de părere că gestiona operațiunea în numele lui. Heather a mers mai apoi la închisoare pentru fraudă, dar Jack Mason nu. Norocosul de Jack Mason.

Într-o seară de martie, Bethany îi trimisese lui Mike un sms, iar Mike se aşteptase ca de dimineață s-o vadă sprintenă şi voioasă. Însă pentru Bethany dimineața nu mai venise niciodată.

În noaptea aceea fusese văzută plecând din clădirea ei de apartamente – pe vremuri îi spuneam „bloc", nu-i aşa? – pe la ora zece seara, apoi dispăruse de pe radar câteva ore, nimeni nu ştie unde. Apoi a apărut din nou, pe o înregistrare CCTV de lângă Shakespeare Cliff, aproape de ora trei dimineața. Avea un pasager neidentificat în maşină.

Următoarea dată când apare, maşina se află în prăpastia de lângă Shakespeare Cliff, zdrobită, cu sângele şi hainele lui Bethany înăuntru, dar nu şi cadavrul ei. Ceea ce mă face să intru la bănuieli, dar se pare că e ceva obişnuit din pricina curenților de acolo. Un an mai târziu, fără nici cel mai mic semn de viață din partea ei, fără să se fi umblat în conturile ei, s-a emis un certificat de deces prezumptiv. Din nou, e firesc, dar tot nu ai cum să nu te întrebi unde e cadavrul. Nu i-am spus asta cu voce tare lui Mike, pentru că e limpede că Bethany Waites înseamnă foarte mult pentru el.

Ne-a dat o singură informație nouă. Un sms pe care i l-a trimis Bethany. Descoperise o dovadă nouă, ceva important. Mike n-a aflat niciodată despre ce era vorba.

Heather Garbutt era, evident, suspectul principal, la câte dovezi strânsese Bethany împotriva ei, dar nimeni nu a reuşit să stabilească o legătură cu moartea lui Bethany. Oricât s-au străduit, nici cu Jack Mason n-au reuşit nimic. La scurtă vreme după aceea, Heather Garbutt a intrat la închisoare pentru fraudă şi toată lumea a trecut la altceva.

Dar Mike nu a depăşit niciodată momentul. Întrebările principale, în opinia lui Mike, sunt următoarele:

Care erau noile dovezi despre care i-a scris Bethany? Nu apăreau nicăieri în documentele de la tribunal, dar oare le păstrase în vreo însemnare pe undeva? Oare dovezile astea ar fi putut stabili o legătură între Jack Mason şi infracțiune? Azi el e în continuare un om liber. Şi încă unul foarte bogat.

De ce a plecat Bethany din apartament la zece seara? Se întâlnea cu cineva? Se ducea să înfrunte pe cineva? Şi de ce i-a luat peste cinci ore să ajungă la Shakespeare Cliff? Sigur s-a oprit undeva, dar unde? S-a întâlnit cu cineva?

Şi, în ultimul rând, bineînțeles, cine era pasagerul din maşina ei?

Avem destule puncte de plecare. Mi-am dat seama că până la sfârşitul discuției chiar şi lui Elizabeth i s-a aprins interesul.

După aceea am mai băut cu toții câteva pahare. Pauline şi Ron au împărțit un desert, ceea ce poate că vouă vi se pare normal, dar eu nu l-am văzut niciodată Ron să-şi împartă de bunăvoie mâncarea, cu atât mai puțin o prăjitură cu cremă de cafea şi banane. Aşa că e ceva de urmărit.

Nici nu ne-am dat seama când s-a făcut ora opt! Când am intrat în casă, Alan era foc de supărare. Mă rog, „foc de supărare”: stătea covrig pe canapea şi a ridicat o sprânceană, parcă zicând „Asta-i oră să-mi dai cina? Umbli lelea pe străzi…” Ştiți cum pot fi câinii. Dar îi adusesem nişte friptură de vită, aşa că şi-a schimbat repede cântecul. A înfulecat-o fără să clipească. Alan e în multe feluri, dar cu siguranță nu e budist.

O caut pe Google pe Heather Garbutt şi ascult BBC World Service. E greu de căutat pe Google, pentru că există şi o jucătoare australiană de hochei pe nume Heather Garbutt, iar majoritatea rezultatelor sunt despre ea. De fapt, a ajuns să mă intereseze jucătoarea de hochei şi acum o urmăresc pe Instagram. Are trei copii foarte frumoşi.

Heather Garbutt încă e la închisoare (nu jucătoarea de hochei, dar ați înțeles asta). De fapt, se pare că e la închisoarea Darwell, ceea ce s-ar putea să fie bine pentru toate părțile implicate. Pentru că, bineînțeles, deja cunoaştem pe cineva la închisoarea Darwell. I-am trimis lui Ibrahim un sms cu o idee care o să-i placă foarte mult.

La World Service discută acum despre criptomonede, aşa că o să caut şi despre ele. Bitcoin, asta e cea mai mare. Pare foarte interesant şi, conform emisiunii, e foarte la modă, dar destul de riscant. Tocmai au vorbit cu cineva care a făcut un milion de lire înainte să împlinească şaisprezece ani şi care era complet pro.

Eu şi Gerry aveam pe vremuri nişte obligațiuni de la stat, dar mai mult de-atât n-am experimentat cu banii. Poate că n-ar fi rău să fac şi eu ceva riscant? Ceva diferit? Să fiu o persoană diferită? Diferită față de ce, însă? Cine sunt eu?

Cine sunt eu? Sunt Joyce Meadowcroft, şi deocamdată îmi ajunge.

Noaptea e pentru întrebări fără răspuns, iar eu nu am timp de întrebări fără răspuns. Las asta în seama lui Ibrahim. Mie îmi plac întrebările la care poți răspunde.

Cine a omorât-o pe Bethany Waites? Ei bine, asta da întrebare.

6

S-a crăpat de ziuă la Coopers Chase. De la fereastra apartamentului lui Elizabeth îi poți vedea pe cei care-şi plimbă câinii şi pe cei câțiva întârziați care se grăbesc spre ora de Zumba pentru Octogenari. Aerul vibrează în saluturi prietenoase, în cântecul păsărilor şi în zgomotul dubelor de livrare de la Amazon.

— De ce tot te uiți la telefon? întreabă Bogdan.

Stă la tabla de şah, vizavi de Stephen, dar atenția i-a fost distrasă de Elizabeth.

— Primesc mesaje, dragule, răspunde Elizabeth. Am prieteni.

— Nu primeşti mesaje decât de la Joyce, spune Bogdan. Sau de la mine. Şi amândoi suntem aici.

Stephen face o mutare.

— Poftim, campionule!

— Are dreptate, intervine Joyce şi ia o înghițitură dintr-o cană. Ceaiul ăsta e Yorkshire?

Elizabeth dă din umeri, vrând să spună „de unde naiba să ştiu eu?”, şi revine asupra documentelor din fața ei. Probele din procesul lui Heather Garbutt. Disponibile oricând publicului, dacă eşti dispus să aştepți vreo trei luni. Sau disponibile imediat, în câteva ore, dacă eşti Elizabeth. Trebuie să înceteze să mai privească telefonul. Ultimul mesaj spunea:

Nu mă poți ignora la nesfârşit, Elizabeth. Avem multe de discutat.

A început să primească mesaje de amenințare de la un număr necunoscut. Primul a sosit ieri şi zicea:

Elizabeth, ştiu ce ai făcut.

Mă rog, putea restrânge puțin lista, îşi spusese. De atunci veniseră şi altele. Cine îi trimitea mesajele astea? Şi, mai important, de ce? Însă n-avea niciun rost să-şi facă griji acum. Fără îndoială că totul avea să devină mai limpede până la urmă şi, între timp, are de rezolvat uciderea lui Bethany Waites.

— Chiar cred că e Yorkshire.

Iarăşi Joyce.

— Sunt aproape convinsă. Sigur ştii!

Elizabeth se uită mai departe prin documente. Acte contabile, dense şi nemaleabile. Avize arătând cum nişte mobile inexistente părăsesc portul Dover şi cum aceleaşi mobile inexistente se întorc câteva săptămâni mai târziu. Teancuri şi teancuri de hârtii de rambursare a TVA-ului. Extrase de cont care însumează milioane de lire. Bani care dispar în conturi offshore, apoi nimic. Bethany Waites descoperise toate astea. N-aveai cum să nu-i admiri reuşita.

— Las-o baltă, spune Joyce. Eşti ocupată. O să mă uit în dulap.

Elizabeth aprobă dând din cap. Documentele acelea erau suficiente ca s-o condamne pe Heather Garbutt pentru fraudă. Dar oare conţineau şi vreun indiciu despre moartea lui Bethany Waites? Dacă da, nimeni nu-l găsise încă. Elizabeth nu-şi punea prea multe speranţe nici în propriile şanse, nu prea era domeniul ei. Şi-atunci, ce e de făcut? Îi vine o idee.

— Da, e Yorkshire! strigă Joyce din bucătărie. Ştiam eu!

Joyce insistase să vină în vizită. Şi nu contează ce grad înalt ai avut în MI5 sau MI6, nu contează de câte ori a tras după tine vreun lunetist, sau de câte ori ai întâlnit-o pe Regină – pe Joyce n-o mai opreşti când i se pune pata pe ceva. Elizabeth acționase rapid.

Demența lui Stephen se agravează, Elizabeth ştie asta. Dar cu cât îi alunecă mai mult din strânsoare, cu atât mai tare vrea să-l țină. Dacă se uită la el, sigur n-are cum să dispară, nu?

Stephen se simte cel mai bine când vine Bogdan să joace şah, aşa că Elizabeth l-a invitat pe Bogdan şi şi-a asumat riscul cu Joyce. Poate că va fi în formă. Şi poate că va putea păstra aparenţele încă nişte săptămâni. L-a bărbierit pe Stephen şi l-a spălat pe cap. Lui nu i se mai pare ciudat. Elizabeth aruncă o privire la tabla de şah.

Bogdan îşi sprijină bărbia în mâini, cumpănind următoarea mutare. Ceva e diferit la el.

— Ai schimbat gelul de duş, Bogdan? întreabă Elizabeth.

— Nu-l deranja pe băiat, spune Stephen. L-am prins la înghesuială.

— Am folosit un gel exfoliant neparfumat, răspunde Bogdan. E nou.

— Hmm, face Elizabeth. Nu-i asta.

— E foarte feminin, intervine Joyce. Nu e neparfumat.

— Joc şah, spune Bogdan. Rog nu distrageți atenția.

— Am impresia că ascunzi un secret, spune Elizabeth. Stephen, ascunde

Bogdan vreun secret?

— Buzele-mi sunt ferecate, răspunde Stephen.

Elizabeth se întoarce la documente. Ceva de acolo a dus la uciderea lui Bethany Waites. A ucis-o Heather Garbutt? Elizabeth are dubii majore. Şeful lui Heather Garbutt, Jack Mason, chipurile vinde şi cumpără fier vechi, dar în realitate e unul dintre infractorii cei mai bine ancoraţi de pe coasta de sud. Heather Garbutt pare a fi un soldat, nu un general. Atunci să fie Jack Mason Generalul? Apare numele lui pe undeva prin documentele acelea? E momentul pentru planul B.

— Joanna ce mai face, Joyce? întreabă Elizabeth.

Joanna e fiica lui Joyce.

— S-a dus la Skydive for Cancer, răspunde Joyce.

— Mi-ar plăcea la nebunie să mai stau la poveşti cu ea, zice Elizabeth.

Joyce se prinde imediat.

— Vrei să spui că ţi-ar plăcea la nebunie să se uite prin documentele alea, pentru că tu nu le înţelegi?

— N-ar strica, nu?

Joanna şi colegii ei o să parcurgă hârtiile cât ai zice peşte, Elizabeth e convinsă de asta. Poate identifică nişte nume.

— O s-o întreb, spune Joyce. S-a supărat pe mine pentru că i-am spus că nu înţeleg rostul sushiului. Apropo, totuşi de ce te uiţi la telefon?

— Nu deveni plictisitoare, Joyce, spune Elizabeht. Nu eşti Miss Marple.

Ca un făcut, telefonul lui Elizabeth bâzâie. Nu se uită la el. Joyce se uită la ea şi ridică imperceptibil o sprânceană, apoi se întoarce spre Stephen, cu o expresie mult mai blândă.

— Mă bucur mult să te văd, Stephen, spune Joyce.

— Întotdeauna mă bucur să fac cunoştinţă cu o prietenă de-a lui Elizabeth, zice Stephen şi ridică privirea. Vino în vizită când vrei. Chipurile noi sunt mereu binevenite.

Joyce nu reacţionează, dar Elizabeth ştie ce a auzit.

Bogdan face o mutare, iar Stephen aplaudă uşor.

— Poate că miroase diferit, remarcă Stephen, dar nu joacă diferit.

— Nu miros diferit, zice Bogdan.

Elizabeth profită de ocazie ca să arunce o privire telefonului.

Am o misiune pentru tine.

Elizabeth simte cum sângele începe să-i curgă mai repede. Lucrurile au fost prea liniştite în ultima vreme. Un oftalmolog a intrat cu motoreta într-un copac şi s-a iscat o ceartă din pricina sticlelor de lapte, dar cam asta a fost toată agitația. Viața simplă e bună şi frumoasă dar, în clipa asta, având de anchetat o crimă şi primind zilnic sms-uri de amenințare, Elizabeth îşi dă seama că i-a fost dor de probleme.

7

Inspectorul Chris Hudson se plimbă o plajă îngrozitor de rece, în bătaia vântului turbat. În mâini are un pahar cu un lichid călâi care ar trebui să semene cu ceaiul. Tocmai l-a cumpărat de la o cafenea de pe faleză care a refuzat să-i dea rest şi nu i-a dat voie să folosească toaleta personalului.

Dar nimic nu-i poate strica buna-dispoziție. Pentru prima oară, lui Chris lucrurile îi merg bine.

Criminalista îşi iţeşte capul dintr-un microbuz ars care în clipa de față zace printre alge şi pietricele ca un crab înfricoşător.

— Termin imediat.

Chris îi face semn că nu-i nicio problemă, şi e convins de asta.

De ce e Chris aşa fericit? Răspunsul e simplu, dar şi complicat.

Chris s-a îndrăgostit de cineva, iar acel cineva s-a îndrăgostit de el.

Fără îndoială că totul o să facă implozie la un moment dat, dar încă nu a făcut. O pungă de chipsuri, care face acrobații prin aer, îi e suflată în față. Iubirea – ceva mai bun nu se poate.

Dar poate n-o să facă deloc implozie. Oare e posibil? Poate că asta a aşteptat până acum? Chris şi Patrice. Patrice şi Chris. Chris evită la mustață să calce într-unul dintre numeroasele ace împrăştiate lângă microbuz. Dependenții de heroină se înnebunesc după plajă. Poate va îmbătrâni alături de Patrice? Se vor uita împreună la colecții de DVD-uri şi vor merge la piață? O singură mână, o singură inimă. Tocmai l-a forțat să se uite la *West Side Story* şi, dacă făceai abstracție de cântece şi dans, nu era deloc rău. N-ar fi ceva?

Se uită la agentul Donna De Freitas, care aproape că s-a aplecat cu totul în față ca să reziste vântului, cu fața abia vizibilă prin gluga gecii impermeabile. E partenera lui – oficial „umbra” lui, dar relația lor se pare că nu funcționează aşa – şi e fiica lui Patrice. Cât de multe îi datorează deja!

Donna pare şi ea fericită, în ciuda vremii. Se întoarce cu spatele la vânt şi, scoțându-şi o mănuşă cu dinții, începe să răspundă unui mesaj care tocmai i-a fost trimis. Donna a avut întâlnire aseară şi se sfieşte să vorbească despre ea. Chris nu e *convins* că a mers bine, dar a surprins-o fredonând „A Whole New World”[3] în maşină pe drum încoace, aşa că are bănuielile lui. Poate că va reuşi Patrice să descopere cine e misteriosul bărbat.

Microbuzul – acum o caroserie contorsionată, topită, neagră ca tăciunele pe fundalul cenuşiu alcătuit de cer şi mare – aparţinuse unui cămin de copii. Cadavrul de pe scaunul şoferului este, deocamdată, neidentificat. Chris nu s-a mai gândit niciodată cât de frumoasă e marea. Piciorul lui zdrobeşte gâtul rupt al unei sticle de bere. Vântul se întețeşte, aruncându-i lui Chris ace înghețate în față. E fabulos, dacă te opreşti şi te uiți împrejur. Când absorbi tot ce te înconjoară.

Chris a şi slăbit nouă kilograme. De curând şi-a cumpărat un tricou mărimea L, nu obişnuitul XL, sau ocazionalul, ruşinosul, XXL. Acum mănâncă somon şi broccoli. Mănâncă atât de mult broccoli încât ştie să-i scrie denumirea fără s-o caute. Când a mâncat ultima oară un Toblerone? Nici nu-şi aminteşte.

Telefonul lui Chris bâzâie. Donna nu e singura care poate trimite mesaje misterioase. Când verifică numele, vede că e de la Ibrahim. Dacă îți dă Elizabeth mesaj, trebuie să începi să-ți faci griji. Când e Ibrahim, nu se ştie sigur. Citeşte:

Bună ziua, Chris, aici Ibrahim. Sper că nu te deranjez. Nu poți şti niciodată ce program au ceilalți, cu atât mai puțin când e vorba despre oamenii legii, unde programul este, în cel mai bun caz, neregulat.

Sunt afişate nişte puncte, ceea ce arată că Ibrahim lucrează la un al doilea mesaj. Chris poate aştepta. Acum şase luni nu avea nimic din toate astea. Nu tu Patrice, nu tu Donna, nu tu Clubul Crimelor de Joi. De fapt, îşi dă seama, totul a început cu ei. Cei patru aveau un fel de magie. Sigur, de curând condamnaseră doi oameni la moarte pe Cheiul Fairhaven şi furaseră o sumă de bani inimaginabil de mare, însă chiar şi aşa aveau ceva magic.

— Cui îi scrii? îi strigă Donnei, acoperind vântul.

Nu poate strica să încerce.

— Lui Beyoncé! răspunde Donna şi tastează mai departe.

Telefonul lui Chris bâzâie. Iarăşi Ibrahim.

Mă întrebam – şi iartă-mă dacă depăşesc limitele prieteniei noastre – dacă ai putea să verifici două cazuri vechi pentru mine. Cred că e posibil să le găseşti interesante şi pentru tine şi sper să înțelegi că nu te-aş ruga dacă situația în care ne aflăm nu ne-ar impune-o.

Punctele afişate arată faptul că urmează şi partea a treia.

Chris şi Donna s-au întâlnit de curând cu chestorul din Kent, un bărbat pe nume Andrew Everton. Un poliţist bun, care îşi apără oamenii, dar necruţător dacă încalcă limitele cineva. În timpul liber scrie şi romane, sub pseudonim. Chestorul publică romane independent, le poţi cumpăra doar pe Kindle. Un alt agent i-a explicat lui Chris că zilele astea acolo sunt banii adevăraţi, dar Andrew Everton încă merge cu un Vauxhall Vectra vechi, deci e posibil să nu fie adevărat.

Andrew Everton le-a spus că o să primească amândoi o distincţie în cadrul galei Premiilor Poliţiei din Kent. Pentru efortul depus la prinderea lui Connie Johnson. E frumos să ai parte de puţină recunoaştere. Pereţii din biroul chestorului erau împodobiţi cu portrete ale unor poliţişti mândri. Eroi cu toţii. În ultima vreme Chris se uită la lucruri de genul ăsta din perspectiva Donnei şi a lui Patrice şi observase că toate portretele erau ale unor bărbaţi, cu excepţia unei singure femei şi a unui câine de poliţie. Câinele de poliţie avea o medalie. Chris vede un prezervativ făcut covrig într-o scoică. Viaţa e un miracol.

Un alt mesaj de la Ibrahim. Sper că a ajuns la ce voia să spună, de fapt.

Cazurile la care m-am referit în mesajul anterior sunt moartea lui Bethany Waites. Şi condamnarea lui Heather Garbutt pentru fraudă. Ambele din 2013. Cu accent pe locul unde e posibil să se fi aflat Bethany Waites între 10.15 p.m. şi 02.27 a.m. în noaptea în care a murit. Şi pe identitatea persoanei care era cu ea în maşină. Îţi suntem recunoscători pentru toate informaţiile. Vorbim curând, bunul meu prieten. Transmite-i lui Patrice că o iubim, chiar ţi-ai găsit o femeie pe cinste. Deseori, în relaţii, cheia este să…

Chris se opreşte din citit. Îşi aminteşte de ambele cazuri, Bethany Waites şi Heather Garbutt. Oare va arunca o privire? Pe cine încearcă să păcălească, bineînţeles că va arunca o privire. Într-o bună zi o să fie dat afară din pricina Clubului Crimelor de Joi, sau poate chiar ucis, dar merită să rişte. Are impresia că i-a inventat cineva numai pentru el, ca să-l salveze. Clubul Crimelor de Joi i-a adus-o pe Donna, Donna i-a adus-o pe Patrice, Patrice i-a adus tăiţei cu tofu. Iar toate astea se dovedeşte că i-au adus fericirea.

Donna ridică privirea din telefon.

— De ce zâmbeşti?

Chris dă din umeri.

— Da’ tu de ce zâmbeşti?

Donna dă din umeri.

— Ai mesaje de la mama?

— Pe acelea nu le pot deschide în public, spune Chris. Brigada Moravuri m-ar duce la zdup.

Donna scoate limba.

— Ibrahim vrea să cercetăm un caz.

— Nu-mi spune, zice Donna. Cineva pe nume Bethany a căzut cu maşina în prăpastie?

— De unde naiba…

Donna face cu mâna semn că nu e important.

Chris priveşte marea, iar Donna i se alătură. Norii cenuşii devin de un negru fioros, iar vântul le şfichiuie chipul cu stropi înțepători, sărați. Mirosul de metal şi plastic arse de la microbuz se amestecă cu duhoarea de cadavru în descompunere şi le rămâne în gât. Doi pescăruşi se bat, zgomotoşi, furioşi, pe o pungă de plastic.

— E superb, spune Chris.

— Uluitor, e de acord Donna.

8

Elizabeth s-a tot gândit la camerele de filmat ale CCTV. Cum de nu au surprins maşina lui Bethany pe drumul spre Fairhaven? Înainte să plece la plimbare îl sunase pe Chris în legătură cu asta, iar el spusese: „A, chiar te aşteptam să mă suni.”

Ea îl rugase să arunce o privire, iar el îi răspunsese că e destul de prins cu propriul lui cadavru, aşa că Elizabeth îl felicitase pentru distincţia pe care tocmai o primise de la chestor şi îi amintise de rolul pe care-l jucase ea când o prinseseră pe Connie Johnson pentru el.

Aşa că până la urmă acceptase să arunce o privire.

Elizabeth şi Stephen au început să se plimbe la aceeaşi oră în fiecare după-amiază. Fie că plouă, fie că e frumos afară, acelaşi traseu, aceeaşi oră.

Se plimbă prin pădure, de-a lungul zidului dinspre vest al cimitirului, unde nu demult Elizabeth a făcut săpături, şi apoi ies în câmpurile întinse de după clădirile noi care încep să răsară în vârful dealului. Acolo se opresc, scot un termos şi vorbesc despre vaci.

Stephen le-a dat tuturor vacilor nume şi personalităţi şi, în fiecare zi, îi dă lui Elizabeth un raport despre ultimele noutăţi din lumea vacilor. Astăzi, Stephen îi spune că Daisy l-a înşelat pe Brian cu Edward, un taur mai tânăr şi mai arătos de pe un câmp învecinat, iar Daisy şi Brian încearcă acum să meargă la terapie pentru vaci. Elizabeth ia o gură de whisky şi spune că Daisy e un nume lipsit de imaginaţie pentru o vacă.

— Aici nu te contrazic, e de acord Stephen. E numai vina mamei ei. Pe care o chema la rândul ei Daisy.

— Nu mai spune? face Elizabeth. Şi pe tată cum îl chema?

— Nimeni nu ştie, asta-i chestia, răspunde Stephen. A fost un scandal de proporţii la vremea respectivă. Daisy-mama fusese într-o vacanţă în Spania, au apărut zvonuri despre o aventură.

— Mhm, spune Elizabeth.

— De fapt, dacă asculţi cu atenţie, observi că Daisy are un foarte uşor accent spaniol.

Daisy mugeşte, parcă la un semnal, şi amândoi râd.

Acum e vremea să se întoarcă prin pădure, de-a lungul potecii pe care a făcut-o chiar ea, liniştită, ascunsă privirii, numai a lor. Îl ține pe Stephen departe de ochi iscoditori. Departe de întrebări supărătoare despre starea lui

mintală.

Mâinile le rămân unite în timp ce se plimbă, brațele pendulează uşor, inimile bat ca una singură. Obiceiul acesta a devenit rapid momentul preferat al lui Elizabeth. Soțul ei frumos, fericit. Se mai poate preface încă puțin că totul e bine. Că mâna lui va fi mereu într-a ei.

— Frumoasă zi pentru plimbare, remarcă Stephen, soarele luminându-i fața. Ar trebui să facem asta mai des.

Dacă o vrea Cel de Sus, îşi spune Elizabeth, o să fac toate plimbările împreună cu tine.

Trupul lui Bethany n-a fost găsit. Asta o îngrijorează pe Elizabeth. A citit suficiente romane polițiste încât să ştie că nu trebuie să ai niciodată încredere într-o crimă fără cadavru. E drept, de-a lungul timpului şi-a şi înscenat propria moarte de câteva ori.

Cu atenția în altă parte, Elizabeth îl vede pe bărbat doar o fracțiune de secundă. Dar îşi dă imediat seama că a făcut o greşeală.

Se întâmplă. Nu de multe ori, dar se întâmplă.

Acest obicei fericit, aceste plimbări familiare cu Stephen, această plăcere familiară a fost, bineînțeles, marea greşeală a lui Elizabeth – aşa cum iubirea este deseori.

Obiceiul e cel mai mare duşman al spionului. Niciodată să nu străbați acelaşi traseu două zile la rând. Niciodată să nu pleci de la serviciu la aceeaşi oră. Niciodată să nu mănânci vineri seara la acelaşi restaurant. Rutina îi oferă duşmanului un prilej.

Prilejul de a ticlui un plan, prilejul de a se ascunde, prilejul de a ataca pe nepregătite.

Fracțiunea de secundă a trecut. Ultimul ei gând e: „Te rog, te rog nu-l lovi pe Stephen.” Nici măcar nu simte lovitura despre care ştie că vine.

9

— Şi apoi, la sfârşitul anilor ’70, am ieşit cu cineva din UB40[{4}], dar cred că pe vremea aia cu toţii am făcut-o, spune Pauline.

— Cu cine? întreabă Ron încercând să-şi mănânce supa cât de cât politicos.

Pauline dă din umeri.

— Erau aşa mulţi! Cred că m-am culcat şi cu unul de la Madness, sau cel puţin aşa zicea el.

Ron îl sunase pe fiul său, Jason, şi se interesase de un loc bun pentru prânz, un loc elegant, dar unde să nu facă nimeni gură că nu ştie ce cuţit să folosească. Un loc cu mâncare pe care s-o recunoască, dar care să aibă şerveţele ca lumea şi toalete îngrijite. Un loc unde să nu fii obligat să porţi cravată, dar să o poţi face, dacă vrei, ipotetic vorbind, să spunem, dar care să nu uite că e pensionar şi nu e făcut din bani, cu toate că, în fine, pusese nişte marafeţi deoparte, să nu-şi facă nicio grijă.

Jason îl ascultase politicos, apoi întrebase: „Cum o cheamă?” Ron spusese: „Pe cine? Jason răspunsese: „Pe femeia cu care ieşi la întâlnire”, iar Ron contrase cu: „Ce te face să crezi că…?”, iar Jason răspunsese: „Le Pont Noir, tata, o să-i placă la nebunie”, iar Ron dezvăluise „Pauline”, aşa că Jason îi urase mult succes. Apoi vorbiseră puţin despre West Ham, până când Ron îl întrebase dacă-i poate face el rezervare, pentru că nu se pricepe la pagini de web şi era prea timid să-l roage pe Ibrahim.

— Amicul tău chiar merge azi la închisoarea Darwell? întreabă Pauline.

— Ei, avem noi o combinaţie, spune Ron. Deci, ce părere ai de treaba cu Bethany Waites? Erai prin zonă pe-atunci?

Le Pont Noir este ceea ce se cheamă un gastropub. Ron scanase meniul de două ori înainte să observe că aveau friptură de vită. Chiar şi aşa, scria „bavetă de vită la grătar”, dar venea cu cartofi prăjiţi, deci spera să fie în siguranţă.

— Era un copoi, asta clar, răspunde Pauline. Într-un sens bun. Mike a fost franjuri când a murit ea. Au avut grijă unul de celălalt. Se-ntâmplă rar în meseria asta.

— Era şi ochioasă, spune Ron. Dacă-ţi plac blondele. Mie nu. Nu era genul meu. Nu că aş avea vreun gen. Nu fac mofturi. De fapt, fac mofturi, dar…

Pauline îi pune un deget pe buze ca să-l salveze din fundătura în care se aruncase. El dă recunoscător din cap.

— Şi tocmai începuse să iasă cu un tip nou, spune Pauline. Un cameraman, ca de fiecare dată. În televiziune, femeile ies cu cameramanii lor, iar bărbaţii cu tipele de la machiaj.

— Serios? face Ron şi ridică o sprânceană. Deci tu şi Mike Waghorn? Aţi…

Pauline râde.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, dragule. Mike tot cu cameramani iese.

— S-au dus şi şansele lui Joyce, spune Ron, în timp ce soseşte „baveta”.

E extrem de uşurat să vadă că e doar o friptură normală pe care cineva i-a tăiat-o deja. Bingo.

— Crezi că a fost omorâtă din cauza subiectului?

Pauline se preface entuziasmată la vederea porţiei de conopidă înăbuşită care tocmai a fost pusă în dreptul ei.

— Poate, răspunde ea. Hai să vorbim despre altceva. Îmi ajung discuţiile astea cu Mike.

Ron încearcă să-şi dea seama cu cine seamănă Pauline. Puţin cu Liz Taylor, poate? Cu noua judecătoare de la *Strictly?* A hotărât, gândindu-se mai bine, că nu e sub nicio formă de nasul lui. Şi totuşi, iat-o acolo.

— Cum e conopida?

— Te invit să ghiceşti.

Ron zâmbeşte.

— Te-ai simţit bine aseară? întreabă Pauline.

Ron rămăsese la ea pentru prima oară. Dacă poţi să mănânci conopidă într-un mod sugestiv, ea asta face.

Ron simte că se îmbujorează.

— Eu, uite ce e, da, pentru mine a trecut ceva timp, deci poate că nu sunt aşa cum eşti obişnuită. A trecut multă vreme. A fost frumos că am stat treji şi-am vorbit. Sper că a fost ok.

— Iubire, şi pentru mine a trecut multă vreme, spune Pauline. A fost perfect. Eşti un domn. Şi încă unul chipeş, amuzant. Hai să mergem în ritmul nostru, ce zici?

Ron dă din cap şi mai mănâncă nişte friptură. Nu aduseseră ketchup, dar în afară de asta nu găsea ce să-i reproşeze lui Le Pont Noir. Mulţumesc, Jase.

— Ai chef să ne plimbăm pe faleză după asta? întreabă Pauline. Cât încă

mai e soarele pe cer. Luăm o înghețată pe ponton?

Ron se gândeşte la genunchii lui. La cât de mult îl dor când nu foloseşte afurisitul de baston pe care i l-a cumpărat Jason. La cum îl fac să se simtă bătrân. Fiecare pas va durea, încă în plus pentru că va încerca să se ascundă de Pauline. Mâine o să zacă toată ziua.

— Mi-ar face mare plăcere, spune Ron. Mi-ar face mare plăcere.

Poate că, totuşi, nu va trebui să ascundă nimic de Pauline?

— Şi ştiu că te țin genunchii, spune Pauline. Aşa că hai să-ți luăm un baston, pentru Dumnezeu. N-am nevoie de un dur care să mă încetinească. Vreau doar o înghețată şi un sărut de la Ron Ritchie pe ponton.

Ron zâmbeşte din nou. Tot n-o să folosească un baston – are standardele lui –, dar e frumos să audă asta.

Pauline face semn spre geanta ei.

— Am aici şi câteva jointuri. O să ajute.

10

Cât timp şi-a pierdut Elizabeth cunoştinţa? E imposibil de spus.

Bun, atunci ce ştie sigur?

E întinsă pe podeaua rece, de metal, a unui vehicul care circulă cu viteză. Mâinile îi sunt prinse cu cătuşe la spate, iar picioarele îi sunt legate. Ochii îi sunt acoperiți, iar dintr-o pereche de căşti vine zgomot alb dat la un volum asurzitor. O tehnică de tortură familiară.

Partea bună, însă, e că nu a murit. Aşa măcar are variante.

În clipa de față nu-şi poate controla decât respirația, aşa că exact asta face. Încet, profund, regulat. Nu are nimic de câştigat dacă intră în panică. Bănuieşte că va avea nevoie de toată energia când va afla în cele din urmă unde e dusă.

Oare îl loviseră şi pe Stephen? Sau nu consideraseră că e necesar? Oare e aici cu ea?

Elizabeth se târăşte înapoi pe podeaua vehiculului – a dedus acum că trebuie să fie o dubă – până când se atinge de un alt corp. Sunt spate în spate. Ştie că e Stephen, îşi dă seama după electricitate.

Cu mâinile la spate caută mâinile lui. El face acelaşi lucru şi mâinile li se unesc, ca ale unor amanți adormiți, care se plimbă. Ea îl strânge pe Stephen de mână, apoi îşi face griji că gestul ar putea fi emasculant. Oare ar trebui ca el s-o strângă de mână? În condițiile date, probabil e mai bine să fie ea prezența încurajatoare. Stephen nu a mai fost pus vreodată într-o astfel de situație.

Îi pune degetul pe încheietură, ar putea fi fără probleme un semn de afecțiune, dar în realitate îi verifică pulsul. Verifică dacă *el* a intrat în panică.

Are pulsul statornic ca o stâncă: şaizeci şi cinci de bătăi pe minut. Bineînțeles. Stephen probabil îşi controlează şi el respirația, având încredere în faptul că soția lui îl va scoate din încurcătură.

Dar oare o va face? Ei bine, depinde foarte mult despre ce e vorba, bănuieşte Elizabeth. Cu siguranță e bărbatul care îi trimite mesaje. În sfârşit îşi respectă amenințările. Dar cine e? Şi ce misiune are pentru ea?

Duba începe să încetinească. Ca şi cum ar fi ieşit de pe un drum principal şi s-ar fi înscris pe unul secundar. Elizabeth înregistrează detaliul.

Lumea de la Coopers Chase o să-şi dea seama că lipseşte, ăsta e un lucru

bun. Joyce o să observe că în seara asta lumina ei nu e aprinsă. Sau nu? Oare o să fie ocupată căutând despre Heather Garbutt? Oare Ibrahim se va gândi la Connie Johnson? Oare Ron va fi ocupat cu… mă rog, e de la sine înțeles. Oare măcar îi vor remarca absența? Oare vor da alarma?

Elizabeth ştie că, oricum, e deja mult prea departe de casă. De astă dată nu va veni nicio cavalerie s-o salveze. Singură a intrat în mizeria asta şi singură va trebui să iasă din ea.

Duba se opreşte. Elizabeth aşteaptă şi respiră. Simte pe umăr o mână care o ridică brutal în picioare.

Dar a cui mână?

11

— Şi zici că nu eşti de la *Sunday Times?* întreabă Connie Johnson, în opinia lui Ibrahim deloc nerezonabil.

Mestecă gumă. Din nou, e-n regulă din punctul lui Ibrahim de vedere, ajută sănătatea dinților câtă vreme e fără zahăr.

— Nu, am mințit, spune Ibrahim aşezându-se picior peste picior, apoi trăgând în jos tivul cracului de la pantaloni. Am considerat că vei fi mai dispusă să vorbeşti cu mine dacă ai impresia că sunt ziarist.

Stau într-o cameră pentru vizite de la închisoarea Darwell. Mesele sunt distanțate, dar îndeajuns de apropiate încât să-şi poată auzi cu toții bătăile inimii dacă ar vrea. Ibrahim ascultă fiecare conversație, în timp ce o poartă pe a lui cu Connie. Ăsta-i e obiceiul.

— Atunci cine eşti? întreabă Connie.

E îmbrăcată într-un combinezon de închisoare, dar e surprinzător de aranjată pentru cineva care nu are acces în vreun mod evident la produse cosmetice de înaltă calitate.

— Mă numesc Ibrahim Arif. Sunt psihiatru.

— O, ce tare, spune Connie şi pare că vorbeşte serios. Cine te-a trimis? Avocatul acuzării? Ca să vezi dacă sunt complet sonată?

— Deja ştiu că nu eşti sonată, Connie. Eşti o femeie controlată, inteligentă, motivată.

Connie dă aprobator din cap.

— Mmm, sunt foarte orientată spre obiective. La un test de pe Facebook mi-a ieşit un scor de 96 la capitolul ăsta. Mişto costum. Cuiva îi merge bine.

— Îți stabileşti obiective, Connie, şi apoi îndeplineşti aceste obiective. Am dreptate?

— Da, răspunde Connie, apoi se uită împrejur. Cu toate că sunt la închisoare, nu-i aşa, Ibrahim Arif? Prin urmare, nu sunt perfectă.

— Cine dintre noi este? întreabă Ibrahim. E sănătos să recunoaştem asta față de noi înşine. Mă întreb dacă ți-ar plăcea o misiune, Connie.

— O misiune? Ai nevoie de cocaină? Nu pari să ai nevoie de cocaină. Vrei să omori pe cineva? Pari să-ți poți permite.

— Nu e deloc ceva ilegal, zice Ibrahim.

Îi place la nebunie să stea de vorbă cu infractorii, nu poate nega asta. Şi cu oamenii celebri. I-a plăcut mult să discute cu Mike Waghorn.

— Chiar invers.

— Inversul ilegalității, ok. Şi mie ce-mi iese?

— Ție nimic, spune Ibrahim. Doar bănuiesc că e ceva la care te pricepi. Şi, prin urmare, ți-ar face plăcere.

— Nu ştiu cum să spun, dar sunt cam ocupată, zice Connie zâmbind.

— Văd asta, spune Ibrahim şi îi întoarce zâmbetul.

Zâmbetul lui Connie pare real, aşa că real e şi al lui.

— Bine, care-i misiunea? se interesează Connie. Îmi place tupeu', îmi place costumu' – hai să discutăm afaceri.

Ibrahim scade puțin tonul, îşi păstrează vocea monotonă şi reținută.

— E aici o deținută pe nume Heather Garbutt. O cunoşti?

— Ea e Strangulatorul din Pevensey?

— Nu cred, nu, răspunde Ibrahim.

— E o Heather în Aripa D, spune Connie. Mai în vârstă, pare isteață. E o profă care a jefuit o bancă.

— Să presupunem pentru moment că ea e, spune Ibrahim. Crezi că te-ai putea împrieteni cu ea? Poate chiar să afli ceva pentru mine?

— Sună a ceva ce aş putea face, confirmă Connie.

Ibrahim deja vede că mintea i s-a pus în mişcare.

— Ce ai nevoie să afli?

— Am nevoie să aflu dacă a ucis un reporter de televiziune pe nume Bethany Waites în 2013. Împingându-i maşina într-o prăpastie.

— Mişto, zice Connie iar pe figură i se înfiripă un mic rânjet. O s-o întreb pur şi simplu. „Ce bun e ceaiul, nu-i aşa că e călduț pentru perioada asta a anului, nu cumva ai omorât pe cineva?"

— Ei bine, te las pe tine să hotărăşti cum abordezi întrebarea, spune Ibrahim. E domeniul tău, nu al meu. Şi poate că nici nu este ea vinovată – şi asta ar fi o informație utilă.

— Eu pun pariu că e vinovată, spune Connie. Eu n-am împins niciodată o maşină în prăpastie, mi-am dorit mereu.

Ibrahim ridică mâinile.

— Sunt convins că mai e timp.

— Şi mie chiar nu-mi iese nimic? întreabă Connie. Nu poți să-mi strecori o cartelă SIM sau ceva?

— Nu cred că aş putea, răspunde Ibrahim. Dar aş putea căuta pe Google cum se face şi aş putea încerca.

— Nu te stresa, am destule. Şi nu vrei să afli cum sunt strecurate

înăuntru.

Ibrahim se gândeşte că va căuta oricum pe Google. Chiar se distrează. De când a fost atacat nu a mai ieşit prea mult, dar, puțin câte puțin, îşi recapătă încrederea, şi puțin câte puțin simte că redevine cel de odinioară. Da, există cicatrici, dar asta înseamnă că măcar s-a oprit sângerarea. Şi e plăcut să-şi amintească de faptul că se pricepe la genul ăsta de lucruri. La citit oamenii. La a înțelege situațiile primejdioase şi a le schimba cursul. Îi place Connie, iar ea îl place pe el. Însă trebuie să aibă grijă: e o ucigaşă nemiloasă ceea ce, fără a vrea să o judece, e destul de rău. Dar o să aibă veşti bune pe care să le dea celor din gaşcă mai târziu. Începe să se gândească la cartele SIM. Sunt foarte mici, Ibrahim ştie asta, aşa că se întreabă cum… Ibrahim îşi dă seama că a zis ceva Connie, iar el nu a fost atent. Nu-i stă în fire. Nu-i stă deloc în fire. E momentul să se adune.

— Îmi pare rău, spune Ibrahim. Nu am auzit ce ai spus.

— Erai în lumea viselor, Ibrahim, spune Connie. Dă-mi voie să te mai întreb o dată. În opinia ta de psihiatru, ce crezi că mă motivează?

E un fleac pentru Ibrahim. Sigur, cu toții suntem diferiți, suntem nişte fulgi de nea unici care duc vieți unice, dar cu toții ne aflăm sub aceeaşi capotă.

— Inerția, aş spune. Dorința de mişcare şi schimbare.

Ibrahim îşi împreunează degetele.

— Unii oameni au nevoie ca totul să rămână la fel – eu sunt puțin aşa. Dacă s-ar schimba muzica de la *Shipping Forecast*, de exemplu, aş intra în fibrilație. Dar unii au nevoie ca totul să se schimbe. Tu ai nevoie ca totul să se schimbe. Haosul acela e locul în care te poți ascunde.

— Hmm, spune Connie. Câtă înțelepciune, domnule Ibrahim Arif. Dar crezi că pentru mine e importantă sinceritatea?

Unde vrea să ajungă? Pe Ibrahim îl cuprinde teama.

— Îmi închipui că da. În domeniul tău, sinceritatea este, paradoxal, esențială.

— Îți închipui, ai? întreabă Connie. De unde ai aflat cum mă cheamă, amice? De unde ai auzit de Connie Johnson? Cine te-a trimis?

— Un client, spune Ibrahim.

Nu ştie să mintă şi încearcă să evite minciunile ori de câte ori poate. Însă de când i-a cunoscut pe Elizabeth, Joyce şi Ron a trebuit să mintă tot mai mult.

— Pentru că ți-am mai auzit numele, spune Connie. Ibrahim Arif. Ştii

unde am auzit numele ăsta?

Ibrahim a rămas fără minciuni, iar Connie se apleacă şi îi şopteşte la ureche:

— De la amicul tău Ron Ritchie, în ziua când am fost arestată.

Se aşază înapoi pe scaun. Tu eşti la mutare, Ibrahim.

— El ți-a spus să vii aici, nu-i aşa? întreabă Connie. Lucrezi pentru el?

— Nu, lucrez pentru Elizabeth Best, de la MI5. Sau MI6. Una dintre ele.

Connie se gândeşte la ce a aflat.

— Deci MI5 sau MI6 vor să stau de vorbă cu Heather Garbutt?

— Indirect, da, răspunde Ibrahim.

— Şi asta o să mă ajute la tribunal? Pot o trupă de mascați să mă scape de la zdup?

— Nu, mă tem că nu, zice Ibrahim.

Cu toate că îi trece prin minte că, probabil, ar putea. Elizabeth sigur are un răspuns. Cel mai bine ar fi să nu promită nimic.

— Ibrahim, spune Connie, nu-mi place să fiu mințită.

— Nu, spune Ibrahim. Îmi cer scuze.

— Şi, continuă Connie, e important să ştii că în clipa în care ies o să-l omor pe prietenul tău Ron Ritchie pentru că m-a băgat aici.

— Am reținut.

Connie se gândeşte un moment.

— Pe Bogdan îl ştii?

— Da, recunoaşte Ibrahim.

— O să-l omor şi pe el. Eşti bun să le spui asta?

— Voi transmite mesajul mai departe, da.

— Ştii dacă Bogdan e cu cineva?

— Nu cred, spune Ibrahim.

Connie dă din cap. Un paznic se apropie de masă.

— S-a terminat timpu', Johnson, s-au dus cele două minute.

Connie se întoarce spre el.

— Încă cinci minute.

— Nu tu faci legea aici, răspunde paznicul. Noi o facem.

— Încă cinci minute şi îi iau lui fi-tu un iPhone, spune Connie.

Paznicul cade pe gânduri o clipă.

— Zece minute, şi vrea un iPad.

— Mulțumesc, domnule polițist, spune Connie şi se întoarce spre Ibrahim. Mă plictisesc îngrozitor aici, hai s-o facem. Spune-mi tot ce ştii

despre Heather Garbutt. Tot o să-i omor pe prietenii tăi, dar până atunci hai să cădem de acord să ne înțelegem cu toții şi să ne distrăm puțin.

Ibrahim încuviințează.

— Ştii că ai putea alege să nu-mi omori prietenii, nu-i aşa, Connie?

— Cum adică? întreabă ea, realmente nedumerită.

— Nu s-a întâmplat decât că au fost mai vicleni decât tine. E chiar aşa de rău? Au profitat de lăcomia ta. E stima ta de sine atât de mică încât să nu te laşi păcălită din când în când?

Connie râde.

— Dar e meseria mea, Ibrahim, aşa fac eu bani. Sigur înțelegi asta, eşti un om inteligent.

— Mulțumesc, spune Ibrahim. Am făcut odată un test IQ şi…

— Să spunem că nu-i omor pe Ron şi Bogdan, îl întrerupe Connie. Hai să lucrăm cu ipoteza asta. Orice oportunist din Fairhaven ar avea impresia că se poate pune cu mine. Ştii care e sloganul companiei mele?

— Nici nu ştiam că ai o companie, spune Ibrahim.

— Răzbunare imediată şi cruntă, zice Connie.

— Are sens, recunoaşte Ibrahim. Nu există şi traficanți de droguri etici?

— În Brighton e un traficant de cocaină obținută prin comerț echitabil. Îşi ştampilează toate pachetele şi aşa mai departe. Cocaina e produsă în ferme de familie, fără pesticide.

— Pare un început, remarcă Ibrahim.

— Tot a aruncat pe cineva dintr-o parcare supraetajată pentru că a furat bani de la el.

— Totul cu paşi mici, spune Ibrahim. Ştii ceva? L-aş putea aduce pe Ron să te vadă? Dacă ajungi să-l cunoşti cu adevărat poate n-o să mai vrei să-l ucizi la fel de mult.

Ibrahim cumpăneşte o clipă.

— De fapt, deseori Ron obține exact efectul opus.

Connie se gândeşte la propunere.

— Eşti interesant. Ai vrea o slujbă?

— Am o slujbă, spune Ibrahim. Sunt psihiatru.

— Dar o slujbă pe bune? insistă Connie.

— Nu, mulțumesc, zice Ibrahim. Cu toate că ar fi distractiv să lucrez pentru o organizație infracțională. Toată planificarea, încăperile pline de fum, indivizi purtând ochelari de soare în interior…

— Atunci ai vrea să fii psihiatrul meu?

Lui Ibrahim îi trebuie câteva clipe să înregistreze propunerea. De fapt, ar fi foarte distractiv. Şi interesant.

— Ce ai vrea de la un psihiatru, Connie? De ce crezi că ai nevoie?

Connie se gândeşte.

— Să învăț să exploatez slăbiciunile duşmanilor mei, cred. Cum să-i manipulez pe jurați, cum să dibuiesc polițişti sub acoperire?

— Ăăă…

— De ce îmi aleg mereu bărbații greşiți?

— Asta e mai aproape de domeniul meu, spune Ibrahim. Când îmi cere cineva ajutorul, încep de fiecare cu o întrebare. Eşti fericită?

Connie cade pe gânduri.

— Păi, sunt la închisoare.

— Dar în afară de asta?

— Eu ştiu? Poate aş putea fi *mai* fericită? Ştii tu, un cinci la sută, acolo. Sunt ok.

— Cu asta pot să te ajut. Cinci la sută, zece, cincisprezece, oricât ar fi. Asta e meseria mea. Nu te pot repara, dar te pot face să funcționezi un pic mai bine.

— Nu mă poți repara?

— Oamenii nu pot fi *reparați*, explică Ibrahim. Nu suntem maşini de tuns iarba. Mi-aş dori să fi fost.

— Ar putea fi distractiv, nu? zice Connie. Să mă despovărez de toate secretele. Cât ceri ca să-ți cumperi costume ca ăsta?

— Şaizeci de lire pe oră. Sau mai puțin, pentru cine nu-şi permite.

— Te plătesc cu două sute pe oră, zice Connie.

— Nu, costă doar şaizeci.

— Dacă ceri mai puțin cui nu-şi permite, atunci cere mai mult cui îşi permite. Eşti om de afaceri. Cât de frecvent ne putem întâlni?

— La început o dată pe săptămână e cel mai bine. Iar programul meu e destul de flexibil.

— Ok, rezolv eu lucrurile aici. Cei de-aici înghit pe nemestecate povestea cu sănătatea mintală. Şi între timp o trag de limbă pe Heather Garbutt. Vorbim şi noi ca fetele – ce zodie eşti?, ai împins cumva o maşină în prăpastie?

— Mulțumesc. Aştept cu nerăbdare să stăm de vorbă, spune Ibrahim. Şi să văd dacă te pot convinge să nu-l ucizi pe Ron.

— Super, zice Connie. Hai să ne vedem joi.

— De fapt, spune Ibrahim, ne-am putea vedea miercuri? Joia e singura zi când am ceva stabilit.

12

Ultima dată când lui Elizabeth i-au fost luate un sac de pe cap şi o legătură de la ochi a fost în 1978. Se afla în blocul administrativ puternic luminat al unui abator din Ungaria şi tocmai urma să fie interogată şi torturată de un general de armată rus care avea pieptul acoperit de medalii însângerate. Până la urmă n-a mai avut loc nicio tortură, pentru că generalul îşi lăsase trusa cu unelte în maşină, iar maşina plecase. Aşa că, în final, ea scăpase cu nişte vânătăi uşoare şi o anecdotă de spus la dineuri.

Ce voise generalul? Elizabeth nu mai ştie. Ceva ce fără îndoială păruse extrem de important la momentul respectiv. Cunoştea persoane care muriseră din cauza planurilor pentru nişte utilaje agricole. Foarte puține lucruri sunt atât de importante încât să-ți rişti viața pentru ele, dar tot felul de lucruri sunt îndeajuns de importante încât să rişti viața altcuiva.

De astă dată, când îi e îndepărtată legătura de la ochi, nu e nici urmă de reflectoare, niciun general care rânjeşte şi niciun dulap mânjit de sânge. Se află într-o bibliotecă şi stă într-un fotoliu moale, din piele. Încăperea e luminată de lumânări de genul celor pe care le cumpără Joyce. Bărbatul care i-a scos legătura de la ochi şi cătuşele de la mâini a părăsit în tăcere camera şi a dispărut din câmpul ei vizual.

Elizabeth se uită la Stephen. El ridică o sprânceană şi spune:

— Ce agitație.

— Nu-i aşa? îi dă ea dreptate. Te simți bine?

— Teafăr şi nevătămat, draga mea. Tu doar fii cu ochii-n patru. Eu sunt ieşit din proverbiala zonă de confort. Am încasat una în scăfârlie, dar nu s-a şifonat nimic. Probabil mi-a băgat minţile-n cap.

— Spatele te doare?

— Se rezolvă cu un Panadol. Ai idee ce se petrece aici? Pot să ajut cu ceva?

Elizabeth clatină din cap.

— Chestia asta s-ar putea să-mi fie destinată mie.

Stephen dă din cap.

— Eu mă ocup de sprijinul moral şi mă iau după tine. Bănuiesc că n-am fi în fotolii aşa comode dacă ar vrea să ne omoare. Tu ar trebui să ştii mai bine decât mine.

— Bănuiesc că vor să discute ceva cu mine.

— Şi o să hotărască dacă să ne omoare în funcţie de ce ai tu de spus?

— Posibil.

Amândoi rămân tăcuţi o clipă.

— Te iubesc, Elizabeth.

— Nu mai fi aşa sentimental, Stephen.

— Ei, în orice caz, cu tine nu se plictiseşte omul niciodată, spune Stephen.

Uşa bibliotecii se deschide şi înăuntru păşeşte un bărbat foarte înalt, cu barbă.

— E viking, nu-i aşa? îi şopteşte Stephen lui Elizabeth.

Bărbatul se aşază vizavi de Elizabeth şi Stephen. Corpul lui e prea mare pentru fotoliu. Arată ca un profesor care stă pe un scaun dintr-o clasă.

— Deci tu eşti Elizabeth Best? întreabă el.

— Depinde cine eşti tu, răspunde Elizabeth. Ne-am mai întâlnit?

Bărbatul scoate ceva din buzunar.

— Te deranjează dacă vapez?

Elizabeth întinde palmele în semn că nu-i nicio problemă.

— Nu-ţi fac deloc bine, spune Stephen. Am citit eu undeva.

Bărbatul încuviinţează dând din cap, trage din vape şi se întoarce spre Stephen.

— Iar tu trebuie să fii Stephen. Îmi pare rău că te-am târât în asta.

— Să n-ai nicio grijă. E de înţeles. Mă tem că n-am reţinut cum te cheamă.

Bărbatul ignoră remarca lui Stephen şi atenţia i se întoarce asupra lui Elizabeth.

— Ai fost foarte ocupată, pentru o femeie în vârstă.

Ce accent e ăsta? Suedez?

Elizabeth observă să Stephen cercetează rafturile bibliotecii. Din când în când ochii i se cască a mirare.

— Şi acum, Elizabeth, spune Vikingul, să trecem la lucruri serioase. Cred că ai furat nişte diamante.

— Înţeleg, zice Elizabeth.

Măcar acum a înţeles care-i situaţia. Nu e vorba de istorie antică, ci doar de cea mai recentă mică aventură a ei. Avusese impresia că a ambalat totul frumos, cu fundă, dar nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

— Să înţeleg că până la urmă de la tine am furat, nu de la Martin Lomax?

— Nu, nu, spune Vikingul. Le-ai furat de la cineva pe nume Viktor Ilici.

— Viktor Ilici?

Elizabeth retrage tot ce a gândit până atunci. E istorie antică în stare pură. Pe vremuri i se spunea „cel mai periculos om din Uniunea Sovietică”. Dar trebuie să se felicite singură – indiferent ce şoc electric îi străbătuse corpul când fusese menționat numele „Viktor Ilici”, niciun observator extern nu şi-ar fi dat seama că-l mai auzise.

— Şi lucrezi pentru acest Viktro Ilici?

Vikingul râde.

— Eu? Nu. Eu nu lucrez pentru nimeni. Sunt un lup singuratic.

— Cu toții lucrăm pentru cineva, bătrâne, zice Stephen, cu ochii încă la cărți.

Pune ceva la cale, dragul de el!

— Nu şi eu, spune Vikingul. Eu sunt şeful.

Urlă ca un lup, stânjenitor de mult. Elizabeth aşteaptă răbdătoare ca urletul să înceteze.

— De ce mă aflu aici? întreabă ea. Nu sunt diamantele tale, nu sunt diamantele şefului, nu sunt treaba ta.

— Nu-mi pasă de diamante. Crezi că-mi pasă de douăzeci de milioane? E un mizilic.

Vikingul se apleacă în față în fotoliu, lasă capul pe-o parte şi se uită în ochii lui Elizabeth.

— Te afli aici pentru că, de ceva timp, caut o posibilitate să-l omor pe Viktor Ilici.

— Înțeleg, spune Elizabeth.

— Şi nu e uşor, continuă Vikingul.

— Sunt convinsă, zice Elizabeth. Dacă ar fi uşor să omori pe cineva, n-ar mai apuca nimeni Crăciunul.

— Aşa că, spune Vikingul, vreau să-l omori tu pe Viktor Ilici pentru mine.

Vikingul se lasă pe spate. A pus cărțile pe masă. Mintea lui Elizabeth merge cu viteză. În ce-a picat aici? De dimineață se gândea la înregistrări din trafic şi cadavre dispărute. Acum, un viking îi amenință viața. Sau îi face o propunere. În meseria ei, de multe ori sunt unul şi acelaşi lucru.

Orice ar fi, măcar se pare că ea şi Stephen o să mai aibă zile. Bine, să înceapă şi acest nou joc. Se reazămă de spătar şi îşi împreunează mâinile.

— Eu nu ucid oameni, mă tem.

Vikingul îşi găseşte iar o poziție comodă pe scaun şi zâmbeşte.

— Amândoi ştim că nu e adevărat, Elizabeth Best.

Elizabeth cedează punctul.

— Totuşi, uite care-i problema ta. Nu am ucis decât oameni care au vrut să mă ucidă pe mine.

Vikingul se întinde după un laptop de pe o masă de lângă fotoliu şi zâmbeşte larg.

— Înseamnă că avem noroc. Pentru că în scurt timp îi voi trimite lui Viktor Ilici un e-mail cu două fotografii anexate. Una te arată pe tine la gara Fairhaven, deschizând un dulap, iar în cealaltă eşti la pontonul Fairhaven în ziua cu împuşcăturile. O situație care i-a provocat lui Viktor Ilici mari neplăceri.

— Te-a cam prins cu mâța-n sac, scumpo, zice Stephen.

Elizabeth nu ştiuse că Viktor avea legături cu Martin Lomax şi afacerea cu diamantele. Dar avea sens. În ultima vreme Viktor lucra pe cont propriu.

— Aşadar, vezi tu, spune Vikingul, imediat ce primeşte pozele, Viktor Ilici va vrea să te ucidă. Va fi măcinat de dorința de răzbunare. E foarte elegant. Acum nu trebuie decât să-l ucizi tu prima.

— Ucide-l singur, bătrâne, zice Stephen. Uită-te şi tu cât eşti.

— Pentru mine e mult mai uşor dacă o face altcineva, spune Vikingul. Şi cine ar fi mai potrivit decât un fost spion, o bătrânică, o femeie care ştie să ucidă şi care tocmai a reuşit să comită unul dintre furturile secolului? Cine ar fi mai potrivit, Stephen?

— E dovadă de laşitate, observă Stephen. N-am crezut niciodată că suedezii sunt laşi.

Elizabeth rumegă informațiile. Cel puțin, se preface că le rumegă. Doar îşi pune cărțile în ordine înainte să o joace pe prima. Nu are o mână grozavă, însă are un as. Va trebui să fie cu băgare de seamă.

— Tot nu-i de mine, mă tem, îi spune Elizabeth Vikingului. Dacă refuz, în cel mai rău caz mă omori, ceea ce te cam încurcă, şi, sincer, în ceea ce mă priveşte, consider că am avut o viață destul de bună. Şi ar fi o încăpere frumoasă în care să mor. Foarte intimă.

Vikingul zâmbeşte.

— Cred că soțul tău s-ar putea să nu fie de acord cu asta. Poate că lui i-ar plăcea să rămâi în viață.

Stephen ridică din umeri.

— Cu toții ne ducem la un moment dat, prietenul meu Viking. Aş prefera

să nu fie ucisă de un suedez laş, dar cel mai bine ieşi din scenă făcând ceva onorabil. Sunt sigur că mi-ar fi dor de ea, însă nu după mult timp ar apărea altcineva. Sunt spioane frumoase oriunde întorci privirea. Cad din copaci.

Elizabeth zâmbeşte. Dar dacă va muri cu adevărat? Atunci ce se va întâmpla? Ce se va întâmpla cu Stephen? Inima i se frânge, dar chipul îi rămâne placid. Pentru că ea ştie ceva ce Vikingul habar n-are.

— Dacă nu te deranjează, spune ea, o să-mi duc soţul acasă şi o să uit că discuția asta a avut loc. Pune-ne sacii înapoi pe cap. N-am nevoie să ştiu unde sunt şi nu mă interesează să aflu cine eşti. Îți înțeleg punctul de vedere şi înțeleg de ce sunt femeia perfectă care să-l omoare pe Viktor Ilici, dar n-o s-o fac. Aşa că ai două variante. Ori mă ucizi – ceea ce ar fi complicat, multă muncă administrativă, probabil multă atenţie din partea MI6 când o să-şi dea seama că am dispărut –, ori pur şi simplu ne dai drumul, şi cu asta basta.

— Dar o să te omoare Viktor Ilici, zice Vikingul. O să afle unde locuieşti. Eu am aflat uşor.

— Îmi asum riscul, spune Elizabeth.

Viktor Ilici nu o s-o ucidă, Elizabeth e convinsă de asta. Ăsta e asul ei. În privința asta, Vikingul a avut ghinion. Elizabeth şi Stephen o să ajungă acasă înainte de zori şi o să fie în siguranță. Sigur, depinde unde se află acum.

— Aşa că ucide-mă sau dă-mi drumul. Astea sunt cele două variante pe care le ai. Pe care o alegi?

— Cred că aleg varianta trei, spune Vikingul. Varianta în care îi trimit lui Viktor Ilici fotografiile complete.

— Fotografiile complete?

— Da, clar. Cele în care lângă tine apare prietena ta, Joyce Meadowcroft. Ambele poze, ambele nume.

— Asta a fost cam sub centură, comentează Stephen.

Elizabeth încă se simtă în siguranță. Viktor n-o să pornească nici pe urmele lui Joyce. Nu dacă apar împreună în fotografie. O prietenă de-a lui Elizabeth e şi o prietenă a lui Viktor.

— Bineînțeles, e posibil ca pe Viktor să nu-l lase inima s-o omoare pe Joyce, spune Vikingul. Ea e mai degrabă civil, cred. Aşa că uite care-i târgul. Doar ca măsură de siguranță, dacă în două săptămâni Viktor Ilici nu e mort, o s-o omor eu pe prietena ta Joyce.

13

A doua întâlnire a fost chiar mai bună decât prima. Tocmai au fost în Brighton să vadă un film polonez. Donna nu conştientizase că există filme poloneze, cu toate că îşi dă seama că era imposibil să nu existe. Într-o țară de dimensiunile acelea, o dată la ceva timp sigur face cineva câte un film.

Era o cinematecă, bineînțeles, doar era în Brighton, iar asta însemna că n-aveai de unde să-ți iei dulciuri asortate. Nu tu şoricei de ciocolată, nu tu Kola Cubes, nimic. Doar gustări sănătoase.

Dar aveai voie cu vin în sală, aşa că Donna se gândise că e în regulă să suporte o mână de caju nesărat. În plus, toată lumea păstrase tăcerea în timpul filmului, lucru cu care Donna nu era deloc obişnuită.

Au luat trenul de la Fairhaven. Donna a băut mojito la doză, iar Bogdan a băut un energizant mare în care amestecase un pliculeț de pudră proteică.

Au mers pe jos de la gară la cinematecă, braț la braț. La un moment dat au trecut pe lângă o casă de pe Trafalgar Street despre care Bogdan i-a spus că e un cuib de narcotice, apoi pe lângă o veche forjă de pe London Road unde fusese îngropat un lituanian. Bogdan ar fi fost un ghid turistic foarte bun pentru o anumită nişă de turişti.

A fost încântată să vadă că în Brighton existau şi alți oameni de culoare, dar suficient de puțini încât, atunci când trecea pe lângă ei, fiecare să-şi încline discret capul. Donnei îi place Brighton. S-ar vedea organizând razii în câteva cuiburi de narcotice de acolo înainte să-şi încheie cariera.

Au vorbit puțin despre Bethany Waites şi despre Heather Garbutt. Donna întocmeşte pentru Chris o hartă a tuturor camerelor de filmat CCTV din Fairhaven. Nu e o sarcină plăcută.

Ei bine, polonezii nu doar că fac filme, dar se dovedeşte că fac filme chiar foarte bune. Donna se temuse că o să fie o reprezentare emoționantă a iubirii şi pierderii de peste generații într-o familie de țărani izolată şi că va fi nevoită să se tot întoarcă la Bogdan şi să se prefacă a da din cap cu înțelepciune. Nici poveste. A fost cu crime, a fost cu bătăi, a fost cu un polițist într-un tricou sfâşiat. N-a fost rău deloc. La fiecare câteva minute Bogdan se apleca spre ea iar Donna se pregătea pentru un sărut, dar el nu voia decât să-i semnaleze neconcordanțele ocazionale din subtitrare. Donna îl ținuse de mână, vinul roşu mersese de minune, tipa rămăsese cu tipul şi cineva doborâse un elicopter. Opt din zece, îl recomandă.

S-au dus la el acasă, nici nu se pusese problema altfel. Unde să se despartă? Şi de ce?

Acum Bogdan e în baie, iar Donna se rehidratează frenetic, încercând să-şi amintească dacă a fost vreodată mai fericită.

Mai vorbiseră puțin despre Bethany Waites. Donna citise dosarele despre Jack Mason, omul de afaceri. Un cazier lung cât coada de la poştă. Fermecător, dar periculos.

Apropo de asta, Bogdan se întoarce în cameră şi se vâră în pat. Îşi pune brațul în jurul ei, somnoros şi în siguranță.

Râd amândoi. Doamne, simte că e totul e aşa potrivit! Simte că e firesc, adevărat, neforțat. Se simte ca toate lucrurile pe care le citeşti despre relații, dar presupui că sunt minciuni.

Mobilul lui Bogdan sună pe măsuța de lângă pat. Se uită amândoi la el. E ora două dimineața.

Hai că-ncepe, îşi zice Donna. Starea de reverie i s-a frânt instantaneu. Toate lucrurile alea chiar sunt minciuni. La mijloc e o altă femeie. Bineînțeles. Încă o dată, Donna, bună încercare. *Mereu* e ceva. Brusc nu-i mai e aşa somn şi nu se mai simte aşa în siguranță.

Bogdan se uită la număr, apoi la Donna.

— Trebuie să răspund. Îmi pare rău.

Donna dă din umeri. Plănuise să rămână până dimineață, dar acum începe să-şi caute hainele.

14

Elizabeth şi Stephen au fost lăsaţi la marginea unui drum mic dintr-o pădure mare. Luna e sus pe cer, plină, iar printre ramurile goale de deasupra lor coboară în zigzag o lumină palidă.

— Ai cam tresărit când l-a pomenit pe Viktor Ilici, spune Stephen.

— Am tresărit? Credeam că m-am stăpânit destul de bine. Ţie îţi scapă vreodată ceva?

— Eşti amabilă că spui asta. E un prieten vechi, Viktor ăsta?

— Mai degrabă duşman vechi. Şeful KGB-ului la Leningrad, anii ’80, răspunde Elizabeth, respiraţia ieşindu-i sub formă de aburi în aerul limpede. Apoi mai sus şi tot mai sus.

Una dintre pozele cu Viktor din dosarul pe care i-l dăduse Vikingul îl arăta în floarea vârstei. De fapt, poate nu tocmai în floarea vârstei: avea deja început de chelie, iar ochelarii groşi, fund de borcan, erau prea mari pentru figura lui. Însă măcar era tânăr. Cea mai recentă poză aducea cu sine şocul vârstei. Îmbătrânise, avea chipul brăzdat de riduri, şuviţele de păr gri i se agăţau de tâmple. Ochelarii tot prea mari, dar în spatele lor tot el era. Viktor. O privire inteligentă, pusă pe şotii. Rivalul care îi devenise prieten. Duşmanul care îi devenise… amant? Oare? Elizabeth nu-şi aminteşte, dar se crede în stare.

Viktor se va uita în acelaşi fel la o poză cu ea, poate băga mâna-n foc. Cine e bătrâna asta?

Telefonul lui Elizabeth e mort, iar Stephen nu are unul, aşa că merg mai departe.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, zice Stephen, însă arăţi ca şi cum nu ţii din cale-afară să-l omori.

— Nu, nu vreau, spune Elizabeth.

— Şi crezi că el va încerca să te omoare?

— Dumnezeule, nu! O să arunce o privire la fotografie şi o să se prăpădească de râs.

Ascultă o vreme cum vorbesc bufniţele între ele şi merg lipiţi unul de celălalt ca să se încălzească. De câte ori se întâmplă să păşeşti pe un drum nou cu un iubit vechi? Elizabeth se uită la lună, apoi la soţul ei, şi îşi spune că e un moment neobişnuit în care să fie fericită.

— Dar dacă nu-l ucizi, spune Stephen, atunci prietenul nostru Viking o s-

o ucidă pe Joyce?

— Asta e situația în care ne aflăm.

Întrebarea i-a ştirbit puțin starea de spirit.

— Afurisită alegere. Şi în clipa asta nu avem nicio idee cine e Vikingul?

— Deocamdată, îi dă dreptate Elizabeth în timp ce zăreşte un telefon public pe marginea drumului, mai în față. Dar, întâi de toate, trebuie să te ducem acasă. Bănuiesc că n-ai o monedă de 20 de pence, nu?

Stephen pescuieşte din buzunar o monedă şi i-o întinde lui Elizabeth.

— E toiul nopții, draga mea, nu uita. Toată lumea doarme.

Elizabeth formează numărul pe care-l ştie pe de rost. Ştie pe de rost toate numerele importante. Trebuie să fie două dimineața, dar i se răspunde după primul ton de apel.

— Bună, Bogdan, zice Elizabeth.

— Bună, Elizabeth, zice Bogdan. De ce ai nevoie?

— De puțin ajutor, răspunde Elizabeth. În clipa asta, dacă se poate.

— Bine, eşti acasă?

— Bogdan, aud zgomote de fundal. E cineva acolo?

— E televizoru'.

— Nu e televizorul, dar hai să nu ne certăm pe tema asta acum. Sunt într-o cabină de telefon, habar nu am unde, dar numărul e 01785547541. Mă întrebam dacă ai putea să afli unde e şi apoi să vii să mă iei.

Aude cum e deschis capacul unui laptop.

— Unde e Stephen? Vrei să mă duc la el?

— E cu mine, dragule.

Elizabeth pune receptorul la gura lui Stephen.

— Salut, bătrâne! zice Stephen. Scuze că te deranjăm. Ți-au căzut pe cap doi vagabonzi în toată regula.

— Nu-i problemă, spune Bogdan. Dă-mi-o din nou pe Elizabeth.

Elizabeth revine pe fir.

— Ok, sunteți în Staffordshire, spune Bogdan. Ai auzit de Staffordshire?

— Bineînțeles că am auzit de Staffordshire, spune Elizabeth. Ai cum să porneşti? E foarte frig.

— Deja mă îmbrac, spune Bogdan.

— Mulțumesc. Ai idee cât faci până aici?

Bogdan rămâne tăcut o clipă.

— Google spune că trei ore şi patruşicinci de minute. Aşa că o să fiu acolo în două ore şi treişiopt de minute.

— Sunt aproape convinsă că mai aud pe cineva acolo, Bogdan.

— E navigația prin satelit, spune Bogdan. Stați acolo, ajung cât de repede pot. Ai nevoie să-ți aduc ceva?

Elizabeth se gândeşte preț de o clipă. Viktor Ilici, Vikingul, Joyce. Oare se formează un plan? Crede că e foarte posibil.

— Da, te rog, dragule, răspunde ea. Ai putea să-mi aduci un termos cu ceai şi un pistol?

15

Mike Waghorn stă într-un scaun rotativ de piele într-o cameră de montaj. Ține un pix la fel ca pe țigara pe care tânjește să o fumeze. Dar nu mai poți fuma acum că toată lumea are televiziune HD. Te îmbătrânește foarte tare.

În fața lui e un rând de monitoare, iar în fața lor se află un panou de control care nu ar părea nelalocul lui într-un Airbus 380. Mike a zburat de curând într-un simulator de Airbus 380 într-o delegație *corporate* a cărei gazdă a fost pentru Delta Airlines la Gatwick. S-a prăbușit în Marea Adriatică încercând să se dea mare.

Chipul lui Bethany Waites umple ecranele din fața lui. Mike urmărește emisiunea-omagiu pe care a prezentat-o împreună cu Fiona Clemence. Fiona, cu emisiunile ei concurs, reclamele ei, aparițiile pe prima copertă a revistelor. De curând a publicat o carte pentru dietă. Dar uită-te la ei doi pe ecran în 2013. Mike Waghorn, tipul celebru, Fiona Clemence, producătoarea suprapromovată la prezentatoare. Mike nu crezuse că va rezista.

Fiona nu era vreo fană a lui Bethany, asta e clar. Și, la drept vorbind, sentimentul era reciproc. Între ele două se iscau certuri majore. Mike s-a gândit la asta de mai multe ori de-a lungul timpului. Să o fi ucis Fiona pe Bethany? E un gând absurd, dar moartea lui Bethany îi oferise Fionei marea ocazie, așa că cine știe? Chiar și în cele mai bune momente ale ei, televiziunea e o meserie necruțătoare. După noaptea trecută, a căutat și mai în urmă prin mesaje. Bethany începuse să primească bilețele anonime la birou. *Pleacă. Nimeni nu te vrea aici. Cu toții râdem de tine*. Chestii de curtea școlii, de fapt. Dar poate că nu? Să fi fost de la Fiona? Iar dacă nu, atunci de la cine erau?

Se uită la clipuri de când Bethany lucra la *South East Tonight*. În mare parte sunt cadre cu acțiune, genul de lucru care dă bine la montaje. Bethany Waites în cel mai mare montagne-rousse din Kent, Tom Jones flirtând cu Bethany Waites în culisele Centrului Brighton, Bethany Waites în vârful unui zgârie-nori din Dubai, luându-i interviu unei femei din Faversham care făcuse avere din operații estetice, Bethany Waites împinsă într-o piscină de un grup de elevi din Deal.

Însă adevăratele amintiri nu sunt niciodată cele care apar în montajul cu momente emblematice. Adevăratele amintiri erau cele din după-amiezele

liniştite când se uita la Bethany cum lucrează. Priceperea cu care găsea şi spunea poveşti. Mici glume, ocheadele intime, strângerea de mână în fiecare seară când mai erau „cinci secunde până intrăm în direct”. În fiecare zi „Vrei ceva de la cantină, Mike?” „Nu, mersi, Beth, corpul meu e un templu.” Apoi Twix-ul pe care i-l aducea.

Nu montagne-rousse-uri, nu zgârie-nori, doar aglomerarea de momente mici care te transformă din cunoştinţă în prieten.

Lui Mike îi e greu să plângă, pentru că a început să-şi facă tratamente cu botox înainte ca medicii să se prindă cu adevărat cum să procedeze şi are canalele lacrimare blocate. Dar ştie că lacrimile sunt acolo şi le primeşte cu braţele deschise. Lacrimile există numai pentru că Bethany a existat.

Oare chiar poate avea încredere în acest „Club al Crimelor de Joi”? Mike are senzaţia stranie că e manipulat, dar într-un mod aşa plăcut încât poate că deocamdată o să le cânte în strună. Să vadă exact de ce sunt în stare.

Opreşte imaginea din faţa lui. Chipul lui Bethany. Nu e un zâmbet, nici vreun râset. În schimb, are o privire calmă, hotărâtă, ochii îi privesc drept în ai lui. Se uită la codul de pe ecran şi vede că înregistrarea e din săptămâna dinainte ca Bethany să moară.

Când priveşti retrospectiv, totul e inevitabil. Studiindu-i chipul, Mike ştie că o săptămână mai târziu Bethany o să fie moartă. Mike se apleacă în faţă şi se uită în ochii ei. Oare i se citea în ochi că ştia? Acum ar putea să jure că da. În ce naiba se băgase?

Uşa camerei se deschide.

— Mă gândeam eu că s-ar putea să te găsesc aici, spune Pauline intrând cu două căni de ceai.

— Voiam doar să-mi amintesc că Bethany a fost o persoană adevărată, nu doar un subiect, spune Mike.

Pauline încuviinţează.

— Ştiu că ai iubit-o.

— Ar fi putut face de toate, nu-i aşa? întreabă Mike. Aşa plină de ambiţie, plină de idei…

— Ne-ar fi lăsat în urmă, nu? zice Pauline.

— Aşa sper, spune Mike. Mai ţii minte bileţelele pe care le primea? *Nimeni nu te vrea aici*. Pe biroul ei, în parbriz şi aşa mai departe?

Pauline clatină din cap.

— Ţi-am făcut un ceai.

— Mersi, spune Mike. Tu ce crezi că s-a întâmplat? Adică ce s-a

întâmplat cu adevărat?

Pauline pune o mână peste a lui.

— Ştii că e posibil să nu aflăm niciodată, Mike? Ştii că trebuie să te pregăteşti pentru asta?

Mike se uită încă o dată pe ecran la chipul lui Bethany. Se uită în ochii aceia. Ba o să afle.

Pauline îşi deschide geanta.

— Hai să ne mai uităm împreună, ce zici?

Mike aprobă dând din cap.

Pauline scoate un Twix din geantă şi îl pune lângă cana lui de ceai.

16

În multe cazuri, deținuții în arest preventiv la închisoarea Darwell sunt ținuți în celule până la douăzeci şi trei de ore pe zi. Connie Johnson cugetă la cât de inuman şi neproductiv e obiceiul ăsta când trece prin dreptul celulelor încuiate în timp ce-şi face plimbarea de seară.

Unul dintre paznici îşi scoate chipiul în fața ei pe când Connie străbate pasarela lungă, de oțel, până la celula lui Heather Garbutt. Ecoul mocasinilor ei Prada răsună în clădirea cavernoasă.

Connie bate, apoi deschide uşa celulei fără să aştepte răspuns. E exact acea Heather la care se gândise ea. Părul negru îi încărunțea, pielea îi atârna şi era palidă, dar nimic ce nu se putea rezolva cu puțin Botox. Connie ştie pe cineva care poate veni s-o aranjeze puțin, dacă e nevoie.

Heather Garbutt, care stă pe un scaun de plastic la un birou de metal, se uită la Connie cu ochi nefericiți. Nici urmă de şoc sau surprindere. Connie ştie că viața deținuților e plină de oaspeți neaşteptați şi întreruperi nedorite. Cel puțin, viața unui deținut normal. Connie are sonerie.

— N-am bani, spune Heather. N-am țigări. Nu cred că am nimic care să-ți trebuiască.

Connie se aşază pe patul de jos.

— Vrei bani? Vrei țigări? Pot să rezolv.

Heather o cântăreşte din priviri, iar Connie ştie că ăsta nu-i lucru uşor. De fiecare dată, la prima întâlnire, lumea o găseşte pe Connie afabilă. Chiar simpatică. Dar Heather e la închisoare de suficient timp încât să miroasă şi pericolul pe care-l aduce. Aşa că e precaută, iar Connie nu-i face câtuşi de puțin vreo vină. În locul lui Heather, Connie ar fi îngrozită.

— N-am nevoie de nimic, mersi. De puțină linişte şi pace.

— Plec în curând. Ce scrii? întreabă Connie şi îşi lasă capul pe-o parte spre birou.

— Nimic, zice Heather.

— Eu sunt Connie Johnson, spune Connie.

Se ridică, merge în spatele lui Heather şi începe să-i frământe umerii.

— Prietenă bună, duşman cumplit, dar ai noroc, pentru că noi două o să fim prietene. Se simte că eşti foarte încordată, apropo.

— Te rog, nu am nimic să-ți dau.

Dacă s-ar putea face mai mică în scaun, Heather ar dispărea cu totul.

Connie opreşte masajul şi merge din nou în mijlocul celulei.

— Toată lumea are ceva, Heather. Eşti aici pentru fraudă, nu? Zece ani. Trebuie să fi fost o fraudă dată naibii.

— A fost, spune Heather.

— Te-au pus şi să dai banii înapoi? întreabă Connie. Ţi-au mai tăiat câțiva ani? Legea Produsului Infracțiunii şi aşa mai departe?

— Mi-au cerut, spune Heather. Dar nu au existat produse ale infracțiunii.

— Clar, zice Connie râzând. Dar o să ieşi în curând?

Heather încuviințează dând din cap.

— Probabil că te bucuri.

— Mă bucur când îmi încuie uşa noaptea, spune Heather.

Connie se uită prin celula lui Heather. Nici urmă de poze cu familia pe pereți. Pe birou, câteva cărți de la biblioteca închisorii. Una se cheamă *Mici plăceri* şi are portocale pe copertă. Connie se gândeşte la televizorul cu ecran plat din celula ei. Şi la minibar.

— Dai pe-afară de distracție, zice Connie. Pot să te înveselesc eu. Ce-ți place? Ciocolata? Bărbații? Băutura? Pot să-ți fac rost de orice.

— Connie, vreau să fiu lăsată în pace, spune Heather. Poți să-mi faci rost asta?

— De asta clar pot să-ți fac rost. Dispar de pe capul tău într-o clipită. Am nevoie doar să-mi răspunzi la o întrebare.

— Unde am ascuns banii?

— Nu, nu unde ai ascuns banii, zice Connie. Dar, totuşi, unde i-ai ascuns?

— Nu există niciun ban, spune Heather. De asta sunt încă aici.

Connie încuviințează.

— Rămâi cu povestea ta, fato, bravo ție. Nu, am nevoie să-ți pun cealaltă întrebare, Heather.

Heather pleacă ochii în podea.

— Nu.

— Fruntea sus, hai, suntem o echipă. Uită-te la mine.

Heather ridică privirea spre Connie.

— Heather, ai ucis-o pe Bethany Waites?

— Nu pot să-ți vorbesc despre asta.

— Asta înseamnă că ai ucis-o sau nu?

— Înseamnă că nu-ți pot vorbi despre asta. Şi să-ți fie ruşine că mă întrebi.

Connie o priveşte pe Heather Garbutt, care stă cu ochii în podea şi umerii lăsaţi. De ce n-o poate vrăji pe femeia asta? Pe Connie o scoate din sărite când oamenii rezistă farmecelor ei. Pur şi simplu e inadmisibil. Connie izbucneşte în plâns, iar Heather ridică privirea ca arsă.

— Te rog să nu plângi aici, spune ea. Locul ăsta a văzut destule lacrimi.

— Îmi pare rău, spune Connie încercând să-şi şteargă lacrimile. Doar că îmi aminteşti foarte tare de mama. Am pierdut-o anul trecut.

Heather se uită la ea, clatină aproape imperceptibil din cap şi dă din umeri.

— Nu minţi despre aşa ceva, Connie.

Connie se opreşte imediat din plâns şi oftează.

— Bine, nu trebuie să fim prietene, dar mi s-a dat o misiune şi vreau s-o îndeplinesc. Doar spune-mi şi am terminat. Bethany Waites a fost jurnalistă, îşi dăduse seama că făceai, adică milioane de lire stând într-un birouaş drăguţ şi frecând-o la rece. Se pregătea să publice articolul şi deodată cineva i-a împins maşina în prăpastie. Ţie cum îţi sună chestia asta?

Heather ridică din umeri abia perceptibil.

— Haide, zice Connie. Ai omorât-o…

— Nu.

— Sau ştii cine a omorât-o?

Connie observă că Heather nu răspunde cu „nu”.

— Ştii cine a omorât-o pe Bethany? Acoperi pe cineva?

— Te rog, zise Heather în şoaptă. Nu suntem în siguranţă.

— Cu mine eşti în siguranţă, prinţeso, zice Connie. De ce ai acoperi pe cineva? Te au la mână cu ceva? Să ştii că i-aş putea ucide pentru tine.

Heather rămâne tăcută o clipă care se prelungeşte mult. Apoi se ridică, ajunge lângă uşa celulei şi o deschide. Strigă pe culoar către paznic:

— Domnule Edwards, a intrat cineva la mine în celulă. Sunt ameninţată.

Connie aude paşi care urcă o scară de metal, iar Heather se întoarce agale în celulă şi se aşază la loc.

— Îmi pare rău, spune Heather. Va trebui să te rog să pleci.

Paşii de afară ajung în cadrul uşii, unde îşi face apariţia un gardian.

— Bine, hai înapoi în… A, Connie, tu eşti.

— Bună, Jonathon. Am venit doar în vizită la prietena mea Heather.

— Ai dreptate, spune Jonathon. O să închid uşa şi vă las în pace.

Uşa se închide în urma lui, iar Connie se întoarce la Heather.

— Ei, a meritat să încerci. Spune-mi odată, Heather. Arată ca şi cum tu ai

făcut-o. Dar nu pari vreo criminală. Şi nu au existat dovezi. Deci, ce vrei să spui? Şeful tău a făcut-o? Jack Mason? L-am întâlnit odată la o sindrofie. Cineva a încercat să-l înjunghie în parcare.

Heather se gândeşte îndelung.

— Suntem doar noi două, Heather, zice Connie şi îi pune o mână pe umăr. Nimeni n-o să afle vreodată. Pe cine acoperi? Pe Jack Mason? Ți-e frică de el?

— Ziceai că ai primit o misiune?

Connie încuviințează dând din cap.

— De la cine?

— Nu cineva de care să-ți faci griji.

— Nu-mi spune tu mie de cine să-mi fac griji, zice Heather.

Lui Connie îi place asta. Heather arată în sfârşit că are nişte vână.

— Corect, ai dreptate. Heather, ascultă, sunt o persoană foarte dificilă.

Heather aprobă din cap.

— Şi o să mă întorc aici în fiecare zi, pe tot restul sentinței tale, până îmi spui. Cine a omorât-o pe Bethany Waites?

— O să primeşti acelaşi răspuns de fiecare dată.

— Ştiu să am răbdare. Iar data viitoare o să-ți aduc ceva. Kit-Kat? Cola Zero? Un pistol?

Heather zâmbeşte pentru prima oară, timid. Aşa mai merge, îşi zice Connie. În sfârşit.

— Îmi place să croşetez, spune Heather. Am un fin căruia tocmai i s-a născut un copilaş. Mi-ar plăcea să-i croşetez ceva, dar…

— Dar n-au încredere să-ți dea andrele? Nu le fac vreo vină. Băiat sau fată?

— Băiat, răspunde Heather. Îl cheamă Mason, dacă poți să crezi.

— O să-ți aduc imediat un pachet – lână albastră, toate cele, spune Connie. Şi vedem cum stăm mâine.

— Mulțumesc, zice Heather. Îmi e greu să am încredere în oameni. Durează.

— Păi, în mine să n-ai niciodată încredere, dar singurul lucru pe care-l avem amândouă e timpul, zice Connie. O să mă tot întorc. Îmi place să duc misiunile la bun sfârşit.

Connie se ridică să plece. Întinde o mână, iar Heather o apucă şi o strânge.

— Aştept cu destul de multă plăcere să ne revedem, Connie, zice

Heather. Dar tot n-o să-ți spun ce vrei să știi.

— Mai vedem, frumoaso, răspunde Connie şi îi face cu ochiul de rămas-bun.

17

Joi. Camera de Puzzle.

— Dar luminile de la tine au fost stinse toată noaptea, spune Joyce.

— Nu mai face atâta caz, spune Elizabeth.

Îi va povesti lui Joyce despre răpire după ce întocmeşte un plan ca să scape de Viking. Între timp, se bucură de distragerea pe care o oferă uciderea lui Bethany Waites.

— Nu fac caz, spune Joyce. Doar că e neobişnuit. Stephen se simte bine?

— Am petrecut o seară romantică acasă, explică Elizabeth. Lumânări în baie, apoi am mers devreme la culcare.

Joyce nu înghite găluşca, dar Elizabeth consideră că deocamdată a potolit-o. Până la urmă va trebui să-i povestească. La lucru.

— Ei bine, ce ai pentru noi, domnule Waghorn?

Mike Waghorn şi Pauline li s-au alăturat în Camera de Puzzle. Pauline îi mai toarnă în pahar lui Mike.

— Doar ceva ce mi-am amintit. Cineva îi trimitea bilețele lui Bethany. Glume de vestiar, sincer, probabil că nu e nimic important.

— Intimidare.

— Nu-i suport pe ăştia care merg la intimidare, zice Ron.

— Şi ai descoperit cine le-a trimis? întreabă Ibrahim.

— Nu. Bethany le-a luat în râs, răspunde Mike. Mi-a trimis câteva mesaje despre ele, dar nu am dat niciodată de capăt poveştii.

— Mai ai mesajele de la ea? întreabă Elizabeth.

— Bineînțeles, spune Mike. O să-i păstrez mereu mesajele.

— Cred şi eu, spune Joyce. Gerry a avut odată o scrisoare la *Radio Times* şi am păstrat-o de atunci.

Mike caută în telefon.

— Era despre *Cagney & Lacey*, spune Joyce. Ceea ce nu-i stătea deloc în fire.

Mike a găsit mesajele de la Bethany.

— Încă un bilețel azi, matelot. Strecurat în geantă. „Dacă nu pleci tu singură, te fac eu să pleci.” De fiecare dată erau chestii de genul ăsta. *„Pleacă. Toată lumea te urăşte.”* De curtea şcolii, dar nu se ştie niciodată. Şi e ceva ce nu mi-a trecut prin cap să le spun polițiştilor la momentul respectiv.

— Oare e posibil să fi fost Fiona Clemence? întreabă Joyce. Sper din suflet că nu.

— Pauline, vreo idee? întreabă Elizabeth.

— Nu-mi amintesc de biletele, răspunde Pauline.

Joyce pune o mână pe braţul lui Mike.

— Mai vrei vin, Mike?

— Da, te rog, răspunde el, iar Joyce îi mai toarnă un pahar.

— Prezinţi ştirile mai târziu, Mikey, băiete? întreabă Ron.

— E nevoie de mai mult de trei pahare de vin ca să-l opriţi pe Mike să prezinte ştirile, spune Pauline. Fă-ţi numărul, Mike.

Mike se ridică, drept ca o vergea, şi se uită în ochii lui Ron.

— Între timp, manevrele militare continuă în Bosnia şi Herţegovina, unde purtătorul de cuvânt al secesioniştilor sârbi a iniţiat intervenţii pe lângă intermediari interesaţi.

Ron ridică paharul.

— Flăcău' ţine la băutură.

— Mulţumesc, Ronald, spune Mike.

— L-am antrenat bine, zice Pauline.

— Suntem minunaţi cu toţii, ce să mai, intervine Elizabeth. Acum, dacă am putea merge mai departe – haideţi să luăm la rând exact ce ştim.

Camera de Puzzle a rezugrăvită de curând. În fine, unul dintre pereţii ei. E denumit „peretele cu semnături" şi are culoarea oului de raţă. A fost ideea lui Joyce: văzuse pe cineva făcând asta la televizor, apoi deschisese subiectul pe lângă Comitetul pentru Facilităţi. Existaseră obiecţii, atât în privinţa costurilor, cât şi a caracterului estetic, dar Elizabeth le-ar fi putut recomanda să nu se ostenească. Dacă Joyce vrea un perete cu semnături, Joyce o să aibă un perete cu semnături.

Peretele, care de fapt arată destul de bine, este acoperit deocamdată cu fotografii şi documente. Poze cu Bethany Waites şi maşina distrusă de la poalele Shakespeare Cliff. Cadre granulate, din înregistrările CCTV. Pozele sunt înconjurate de documente financiare şi de tabele cronologice meticulos alcătuite, scoase la imprimantă şi laminate de Ibrahim. De regulă răsfirau genul ăsta de lucruri pe masa de puzzle propriu-zisă, dar Joyce descoperise de curând nişte cârlige cu ventuze pe care le poţi lipi şi dezlipi de pe perete fără să lase urme. Elizabeth preferă varianta actuală. Îi aminteşte de o Cameră pentru Incidente Grave, genul de loc în care a petrecut multe ceasuri fericite.

— Din motive numai de ea ştiute, spune Elizabeth, sau de ucigaşul ei, Bethany hotărăşte să plece din apartament. Camerele CCTV din holul blocului ei o surprind la ora 22:15 şi, câteva minute mai târziu, îi vedem maşina trecând prin faţa clădirii.

— Apoi maşina parcă dispare, spune Ibrahim. Nu o vede nimeni timp de câteva ore, până când în cele din urmă e surprinsă din nou la ora 02:47 la aproximativ un kilometru şi jumătate de Shakespeare Cliff.

— Ceea ce înseamnă că i-a luat mai bine de patru ore să străbată un drum de patruzeci şi cinci de minute cu maşina, explică Elizabeth.

— Ceea ce ne spune, continuă Ibrahim, că trebuie să se fi oprit undeva pe drum. Ca să întâlnească pe cineva, ca să facă ceva, poate ca să moară. Iar când camerele CCTV surprind maşina din nou lângă prăpastie, în ea par să fie două siluete, nu una singură.

— Dar imaginea e foarte înceţoşată, spune Pauline. Dacă e să fim cinstiţi.

— În dimineaţa următoare, spune Elizabeth înregistrând intervenţia Paulinei, maşina lui Bethany e descoperită în prăpastie. Cadavrul nu mai e înăuntru, ceea ce nu ar trebui să ne mire. Odată a trebuit să împing un jeep având un corp pe scaunul şoferului într-o carieră de piatră, iar cadavrul a ţâşnit afară aproape imediat.

— De ce a trebuit să împingi un… începe Mike.

— Nu avem timp, domnule Waghorn, îmi pare rău, spune Elizabeth. Cei de la Franceză Conversaţională o să urle ca din gură de şarpe dacă ieşim din cameră chiar şi un minut prea târziu. În maşina distrusă au fost descoperite sângele lui Bethany Waites şi fâşii din hainele cu care a fost văzută ultima oară. Un sacou cu imprimeu picior de cocoş şi pantaloni galbeni.

— Ei, uite, asta e altă problemă, spune Pauline. Cine ia un sacou cu imprimeu picior de cocoş la o pereche de pantaloni galbeni?

Elizabeth îi aruncă o privire lui Pauline. Două intervenţii.

— Cadavrul nu a fost găsit niciodată, spune Ibrahim. De regulă iese la un moment dat la mal, dar nu mereu. Cardurile şi conturile ei bancare nu au mai fost folosite de atunci, dar nici înainte de incident nu existase vreo activitate semnificativă în conturile ei. Nu punea bani deoparte ca să dispară.

— E posibil ca secretul să zacă în evidenţa contabilă întocmită de Heather Garbutt, spune Elizabeth. Vom afla mai multe după ce vorbim cu consultantul nostru.

— Când spune „consultant” se referă la fiica mea, explică Joyce.

— Acestea fiind zise, cam aici ne aflăm, încheie Elizabeth.

— Connie Johnson ți-a mai dat vreun semn? îl întreabă Ron pe Ibrahim.

— Deocamdată nimic util, răspunde el. A spus ceva despre croşetat, dar wi-fi-ul ei e destul de slab. A înaintat deja o plângere la Ministerul de Interne.

Se aude o bătaie în uşă. Cei de la ora de Franceză Conversațională care ocupă Camera de Puzzle după ei au ajuns mai devreme. Elizabeth e hotărâtă să le zică vreo două.

18

Chris şi Donna se uită la o hartă a Fairhavenului aflată pe peretele din Sala de Operațiuni.

Pe hartă e un ac cu gămălie care reprezintă apartamentul lui Bethany, precum şi alte ace care reprezintă punctele unde erau amplasate camerele CCTV verificate în noaptea în care murise. Maşina ei nu declanşase nicio cameră în drumul spre Shakespeare Cliff. Încearcă să-i stabilească ruta din Fairhaven ca să-şi dea seama unde s-ar fi putut opri. După ce ieşea din Fairhaven, era destul de uşor să urmeze un traseu fără camere. Trebuia doar să meargă pe drumurile lăturalnice. Dar în oraş? Mult mai greu.

Oare unde lipsise atâtea ore? Şi cu cine se întâlnise?

— E imposibil, spune Chris. În Fairhaven sunt o mulțime de camere şi n-ar fi putut s-o ia decât pe Rotherfield Road sau Churchill Road. Spre Shakespeare Cliff nu există nicio altă ieşire din oraş.

La rigoare vorbind, ar trebui să ancheteze moartea bărbatului din microbuzul incendiat, dar încă aşteaptă un raport criminalistic aşa că şi-au zis să petreacă dimineața cercetând cazul Bethany Waites. În plus, asta i-a rugat Elizabeth să facă. Elizabeth are acces la multe lucruri, dar nu şi la poziția exactă a tuturor camerelor CCTV din Fairhaven.

Donna începe să traseze un drum de la apartamentul lui Bethany, evitând camerele. La orice colț întoarce există o cameră. E ca un labirint fără cale de scăpare.

— Iar camerele funcționează toate?

— Pentru prima dată, spune Chris.

— Orice aş face, spune Donna cu degetul pe hartă, nu pot să trec de Foster Road. Cu siguranță a mers pe el, dar stânga nu pot să fac, şi nici dreapta nu pot fără să dau de o cameră. Şi-atunci cum a reuşit?

Chris merge la computer şi deschide Google Street View pentru Foster Road.

— Hai să vedem dacă există vreo străduță pe care n-o putem vedea pe hartă.

Navighează pe Foster Road. În mare parte e o stradă rezidențială, cu nişte blocuri mari, câteva case victoriene, câteva magazine. Nicio străduță evidentă.

— Opreşte aici, spune Donna.

Ea preia acum controlul mouse-ului şi roteşte imaginea de pe ecran. Apare un bloc mare, modern, numit Juniper Court. Pe partea stângă a clădirii e o rampă care duce la grilajul de securitate al unei parcări subterane.

— Merită verificat dacă există o ieşire în spatele clădirii, spune Donna.

Navighează cu săgeţile de-a lungul Foster Road, apoi urcând pe Rotherfield Road, trecând de camerele CCTV, pe urmă înapoi pe Darwell Road, care trece prin spatele Juniper Court.

— Te mişti foarte repede, spune Chris.

— Petrec mult timp pe Rightmove, răspunde Donna. Mă uit la case pe care nu mi le permit.

Iată-l. Spatele Juniper Court. Altă rampă care duce în subteran, aceasta având pe ea un semn cu INTERZIS. Ieşirea unei parcări subterane.

— Dacă ar fi trecut prin parcare ar fi putut face dreapta pe Rotherfield Road, evitând camerele, spune Chris. E singura soluţie.

— Două posibilităţi, atunci, spune Donna. Ori încearcă dinadins să evite camerele – ceea ce e puţin probabil, din moment ce nu ştie unde sunt toate.

— Sau…? începe Chris.

— Sau…, continuă Donna, persoana cu care s-a întâlnit Bethany Waites în noaptea aceea locuia la Juniper Court.

— Iar persoana aceea ar putea fi criminalul, spune Chris.

— Prin urmare, Bethany iese din bloc la 22:15, merge cinci minute cu maşina pe Foster Road şi apoi intră în parcarea subterană de la Juniper Court. Câteva ore mai târziu…

— Având acum pe încă cineva în maşină, în afară de ea…

— …iese cu maşina pe Darwell Road, apoi imediat pe Rotherfield Road, şi se îndreaptă spre Shakespeare Cliff.

— Suntem nişte genii, spune Chris. Să tragem o fugă până la Juniper Court, să vedem cine locuieşte acolo.

— Sunt de ac…

Uşa se deschide şi intră detectivul Terry Hallet, ţinând în mână o hârtie scoasă la imprimantă.

— Mă gândeam că te-ar putea interesa asta, Şefu', spune Terry Hallet. Ţinând cont de ce întrebai.

Terry îi arată lui Chris bucata de hârtie. Juniper Court va trebui să aştepte deocamdată. Deocamdată el îşi aţinteşte privirea spre Donna.

— Schimbare de planuri. Mergem să ne întâlnim cu nişte vechi prieteni

de-ai noştri.

19

— Ce surpriză plăcută! spune Joyce conducându-i pe Chris şi Donna în Camera de Puzzle. Ce bine arătaţi!

— Salutare tuturor, spune Chris.

— Avem vin şi fursecuri, anunţă Joyce. Vin roşu la cele cu cremă de bourbon şi vin alb pentru *jaffa cakes*.

— N-avem *Jammie Dodgers*, deşi am cerut, spune Ron.

— Nu acum, Alan, zice Donna.

Alan o place în mod deosebit.

Chris îşi trage un scaun, Donna face acelaşi lucru.

— Ce expresie aveţi, domnule inspector-şef, spune Ibrahim. Pari tulburat.

— Trebuie să avem o discuţie foarte serioasă, spune Chris. Stai, tu eşti Mike Waghorn!

— Pledez vinovat, răspunde Mike Waghorn şi îşi întinde mâinile ca şi cum ar aştepta să i se pună cătuşe.

Ron se întinde fără tragere de inimă spre o *jaffa cake*.

— Ai fost vreodată la televizor, Chris? întreabă Mike. Ai structura osoasă potrivită.

— Eu… ăăă… nu, n-am fost, răspunde Chris.

— Las' pe seama mea, zice Mike.

— Ăăă. Bine, spune Chris în timp ce-şi scoate sacoul şi îl pune pe spătarul scaunului. Serios?

Mike încuviinţează dând din cap.

— Ai un păr grozav.

Chris revine cu picioarele pe pământ şi se întoarce la subiect.

— Trebuie să purtăm o discuţie serioasă.

— O discuţie serioasă despre ce anume, Chris? întreabă Elizabeth. Avem şapte minute şi jumătate.

— Voi anchetaţi moartea lui Bethany Waites, spune Donna.

— Încercăm marea cu degetul, da, spune Elizabeth. Cu ajutorul vostru.

Chris se uită pe rând la fiecare dintre ei.

— Aţi făcut cercetări şi despre Heather Garbutt?

— Nu tocmai, răspunde Ibrahim. Am pus câteva mici întrebări. E la închisoare.

— Nu mai vreți să-mi spuneți nimic? întreabă Chris.

— Nu e nimic de spus, zice Ibrahim.

— Pentru Dumnezeu, Chris, exclamă Elizabeth, de ce am impresia că suntem muştruluiți? Practic pot să-i aud pe scări pe cei de la Franceză Conversațională şi îți garantez că nu vrei să-i faci să aştepte.

Chris rămâne tăcut o clipă. Se adună.

— Azi-dimineață la şase, spune el, Heather Garbutt a fost găsită moartă în celula ei.

Cei din gaşcă îşi aruncă priviri uluite. Pauline pune mâna pe brațul lui Mike.

— A fost găsit un bilețel, spune Chris. Într-un sertar al biroului.

— Sinucidere? întreabă Joyce. De ce ar…

Donna se uită în carnetul ei.

— În bilet scrie, spune Donna, „O SĂ MĂ OMOARE. ACUM NUMAI CONNIE JOHNSON MĂ MAI POATE AJUTA”.

— PARTEA A DOUA —

Ridică un pahar în
cinstea unor prieteni noi

20

— Mă tem că sistemele noastre nu arată că ar fi existat vreo defecțiune în zona dumneavoastră, deci nu prea pot face mare lucru.

Viktor Ilici dă aprobator din cap.

— Înțeleg, înțeleg, dar totuşi, televizorul, nu merge. Aşa că înțelegi poziția în care mă aflu.

Glasul tânărului de la celălalt capăt al firului începe să sune exasperat şi e limpede că s-a săturat de acest duel intelectual.

— Ce încerc să vă spun, domnule Il… domnule Il…

— Ilici, spune Viktor Ilici.

— Da, cum ziceți dumneavoastră. Ce încerc să vă spun este că, din câte îşi dă seama sistemul nostru, televizorul funcționează. Aşa că nu vă pot trimite un depanator astăzi.

— Deci nu azi? întreabă Viktor. Azi nu am televizor?

Dar *Bake Off* e în seara asta. Şi e semifinala. Viktor scanează panorama Londrei, care se întinde în fața lui, prin ferestrele de la podea până în tavan. Viktor poate vedea în exterior, dar nimeni nu poate vedea în interior, ceea ce îl face pe bătrânul spion foarte fericit.

— Nu azi, domnule, nu. Dacă vă logați în aplicația Virgin Media.

— Nu am aplicația, spune Viktor. Vezi tu, nu lucrez pentru Virgin Media. Vă plătesc pe voi să munciți.

— Am înțeles, am înțeles, spune vocea. Puteți face asta şi online. Intrați în cont, găsiți pagina „Solicită un inginer” şi alegeți data convenabilă pentru dumneavoastră.

— Bine, data convenabilă pentru mine e azi, spune Viktor.

Aruncă o privire de-a lungul terasei. Din penthouse-ul lui se poate vedea piscina suspendată între două clădiri. A stârnit destul de multă vâlvă când a fost inaugurată. O piscină care pluteşte la zeci de metri deasupra solului? Viktor n-o foloseşte mult. Deocamdată, singura persoană din piscină e o prințesă saudită. Îşi face o poză. Nimeni nu înoată cu adevărat, e prea rece.

— Aşa cum am discutat, domnule, spune glasul, astăzi e imposibil.

— „Imposibil” e un cuvânt mare, zice Viktor ridicând picioarele pe canapea şi aşezându-se comod.

Pe vremea când lucra pentru KGB, colegii lui Viktor îi puseseră o poreclă. „Glonțul”. Dacă voiai să interoghezi pe cineva, protocolul de bază

era să trimiți doi agenți. „Polițistul bun, polițistul rău”, cum se spunea în Marea Britanie. De regulă obțineau ce voiau. Uneori se lăsa cu tortură, cu toate că Viktor nu era niciodată de acord. Cu tortura nu ajungi nicăieri. Sigur, oamenii vorbeau, dar nu aveai cum să ştii dacă spuneau adevărul. Majoritatea vorbeau ca să-şi păstreze dinții sau unghiile, să evite electrozii.

— Păi, da, înțeleg asta…

Dar uneori oamenii nu vorbeau, nu cedau, indiferent ce le făceai. Indiferent cum încercai să-i frângi. Iar atunci se dădea telefon la Moscova. Era trimis Glonțul. Viktor pur şi simplu avea el o cale. Avea o purtare anume.

— Sunt un om bătrân, spune Viktor. Locuiesc singur.

Îşi toarnă un brandy.

— Înțeleg asta, domnule, dar nu.

— Cât despre calculatoare – nu prea le înțeleg.

Viktor a fost primul om din Rusia care a spart computerele IBM de la Pentagon.

— Sistemul e simplu: pot să vă îndrum, dacă aveți calculatorul acolo.

Tehnica lui Viktor era mereu aceeaşi. Intra în cameră, se aşeza, stătea de vorbă. Construia o relație, poate ştergea puțin sânge, aprindea o țigară şi găsea un consens.

— Parcă ai fi fiul meu, Aleksandr, spune Viktor.

Viktor nu s-a căsătorit niciodată, n-a avut copii, deşi KGB-ul l-a încurajat. Le convenea să ai familie, să existe ceva cu care să te aibă la mână, ceva prin care să te țină în Rusia în caz că ai fi fost vreodată tentat să apuci pe un drum greşit. Multe femei i-au fost puse în cale. Femei amuzante, curajoase, frumoase. Dar viața lui Viktor era alcătuită din minciuni, iar iubirea nu înfloreşte printre minciuni. Dacă nu era să fie iubire, atunci Viktor nu era interesat. Iar acum, că a ieşit din joc, e prea târziu.

— Câți ani ai, poate douăzeci şi unu? Douăzeci şi doi? Cum te cheamă?

— Ăăă, sunt Dale, spune vocea. Am douăjdoi de ani. Aţi vrea să vă îndrum prin tot procesul?

— Ai terminat facultatea, Dale? Poate nici n-ai fost? întreabă Viktor.

Lui Viktor îi plac oamenii şi vrea tot ce e mai bun pentru ei. În ultima vreme lucrul ăsta e perceput ca o slăbiciune, însă de-a lungul timpului a fost cel mai mare avantaj al lui.

— Am… Am fost la facultate, dar m-am lăsat, zice Dale.

— Singurătate? întreabă Viktor.

Îi simte asta în glas.

— Poate ți s-a părut greu să-ți faci prieteni?

— Ăăă, trebuie să termin apelul în sub cinci minute, altfel se face raport, spune Dale.

— Întotdeauna se face raport, zice Viktor. Am scris multe. Nu se uită nimeni pe ele. Deci, la facultate n-ai avut prieteni? Şi eu eram timid la douăzeci şi doi de ani.

— Păi, da, bănuiesc că da, spune Dale. N-am prea ştiut de unde să încep. Până la urmă m-a afectat. Sunteți pe site?

Uneori intrai într-o încăpere şi vedeai un tânăr zăcând pe un scaun, cu sânge pe cămaşă, ochii umflați, închişi, şi trebuia să stabileşti o legătură. Orice interogatoriu e o conversație, iar într-o conversație e nevoie de doi oameni. Dacă vrei ceva, nu poți să-l iei cu forța – trebuie să-l laşi pe celălalt să ți-l dea.

— Am fost şi eu ca tine, dar acum mulți ani, spune Viktor în timp ce priveşte pe geam.

Prințesa saudită nu mai e în piscină. Acum un tânăr e cel care se uită la apă. Viktor îl recunoaşte: bărbatul are o emisiune la radio şi l-a ajutat cândva cu bagajele. Viktor îl place şi a încercat o dată să-i asculte emisiunea. Nu era pentru el, dar nu putea găsi ceva greşit în entuziasmul tânărului. Îi oferiseră unui ascultător o mie de lire pentru că ştiuse capitala Franței. Şi avusese de ales din trei variante.

— Crezi că toată lumea din jurul tău ştie un secret despre cum să trăieşti viața. Că tu ai ratat, pe undeva, o lecție.

— Da, e de acord Dale. Sunteți pe site, pot să vă îndrum…

— Eu încă simt asta, Dale. Oamenii ăştia care ştiu cum să trăieşti. Ştiu să danseze, cu ce să se îmbrace, cum să se tundă. Eu nu sunt dintre ei. Tu eşti?

— Nu, răspunde Dale.

— Dar trece, spune Viktor. Trece, şi devii tu însuți. Ai fost băiat, iar acum trebuie să fii bărbat, iar asta nu-i uşor.

— Aşa e, zice Dale. Tata a plecat de acasă şi, în fine, după aia m-am simțit mereu singur. Făceam tot felul de lucruri împreună.

— Înoți singur, Dale, cu toții o facem. Şi trebuie să înoți până dai de țărmul îndepărtat. Nu poți înota înapoi.

— Mi-ar plăcea să pot, spune Dale.

— Nu e o variantă. Nu vrei să lucrezi la telefon şi să stai de vorbă cu

bătrâni ca mine, Dale, nu-i aşa?

— Aşa e, spune Dale. Fără supărare.

Viktor chicoteşte, un sunet înalt, ca un clopoţel.

— N-am niciun motiv. Ce vrei să faci?

— Nu ştiu, spune Dale.

— Ba ştii, zice Viktor.

— Vreau să lucrez cu animale, poate, răspunde Dale.

— Atunci asta o să faci, spune Viktor. O să lucrezi cu animale. Dar e posibil să trebuiască să aştepți. E posibil să fii nevoit să lucrezi o vreme aici. Să aştepți ca diferite bucăţele din tine să vină laolaltă şi să se aşeze.

— Credeți? întreabă Dale. Am impresia că deja am dat-o-n bară.

— Eşti tânăr, spune Viktor. Şi îmi dau seama că eşti inteligent şi amabil. Cu timpul, vei descoperi că lumea are nevoie de cineva inteligent şi amabil mai mult decât de cineva care ştie să danseze şi are frizura corectă.

— Aşa că doar…, începe Dale.

— Trebuie doar să ai răbdare şi să-ți oferi ție însuți aceeaşi amabilitate pe care o oferi celorlalți. E greu şi durează, dar poți exersa până ajungi să te pricepi… Şi acum hai să trecem prin procesul acela şi să vedem când pot primi un inginer.

La celălalt capăt al firului se lasă o tăcere încurajatoare.

— Ştiți ce…, începe Dale. Nu prea am voie să fac asta, dar aş putea să vă marchez solicitarea ca fiind „Urgentă” şi o să ajungă prima pe lista de aşteptare.

— Ah, n-aş vrea să-ți fac necazuri, spune Viktor.

Anul ăsta la *Bake Off* e o femeie din Kiev, pe nume Vera, aşa că e mai implicat emoțional decât de obicei.

— Nu prea avem voie să facem asta decât dacă e vorba de o persoană vulnerabilă clinic sau de o vedetă. Vă încadraţi la vreuna dintre categorii?

— În felul meu, la ambele, spune Viktor.

— Ok, zice Dale, iar Viktor aude cum apasă pe butoane. O să vină cineva în următoarele nouăzeci de minute.

— Îți mulțumesc, Dale, spune Viktor.

— Nu, eu vă mulțumesc, zice Dale. Vă mulțumesc că m-ați ascultat.

Când trăgeai linie, asta era tot. Oamenii încercau mereu să-ți spună ceva, nu trebuia decât să le dai voie să o facă.

— Cu plăcere, spune Viktor. Şi mult succes – ai toată viața înainte.

Viktor lasă jos telefonul. Se zăreşte în oglindă. Capul chel, prea mare

pentru umerii lui. Ochelarii aceia fund de borcan, prea mari pentru fața lui. O față pe care a ajuns să o îndrăgească. Dacă eşti dezamăgit de propria-ți figură, până la urmă ajunge să se vadă.

Un semnal îl anunță că a primit un mail pe computer, iar Viktor se îndreaptă spre sunet.

Viktor are un sistem elaborat de semnale. Are un semnal pentru e-mail-urile de zi cu zi, bineînțeles, pentru buletinul informativ de la *Gardeners' Question Time*, pentru ofertele de la Waitrose şi aşa mai departe. Apoi are alte sunete pentru diferiți clienți. Pentru diferite niveluri de urgență. Avea anumite adrese de e-mail unice pentru, să spunem, un client columbian important sau pentru un kosovar nerăbdător. Per total, Viktor avea peste o sută douăzeci de conturi de e-mail, aflate tot timpul în continuă schimbare. Dar alerta sonoră pentru fiecare client rămânea aceeaşi.

De asemenea, are o alertă pentru o adresă de e-mail pe care nu a dat-o nimănui. O măsură de siguranță, ascunsă adânc în dark web. De fapt, era un sistem de alertare timpurie. Dacă descoperea cineva vreodată adresa aceea de e-mail, el îşi dădea seama că securitatea îi fusese compromisă. Iar dacă securitatea îi era compromisă, ştia că are necazuri.

Alerta pentru adresa de e-mail secretă e o împuşcătură. Mica glumă a lui Viktor. O împuşcătură pentru Glonț.

Alerta care răsună acum în apartamentul lui Viktor Ilici e o împuşcătură. Viktor îşi împinge ochelarii pe puntea nasului.

Cercetează cu privirea linia clădirilor. Ceva? Cineva? În piscină, DJ-ul de la radio îşi face un selfie.

Viktor aprinde o țigară. Ar trebui să te uiți cu mare atenție şi îndelung ca să observi că mâna îi tremură uşor.

Deschide e-mailul. Are două poze anexate.

21
Joyce

Heather Garbutt a fost ucisă.

Cea cu frauda, nu jucătoarea de hochei.

Au găsit-o în celula ei, unde a fost omorâtă într-un mod foarte neplăcut. Chris n-a vrut să intre în amănunte, dar a implicat andrele.

A lăsat un bileţel într-un sertar:

O SĂ MĂ OMOARE. ACUM NUMAI CONNIE JOHNSON MĂ MAI POATE AJUTA.

Pare să ne spună două lucruri.

Heather a fost ucisă. Dar de cine şi pentru ce? Să fie o coincidenţă faptul că s-a întâmplat la atât de puţin timp de la începerea anchetei?

Connie Johnson are nişte informaţii. Dar ce informaţii?

Elizabeth a sugerat ca Ibrahim să se întoarcă la închisoarea Darwell şi „de data asta să fie ceva mai meticulos". A încasat observaţia cam cum vă puteţi închipui.

Bineînţeles, aici mai e o întrebare: persoana care a omorât-o pe Bethany Waites e aceeaşi cu persoana care a ucis-o pe Heather Garbutt?

Ron a zis: „Dacă a mătrăşit-o Connie Johnson?" Am căzut cu toţii de acord că, în orice caz, avea ocazia să o facă. Însă care să fi fost mobilul?

Aşadar, avem destule lucruri la care să ne gândim. Exact cum ne place nouă.

Chris a fost entuziasmat să-l întâlnească pe Mike Waghorn şi, la plecare, a spus „Sigur nu mai ţineţi minte, dar v-am făcut odată etilotestul. Eraţi curat ca lacrima", iar Mike i-a mulţumit că şi-a făcut datoria.

Mâine avem o întâlnire pe Zoom cu Joanna ca să vedem dacă a reuşit să descopere ceva în evidenţele contabile ale lui Heather Garbutt, dar eu cred că ar trebui să analizăm şi bileţelele pe care le-a primit Bethany. Ştiu că par destul de potolite, dar aşa încep cei care merg la intimidare. Acum îţi zic „nimeni nu te place", o clipă mai târziu te împing în prăpastie. Sunt melodramatică, dar înţelegeţi ce vreau să zic, nu? Lucrurile escaladează.

Aşadar, cine a trimis bileţelele? Un iubit gelos? Cineva din redacţie? Fiona Clemence?

Ca să fiu sinceră, n-ar fi mai amuzant decât o fraudă fiscală? O s-o rog pe Elizabeth să mă lase pe mine să verific pista. Pun rămăşag că Pauline ştie câteva poveşti din vremea aceea, iar punându-i nişte întrebări pot să o cunosc mai bine într-un mod plăcut. Nu vreau să insinuez că e ceva definitiv, dar azi Ron s-a dat cu cremă hidratantă. Îi rămăsese puțin după ureche. Mai întâi prăjitură cu banane şi cafea, apoi cremă hidratantă. Mai multe nu spun.

Alan tocmai a intrat, cu limba scoasă şi lovind cu coada tocul uşii. Ştiu că uneori le atribuim câinilor noştri prea multă inteligență, dar cred sincer că îşi dă seama că a avut loc o crimă.

22

— Mama, eşti pe mut, spune Joanna.

— Zice că suntem pe mut, o informează Joyce pe Elizabeth.

— Da, am auzit, răspunde Elizabeth. *Ea* nu e pe mut.

— Mama, apasă pe butonul cu microfon, zice Joanna.

Elizabeth observă că Joanna se abține cu greu să-şi dea ochii peste cap. Joanna nu are răbdare cu mama ei. Uneori, Elizabeth cunoaşte sentimentul.

— Nu înțeleg deloc, spune Joyce căutând butonul cu microfon. Lui Ibrahim îi merge mereu.

— *Uneori* îmi merge, o corectează Ibrahim. Tu eşti mereu din profil, de exemplu.

— Dă şi mie să văd, zice Ron.

Ron se holbează la ecran patru secunde, poate cinci, apoi se lasă pe spate.

— Nu, habar n-am.

— E mica imagine cu microfon, Joyce, spune Ibrahim aplecându-se în față şi mişcând mouse-ul.

— Aaa, nu l-am mai văzut niciodată. Ne auziți? întreabă Joyce.

— Acum vă auzim, mama, răspunde Joanna. Aleluia. Bună tuturor!

Îi răspund toți, pe rând. Elizabeth recunoaşte sala de şedințe de la biroul Joannei, cu masa făcută din aripa unui avion şi obiectele de artă abstractă scumpe şi oribile. Îl recunoaşte şi pe Cornelius, colegul american al Joannei, care are un teanc înalt de hârtii în fața lui. Actele contabile de la proces.

— Bună, Cornelius, zice Joyce. Parcă mi-a spus Joanna că te căsătoreşti.

— Nu, mă părăseşte soția, răspunde Cornelius. Tot pe-acolo.

— Ah, îmi pare rău, spune Joyce. Ştiam eu că e ceva.

— Mama, avem cincisprezece minute, zice Joanna. Începem?

— Desigur, răspunde Joyce. Vrei să-l saluți pe Alan?

Buzele Joannei dau să formeze cuvântul „nu”, apoi Elizabeth vede urma aproape imperceptibilă a unui zâmbet.

— Bine, dar repede.

Joyce bate uşor în masa din sufragerie, iar Alan îşi pune labele sus, entuziasmat de ceea ce se întâmplă. Joanna şi Cornelius fac cu mâna. Alan îl linge pe Ron.

— Termină, Al, se plânge Ron, deşi Elizabeth observă că nu-l împinge.

— Încep eu, zice Cornelius şi pune mâinile de-o parte şi de alta a teancului de hârtii. Uitaţi care sunt ideile cele mai importante. Înşelătoria asta a produs peste zece milioane de lire în trei ani, foarte rapid şi fără să fie taxaţi în vreun fel. Banii intră într-un singur cont, pe numele lui Heather Garbutt, apoi pleacă în tot soiul de direcţii. Jersey, Insulele Caiman, Insulele Virgine Britanice, Panama – peste tot.

— În continuare pe numele lui Heather Garbutt? întreabă Joyce.

— Niciunul dintre conturile astea nu e pe numele lui Heather Garbutt, spune Cornelius. Niciunul nu e pe numele cuiva.

— În fine, mai puţin… începe Joanna.

— Da, mai puţin… zice Cornelius. Dar ajungem şi acolo.

— E o schemă clasică de spălat banii, explică Joanna. Banii pleacă în toată lumea, în diferite conturi, în locuri unde poţi ţine secrete operaţiunile şi informaţiile bancare. Companii fictive, directori anonimi. N-o să găsiţi brusc numele ucigaşului acolo. Nu putem căuta decât indicii.

Cornelius răsfoieşte rapid câteva hârtii.

— Iată doar câteva exemple, dintr-o singură lună din 2014. O plată de optzeci şi cinci de mii către Ramsgate Cement & Aggregates, şaizeci de mii către Masterson Financial Holdings din Aruba, o sută cincisprezece mii către Absolute Construction din Panama, şaptezeci de mii către Darwin Securities din Insulele Caiman.

— Şi când verifici companiile? întreabă Elizabeth, ştiind deja răspunsul.

— Nimic, spune Cornelius. Doar un sediu social, dar niciun cont disponibil pentru acces. Doar dacă eşti cel mai bun specialist în materie de spălare de bani din lume, ceea ce eu nu sunt.

— Nu te desconsidera, spune Joyce.

— Iar aici urma se răceşte, încheie Cornelius.

Elizabeth preia iniţiativa.

— Aşadar, sunt destule lucruri pe care nu le ştim, şi ai făcut bine că ai început cu ele, dar teancul acela de hârtii e mare, aşa că sper să existe şi lucruri pe care le ştim.

— Ai dreptate, ca întotdeauna, Elizabeth, spune Joanna, lucru despre care Elizabeth ştie că e menit doar s-o enerveze pe scumpa ei mamă. Ştim câteva lucruri. Rapoartele ei bancare au fost prezentate tribunalului şi, din câte ne dăm noi seama, Heather nu a văzut niciun sfanţ din cele zece milioane. Nu apar ieşiri neobişnuite, nu apar cumpărături majore. A locuit

în aceeaşi casă, a condus aceeaşi maşină, rata ipotecară i-a rămas aceeaşi. Dacă ea a fost cea care spăla banii, atunci Heather Garbutt nu a cheltuit nimic din ei.

— Şi altceva? întreabă Elizabeth.

Atenţia îi e distrasă de telefon.

I-am trimis pozele lui Viktor Ilici. Ceasul ticăie. Două săptămâni. Tu îl omori pe Viktor, altfel o omor eu pe Joyce. Tic-tac. Tic-tac.

Să luăm lucrurile pe rând, te rog, îşi spune Elizabeth. Încerc să rezolv o crimă aici.

Cornelius iese iar la rampă.

— Per total e o operaţiune bine gândită. La tribunal, avocaţii n-au putut s-o descâlcească, şi nici eu nu pot s-o descâlcesc. Dar cu cât mergi mai în urmă, cu atât devine mai puţin sofisticată. De obicei asta e metoda. Cu cât o înşelătorie durează mai mult, cu atât infractorii devin mai pricepuţi în a ascunde banii. Prin urmare, cu cât analizezi schema mai aproape de început, cu atât ai mai multe şanse să observi o greşeală.

— Ce fel de greşeală? întreabă Ibrahim.

— Iată care e cea mai frecventă, spune Cornelius. Bineînţeles, trebuie să inventezi nume pentru toate companiile astea fictive. Greşeala începătorului e să aleagă nume care au relevanţă pentru el, oricât de tangenţial. Ei bine, primele câteva plăţi – iar asta se întâmplă la începuturile schemei – au fost făcute către o serie de conturi secrete din Jersey, şi anume Trident Capital, Trident Investments şi Trident Infrastructure International.

— Am mai săpat puţin, spune Joanna, şi am descoperit încă o companie înregistrată în Jersey numită Trident Construction.

— Iar compania aceea, zice Cornelius, e perfect legitimă. Informaţia e publică.

— Trident Construction a avut un singur director, spune Joanna. Puteţi să ghiciţi pe cine?

— Heather Garbutt! spune Joyce ridicându-se de pe scaun.

— Nu, mama, zice Joanna, iar Joyce se dezumflă.

— Jack Mason, spune Ibrahim.

— Jack Mason, confirmă Joanna.

— Deci banii ies din contul lui Heather Garbutt şi ajung direct într-un cont gestionat de şefu' ei, zice Ron.

— Probabil gestionat de şeful ei, observă Joanna.

— Iar apoi dispar definitiv, spune Cornelius. Merită remarcat şi că, atunci când Heather Garbutt şi-a vândut casa, imobilul a fost cumpărat de una dintre companiile lui Jack Mason.

— Jack Mason a cumpărat casa lui Heather Garbutt? întreabă Elizabeht.

— Mai sunt încă două gafe, continuă Cornelius. Foarte la început. Două plăți, ambele către beneficiari anonimi. Ambele par să fie identități false dar, din nou, dacă au fost neglijenți, cele două identități false ne pot oferi un indiciu către cineva implicat în schemă. Patruzeci de mii de lire au fost virați către „Carron Whitehead", iar cinci mii către „Robert Brown Msc". Sunt primele două sume care au plecat din cont. Dar, pe măsură ce schema a prins amploare, totul a fost făcut fest şi nu mai apar beneficiar cu numele. Probabil că Heather Garbutt sau Jack Mason şi-au dat seama că trebuie să ascundă banii mai bine.

— Carron Whitehead şi Robert Brown, repetă Elizabeth gânditoare.

Vede că Ibrahim scrie deja cele două nume în carnețel.

— Ce treabă excelentă ai făcut, Cornelius! spune Joyce.

— Şi eu, mama, zice Joanna. Şi eu am ajutat. Nu am cinşpe ani.

— De tine ştiu deja că eşti minunată, replică Joyce.

— Nu mori dacă-mi mai spui din când în când, comentează Joanna.

— N-aş fi reuşit fără ea, intervine Cornelius.

— Poate că ar trebui să-i facem o vizită lui Jack Mason, îi întrerupe Elizabeth. Să-l întrebăm despre Heather Garbutt şi Bethany Waites. Poate chiar să-l întrebăm despre Carron Whitehead şi Robert Brown. Să vedem cum reacționează. Şi cred că s-au scurs cele cincisprezece minute, Joanna, mulțumim.

— Ah, eu vă mulțumesc, răspunde Joanna. Mama ştie că se poate baza pe mine ori de câte ori are loc o crimă.

— Aşa e, îi dă dreptate Joyce. Şi ştiu că o să găseşti repede altă femeie minunată, Cornelius.

— A, nu caut, spune Cornelius. Dar mulțumesc.

— Prostii, spune Joyce.

— Prostii, e de-acord Ibrahim, dând din cap. Trebuie să cauți.

Cu multă bătaie de cap, reuşesc să iasă din conferință şi se retrag pe fotoliile mai moi ca să bea ceai.

— Aşadar, începe Elizabeth. Jack Mason?

— Lasă-l pe mâna mea, zice Ron. Ne-nvârtim în cercuri asemănătoare.

— Aaa, face Joyce. M-am prins.

— Eu şi Ibrahim o să-i verificăm pe Carron Whitehead şi Robert Brown, spune Elizabeth.

— Iar eu o să cercetez biletele pe care le-a primit Bethany, zice Joyce. Ron, e posibil să stau de vorbă cu Pauline – te deranjează?

— Nu tre' să-ți dau io voie, răspunde Ron. Nu-i iubita mea sau ceva.

— Of, Ron… spune Elizabeth.

23

— Amendă de parcare ieri, spune Mike Waghorn în secunda în care chestorul Andrew Everton se aşază în studio.

— Salut, Mike, zice Andrew Everton în timp ce o femeie îi aranjează lavaliera.

— Pe faleza din Fairhaven, continuă Mike Waghorn. Inauguram un magazin caritabil – un magazin caritabil, reține. Când ies, văd amenda.

— Înțeleg, spune Andrew Everton.

Studioul *South East Tonight* e mult mai mic decât pare la televizor. Sunt trei camere de filmat, două fixe iar a treia cu o operatoare, care acum se uită în telefon.

— Ai parcat neregulamentar?

— La limită, spune Mike Waghorn.

Regizoarea de platou le spune că mai sunt două minute până la interviu.

— Nici vorbă. Şi, după cum ți-am spus, e vorba despre un magazin caritabil, pe care nu eram obligat să-l deschid. Din bunătatea… nu-ştiu-ce-ului meu.

Andrew Everton se vede pe sine însuşi pe un monitor din studio. Arată bine. Păr grizonat, tuns scurt, o vagă rămăşiță de bronz dintr-o minivacanță în Cipru, accentuată într-un salon de bronzare din Fairhaven în după-amiaza asta. E conştient că e vanitate pură, dar la fel de adevărat e că se apropie de şaizeci de ani şi a hotărât că probabil nu i-ar strica să se folosească de orice ajutor poate.

— Un minut până intrăm în emisie, spune regizoarea de platou.

Andrew Everton se duce la *South East Tonight* o dată pe lună. Un chestor trebuie să-şi asume răspunderea. O discuție în direct cu Mike e întotdeauna combativă, dar întotdeauna corectă. Nu e loc de aiureli în stilul lui Jeremy Paxman decât dacă e absolut necesar, iar uneori este. Andrew Everton este chipul prietenos al poliției într-o vreme când poliția are nevoie de toate chipurile prietenoase pe care le poate găsi. Îl place pe Mike. Mike face pe prostul, dar nu e nici pe departe.

— Ai ceva să-mi spui despre Heather Garbutt? întreabă Mike.

— Heather Garbutt? replică Andrew Everton.

— Cea care a murit la închisoarea Darwell.

— Nu prea înțeleg la ce te referi, spune Andrew Everton. Cât timp ai

rămas parcat, Mike?

— Trei ore, maxim-maximorum, spune Mike.

— Trei ore ca să inaugurezi un magazin?

— Pe urmă am fost să beau ceva, răspunde Mike.

Acum, pe monitorul din studio se derulează o casetă. Unui tip în vârstă i se ia un interviu. Se pare că poartă un tricou West Ham pe sub un sacou de costum.

— Doar două beri pe ponton. Când mă întorc – amendă. Jaf la drumul mare. Deunăzi am primit amendă pentru că mergeam cu 64 la oră într-o zonă de 48. Toată lumea merge cu 64 în zonele de 48.

Pe monitor apare acum un cadru cu bărbatul în tricou West Ham plimbându-se printr-un fel de sat, foarte verde, dar cu clădiri moderne. Are trei prieteni cu el, care râd şi glumesc împreună în timp ce merg. Probabil pentru obiectivul camerelor, însă par cu adevărat fericiți. Andrew se întreabă unde e locul ăsta. Arată frumos.

— Dacă-ți trimit amenda, poți schimba două vorbe cu cineva? întreabă Mike studiind acum lista de întrebări pe care urmează să le pună.

— Să-mi periclitez cariera pentru o amendă de parcare, spune Andrew. Nu.

Mike ridică privirea şi zâmbeşte.

— Bun băiat. Te-am dus de nas. Sincer să fiu, am fost prins în flagrant. Chiar am scris şi „Mike Waghorn – *South East Tonight*" pe un bilet din parbriz. Uneori funcționează. Eşti gata?

Andrew încuviințează dând din cap, apoi aruncă iar o privire spre monitor. Ceva îi atrage atenția şi se uită mai îndeaproape. Cei patru prieteni se plimbă prin sat. Pe unul dintre ei îi recunoaşte. Doar nu e… Ochii îi rămân lipiți de ecran.

— Ce-i reportajul ăsta, Mike? întreabă el. Unde e locul ăsta?

Mike se uită scurt la monitor.

— Un sat pentru pensionari, Coopers Chase. Acela e Ron Ritchie, tipul de la sindicate, de acum mulți ani. Îl recunoşti?

Andrew Everton scutură din cap. Nu, nu pe el îl recunoaşte.

— Vrei să arunci o privire cazului Heather Garbutt pentru mine? întreabă Mike. Doar ca o favoare?

Andrew Everton dă aprobator din cap. Cu siguranță o va face. Prietenii dispar de pe ecran, iar caseta se încheie cu nişte cadre superbe înfățişând peisajul englezesc de țară. Regizoarea de platou numără descrescător de la

cinci ca să dea semnalul pentru interviul în direct. Andrew se îndreaptă de spate, îşi aranjează cravata şi se pregăteşte. Dar mintea îi e altundeva.

— Ce loc minunat, spune Mike în obiectivul camerei. Trebuie să recunosc că după aceea am rămas la unul-două pahare! Un prilej binevenit să ne reamintim că vârsta este doar un număr. Şi, că veni vorba despre numere, statisticile despre criminalitatea din Kent tocmai au fost făcute publice şi arată că…

Chestorul Andrew Everton, care aşteaptă să răspundă, ştie exact ce arată statisticile. Arată că face o treabă foarte bună. Nu trebuie să se culce pe o ureche, desigur – lucrurile pot oricând să ia o turnură greşită, ştie asta foarte bine – dar e mândru de ce realizează. Îşi activează zâmbetul, însă în realitate se gândeşte la chipul pe care tocmai l-a recunoscut. Trebuie neapărat să facă o vizită la acest „Coopers Chase”. Şi încă repede.

24

Jack Mason e puternic şi îndesat, dar îşi arată vârsta. E ca o ultimă casă sfidătoare din East End, rămasă doar ea în picioare în molozul unei străzi demolate. Ron cunoaşte senzația.

Părul cenuşiu tuns periuță, ochii căprui, profunzi, cărora nu le scapă nimic – nu l-ai putea ucide pe Jack niciodată cu un glonț, ți-ar trebui un buldozer.

Traseul lui Ron până la întâlnirea cu el a fost relativ simplu, per total.

Ron pur şi simplu a vorbit cu fiul lui, Jason, care a vorbit cu unul dintre vechii lui amici de la box, Danny Duff, care i-a scris unui tip pe nume David Acțiune Pneumatică, care se întâmpla să bea cu un individ care a refuzat să fie numit şi care la rândul lui se întâmpla să mai facă din când în când câte o treabă pentru Jack Mason.

Un mesaj urmase în sens invers acelaşi traseu – oprindu-se scurt la Danny Duff, care fusese arestat în baza suspiciunii de import de cocaină şi timp de câteva ore nu avusese acces la telefon –, iar Jack sugerase ca el şi Ron să se întâlnească la un meci de snooker în Ramsgate

Ibrahim s-a oferit să-l ducă pe Ron cu maşina, dar în ultima clipă Pauline a spus că îl duce ea, pentru că Ramsgate are mai multe anticariate interesante şi un salon pentru tatuaje, aşa că era dornică „să-şi facă de cap în dimineața aceea”. I-a sugerat lui Ibrahim să vină şi el, dar Ibrahim hotărâse să rămână acasă. Ron se întreabă dacă nu cumva Ibrahim se comportă nițel cam ciudat în preajma lui Pauline.

Ron cere să stea de vorbă cu Jack Mason la recepția Clubului Sportiv Stevie şi e condus într-o încăpere separată, unde Jack a aranjat deja bilele pe masă.

— Ron Ritchie, nu-i aşa? întreabă întinzând mâna. În carne şi oase?

Ron îi strânge mâna lui Jack.

— Mersi că ai acceptat să ne întâlnim, Jack – ştiu că n-aveai nicio obligație.

— Sunt tare curios, spune Jack Mason. Ce vrea un moş ca tine de la un moş ca mine?

— Am dat de numele tău, zice Ron.

— Ei nu zău? replică Jack.

Jack loveşte primul. Ron se bucură că joacă snooker. Doi bărbați pot găsi

dificil să discute, dar snookerul, sau golful, sau dartsul parcă fac mereu lucrurile mai uşoare. Bărbaţii nu prea ies la cafea. Poate că în ultima vreme ies, totuşi? Poate că toate cafenelele din Ramsgate erau pline de bărbaţi care discută despre speranţele şi visurile lor, dar Ron se îndoieşte. Ron se apleacă deasupra mesei şi loveşte.

— Obişnuiam să beau cu frati-tu, spune Ron, ţâţâind când o bilă roşie se zbate în fălcile unui buzunar, însă refuză să intre. Lenny. Mi-a părut rău să aflu de el.

— Cu toţii ne ducem la un moment dat, spune Jack trimiţând în buzunar bila roşie pe care a ratat-o Ron. Ştiu că te plăcea, altfel n-aş fi aici. Deci s-a întâmplat să dai de numele meu? Din vreun motiv anume?

— Heather Garbutt, spune Ron.

Dacă e tulburat să audă asta, Jack Mason nu o arată. Trimite cu uşurinţă în buzunar bila neagră şi îşi pregăteşte lovitura în următoarea bilă roşie.

— Am auzit că a murit, spune Jack Mason.

— Ai auzit bine, confirmă Ron. Nu se-ntâmplă să ştii ceva despre asta, nu?

— Nu, zice Jack Mason. N-am auzit nici musca.

— Unde erai joi dimineaţă?

Jack se opreşte din joc un moment.

— Unde eram joi dimineaţă? Întâlnirea cu tine e o favoare, Ron, pricepi? Amândoi avem state vechi, aşa că n-o să-ţi arăt lipsă de respect. Dar fă în aşa fel ca următoarea întrebare să fie bună, altfel ne certăm.

Ron zâmbeşte. Se simte ca acasă pe un astfel de teren, doi bărbaţi care se ceartă, care ridică probleme. Nimic nu se compară cu puţin conflict. Îl lasă pe Jack să lovească. Ratare.

Ron sprijină o mână pe masă.

— Uite ce ştiu eu, Jack. Heather Garbutt a lucrat pentru tine, timp în care a-nvârtit milioane. O parte din banii ăştia au plecat într-un cont care lasă puternic impresia că-i al tău.

— Ce cont? întreabă Jack.

— Trident Construction, spune Ron.

Jack dă din cap, pare interesat.

— Ai vreo dovadă?

— Dap, zice Ron şi ratează încă o bilă roşie.

— Iar dovada asta, continuă Jack, o mai are şi altcineva?

— Nu, răspunde Ron. Dar noi am făcut legătura cu tine destul de uşor,

deci dacă începe cineva să-şi vâre pe bune nasul în chestia cu moartea lui Heather Garbutt o să mai afle şi alţii.

— Care „noi”? întreabă Jack trimiţând încă o bilă în buzunar.

— Chiar ar dura prea mult să-ţi explic, zice Ron. Mă faci praf aici.

— Cred că eşti puţin timorat, spune Jack înscriind o bilă albastră şi dând cu cretă pe vârful tacului.

— Atunci înseamnă că m-ai citit greşit, zice Ron. Şi n-am terminat. Chiar înainte ca Heather Garbutt să meargă la proces a murit o tânără jurnalistă. Bethany Waites, de la ştirile locale. A căzut cu maşina în prăpastie.

— Nenorocit mod să te cureţi, spune Jack Mason trimiţând din nou în buzunar.

— Nu l-au găsit niciodată pe ucigaş, spune Ron. Dar, cu câteva săptămâni înainte să moară, Bethany i-a dat mesaj lu’ şefu-su zicând că tocmai a dat de capăt unui subiect mare. Găsise un pistol fumegând.

— Iar subiectul e Heather Garbutt? întreabă Jack, care pe moment a uitat de joc.

— Mai mult decât Heather Garbutt. Ceva mai mare, cineva care avea legătură cu ea, spune Ron. Iar *tu* aveai legătură cu ea, Jack. Ce coincidenţă, nu?

— Nu există coincidenţe, spune Jack.

— Ei bine, asta credem şi noi. Aşa că există minţi mai luminate decât a mea care spun că Heather Garbutt fura bani pentru tine, Bethany Waites a descoperit legătura – poate la fel cum am făcut-o noi –, aşa că ai pus ca Bethany să fie omorâtă.

Jack încuviinţează dând din cap.

— Mulţumesc că mi-ai adus asta la cunoştinţă.

— E doar faza că lumea ar putea începe să pună întrebări, ştii, spune Ron.

— Îmi închipui că ar putea, e de-acord Jack.

— Şi mă întrebam, continuă Ron, aşa, fie vorba-ntre noi: cum ţi se pare povestea asta?

Acum e rândul lui Jack să zâmbească.

— Fie vorba-ntre noi? Aş spune aşa. Uite ce e, am fost băgat până-n gât în povestea cu TVA-ul, bineînţeles. Nicio dovadă, nimic, până ai pomenit tu de Trident ăsta, dar ar putea fi numai o coincidenţă. N-o să mă prindă cu asta. Sunt fest, Ronnie – n-o să găsească niciodată banii. Nici eu nu mai ştiu

unde sunt.

Ron încuviințează dând din cap. Chiar vrea să joace următoarea lovitură, dar Jack n-a terminat.

— Iar Bethany Waites asta – n-o să pretind că n-am auzit numele, l-am auzit, mare parte dintre dovezile din cazul lui Heather au venit de la ea. Dar mesajul pe care zici că l-a trimis înainte să moară? De unde să fi aflat eu de el? N-are niciun sens.

— Nu te-ai întâlnit niciodată cu Bethany Waites?

— Niciodată.

— N-ai vorbit niciodată cu ea?

— Niciodată, Dumnezeu mi-e martor, zice Jack.

— Dar nu te simți jignit că te-am întrebat, nu? întreabă Ron şi ratează încă o bilă roşie.

— Nu, înțeleg, înțeleg, răspunde Jack. Dar sigur v-ați gândit că e muncă prea de amator ca să fiu eu, nu-i aşa? Să las un capăt liber, să omor o jurnalistă… Mă simt puțin jignit dacă ați crezut că ăsta ar fi stilul meu.

— A greşi e omeneşte, spune Ron. Mai ales sub presiune. Dar ai dreptate, m-am gândit io că nu tu eşti vinovatul. S-ar putea să nici nu fi murit, Jackie. Nu i-au găsit cadavrul.

Jack Mason pregăteşte o nouă lovitură. Nu se uită la Ron.

— O, de murit a murit.

— Poftim?

Ron are impresia că n-a auzit bine.

— Am spus că e moartă.

Jack mai trimite o bilă în buzunar.

— Ştii sigur?

— Ştiu sigur, confirmă Jack Mason pregătindu-şi următoarea lovitură.

— Cum de eşti aşa convins? întreabă Ron. Dacă nu cumva tu ai ucis-o.

— Ascultă, Ron: ştiu sigur că e moartă, spune Jack Mason. Şi nu eu am ucis-o. Dar mai multe nu spun. Descurcați-vă singuri dacă vreți.

Cum poate fi Jack Mason convins că Bethany Waites chiar e moartă? Doar dacă nu cumva el a ucis-o. Sau, cel puțin, dacă nu cumva ştie exact cine a făcut-o.

Ron se apleacă deasupra mesei şi trimite în buzunar prima bilă de când a început meciul. Dă din cap nonşalant, ca şi cum n-ar fi existat niciodată vreun dubiu. Doi bărbați jucând snooker – ceva mai bun nu există. Dar în ultima vreme sunt tot mai puțini cei cu care să joci. Pe vremuri era o gaşcă

mare; Londra, Kent – oriunde mergeai puteai să joci o partidă. Dar acum, morți, la închisoare sau în exil pe Costa del Sol, membrii găştii dispăruseră cu toții. Ron se baza acum pe Jason să se milostivească din când în când să joace cu bătrânul lui tată. Ron trimite în buzunar bila neagră. Aşa mai merge.

— Atunci ştii cine i-a făcut felul? întreabă Ron.

Jack zâmbeşte.

— Cred că am pălăvrăgit destul. Dar sunt oricând disponibil pentru un meci, Ron. Dacă ai vreodată timp.

Ron se uită iar la Jack şi vede un alt bătrân căruia i-au murit toți prietenii.

— Şi eu, Jack.

Mare ghinion pe Ron dacă potențialul nou partener de snooker se dovedeşte a fi un criminal.

25

Chestorul Andrew Everton priveşte oceanul de chipuri care se uită la el. În fine, câțiva au adormit, iar doi domni în vârstă din spate şuşotesc ceva, dar în rest toată lumea e cu ochii pe el. Efectiv adoră astfel de situații – lecturile în public. Nu e rugat prea des să o facă şi, la drept vorbind, pe asta a organizat-o el însuşi, însă tot e o plăcere. În plus, repereză aproape imediat chipul pe care îl caută. Un dram de noroc.

E îmbrăcat în uniformă, desigur, pentru că îi conferă o anumită teatralitate, dar şi puțină autoritate. Ştie că va conferi lecturii mai multă forță. Nu că ar fi nevoie, scriitura lui e foarte puternică. Asta e o generație care te respectă dacă eşti chestor. Nu ca noua generație – deşi, culegi ceea ce semeni, iar încrederea trebuie să fie un drum cu două sensuri de mers.

Pe femeia care tocmai l-a prezentat o cheamă Marjory. Marjory se arătase mirată când Andrew îi scrisese, oferindu-se să organizeze lectura, dar ea răspunsese rapid „da” şi promisese să adune trupele, aşa că iată-i pe toți acolo. Ultimul lucru pe care i l-a spus Marjory a fost că ultima oară la Clubul de Carte de la Coopers Chase vorbise o femeie care scrisese un volum despre peşti şi că evenimentul fusese un succes, aşa că îl rugase să nu-i dezamăgească. Andrew Everton nici nu avea de gând să o facă. Alesese să citească din cea de-a patra sa carte, *Rămâi tăcut*. E continuarea volumelor precedente, *Dat drept dovadă*, *Zdrobeşte-ți apărarea* şi a primei lui cărți care, apărută înainte să dea peste noul sistem elegant pentru titluri, se numeşte *Sângeroasa moarte a lui Archibald Devonshire*.

Ochii lui scanează încăperea. Nu se grăbeşte. Ştie că tăcerea, uniforma şi ochii lui profunzi, căprui, stârnesc suspans. Începe să citească.

— „*Cadavrul era mutilat, imposibil de recunoscut…*”

Aude câteva exclamații şi vede cum o femeie din primul rând, care poartă un sacou de tweed şi are perle la gât, se apleacă nerăbdătoare în față.

— „*Sângele de un roşu-închis băltea în jurul trupului, membrele erau răsucite la unghiuri groteşti, ca o svastică a morții. Chestorul Catherine Howard prefera să rămână cu capul pe umeri în timp ce, peste tot în jurul ei, ceilalți şi-l pierdeau pe al lor…*”

Se ridică o mână. Asta nu se întâmplă de obicei la lecturi. Andrew Everton hotărăşte să accepte întrebarea, chiar dacă îi întrerupe narațiunea. Îi face semn persoanei care vrea să pună întrebarea, o femeie trecută de

nouăzeci de ani.

— Iartă-mă, dragă, ai spus cumva Catherine Howard? O cheamă ca pe Regină? Soția lui Henric al VIII-lea?

— Da, răspunde Andrew Everton. Păi, bănuiesc că da.

— Acelaşi nume? întreabă un bărbat aflat mai în spatele încăperii. Sau aceeaşi persoană?

— Doar acelaşi nume, răspunde Andrew Everton. Acțiunea cărții se petrece în 2019.

Se aud murmure în timp ce auditoriul discută informația. Femeia din primul rând, cu sacoul de tweed, vorbeşte:

— Două lucruri, spune femeia din primul rând. Apropo, eu sunt Elizabeth. În primul rând, creează confuzie faptul că o cheamă Catherine Howard.

Sunete aprobatoare din toată încăperea.

— Ăăă, eu… începe Andrew Everton.

— Ba nu, chiar creează. Iar în al doilea rând, continuă Elizabeth, bănuiesc că o serie de cărți în care adevărata Catherine Howard e anchetatoarea ar deveni bestseller. Cărțile dumitale sunt bestsellere, domnule chestor?

— În domeniul lor, da, răspunde Andrew Everton.

— Google e de altă părere, spune Elizabeth. Dar, te rog, continuă, ne place.

— Sigur? întreabă Andrew Everton, iar cei din public arată limpede că da, le place.

— Doar întrerupem foarte des, spune tocmai bărbatul pe care a venit Andrew Everton să-l vadă.

Ibrahim Arif. Andrew îl recunoscuse imediat pe caseta de la *South East Tonight*.

— E în firea noastră. Vă rog, reveniți la cadavrul răşchirat.

— Mulțumesc…

— Deşi, spune Ibrahim, fiind limpede că i-a venit o nouă idee, atunci când spuneți că „rămâne cu capul pe umeri”, faceți cumva aluzie la decapitarea Catherinei Howard?

— Nu, spune Andrew Everton. Efectiv nu mă… Nu.

— Am crezut că ar putea fi o figură stilistică, spune Ibrahim. Se tot vorbeşte despre ele.

— „Înre…”

— Sunt singuru' căruia nu i-a trecut pe la ascultătoare nimic despre Catherine Howard? întreabă un bărbat îmbrăcat cu un tricou West Ham.

— Da, Ron, spune Elizabeth. Lasă-l pe domnul chestor să continue.

— „Înregistrează…"

— După asta urmează o sesiune de autografe? întreabă o femeie mignonă, cu păr alb, care stă lângă Elizabeth. Femeia cu peştii a ținut o sesiune de autografe, nu-i aşa?

Toată încăperea de-acord că femeia cu peştii a ținut, într-adevăr, o sesiune de autografe.

— Mă tem că volumele mele sunt e-book, deci sunt imposibil de semnat, doar dacă nu vreți să vă mâzgăliți cumplit Kindle-ul, spune Andrew Everton.

O replică pe care a perfecționat-o în saloanele dosnice ale câtorva pub-uri şi librării din Kent de-a lungul ultimilor ani – însă, îşi dă acum seama, fără să stârnească râsetele cuiva.

— Dar voi oferi tuturor după lectură un cod QR ca să-mi cumpărați cărțile la o reducere substanțială.

Auzind asta, mai multe mâini se ridică. Ibrahim se întoarce cu fața spre restul publicului.

— Cod QR înseamnă cod pentru *quick response* – „răspuns rapid" – care poate fi citit de un computer şi vă duce la un URL specific. Cel mai simplu ar fi să-l priviți ca pe un cod de bare matricial.

Majoritatea mâinilor coboară, dar trei rămân încă în aer. Ibrahim se întoarce spre Andrew Everton.

— Întrebările rămase au legătură cu natura mai precisă a reducerii.

— Cincizeci la sută, spune Andrew Everton şi mâinile rămase coboară.

— Continuați, vă rog, spune Elizabeth. Vă reținem.

— Deloc, spune Andrew Everton.

Va găsi el o metodă să stea de vorbă cu Ibrahim Arif după lectură. Trebuie doar să-l atragă în conversație. Să stabilească o relație şi să întrebe ce e de întrebat. Se află aici – ăsta e principalul. Se uită din nou la notițe.

— Să o iau de la capăt?

— Nu, dragă, spune Elizabeth. Cadavru mutilat, Catherine Howard îşi păstrează capul pe umeri. Cred că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Andrew Everton aprobă dând din cap.

— „Înregistră ce se afla în jurul ei. Howard văzu agenți cu experiență făcându-se albi ca varul…"

Dintr-o parte a scenei, Marjory, femeia care îl prezentase, îl întrerupe:

— Te cam încurcă faptul că e femeie, dar numele ei de familie e un prenume de bărbat. Nu mi-ar trece prin minte decât „Cine-i Howard?”

Mai mulți membri ai publicului încuviințează.

— E prea târziu să-l modificați? întreabă femeia cu păr alb, arătând o îngrijorare prietenească.

— Hmm, da, cartea a apărut deja de câțiva ani, răspunde Andrew Everton. E eroina tuturor romanelor mele şi până acum nu pare să fi deranjat pe nimeni.

Mai multe sprâncene se ridică.

— Continuă, spune Elizabeth.

Andrew revine la text. O să vândă câteva exemplare, îşi spune. Apoi o să-i mulțumească lui Ibrahim pentru întrebări şi o să pună şi el câteva. Va lua o înghițitură din apa care a fost aşezată pe pupitru. Se dovedeşte a fi vodca tonic. Probabil că e mai bine aşa.

— „*Niciunul dintre cei prezenți nu mai fusese martor la o scenă aşa cumplită, aşa macabră, aşa depravată. Nimeni în afară de Catherine Howard. Deoarece Catherine Howard mai văzuse o scenă a crimei identică. Cu doar trei nopți înainte, de fapt. În vis*.”

Din nou mâini care se ridică instantaneu.

26

Andrew Everton se aşază într-un fotoliu jerpelit, aflat sub un tablou cu o barcă. Privind împrejur vede rafturi cu sticlă, ticsite pur şi simplu de bibliorafturi.

— A fost extrem de plăcut, spune Ibrahim, care intră ținând ceaiul de mentă. Extrem de plăcut. Aveți un talent rar.

— Pur şi simplu scrii un cuvânt, apoi altul, şi te rogi să nu se prindă nimeni ce faci, spune Andrew Everton.

Îl auzise cândva pe Lee Child spunând ceva asemănător şi îi plăcuse.

— Aveți multe dosare. E ceva legat de muncă?

Ibrahim se aşază comod pe o canapea.

— Munca de-o viață, da. Mă rog, de mai multe vieți. Sunt psihiatru, domnule chestor.

— Spune-mi Andrew, zice Andrew Everton, care ştie foarte bine că Ibrahim e psihiatru. Mă tem că am nevoie de ceva de la dumneata, aşa că vreau să par cât mai puțin amenințător.

Ibrahim chicoteşte.

— O tactică excelentă. Lectura a fost doar de fentă? Numai ca să ne întâlnim?

— Parțial. Te-am văzut la televizor, spune Andrew Everton.

L-a văzut la televizor, a făcut săpături în dosarele lui.

— Împreună cu prietenii dumitale. Te-am recunoscut. Aşa că – doi iepuri dintr-o lovitură, spune el suflând în ceai. Voiam să schimbăm două vorbe neoficial, dar mă gândeam şi că poate o să vând câteva cărți.

— Sunt convins că vei vinde, spune Ibrahim. Chestorul Catherine Howard e de esență tare. Bântuită, dar tare.

— În *Dat drept dovadă* o descriu ca fiind „tare ca tecul”.

— Chiar aşa, Andrew, zice Ibrahim. „Tare ca tecul”. Dar să lăsăm literatura. Ai spus că m-ai recunoscut. M-ai făcut curios.

— Acum două zile ai fost în vizită la închisoarea Darwell, dacă nu greşesc.

Andrew Everton vede totul despre cei care o vizitează pe Connie. Are şi nişte prim-planuri minunate datorită camerelor de securitate ale închisorii.

— A… face Ibrahim.

— A… face Andrew Everton. Te-ai dat drept „jurnalist”, deşi nu am

găsit nimic despre tine în direcția asta. Ai vizitat o deținută pe nume Connie Johnson. Un baron al drogurilor deosebit de dur, condamnată pentru mai multe infracțiuni foarte grave. Ai rămas cu ea cam jumătate de oră, discutând, chiar – citez acum dintr-un raport oficial – „uneori cu însuflețire”. Corect?

— Ei bine, aş spune baroană a drogurilor, cu toate că ar trebui să învăț să nu mai atribui un gen titulaturii de serviciu, spune Ibrahim. Dar, în afară de asta, corect.

— Sunt curios dacă aş putea să te întreb despre ce ați discutat tu şi Connie Johnson.

Ibrahim cade pe gânduri.

— Sunt curios dacă aş putea să te întreb, la schimb, ce te interesează pe tine?

— E posibil să ştii că o altă deținută, Heather Garbutt, a fost găsită moartă la scurtă vreme după aceea, domnule Arif. Şi că numele lui Connie a fost menționat într-un bilețel găsit în celula ei. De asta mă interesează.

— Într-adevăr. Infracțiunile şi scriitura excelentă sunt ocupațiile tale, spune Ibrahim. Un trabuc?

Andrew Everton scutură din cap. Nu se lasă îmbrobodit.

— Connie Johnson este, posibil – de fapt, probabil –, cea mai periculoasă femeie cu care au avut de-a face oamenii mei. Cu puțin noroc, va fi condamnată şi trimisă la închisoare pentru mult timp. Dacă periclitezi lucrul ăsta sub orice formă, ți-aş putea face viața foarte complicată, aşa că te-aş sfătui să nu o faci. Dacă te afli în postura să mă ajuți, însă, ți-aş recomanda călduros să o faci.

— Înțeleg situația în care te afli, spune Ibrahim. E admirabil de limpede. Înțeleg de ce te plac oamenii. Înțeleg de ce eşti chestor. Uneori, în America, şeful poliției e stabilit prin vot, ştiai asta? E una dintre numeroasele idiosinc…

— Aşa că o să te întreb politicos, încă o dată, îl întrerupe Andrew Everton. De ce ai vizitat-o pe Connie Johnson şi despre ce ați vorbit?

Ibrahim loveşte cu degetele în brațul canapelei.

— Mă pui la ananghie, Andrew. Îmi dai voie să-ți spun în continuare Andrew?

Andrew Everton încuviințează dând din cap şi soarbe din ceai.

— Vezi tu, când am un client, spune Ibrahim, tot ceea ce vorbim cade sub incidența legilor confidențialității pacientului.

— E clienta ta? întreabă Andrew Everton.

— Ei bine, tocmai asta-i problema, spune Ibrahim. La începutul discuției nu era. La sfârşitul discuției, însă, era. Prin urmare, ce-i de făcut? Pot să-ți spun despre ce am vorbit, sau nu? Poate fi confidențialitatea aplicată şi retrospectiv, cum ar veni? Spinoasă problemă, nu-i aşa, Andrew?

— Spinoasă, dă din cap Andrew. Dă-mi voie să văd dacă te pot ajuta în privința dilemei tale.

— Eşti foarte amabil, spune Ibrahim.

— Domnul lângă care stăteai în timpul lecturii…, zice Andrew Everton.

— Ron, îl ajută Ibrahim.

— Şi pe el l-am văzut la televizor, spune Andrew Everton, aşa că sunt la curent cu faptul că sunteți apropiați. Sigur ştii, aşa cum ştiu şi eu, că astăzi era învăluit de un miros înțepător de canabis.

— O să te cred pe cuvânt, spune Ibrahim. Ron mereu miroase a ceva.

— Sigur ştii şi că Poliția din Kent, ca şi în alte părți, caută canabis în măsură disproporționată de mare asupra tinerilor de culoare. E ceva ce am încercat să rezolv în ultimii ani, cu un succes măcar parțial, dacă nu suficient. Crede-mă, deci, că mi-ar fi de un real ajutor în statistici să pornesc o căutare de droguri asupra unui bărbat alb, în vârstă. Pot trimite agenți la apartamentul lui Ron în mai puțin de o oră.

— Dumnezeule, spune Ibrahim, câtă promptitudine!

— I-ar plăcea lui Ron ca o echipă de agenți să-i cotrobăie prin chiloți?

— Cred că nimănui nu i-ar plăcea, răspunde Ibrahim. Cel mai puțin polițiştilor. În acelaşi timp, nu cred că ai face asta. Ron ar face scandal, am fi cu toții acolo să facem poze. L-aş putea convinge chiar şi pe prietenul nostru Mike Waghorn să-l intereseze subiectul. Ar fi prea vizibil şi complicat, cred eu.

Andrew Everton refuză să se lase încercuit.

— Atunci, celelalte prietene ale tale. Doamnele.

— Joyce şi Elizabeth?

— Poate că pe tine nu te deranjează să te interogheze un chestor. Lui Ron s-ar putea să nici nu-i pese. Dar două femei în vârstă? Cum crezi că ar reacționa ele două dacă le-aş interoga? Pentru că, dacă e nevoie, o voi face.

Ibrahim izbucneşte în râs.

— Îți doresc mult succes, Andrew. Trebuie să-i comunic lui Elizabeth ce mi-ai spus – va leşina. Dintre toate nucile de aici, te asigur că eu sunt cea mai uşor de spart.

— Am nevoie să mă ajuți, Ibrahim, spune Andrew Everton.

Ibrahim se apleacă în față.

— Domnule chestor. Andrew. Îmi dau seama că ți se pare că purtarea mea este obstructivă. Chiar înțeleg asta, şi ştiu că uneori pot fi foarte dificil. Inflexibil, mi s-a spus odată. Prin urmare, n-o să-ți dezvălui despre ce am vorbit cu Connie Johnson şi, evaluând cât îmi stă în puteri situația, nu prea cred că eşti în măsură să mă obligi să o fac. Dar îți pot garanta că nu e nimic care te priveşte şi nimic care să te îngrijoreze. Dacă e vinovată sau nu Connie Johnson, asta numai tribunalul va hotărî. Dacă a fost sau nu implicată în moartea lui Heather Garbutt, mă îndoiesc foarte mult. Dar îți pot spune foarte direct că discuția mea cu ea, cel puțin, a fost nevinovată.

— Când te întâlneşti cu ea următoarea dată?

— Nu am făcut planuri, spune Ibrahim.

Andrew Everton dă din cap. Nu prea e sigur ce să facă mai departe.

Un lucru de care e convins, însă, e că Ibrahim Arif tocmai l-a mințit.

27
Joyce

Carron Whitehead şi Robert Brown Msc.

Am tot căutat pe Google, dar nu am găsit prea multe. Am ajuns atât de disperată încât am folosit chiar şi Bing, dar rezultatele au fost aceleaşi, chiar dacă mai lente. Ibrahim spune că n-are niciun rost să caut. E de părere că numele sunt scrise într-un cod secret. Pe de altă parte, Ibrahim e de părere că totul e scris într-un cod secret.

Acum am adresa de e-mail a lui Mike Waghorn, dar încerc să nu abuzez de ea. I-am trimis un clip în opinia mea foarte amuzant cu o veveriță care gustă migdale pentru prima oară, dar el mi-a răspuns că adresa aceea de mail e pentru serviciu, nu pentru clipuri de pe internet şi, pe lângă asta, îl văzuse deja.

După asta n-am mai îndrăznit să-i scriu vreun mail, aşa că m-am bucurat de ocazia să-i trimit cele două nume. Whitehead şi Brown? Îți spun ceva?

Mi-a mulțumit, dar a spus că n-a auzit niciodată de ele. Prin urmare, poate chiar sunt scrise în cod. I le-a dat mai departe Paulinei.

Marea mea veste e că tocmai am avut o lectură la Clubul de Carte. Şi încă una bună. Chestorul din Kent, dacă vă vine să credeți. I-am descărcat cărțile pe Kindle. Unde mai pui că au fost nouăzeci şi nouă de pence fiecare!

Ibrahim merge la închisoarea Darwell miercuri ca să stea de vorbă cu Connie Johnson. M-a întrebat ce reviste i-ar putea plăcea să citească, dar n-am ştiut sigur. Mie îmi place *Woman & Home*, dar n-am considerat că ar fi pe gustul lui Connie, aşa că am întrebat-o pe Joanna, spunându-i că vorbim despre o traficantă de droguri de treizeci şi ceva de ani care poartă mereu pantofi foarte frumoşi, iar ea mi-a sugerat *Grazia*.

Ron a dat raportul după întâlnirea cu Jack Mason. Jack Mason spune că ştie sigur că Bethany e moartă. Şi nu poate şti asta decât dacă ştie cine a omorât-o. Elizabeth i-a spus lui Ron să se ducă înapoi şi să afle mai multe, dar ne-a făcut pe toți să ne concentrăm.

S-ar putea să mă uit la *A Place in the Sun*. Ieri căutau o casă în Creta. Soția s-a îndrăgostit de o mică fermă, dar soțul nu avea loc să-şi țină planorul, aşa că n-au ofertat. Se vedea clar că soției i se frânge inima, dar ea a vrut să se mărite cu el, deci trebuie să-şi asume o parte din vină.

Mă gândesc şi la cum am putea vorbi cu Fiona Clemence. Ştiu că nu se potriveşte cu Jack Mason, însă, dacă într-adevăr i-a scris biletele acelea lui Bethany cu atâția ani în urmă, rămâne în continuare un suspect. Şi toți suspecții trebuie interogați.

Dar cum? I-am trimis un mesaj pe Instagram, însă nu ştiu dacă l-a primit.

Chiar în timp ce scriu asta ştiu ce va spune Elizabeth. Că n-am vrut să anchetez cazul Bethany Waites decât ca să fac cunoştință cu Mike Waghorn, şi că acum nu vreau s-o acuz pe Fiona Clemence decât ca să fac cunoştință cu ea. Că e imposibil să ştim dacă ea a scris biletele acelea cu atâția ani în urmă. Şi, da, e adevărat. Însă doar pentru că aş vrea să fac cunoştință cu Fiona Clemence nu înseamnă că nu e o criminală. Mulți oameni celebri sunt criminali. Gemenii Kray, de exemplu.

Joanna vine duminică încoace să mâncăm de prânz, aşa că o s-o întreb pe ea cum trebuie procedat ca s-o întâlneşti pe Fiona Clemence. Ştiu că te poți înscrie să primeşti bilete ca să vezi cum se filmează *Stop the Clock*, dar bănuiesc că nu ai voie să strigi din public întrebări despre crime.

Poate dau o fugă până la magazin. Acum au lapte de migdale. Ultima dată când a venit încoace, Joanna şi-a adus singură laptele, pentru că „Nimeni nu mai bea lapte de vacă, mama.” Am protestat şi am spus că mi se pare că multă lume încă bea lapte de vacă, draga mea, dar probabil că eu şi Joanna înțelegem altceva prin „nimeni”. Voiam să o întreb „Adică nimeni de la Londra?”, dar nu merita bătaia de cap.

În orice caz, abia aştept să văd ce față face când deschide frigiderul. Asta dacă nu cumva nici lapte de migdale nu mai bea nimeni, ceea ce sunt pregătită să accept că e posibil. E foarte greu să ții pasul.

Însă e de ajutor când ai nevoie să alegi revista potrivită pentru o traficantă de droguri. Meritul ăsta trebuie să i-l recunosc Joannei.

Am aranjat ca mâine să mă întâlnesc cu Pauline, şi abia aştept. Pauline a sugerat să bem ceaiul de după-amiază la un hotel de lângă ponton. L-am căutat şi se pare că îți dau şi un pahar de prosecco. O să mă simt ca Jackie Collins.

28

Jack Mason se uită la elicoptere online. Ar fi frumos să cumpere unul. Cu siguranță și-l permite, dar, de fapt, cât de mult i-ar folosi?

Pe vremuri, sigur, du-te-vino de la Amsterdam, până sus la Liverpool, blocat în trafic, blocat în Tunelul Canalului Mânecii. Elicopterul ar fi fost minunat. Ar fi venit ca uns.

Dar acum? Acum unde mai are de umblat, de fapt? La groapa de fier vechi? Face cincisprezece minute în Bentley. Poate douăzeci, dacă sunt lucrări. Mai trage câte-o fugă pe la Londra din când în când, își vizitează puținii amici pe care-i mai are. Puținii amici care nu sunt în Spania, sau nu au murit.

Ceasul din hol anunță că e ora șase, așa că Jack își toarnă un scotch.

Oare i-a spus prea multe lui Ron Ritchie? Pur și simplu i-a făcut plăcere să stea de vorbă cu cineva de vârsta lui. Jack știe cine a ucis-o pe Bethany Waites, dar nimeni n-o să audă numele de pe buzele lui. Trebuie să menții niște standarde, iar turnătoria e turnătorie indiferent cu cine stai de vorbă.

Dar Jack voise să spună *ceva*. Pentru că, dacă stăteai să te gândești bine, toată chestiunea era de o gratuitate absolută. Nu fusese nevoie ca Bethany Waites să moară.

Groapa de fier vechi a lui Jack merge bine, din când în când mai pică niște firimituri, se cer favoruri, se oferă favoruri. Mare parte din cazino l-a vândut, iar bucata care i-a rămas încă produce bani frumoși. Dar telefonul nu mai sună ca odinioară. Lumea nu mai are nevoie de el. E-n regulă. Cine mai are energie să facă trafic de droguri? N-au decât să facă asta puștanii. Jack are casa lui, priveliștea lui la Canalul Mânecii, masa lui de snooker. Are chiar și grajduri, în caz că o să vrea vreodată un cal. Și nu începe să bea decât la ora șase. Fără turnătorie, și fără whisky înainte de ora șase. Reguli de căpătâi.

Jack are destul *spațiu* pentru un elicopter, asta-i limpede. Ar putea ateriza cu el pe terenul de crochet. Ar putea cumpăra o mașinuță de golf cu care să meargă până la casă. Și, serios acum, chiar a văzut niște frumuseți. Cineva din Estonia vindea un Bell 430 auriu cu mov. Ar impresiona pe câțiva.

Oare? Jack dă peste cap restul de scotch. Cine l-ar vedea măcar zilele astea? Cine mai vine în vizită? Jack se întreabă dacă l-ar putea invita pe Ron acasă la o partidă de snooker. Oare lui Ron i-ar plăcea? S-au înțeles

bine.

Jack a făcut mulți bani în viață, dar, își dă seama, nu şi-a făcut mulți prieteni. A ajuns să înțeleagă un lucru, după o viață întreagă trăită în fărădelege: bătăuşii tăi nu sunt prieteni adevărați.

Chiar vrea să cheltuiască şase sute de mii de lire pe un elicopter pe care o să-l folosească de două ori pe an? Ca să-l vadă cum rugineşte pe gazon? Hmm.

Tocmai scrie „masinuta golf cat costa anglia" în Google când pe ecran apare un semnal că a primit un e-mail.

Recunoaşte adresa. E-mailul e de la ucigaşul lui Bethany Waites. Pe vremuri comunicau chiar des. Acum mai puțin, ceea ce o uşurare. Însă, la tot ce s-a întâmplat în ultimele câteva zile, se aştepta să primească mesajul.

În e-mail scrie:

Nu ne-am mai văzut de mult. Doar un avertisment prietenesc să fii cu ochii-n patru. Vorbim curând.

Mie-mi spui, își zice Jack. Jack Mason n-a lăsat multe lucruri neduse la bun sfârşit în viața lui, dar ăsta cu siguranță e unul dintre ele.

Jack se întreabă dacă nu cumva e momentul să spună adevărul.

29

Juniper Court, clădirea pe care au identificat-o din înregistrările camerelor CCTV, se află la doar vreo cincisprezece minute de secția de poliție din Fairhaven, prin urmare Chris şi Donna pornesc pe jos într-acolo.

— Ia zi, cine e misteriosul? întreabă Chris.

— N-am primit încă nimic de la criminalişti, spune Donna. Cadavrul nu avea nimic asupra lui, nu-i cunoaştem identitatea, poza circulă în presă. Ştii toate astea?

— Nu tipul din microbuz, Dumnezeule, face Chris. Mă refeream la tipul cu care te vezi.

— Ce priorități ai şi tu, spune Donna. Wow.

Cotesc pe Foster Road. Juniper Court e un complex construit cu un scop precis în anii ’80, care în vreo douăzeci de ani s-ar putea să înceapă să arate la modă, în stilul retro. Cam o sută de apartamente, gazon în față şi, esențial, o parcare încăpătoare în subteran.

Juniper Court nu a apărut deseori în rapoartele poliției. Câteva biciclete furate, câte o reclamație că se face prea mult zgomot, un individ care vindea tablouri de Banksy false prin poştă şi câteva graffitiuri despre primar pe care fuseseră nevoiți să le ia în serios. Nu reuşesc nici măcar să găsească pe internet datele companiei de management. Este întruchiparea unui loc liniştit şi banal. Însă ar putea ascunde indiciul-cheie despre cine a omorât-o pe Bethany Waites.

Numai bine, e în apropiere de gară, deci e casa multora care fac naveta până la Londra sau Brighton. Asta înseamnă că, atunci când se apropie, locul e pustiu.

— Ai emoții pentru audiție? îl întreabă Donna pe Chris.

Merge la o probă pentru *South East Tonight*, la o aruncătură de băț de aici, miercurea asta.

— Nu, îmi câştig pâinea umblând după infractori, spune Chris. Crezi că o să mă sperie o cameră de televiziune?

— Da, chiar cred, răspunde Donna.

— Ai dreptate, confirmă Chris. Sunt îngrozit. Crezi că o să-mi dea voie să mă retrag?

— Nu-ți dau eu voie să te retragi, spune Donna. O să fii extraordinar.

Printr-o uşă dublă, lată, Chris şi Donna văd în holul Juniper Court un

birou la care stă un bărbat în combinezon maro, citind *Daily Star*.

— La Londra i s-ar spune *concierge*, zice Chris sunând la interfon.

Îşi arată scurt legitimaţia, dar nu e nevoie, pentru că bărbatul le deschide fără să ridice privirea.

— Neaţa, zice Chris.

Bărbatul tot nu ridică privirea.

— Putem vorbi cu administratorul clădirii?

Bărbatul ridică în sfârşit privirea.

— Io mi-s. Da' nu-mi place să vorbesc.

Chris arată din nou legitimaţia.

— Poliţia din Kent.

Bărbatul pune ziarul deoparte.

— Ai vreo treabă cu vecinu'? Ai venit să-l arestezi?

— Eu… nu, nu cred, zice Chris. Ce-a făcut?

— A construit o seră, răspunde bărbatul. N-a primit autorizaţie. Io mi-s Len. V-am tot sunat şi e prima dată când vă văd la faţă.

— Ţine mai mult de primărie, Len, spune Donna. Nu de poliţie.

— Pe bune? face Len. Da' mă gândesc că dacă-i iau gâtu' se schimbă povestea, nu?

— Păi, da, bineînţeles, răspunde Chris. Dacă-l omori, venim noi. Crime – da; sere – nu. Căutăm datele companiei care s-a ocupat de locul ăsta şi ne întrebam dacă ne-ai putea ajuta.

— O mână spală pe alta, zice Len. Veniţi voi frumuşel să schimbaţi două vorbe cu vecinu' şi poate-mi amintesc…

— Arlington Properties, spune Donna citind avizierul şi notându-şi un număr de telefon.

Chris începe să se uite la câteva cutii poştale, notând numele. E ilegal, de fapt, dar Len cel din spatele biroului pare să aibă o relaţie destul de laxă cu legalitatea.

— Ai voie să faci asta? întreabă Len.

— Cu mandat, da, răspunde Chris.

Bineînţeles, nu are mandat. Lui Chris i se pare uneori că Clubul Crimelor de Joi are o influenţă nefastă asupra lui.

— Ţi-a făcut necazuri cineva în mod special? întreabă Donna.

— Tipu' de la şaptişpe a stricat două colace de toaletă, răspunde Len.

— Mulţumim pentru ajutor, Len, zice Chris. Te lăsăm în pace.

Când dau să plece, bărbatul strigă după ei.

— Să nu dați vina pe mine dacă-l omor. O să-l aveți pe conştiință.

Înapoi în aerul rece, Chris şi Donna încep să noteze numerele de înmatriculare ale mai multor maşini. Văd o maşină pe care Chris e convins că o recunoaşte, un Peugeot alb cu flăcări pe plăcuță. Îşi notează numărul.

Lui Chris i-ar plăcea tare mult să descopere un indiciu care lui Elizabeth i-a scăpat. Oare chiar e bine să fie aşa competitiv cu o femeie de aproape optzeci de ani?

Dar înțelege că ce fac ei e ca mersul la pescuit. Chiar dacă ar locui cineva în Juniper Court acum, nu ar avea nicio însemnătate dacă persoana nu locuia aici şi acum zece ani, în noaptea în care a murit Bethany.

Cu toate astea, continuă să-şi noteze numerele de înmatriculare. Mare parte din munca de poliție constă în a scrie numere.

30

— Îi plăceau motocicletele, spune Pauline. Îi plăcea să meşterească. Îi plăcea să le dezasambleze şi să uite cum să le asambleze la loc.

— Gerry făcea asta cu puzzle-urile, zice Joyce. Mereu îi spuneam: Nu mai începe un puzzle fără să-l termini, Gerry! Dacă ai terminat opera, atunci, pentru Dumnezeu, fă şi podul. Până la urmă eu trebuia să le termin. Cred că nu poți face asta cu o motocicletă.

— În weekend pleca împreună cu amicii lui, spune Pauline. O gaşcă întreagă – Răufăcătorii Morții, aşa îşi spuneau. Doi dintre ei erau contabili.

— Dar a avut grijă de tine, zice Joyce.

— Oare a avut, Joyce? Nu ştiu, răspunde Pauline. M-a iubit, oricât a însemnat asta, şi ar fi fost greu al naibii să scap de el. Dar…

— Dar?

— Uite ce e, ne înțelegeam bine. Am văzut şi situații mai rele, zice Pauline. Însă nu ştiu dacă a fost iubirea aia din vis. Pe atunci erai obligată să te măriți, nu-i aşa? Erai obligată să-ți găseşti pe cineva.

— Mă tem că eu am fost teribil de plictisitoare, spune Joyce. Eu chiar voiam să mă mărit.

— Doamne, asta nu e plictisitor, Joyce, zice Pauline. Să vrei cu adevărat – ăsta-i visul. Cum te-ai îndrăgostit până la urmă de Gerry, îți aminteşti?

— A, nu m-am îndrăgostit de el, răspunde Joyce. N-a fost deloc aşa. Pur şi simplu am intrat într-o cameră, el era acolo, s-a uitat la mine, m-am uitat la el, şi asta a fost tot. Parcă l-aş fi iubit dintotdeauna, fără să fie nevoie să mă îndrăgostesc. Ca şi cum aş fi găsit perechea de pantofi perfectă.

— Doamne, Joyce, zice Pauline. O să mă faci să plâng.

— Ei, avea şi el neajunsurile lui, spune Joyce.

— Te-a înşelat vreodată cu o tatuatoare pe nume Minty?

— Nu, dar îşi lăsa mereu pliculețele de ceai folosite în chiuvetă, răspunde Joyce. Şi mai era şi chestia cu puzzle-urile.

Cele două izbucnesc în râd. Pauline ridică paharul în semn de toast.

— Pentru Gerry, zice Pauline. Mi-aş dori să-l fi cunoscut.

Joyce ciocneşte cu Pauline.

— Şi pentru… îmi pare rău, n-am reținut cum îl chema pe soțul tău.

— Îşi spunea Lucifer, zice Pauline. Făcea parte din echipa de producție a celor de la Duran.

— Care era numele lui adevărat?

— Clive, răspunde Pauline.

— Ei bine, şi eu mi-aş dori să-l fi cunoscut pe Clive, zice Joyce. Mă întreb dacă s-ar fi înțeles cu Gerry.

O clipă se lasă liniştea, apoi cele două izbucnesc din nou în râs. Un chelner le aduce un platou încărcat cu pateuri şi sandviciuri. Joyce bate din palme.

— Ador să am o gustare la ceai, zice Pauline. Bun, cât mănânc un miniecler, eşti bună să-mi spui de ce ne aflăm aici?

— Mă gândeam că ar fi frumos să stăm de vorbă, răspunde Joyce. Să ajung să te cunosc, să bârfim puțin.

Pauline ridică o mână.

— Joyce, scuteşte-mă.

— Ok, zice Joyce muşcând pentru prima dată dintr-un sandvici pe care o să-l termine din două muşcături. Voiam să vorbim despre Bethany Waites.

— Mă uluieşti de mă cutremur până-n adâncul ființei, Joyce, spune Pauline. Crezi că îți mănânci minieclerul? Vrei să-ți dau la schimb un pateu cu vită şi hrean?

Fac schimbul.

— Mă tot gândesc la biletele despre care vorbea Mike, spune Joyce.

— Ok, zice Pauline. Apropo, crezi că vrei şi tarta ta cu lămâie?

— Nu, te rog, răspunde Joyce. Vreau să spun doar că nu mereu găseşti lucruri în cele mai evidente locuri, nu-i aşa? Ieri mi-am pierdut ruleta, de exemplu, care stă mereu în sertarul din bucătărie. Mereu. Dar aveam nevoie de ea ca să câştig o discuție în contradictoriu cu Ibrahim despre cine are televizorul mai mare, şi am deschis sertarul şi ce crezi, era acolo? Nu era. Nu era în locul evident. Până la urmă am găsit-o pe raft, Dumnezeu ştie de ce. Nu eu am pus-o acolo, şi cu siguranță nu Alan, nu-i aşa?

— Ți-ai pierdut şirul gândurilor, Joyce?

— Nici poveste, răspunde Joyce. Vreau doar să spun că în timp ce toată lumea îl cercetează pe Jack Mason eu mă întrebam dacă n-aş putea cerceta *South East Tonight*, ca să văd dacă e pe-acolo cineva care ar fi putut s-o omoare. Dintr-un motiv cu totul diferit. Are sens ce spun?

— La fel de mult sens ca în mod obişnuit, răspunde Pauline. Întreabă-mă orice.

— Prin urmare, cineva îi lăsa lui Bethany bilete cu amenințări. În geantă, pe birou.

— Aşa am auzit, zice Pauline.

— Să fi fost oare tu?

— Nu.

— Să fi fost oare Fiona Clemence?

— Posibil să fi fost Fiona Clemence, răspunde Pauline. Mă îndoiesc, dar nu e imposibil.

— Invidie?

— Nu cred că invidie e cuvântul potrivit, zice Pauline. Amândouă erau femei puternice. Iar pe atunci oamenilor le plăcea ca femeile puternice să intre în competiție unele cu altele. Ca şi cum nu puteai avea două femei puternice în încăpere în acelaşi timp. Ca şi cum ar fi explodat lumea.

— Poate că ar trebui să vorbesc cu Fiona Clemence, zice Joyce. Ce părere ai?

— Cred că ți-ar plăcea să vorbeşti cu ea, Joyce. Asta cred eu.

Joyce îi cedează Pauline tarta ei cu lămâie.

— N-are cum să strice. Mai departe, ieri – ce spuneai despre hainele lui Bethany?

— Habar nu am, răspunde Pauline.

— Sacou cu imprimeu picior de cocoş şi pantaloni galbeni, spune Joyce. Ai întrebat cine ar purta aşa ceva?

— Ei, ştii tu… zice Pauline.

— Nu ştiu, spune Joyce. De ce ai adus asta în discuție?

— Vă mai pot tenta cu un prosecco? întreabă un chelner.

— Da, vă rog, spun Joyce şi Pauline.

În timp ce el toarnă, cele două păstrează o tăcere politicoasă, cu excepția câte unei exclamații în timp ce paharele se umplu.

— Mi se pare doar ciudat să porți aşa ceva, spune Pauline şi ia o înghițitură serioasă. Nu-i stilul ei.

— Pauline, zice Joyce. Ştii ceva ce nu-mi spui?

— Cred că ți-ai fi dat seama, nu?

— Când vine vorba de tine nu sunt sigură, nu, răspunde Joyce. Doar nu protejezi pe cineva?

— Vorbind despre hainele lui Bethany? Nu, se apără Pauline. Pur şi simplu mă interesează hainele. E genul de lucru pe care l-aş fi remarcat.

— Toți ceilalți se concentrează mai mult asupra unor conturi offshore decât asupra unor pantaloni, zice Joyce.

— Ei bine, de asta sunteți o gaşcă, replică Pauline. Nu-i nevoie să vă

concentrați cu toții asupra aceluiaşi lucru.

— Şi parcă spuneai ceva cum că înregistrările CCTV erau foarte neclare? E o remarcă neobişnuită.

— Joyce, spune Pauline. Aveți cu toții teoriile voastre şi doar am vrut să particip şi eu. Am vrut doar să contribui cu ceva. Sunteți foarte intimidanți când vă strângeți cu toții.

Joyce râde.

— Se poate. Dar în mare parte e din cauza lui Elizabeth, nu a mea.

— Sigur, spune Pauline. Zi-mi despre Ron.

— Ce vrei să ştii?

— Lucrurile nasoale, răspunde Pauline. Orice am ratat în timp ce mă holbam în ochii ăia superbi şi albaştri.

— Nici nu ştiu de unde să încep, zice Joyce. Nu ştie să se îmbrace, refuză să mănânce sănătos, e imposibil să te contrazici cu el, uneori e prea gălăgios, mai ales în public, o parte din atitudinile lui sunt depăşite şi la un moment dat mi-a ținut o prelegere de oră când i-am spus că la alegerile locale am votat cu democrații liberali.

— Dar este…

— Uneori mă tachinează, cu toate că îmi place atunci când o tachinează pe Elizabeth, deci poate că nu-i un defect. Răspunde foarte greu la mesaje, devine morocănos din orice, mai ales dacă n-a mâncat. Trage des vânturi. Odată a stat bosumflat o zi întreagă pentru că nu l-am chemat să vadă cadavrul unui asasin pe care l-a împuşcat cineva la Coopers Chase. Are gusturi cumplite în materie de muzică şi, dacă vine vreodată în vizită seara, vorbeşte odată cu televizorul.

— La Coopers Chase a fost un asasin?

Joyce face semn cum că asta nu contează.

— Dacă-l trimiți vreodată la cumpărături o să se întoarcă cu ce nu trebuie. Şi nu mă refer că o să ia biscuiți digestivi cu ciocolată neagră în loc să ia biscuiți digestivi cu ciocolată cu lapte. Vreau să spun că dacă îi ceri un pachet cu patru suluri de hârtie igienică o să te pomeneşti cu un ananas.

— E destul de cuprinzător, spune Pauline. Are vreo parte bună?

— Aici lista e mai lungă, zice Joyce. Aşa că o să-ți redau esența. E loial, e amabil, e amuzant şi sunt extrem de mândră că, nu ştiu de ce, a ales să fie prietenul meu. Este – iar aici sunt subiectivă – un prinț. Uneori visez cu ochii deschişi, şi ştiu că o să sune stupid, dar uneori visez cu ochii deschişi că Ron stă pe canapeaua mea şi Gerry e în fotoliul lui şi amândoi râd şi se

ceartă până-n creierii nopții. Pot să-mi derulez tot episodul în cap. Gerry l-ar fi plăcut la culme, iar ăsta e cel mai mare compliment pe care-l am.

Joyce are lacrimi în ochi, iar Pauline o ia de mână.

— Pare că şi tu îl iubeşti, Joyce.

— Normal că da, răspunde Joyce. Cum să nu-l iubeşti pe Ron? Vreau să spun, nu e bărbatul pentru mine, Pauline, din numeroasele motive pe care ți le-am enumerat. Dar, dacă-ți place ananasul şi dacă ai destulă hârtie igienică, e bărbatul pentru tine.

— Ştii ce? S-ar putea să ai dreptate, zice Pauline.

Joyce zâmbeşte printre lacrimi.

— Ce frumos, ce frumos! O să-mi caut o pălărie pentru nuntă.

— Să nu ne pripim, spune Pauline zâmbind. E la început.

Pauline dă drumul mâinii lui Joyce, dar Joyce îşi pune acum mâna peste a Paulinei. O priveşte drept în ochi.

— Îmi promiți că-mi spui totul, Pauline?

— Doamnelor, se pare că ați avea nevoie de încă un rând, spune chelnerul.

— Da, vă rugăm, spun Joyce şi Pauline.

31

— Le-ai trecut prin bătrânul computer? întreabă Stephen. Şi nimic?

— Şi nimic, răspunde Elizabeth.

O prietenă care încă lucra în Servicii căutase numele pentru ea. „Carron Whitehead" nu întorsese niciun rezultat, „Robert Brown" întorsese prea multe. Au promis că se uită prin toate, dar nu poţi cere favoruri la nesfârşit, iar Elizabeth a cerut destul de multe în ultima vreme. Poate că n-ar fi rău să-i facă o vizită chestorului, să vadă dacă nu cumva ştie el ceva ce ei nu ştiu. Oare poate obține o programare? Trebuie să existe o cale.

— O să-i dea de capăt amicul tău, spune Stephen. Cel care dezleagă cuvinte încrucişate.

Ibrahim. El şi Stephen au fost buni prieteni. Ibrahim încă o roagă să treacă pe la ei, iar Elizabeth îl refuză.

— Încerc să joc şah aici, zice Bogdan. E vorbărie multă.

Bogdan a coborât de la şantierul din vârful dealului ca să-i țină de urât lui Stephen.

— Încă miroşi destul de frumos, remarcă Elizabeth. Şi e acelaşi miros ca data trecută. Aproape ca şi cum te-ai vedea constant cu cineva.

Elizabeth are loc pentru mai multe mistere deodată.

Bogdan face o mutare şi se lasă pe spate.

— Ce-o să faci cu tipu' pe care trebuie să-l omori?

— Eu te-am întrebat prima, Bogdan, spune Elizabeth.

Nu va obține nimic de la Bogdan. Poate ar trebui să înceapă să-l fileze. Oare e puțin prea mult? Cumpăneşte preț de o clipă şi hotărăşte că, da, probabil e prea mult. Dar, serios, Elizabeth nu suportă să nu cunoască secrete. Spionii sunt ca nişte câini. Nu suportă uşile închise.

— Minunate cărți avea tipul Viking, spune Stephen cântărindu-şi mutarea. Chiar extraordinare.

Stephen e secretul ei, bineînțeles. Uşa ei închisă. Deocamdată.

— O să foloseşti pistolu' pe care ți l-am adus? întreabă Bogdan. Femeia de la care l-am luat a zis că a stat îngropat o vreme, aşa că vezi să meargă.

— Acum a început să-mi dea sfaturi şi despre arme, observă Elizabeth.

Dar, de fapt, chiar va trebui să verifice. O să-l ia în pădure în seara asta. O să sperie bufnițele şi vulpile.

— Bogdan, bătrâne, zice Stephen, încruntându-se la tabla de şah, se pare

că m-ai prins iar. Cred că am început să-mi pierd mințile.

— Singuru' lucru pe care-l pierzi e partida, spune Bogdan.

Carron Whitehead şi Robert Brown. Primele tranzacţii cu banii furaţi. Trebuie să existe un indiciu acolo, dar Elizabeth simte că a dat de o fundătură.

Ironia face că se gândeşte la o persoană care ar putea s-o ajute.

Viktor Ilici. Un as la aşa ceva. La scotocit în documente şi mers pe urma banilor.

Dar e momentul să facă sau să tacă. Să-l elimine pe Viktor, şi astfel să elimine riscul din partea Vikingului. Elizabeth o să meargă diseară în pădure să testeze pistolul. Iar apoi va trebui să-i dea un mesaj lui Joyce, să-i spună că mâine pleacă la Londra. Dar n-o să-i zică de ce.

E momentul să-l ucidă pe Viktor Ilici. Iar Elizabeth va avea nevoie de Joyce acolo când o va face.

32

Ora de vârf de dimineață a trecut, dar trenul încă e aglomerat. Elizabeth tocmai a mărturisit că a fost răpită.

— Dar de ce să-ți fi pus un sac pe cap şi să te mai şi lege la ochi? întreabă Joyce în timp ce trenul goneşte prin ploaia engleză orizontală. E cam mult.

— Sufli şi-n iaurt… spune Elizabeth.

Joyce încuviințează dând din cap.

— Ce-i drept, eu am luat şi haină de ploaie, şi umbrelă pentru azi, deci nu prea am voie să deschid gura. Cum a fost în Staffordshire?

— N-am văzut mare lucru, Joyce, răspunde Elizabeth. Am fost dusă acolo cu viteză, apoi dusă cu forța într-o casă, cu un pistol la tâmplă, şi în cele din urmă aruncată la două noaptea pe o margine de drum unde rebegeai de frig.

Telefonul lui Elizabeth bâzâie, un mesaj de la un număr ascuns.

Văd că eşti în trenul de Londra, Elizabeth. Am oameni peste tot. Te rog să nu mă dezamăgeşti.

E menit să sune amenințător, dar începe să pară disperat. Cu toate astea, Elizabeth se uită îndelung prin vagon, judecând pe rând fiecare chip.

— Nu cred că am fost vreodată în Staffordshire, continuă Joyce. Dar sigur am trecut la un moment dat prin el, nu?

Scenariul ideal ar fi să nu fie nevoită să-l ucidă pe Viktor Ilici. Însă Vikingul ar ucide-o pe Joyce în două săptămâni, dacă nu primeşte un motiv bun să nu o facă. Alegerea era între Viktor şi Joyce, ceea ce însemna că e o alegere uşoară.

Aşa că iată-le în trenul de 09.44 de la Polegate către Gara Victoria din Londra. Încă alege să nu-i spună lui Joyce despre amenințarea îndreptată împotriva ei. Oare e corect? Ar putea Joyce să suporte o amenințare cu moartea? Elizabeth nu i-a văzut încă limitele lui Joyce, dar cu siguranță le are, nu?

— Trebuie să fi trecut prin Staffordshire, Joyce, da. E destul de întins.

Pe drum, Joyce i-a tot povestit lui Elizabeth noua ei teorie. Anume că Fiona Clemence a fost implicată în uciderea lui Bethany Waites şi, ținând

cont de toate de până acum, n-ar merita să stea de vorbă cu ea? E mai frumos să se gândească o vreme la asta decât la ce e pe cale să facă.

Elizabeth simte greutatea pistolului în geanta care-i stă în poală. Un pistol, un pix, nişte ruj şi o carte de cuvinte încrucişate. Ca în vremurile bune.

— În trenul ăsta există cărucior? întreabă Joyce. Sau trebuie să mergem în vagonul restaurant?

— Există cărucior, răspunde Elizabeth.

— Ah, bun, spune Joyce şi priveşte peste umăr ca să vadă dacă nu cumva căruciorul e pe drum încoace.

— Iar călătoria asta la Londra are legătură cu aventura ta? continuă Joyce. Sau mergem la shopping?

— Are legătură. Te duc la shopping într-o altă zi ca să mă revanşez.

Un alt mesaj pe telefonul lui Elizabeth.

Frumoasă zi pentru asta, apropo!

Oare Vikingul nu are altceva de făcut? Se lasă amândouă pe spătar şi înregistrează priveliştea cenuşie, umedă, de pe fereastră. Of, Anglia, chiar ştii să fii mohorâtă când vrei!

Joyce cedează în sfârşit.

— Şi atunci, încotro mergem?

— Să ne întâlnim cu un vechi prieten de-al meu, spune Elizabeth. Viktor.

— Aveam un lăptar pe nume Victor, spune Joyce. E vreo şansă să fie acelaşi Victor?

— Foarte posibil. Lăptarul tău a fost şi şeful KGB-ului din Leningrad în anii ’80?

— E alt Victor, zice Joyce. Cu toate că termina de livrat laptele foarte devreme, nu crezi? Poate că lucra în două locuri?

Râd amândouă, iar căruciorul soseşte. Joyce îi pune femeii care împinge căruciorul o serie de întrebări. E ceaiul gratis? Dar biscuiţii? *Chestiile alea* sunt gratis? Oare ce zăreşte acolo sunt banane? Merge bine vânzarea de banane în tren, sau biscuiţii sunt atracţia majoră? Cu cât e mai fierbinte cafeaua într-un capăt al trenului decât în celălalt? Urmează apoi câteva întrebări suplimentare, de pe urma cărora se află că femeia care împinge căruciorul s-a întors de curând la serviciu după ce a născut şi că soţul ei, care lucrează în construcţii la aeroport, nu prea face nimic prin casă, şi că

mama lui e imposibilă şi îl apără cu fiecare ocazie. La sfârşitul întrebărilor, Joyce hotărăşte că, de fapt, e în regulă şi n-o să vrea nimic, mulţumesc. Elizabeth ia o apă, apoi căruciorul – şi femeia – îşi văd de drum, urându-le o călătorie plăcută.

— De ce mergem să-l vedem pe Viktor?

Elizabeth se asigură că nu mai vede căruciorul.

— Mă tem că trebuie să-l ucid.

— Nu glumi, Elizabeth, spune Joyce. Suntem în mijlocul unei anchete. Şi am trecut prin multe recent.

Joyce are dreptate. Elizabeth se gândeşte la uciderea lui Tony Curran. La Ian Ventham, şi la Penny de la Willows, şi la John ţinând-o de mână. Totul i se păruse o farsă, dar nu fusese decât începutul unei lungi serii de evenimente care a culminat cu ea stând în trenul de 09.44 de la Polegate, alături de cea mai bună prietenă a ei, cu un pistol în geantă. „Cea mai bună prietenă”? Iată un gând nou. Dă aprobator din cap către Joyce.

— Ştiu. Şi mă tem că va trebui să mai trecem prin câteva lucruri înainte să se termine totul.

— Dar nu poţi să omori pe cineva, Elizabeth.

— Amândouă ştim că nu e adevărat, Joyce. Iar de data asta nu am încotro.

— De ce? Ce se întâmplă dacă nu-l ucizi?

— Cineva o să mă omoare pe mine.

(„Cineva o să te omoare pe tine, Joyce. Şi nu voi permite să se întâmple aşa ceva.”)

— Chiar eşti caraghioasă uneori, zice Joyce. De când faci tu ce ţi se spune? Cine ţi-a spus să-l omori pe Viktor?

— Nu ştiu.

— MI5?

— Probabil că ar fi MI6, Joyce, cu tot respectul. Dar nu. Un suedez înalt.

— În Suedia toţi sunt înalţi, spune Joyce. Am văzut la *The One Show*. Te plăteşte?

— Nu, doar ameninţarea cu moartea.

(„Moartea ta, prietena mea scumpă, bună la suflet şi extrem de guralivă.”)

— Bine, presupun că eu nu am imaginea de ansamblu, dar bănuiesc că sunt aici să te ajut, pentru asta sunt cele mai bune prietene.

— Chiar cred că suntem cele mai bune prietene, Joyce, nu-i aşa? Nu-mi

dădusem seama.

— Bineînțeles că suntem cele mai bune prietene, răspunde Joyce. Cine credeai că e cel mai bun prieten al tău? Ron?

Elizabeth zâmbeşte din nou. A mai avut vreodată o cea mai bună prietenă? Penny? Poate, dar, la drept vorbind, avuseseră în comun doar un hobby şi respectul reciproc. A avut soți şi amanți. Parteneri de teren, colegi de celulă, gărzi de corp. Dar o cea mai bună prietenă?

— Stai puțin, Stoke e Staffordshire? întreabă Joyce.

— Da, răspunde Elizabeth.

— Atunci am fost în Staffordshire. Am făcut o excursie cu autocarul la Stoke, acum mulți ani. Obiecte de ceramică minunate. Am cumpărat un vas cu numele lui Gerry pe el. Era scris cu „J”, dar ceva mai apropiat nu aveau.

— Mă bucur că am lămurit chestiunea, zice Elizabeth.

— Unde locuieşte Viktor?

— Undeva unde o să-ți placă foarte mult, spune Elizabeth.

Joyce încuviințează.

— N-o să-l omori, nu-i aşa, Elizabeth? Nu cred că m-ai lua cu tine dacă ai vrea să-l ucizi cu adevărat.

Elizabeth o studiază o clipă pe Joyce.

— Pe cine naiba crezi că aş lua? Pe Ron?

Sperase să o facă pe prietena ei să râdă, dar, în loc de asta, Joyce pare speriată.

Trenul începe să încetinească, apropiindu-se de Londra.

33

— O să mă omoare, citeşte Ibrahim. Numai Connie Johnson mă mai poate ajuta.

— Pot să-ți spun că era speriată, zice Connie Johnson stând cu picioarele pe birou.

Li s-a dat voie într-o cameră privată, datorită importanței pe care o avea „starea mentală bună”.

— Speriată, repetă Ibrahim. Speriată de tine?

Connie clatină din cap.

— Ştiu când oamenilor le e frică de mine. Însă de cineva îi era frică.

— Poate că îți place când oamenilor le e frică de tine?

Ibrahim face însemnări în carnețel.

— Ce părere ai?

— Facem terapie? întreabă Connie. Sau investigăm o crimă?

— Mă gândeam să le amestecăm, spune Ibrahim. În terapie nu ai voie niciodată să iroseşti o criză.

— Nu-i de mine ca oamenii să fie speriați, spune Connie. Mulțumesc pentru *Grazia,* apropo, e perfectă. Nu-mi place ca oamenii să fie speriați de mine, o fac doar pentru că aşa sunt uşor de monetizat.

— Aşadar, de cine crezi că era speriată? întreabă Ibrahim.

Connie dă din umeri şi soarbe dintr-un cappuccino pe care i l-a preparat un gardian. Are chiar şi bastonaşe de ciocolată.

— Mi-a dat impresia că are un secret pe care îi era frică să-l spună.

— Un secret despre care pare să creadă că îl cunoşti, spune Ibrahim. „Numai Connie Johnson mă mai poate ajuta.” Ce ți-a spus? Poate ți-a dat vreun indiciu?

— Dacă mi-a dat, nu m-am prins de el, răspunde Connie. Dar o să mă mai gândesc.

— Dacă eşti amabilă, spune Ibrahim. Tu ai secrete, Connie?

— Nici vorbă, răspunde Connie. Combinația seifului din ascunzătoarea mea, dar nu cred că se pune, nu? Secretele tale care sunt?

— E o întrebare pentru o altă zi, răspunde Ibrahim. Hai să începem cu începutul. Când ai aflat ce s-a întâmplat…

— Cu andrelele?

— Cu andrelele, da, zice Ibrahim. La ce te-ai gândit?

Connie face o pauză şi rupe o bucăţică din KitKat-ul pe care i l-a adus un alt paznic. Pe o tavă.

— Păi, în primul rând, am admirat ingeniozitatea. Nu-i uşor să omori pe cineva cu andrele.

— De acord, spune Ibrahim.

— În al doilea rând, m-am gândit că n-ar fi trebuit să-i dau andrelele, continuă Connie. Dar nu te poţi lăsa condus de privirea retrospectivă, nu-i aşa?

— Ai spus un lucru înţelept.

— Acum e prea târziu pentru ea, spune Connie, înghiţind ultima gură de cappuccino şi strâmbându-se. Dacă mai cercetez puţin problema, crezi că mi-ai putea aduce o altă cafetieră? Am unul de la Nespresso, dar aş vrea un De'Longhi.

— Nu prea cred, spune Ibrahim.

Connie dă din cap.

— Ei bine, străduieşte-te. Uite singurul lucru pe care mi-l amintesc: când am intrat în celula ei, Heather scria ceva.

Ibrahim se opreşte şi ridică privirea spre ea.

— Ce anume?

Connie dă din umeri.

— L-a ascuns destul de repede. Dar merită căutat. Probabil i-au strâns toate lucrurile.

— Prin urmare, ce crezi, Connie? De ce ar ucide-o cineva pe Heather Garbutt, şi de ce ar ucide-o acum?

— Uite ce cred eu, începe Connie. Cred că nu prea simt că asta e terapia pentru care plătesc. În schimb, mă simt ca şi cum aş fi un membru neplătit din gaşca ta.

— Ei bine, cu toţii suntem neplătiţi, însă argumentul tău e valid, spune Ibrahim. E o observaţie legitimă. Hai să vorbim puţin despre tine. Vrei să începi tu sau încep eu?

— Începe tu, zice Connie.

Ibrahim se gândeşte o clipă.

— Cred că eşti nefericită.

— Greşit, spune Connie.

— Cred că îi faci pe alţii nefericiţi, zice Ibrahim.

— De acord cu asta.

— Deci ştii că îi faci nefericiţi pe alţii, dar tu eşti fericită? Cred că e greu

să te împaci cu realitatea asta.

— Alții sunt propria lor răspundere, zice Connie.

— Connie. Eşti foarte inteligentă, eşti silitoare. Observi ocazii favorabile. Cred că e corect să spunem că eşti mai puternică decât majoritatea celorlalți oameni.

Connie bate darabana cu degetele pe masă.

— Poate.

— Prin urmare, eşti un agresor, spune Ibrahim. Dacă eşti puternică, ai două alegeri în viață: să-i protejezi pe cei slabi sau să-i transformi în pradă pe cei slabi. Tu îți foloseşti calitățile care ți-au fost date ca să-i transformi în pradă pe cei slabi.

— Asta face toată lumea, spune Connie.

— Eu nu, ripostează Ibrahim. Numai sociopații fac asta.

— Ei bine, atunci sunt sociopată, zice Connie. Ar trebui să încerci, e foarte lucrativ.

— Ai simțit că Heather Garbutt e înspăimântată, Connie. Şi ai simțit că nu e capabilă să spună adevărul. Şi eu cred că ți-a păsat.

Connie tace o clipă.

— Nu în mod special.

— Nu ți-a păsat?

— Nu prea, nu.

— „Nu prea, nu.” În schimb crezi că ar trebui să găsesc ce scria Heather? Crezi, poate, că moartea ei are ceva mai mult decât se vede cu ochiul liber?

— Poate, răspunde Connie.

— Am veşti bune şi veşti proaste, Connie, spune Ibrahim închizând carnetul.

— Luminează-mă, spune Connie.

— Vestea bună e că îți pasă. Deci nu eşti sociopată.

— Şi vestea proastă?

— Vestea proastă e că asta înseamnă că, la un moment dat, va trebui să te împaci cu tot ce ai făcut de-a lungul vieții.

Connie îl fixează îndelung la Ibrahim cu privirea. Ibrahim o fixează la rândul lui.

— Eşti un şarlatan, spune Connie în cele din urmă. Mişto costume, de acord, dar rămâi un şarlatan.

— Se poate.

Telefonul lui Ibrahim scoate o serie de bip-uri.

— Şi s-a terminat ora noastră. Ne mai vedem săptămâna viitoare sau am pus capăt? E numai alegerea ta. Poate că sunt prea şarlatan pentru tine.

Connie îşi strânge revistele şi pune restul de KitKat în poşeta ei Hermes. Se ridică şi îi întinde mâna lui Ibrahim.

— Ne mai vedem săptămâna viitoare, spune ea. Te rog.

— Cum doreşti, zice Ibrahim.

— O să mai fac săpături pentru tine, spune Connie.

— Iar eu voi face acelaşi lucru pentru tine, replică Ibrahim.

34

— Ce impresie ți-a lăsat Pauline? întreabă Elizabeth.

— Îmi place, spune Joyce.

— Ei bine, şi mie îmi place, zice Elizabeth. Dar ce impresie ți-a lăsat?

— Am întrebat-o despre observațiile pe care le-a făcut deunăzi, spune Joyce. Despre hainele lui Bethany. Dar nici n-a vrut să audă. A zis că nu-şi aminteşte de bilete.

— Parcă ar vrea să ne îndrepte spre ceva, spune Elizabeth. Sau să ne îndepărteze de ceva.

— Dar a fost de acord că ar trebui să vorbim cu Fiona Clemence, spune Joyce. A fost de părere că e o idee extraordinară.

Elizabeth ridică o sprânceană neîncrezătoare spre prietena ei.

Taxiul negru trage la trotuar, iar Elizabeth şi Joyce coboară. Elizabeth se uită cu atenție împrejur. Cine se uită la ele? Sunt nişte paznici la uşa Ambasadei SUA, mai în față, şi un grup de tinere care trec prin uşile rotative ale clădirii unei edituri, în stânga. Ridicând privirea, vede suficient de multe ferestre, suficient de multe locuri în care să te poți ascunde şi privi. Paradisul oricărui lunetist. Joyce se uită şi ea împrejur, dar se concentrează la cu totul altceva.

— Uite o piscină! spune Joyce.

— Ştiu, confirmă Elizabeth.

— În cer! continuă Joyce, ridicând privirea şi punând mâna streaşină la ochi ca să se ferească de soarele puternic al iernii.

— Ți-am spus că o să-ți placă, zice Elizabeth.

Piscina se întinde între acoperişurile a două clădiri rezidențiale înalte. Fundul ei de sticlă o face să pară suspendată în aer. Elizabeth nu e impresionată. Nu e decât inginerie plus bani. Poate şi ceva imaginație, însă ar pune pariu că e copiată de undeva. Poate că dacă ar fi fost construită pentru uz public s-ar fi minunat. Dar nu poți înota în cer decât dacă ai bani, iar dacă ai bani poți face cam orice, aşa că să-i fie cu iertare că nu se entuziasmează.

— Aici locuieşte Viktor? întreabă Joyce.

— Asta e informația pe care o am.

— Crezi că ne lasă să intrăm puțin în piscină?

— Ai costumul la tine, Joyce?

— Nu mi-a dat prin cap. Crezi că o să ne mai întoarcem?

Elizabeth simte din nou greutatea pistolului în geantă.

— Ceva timp de-acum încolo, nu.

Intră prin uşile duble, uriaşe, ale unuia dintre blocuri şi străbat holul de marmură până ajung la biroul lustruit, din nuc şi cupru, al recepționerului. Toată ambianța pare scumpă, şi în acelaşi timp profund inofensivă, ca un hotel *business* în care ar alege să se sinucidă o persoană proaspăt divorțată.

Recepționerul e foarte frumos – o fi din estul Africii? Elizabeth afişează cel mai prietenos zâmbet al ei. Nu e vreo Joyce, dar îşi dă toată silința.

— Am venit să ne întâlnim cu domnul Ilici.

Recepționerul îi aruncă lui Elizabeth o privire foarte plăcută, dar foarte fermă.

— Mă tem că nu există niciun domn Ilici în clădire.

De fapt, are sens, îşi spune Elizabeth. Viktor Ilici are o sută de nume. De ce să-l folosească aici pe cel adevărat?

— Sunteți foarte frumos, îi spune Joyce recepționerului.

— Mulțumesc, spune recepționerul. Şi dumneavoastră. Vă mai pot ajuta cu ceva astăzi?

Telefonul lui Elizabeth bâzâie. Iarăşi Vikingul. Se uită la mesaj.

Am auzit că eşti în blocul lui. E o idee simpatică să-l ucizi în casă. Aştept un semn de la tine în scurt timp.

Cum să ajungă la etaj?

— Ați folosit vreodată piscina? îl întreabă Joyce pe recepționer.

— De multe ori, spune recepționerul. Doar ca să ştiți, un membru al personalului nostru e pe drum încoace ca să vă însoțească la ieşire cât mai repede.

— Cred că sunt mai impresionată de ea decât e Elizabeth, spune Joyce.

— Elizabeth? face recepționerul. Elizabeth Best?

— Da, dragă, spune Elizabeth.

Lucrurile par să se-ndrepte.

— Domnul Ilici mi-a spus ca dacă vine în vizită o doamnă pe nume Elizabeth Best să o conduc imediat la etaj. Mi-a spus că ar mai putea avea numele de…

Recepționerul coboară privirea spre o listă.

— …Dorothy D'Angelo, Marion Schulz, Konstantina Plişkova sau

predicatoarea Helen Smith. Mi-a mai spus şi să privesc şi să învăţ, pentru că Elizabeth Best e cea mai inteligentă femeie pe care a cunoscut-o vreodată.

Elizabeth vede cum Joyce îşi dă ochii peste cap.

— Nu te-ai gândit, când am intrat întrebând de Viktor Ilici, că *eu* aş putea fi Elizabeth Best? Nu ţi-a trecut prin minte?

— Îmi pare foarte rău – nu. La cum a vorbit dl Ilici despre dumneavoastră, am crezut că Elizabeth Best trebuie să fie mult mai tânără.

— Ei bine, pe vremuri eram mult mai tânără, aşa că eşti scuzat, spune Elizabeth.

— Domnul Ilici e în *penthouse*. O să vă conduc eu însumi sus.

Recepţionerul se întoarce spre Joyce.

— Şi o să vă arăt piscina la plecare. Există costume de baie rezervă pentru oaspeţi.

Elizabeth vede încântarea de pe chipul prietenei ei. Azi n-o să înoate nimeni. Dar s-ar putea să aibă nevoie de prosoape.

După călătoria cu un lift de dimensiunile unui living suburban, Viktor Ilici deschide chiar el uşa, îi mulţumeşte recepţionerului, şi le pofteşte pe Elizabeth şi Joyce în penthouse. Nu-şi mai încape în piele de entuziasmat ce e să le vadă.

— Uite-o! De unde atâta noroc pe capul meu? Cât a trecut, Elizabeth?

— Douăzeci de ani? întreabă Elizabeth.

— Douăzeci de ani, douăzeci de ani, încuviinţează Viktor dând din cap şi o sărută pe ambii obraji. Arăt cumplit de bătrân. Nu ţi se pare?

— Întotdeauna ai arătat cumplit de bătrân, răspunde Elizabeth.

Viktor râde.

— Aşa e! În sfârşit *chiar sunt* bătrân. În sfârşit am sens. Aşadar, cred că dumneata eşti Joyce Meadowcroft, nu?

Joyce întinde o mână, dar Viktor o sărută pe fiecare obraz.

— Foarte încântată de cunoştinţă, Viktor, spune Joyce. Ştiai că în Belgia lumea se sărută de trei ori? Eu am aflat asta de curând.

Viktor zâmbeşte şi o prinde de cot.

— Te rog, vino cu mine şi aşază-te. E prea frig să stăm afară, dar ne putem bucura de privelişte. Sper că îţi plac norii gri şi autobuzele roşii.

Viktor o conduce pe Joyce la o canapea încastrată în podea care, teoretic, îţi oferă o panoramă largă asupra Londrei. Astăzi, norii gri acoperă mare parte din privelişte. Singurele lucruri aflate îndeajuns de aproape ca să poată fi distinse sunt şantierele de la Battersea Power Station, unde o întreagă

fâşie nouă de Londra capătă formă pe malurile râului. Elizabeth merge în urma lor.

— Joyce, spune Viktor, cred că ai vrea un gin tonic. Eu aşa zic. Spune-mi dacă am dreptate.

— Ai dreptate! răspunde Joyce.

— Atunci asta o să primeşti. Mă bucur foarte mult că aţi venit amândouă. Elizabeth, ni te alături?

— Stai jos, Viktor, spune Elizabeth.

— Stau, stau, zice Viktor. Haide, sunt entuziasmat. Lasă-mă să pregătesc băuturile, apoi putem să ne aşezăm şi să vorbim. Doi spioni bătrâni. Cu poveştile noastre, îi putem face lui Joyce părul măciucă!

— Stai jos, Viktor, spune Elizabeth din nou, având acum pistolul în mână.

35

— Vorbesc eu, apoi vorbeşti tu, spune producătorul.

Îl cheamă Carwyn Price, iar inspectorul-şef Chris Hudson nu mai are niciun dubiu în acest sens, deoarece lui Carwyn Price îi place să vorbească despre Carwyn Price la persoana a treia. „Vorbesc eu, vorbeşti tu; vorbesc eu, vorbeşti tu; vorbesc eu, vorbeşti tu."

— Înțeles, zice Chris.

— Vorbesc eu, vorbeşti tu, asta e singura mea regulă. Asta e regula Carwyn Price, spune Carwyn Price.

— Mă uit la cameră? întreabă Chris.

— Nu, te uiți la mine, asta-i cealaltă regulă, spune Carwyn. Doar dacă nu faci un apel – „L-ați văzut pe omul acesta?" Genul ăsta de lucru. Poți face asta direct pe țeavă.

— Direct pe țeavă?

— Drept în obiectiv, spune Carwyn. Aşa-i spunem noi la ştiri.

— Direct pe țeavă înseamnă cu totul altceva în poliție, spune Chris.

Carwyn poartă un fes de lână în interior. Donna cu siguranță va avea de comentat în legătură cu asta. Donna priveşte de pe un scaun aflat pe laterala micului studio de la *South East Tonight*. Când Chris primise apelul – vino la o audiție –, tipul de la telefon îi spusese: „Hai să vedem dacă te place Carwyn Price". „Cine-i Carwyn Price?" întrebase Chris, iar tipul de la telefon răspunsese: „Eu sunt."

— Ok, o să arunc câteva întrebări, spune Carwyn. Tu trage câteva răspunsuri şi o să vedem dacă obiectivul te iubeşte.

— Succes! îi strigă Donna dintr-o parte a studioului.

— Linişte în platou, spune Carwyn. Nu suntem la zoo.

De ce a acceptat asta? se întreabă Chris, puțin prea târziu, bineînțeles. Gura îi e mai uscată decât îşi închipuise că e cu putință. Parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn chinuit din timpul unui zbor de cursă lungă.

— Alături de mine se află sergentul Chris…

— Inspector-şef, spune Chris cu dificultate.

— Să nu mă întrerupi niciodată, zice Carwyn. Eu vorbesc, tu vorbeşti.

— Scuze, spune Chris. Mă gândeam doar, ştii tu, pentru precizie.

— La televizor, în direct? face Carwyn. Asta te gândeai tu, ai? Dacă te aduc la emisiunea mea asta primesc? Deschizi pliscu' la fiecare cinci

secunde?

— Dar nu suntem în direct, spune Chris. Îți promit că n-aş face-o dacă am fi.

Carwyn mormăie „Iisuse Hristoase” pentru sine. Pare să meargă prost. Chris îşi dă seama că are nevoie şi la toaletă. Cum poate avea nevoie la toaletă când gura îi e aşa uscată? Se uită la Donna. Ea ridică degetul mare, dar fără convingere.

— Alături de mine se află *inspectorul-şef* Chris Hudson, de la Poliția din Kent, spune Carwyn, de astă dată fără măcar să ridice privirea. Domnule inspector-şef, numărul jafurilor a crescut, numărul infracțiunilor violente a crescut – cu siguranță că locuitorii din Kent merită ceva mai bun de-atât, nu credeți?

— E o întrebare legitimă, Mike, cred că.

— Mike? face Carwyin.

Ceea ce lui Chris i se pare a fi o întrerupere, dar consideră că e mai bine s-o lase cum a căzut.

— Da, credeam că erai în rolul lui Mike Waghorn, spune Chris. Scuze.

— Sunt Carwyn Price, amice, spune Carwyn. Aşa că sunt în rolul lui Carwyn Price.

— Scuze, repetă Chris. Credeam doar că eşti producătorul, aşa că…

— Aşa că nu exist? întreabă Carwyn. Pentru că nu m-ai văzut la televizor?

— Nu, eu doar…

Chris se uită iar la Donna, dar ea se preface că stă pe telefon.

— Scuze, n-am mai făcut aşa ceva până acum.

— Se vede, spune Carwyn. Fac chestia asta ca pe un serviciu pentru Mike, înțelegi? Lipsesc de la jujitsu pentru asta.

Chris încuviințează dând din cap.

— Scuze. Bineînțeles.

Spre surprinderea lui, în punctul ăsta Chris îşi dă seama că, de fapt, chiar i-ar plăcea să apară la televizor. Sigur, nu-l place pe Carwyn, cu fesul lui şi complexul lui de inferioritate, dar îi place să fie în studioul acesta, îi plac camerele îndreptate spre el. E o adevărată surpriză pentru un bărbat care până acum câteva luni ar fi evitat o oglindă. Îl vede pe Carwyn umflându-şi obrajii. *Ultima şansă, Chris, hai să ne iasă*.

— Sunt Carwyn Price, iar alături de mine se află inspectorul-şef Colin Hudson de la Poliția din Kent…

Chris nu intervine. Câte a învățat azi deja!

— Numărul jafurilor a crescut, numărul infracțiunilor violente a crescut – cu siguranță că locuitorii din Kent merită mai bine de atât, nu credeți?

— Așa este, Carwyn, răspunde Chris. E întrebarea corectă care trebuie pusă, iar dacă aș avea un răspuns simplu l-aș da. Voi începe spunând că trăim într-o parte foarte sigură a globului – nu aș vrea ca telespectatorii noștri să-și facă prea multe griji. Însă un jaf comis e un jaf prea mult, o infracțiune violentă e…

Chris o surprinde pe Donna cu coada ochiului. Degetul mare e ridicat cu convingere de astă dată.

— …O infracțiune violentă prea mult. Așa că vă promit – eu și colegii mei nu ne vom odihni…

Ușa studioului se dă de perete iar Mike Waghorn intră țanțoș, aruncându-și geanta pe un scaun.

— Iată-l aici! Marea mea descoperire!

Carwyn pare să găsească în preajma lui Mike Waghorn o politețe pe care nu reușise s-o compună în preajma lui Chris.

— Mikey, băiete! spune Carwyn. Da, tocmai îl puneam la încercare!

— Îmi închipui, îmi închipui, spune Mike. Salut, Chris, ce părere ai de toate astea?

— Îmi place la nebunie, sincer să fiu, răspunde Chris. Nu credeam că o să-mi placă, dar îmi place.

Mike o vede pe Donna.

— Și jumătatea ta mai bună? Tu ce părere ai, Donna?

— De fapt, e chiar foarte bun, spune Donna.

— Nu-i nevoie de audiție, Carwyn, garantez eu pentru el – doar îmi cunoști instinctele, zice Mike.

— Sigur, Mike, zice Carwyn. Cu siguranță are factorul X.

— Peste două zile vorbim despre infracțiuni comise cu cuțitul, spune Mike. Programează-l în emisiune. Ești de acord, Chris?

— Ăăă, da, răspunde Chris.

Peste două zile? La televizor? Infracțiuni comise cu cuțitul? Parcă toate Crăciunurile i-au venit deodată. Abia așteaptă să-i spună lui Patrice.

— Bravo, șefu', spune Donna ridicându-se de pe scaun și îmbrățișându-l pe Chris.

Mintea lui Chris galopează. Poate că se va transforma într-un segment constant al emisiunii. Polițaiul prietenos care oferă sfaturi, poate chiar și

puțină înțelepciune odată cu ele. Chris se uită la monitorul de pe podeaua studioului. Arată bine. Oare îi licăresc ochii? Ar putea jura că da. Vede că şi Mike se uită în monitor. Dar îşi dă seama că Mike nu se uită la el.

— Donna, spune Mike. Chiar eşti ochioasă la televizor. Vreau să spun, *chiar* eşti ochioasă.

— Sunt ochioasă? întreabă Donna.

Lui Chris i se îneacă corăbiile.

— Străluceşti, produci scântei, eşti ochioasă, spune Mike. Ultima dată am văzut aşa ceva la un Phillip Schofield tânăr. Wow.

— Eu… ăăă… Mulțumesc, spune Donna.

— Ce ştii despre infracțiuni comise cu cuțitul? Te vreau în platou în locul lui Chris, spune Mike.

Donna ridică mâinile în semn de protest, Chris trebuie să-i recunoască meritul ăsta.

— Îmi pare rău, Mike. Alege-l pe Chris.

Mike îşi pune mâinile pe umerii Donnei.

— Eu nu aleg pe nimeni, Donna. Obiectivul camerei alege. Şi te-a ales pe tine.

Mike se întoarce spre Carwyn.

— Carwyn, ia-o pe Donna la garderobă, vezi ce avem.

Carwyn o conduce pe Donna afară din studio. Când iese, aruncă peste umăr o privire prin care îşi cere scuze. Mike îi pune lui Chris o mână pe umăr.

— Îmi pare rău, Chris, spune el. Asta înseamnă showbusiness.

Chris încuviințează dând din cap, în timp ce căldura faimei neîmplinite îi părăseşte corpul.

36

— Elizabeth, nici în glumă să nu faci asta, spune Viktro Ilici, având pistolul îndreptat spre capul lui.

— Mi-aş dori să fie o glumă, Viktor, replică Elizabeth şi îl priveşte pe Viktor cum se aşază.

Joyce e cu gura căscată.

— Elizabeth, spune Joyce.

— Nu te băga, Joyce, zice Elizabeth. Nu de data asta. Am nevoie să ai încredere în mine. Singura variantă pe care o avem e să-l ucid pe Viktor.

— Există multe variante, Elizabeth, spune Viktor. Stai şi jos să vorbim, o să-i dăm de capăt. Eu am ales să nu te ucid după ce am primit pozele. Aş fi putut, să ştii.

— Ce poze? întreabă Joyce.

— Ştiu că ai fi putut, Viktor, şi îmi pare rău, spune Elizabeth. Ar fi trebuit să o faci. Dar individul care te vrea mort ştie că sunt aici. Are peste tot oameni care supraveghează.

Îşi scoate telefonul din geantă şi îl ridică.

— Pot să-ți arăt mesajele care dovedesc asta. Aşa că trebuie să te ucid. O s-o fac repede şi o să te îngropăm cum se cuvine.

— Elizabeth… spune Joyce.

— Îmi pare rău, Joyce, zice Elizabeth aşezând telefonul pe masa de lângă ea. Chiar îmi pare. Acum ai ocazia să vezi de ce sunt în stare cu adevărat când îmi e forțată mâna. Unde să facem asta, Viktor? Unde se face cel mai puțin zgomot? N-aş vrea s-o alarmez pe frumoasa ta recepționeră.

— În locul tău, aş alege baia. E linişte. Şi poți s-o cureți cu uşurință, sugerează Viktor. Însă chiar nu e nevoie să o faci. Suntem prieteni, nu?

— Suntem prieteni, Viktor, da, spune Elizabeth.

— Tipul care te-a trimis, zice Viktor. E suedez, corect?

— Nu pot să-ți spun, Viktor, zice Elizabeth. După asta nu mai vreau să aud de el sau să mă gândesc la el niciodată.

— Ce-i zice să facem echipă? Să-l ucidem noi pe el? E un plan mai bun. Haide.

— E prea târziu, spune Elizabeht. Nu ştiu cine e, şi nici tu nu pari să ştii cine e, şi nu vreau decât să se termine totul. Vreau pace acasă cu soțul meu. Îmi pare foarte rău. Hai să pornim spre baie. Mergi înainte.

Viktor se ridică. Joyce se ridică şi ea.

— Nu merge nicăieri, spune Joyce. Nu câtă vreme sunt eu aici.

Viktor pune o mână pe umărul lui Joyce.

— Joyce Meadowcroft, ai mulțumirile mele. Dar e o chestiune de afaceri. Cineva tot o să mă împuşte într-o zi, şi măcar Elizabeth e o prietenă. Suedezul mă vrea mort, şi poate că aşa e cel mai bine.

Joyce se uită la Elizabeth, iar Elizabeth încuviințează dând din cap.

— Nu poate fi mereu un joc, Joyce. Îmi pare rău.

— N-o să te iert niciodată, spune Joyce.

— Trebuie să ai încredere în mine, Joyce, zice Elizabeth. Cele mai bune prietene.

— Nu mai suntem, spune Joyce.

Se întoarce cu spatele la Elizabeth. Elizabeth se miră de cât de tare ustură, dar înțelege.

Viktor merge spre toaletă, Elizabeth urmându-l, cu pistolul ridicat.

— Fără mişcări bruşte, Viktor, hai doar să terminăm odată.

— Ultima şansă să opreşti asta acum. Ştiai că te-am iubit, Elizabeth?

— Unde ajungem cu iubirea? întreabă Elizabeth ieşind în urma lui Viktor din cameră. Legați fedeleş în spatele unei dube. Împuşcați într-un penthouse. Mi-a ajuns cu iubirea.

Viktor deschide uşa băii. Glasul îi e ridicat acum, implorator.

— Te rog, dă-mi voie să mă întorc şi putem…

Elizabeth apasă pe trăgaci.

37

Adevărul e că în închisoare pur şi simplu nu ai parte de suficientă vitamina D şi, în opinia lui Connie Johnson, lucrul ăsta contravine drepturilor ei fundamentale.

Nu-i place câtuşi de puţin povestea pe care o spune oglinda ei. Când iese de aici o să se ducă în Maldive. Viaţa nu poate fi doar despre muncă, şi poate că a venit momentul să cheltuiască puţin din banii pe care i-a făcut? Poate în Santa Lucia? Sau în Franţa? Unde merg civilii în vacanţă?

Connie a fost în străinătate numai de două ori în viaţa ei. O dată într-o excursie cu şcoala la Dieppe, în care i se făcuse rău pe feribot şi un profesor de geografie încercase s-o sărute în spatele unui hipermarket, şi altă dată în portbagajul unui BWM condus spre Amsterdam de doi fraţi din Liverpool cu care avusese un diferend de opinii. Fraţii din Liverpool şi profesorul de geografie îşi regretaseră acţiunile la scurt timp după aceea.

Poţi să te dai cu bronz fals cât vrei, poţi să-ţi faci botox şi *filler*, dar cele trei lucruri fără de care pielea nu poate supravieţui sunt vitamina D, legumele şi apă din belşug, de preferinţă acidulată. La închisoare nu se servesc legume proaspete, dar, prin contactul unui contact, Connie a pus să i se livreze o dată pe săptămână o cutie Abel & Cole, iar un alt contact de-al ei, de la bucătărie, ştie să facă minuni cu un păstârnac şi o vânătă. Îşi ia tabletele de vitamina D, dar asta nu substituie în mod real lumina soarelui atunci când te ţin închis douăzeci şi trei de ore pe zi. Pentru apa acidulată are un aparat.

Connie se gândeşte că la închisoare ar fi foarte, foarte dificil fără ceva bani şi un oarecare statut de VIP. Tot nu e *grozav* dar, la fel ca o călătorie la clasa întâi cu trenul, o să rămână blocată aici o vreme şi toaletele nu sunt ideale, însă măcar îi aduce cineva câte un ceai din când în când.

În orice caz, mai devreme sau mai târziu va trebui să scape de-acolo. Lumina soarelui pe faţă, un pistol la betelie şi o sală de forţă unde să facă Pilates Reformer. N-are nevoie de multe.

După ce a trecut de porţile de securitate şi acum se îndreaptă spre Aripa D, Connie se gândeşte la Ibrahim, bufniţa aceea bătrână şi înţeleaptă. Per total, Connie nu a avut experienţe bune cu figuri ale autorităţii care să-i spună ce ar fi bine şi ce n-ar fi bine să facă. Dar Ibrahim? Cu costumele lui elegante şi ochii lui blânzi? Pentru prima oară în viaţa ei, nu se simte ca şi

cum ar fi muştruluită.

Connie trece pe lângă o celulă curățată cu o maşină de spălat cu presiune. Ocoleşte larg perdeaua fină de stropi, pentru că e încălțată cu piele întoarsă, iar spălătoria închisorii are şi ea nişte limite, indiferent cât de mult cannabis le aduci pe şest.

Connie n-a vorbit niciodată cu cineva aşa cum vorbeşte cu Ibrahim. Care-i explicația? Sinceritatea, poate? Connie poate fi mai mulți oameni foarte diferiți între ei, când o apucă toanele. Are figuri diferite dacă vrea să te sperie, dacă vrea să se culce cu tine sau dacă vrea ca un paznic de la închisoare să-i aducă nişte pui prăjit de la Nando's. Dar nu e valabil pentru toată lumea? Nu toată lumea face asta tot timpul – să-şi prezinte doar o anumită latură celorlalți?

Aşadar, ea ce latură îi prezintă lui Ibrahim şi de ce se simte aşa diferit? Connie urcă scara de metal până la palierul lui Heather Garbutt. Cineva urlă în celula lui aflată mai jos pe coridor, ceva incoerent despre azilanți. Dacă ar fi să scoți de-acolo pe toată lumea cu probleme de sănătate mintală, ar fi nevoiți să închidă locul. Majoritatea celor de aici, sub o formă sau alta, fac doar încă un pas într-o viață haotică, traşi de curenți într-o lume care nici nu i-a vrut, nici n-a avut nevoie de ei. Foarte puțini de aici sunt precum Connie – pur şi simplu răi.

Connie ajunge la uşa celulei lui Heather. Spațiul încă e gol din pricina anchetei interne cu privire la moartea ei. Bărbatul din blocul de administrație, cel cu Volvoul de pe Tinder, a asigurat-o că a fost lăsată deschisă. Connie intră în celulă, rece şi goală în absența lui Heather.

„ACUM NUMAI CONNIE JOHNSON MĂ MAI POATE AJUTA." Ei bine, să vedem ce putem face, Heather. Să vedem dacă putem afla ce scriai.

Într-o celulă există foarte puține locuri în care să ascunzi ceva. Connie începe să bată în pereți, încercând să găsească unde sună a gol. Dar pereții sunt prea groşi. Nu se poate trece prin ei.

Connie îndoaie brațul în jurul vasului de toaletă al lui Heather Garbutt. Nimic.

Connie poate duce de nas pe oricine. Se pricepe extrem de bine la lucrul ăsta şi s-a slujit de el mulți ani. Când a părăsit-o tatăl ei, Connie a continuat să zâmbească, pentru ca măcar o persoană din casă să o facă. Când a murit mama ei, Connie a tras mai departe, construind afacerea. Nimeni n-a ştiut nimic despre durerea lui Connie.

Cadrul patului e făcut din tuburi de metal ieftin. Tuburi goale.

Sigur, chiar în timp ce se gândeşte la asta, Connie înțelege ce face Ibrahim. Oglinda pe care i-o oferă. Îi dă voie lui Connie să discute cu sine însăşi. Să se vadă pe sine însăşi. Şi o ajută să înțeleagă că, dacă păcăleşti pe toată lumea, de fapt păcăleşti o singură persoană, şi anume pe tine însuți. Ibrahim îi spusese „Marile noastre puteri sunt şi cele mai mari slăbiciuni ale noastre”, iar Connie îşi dăduse ochii peste cap. Însă, dintr-un motiv sau altul, gândul ăsta nu-i mai iese din minte.

Connie răstoarnă patul supraetajat şi scoate o opritoare de cauciuc slăbită din unul dintre picioarele de metal. Doar un spațiu gol. Mai caută.

Dar dacă nu era pur şi simplu rea? Dacă nu era decât o minciună pe care şi-o spusese în toți acei ani? Ar fi prea mult de suportat. Ar putea înceta pur şi simplu să se mai vadă cu Ibrahim, dar simte că el a deschis o uşă care nu mai poate fi închisă la loc niciodată.

Scoate opritoarea din al doilea picior al patului. Nimic.

Suficientă lume a trecut prin lucruri mult mai rele decât Connie Johnson, e conştientă de asta. Ce face ca să-şi câştige traiul e demn de dispreț: felul cum produce bani, cum tratează oamenii, cum îşi închide creierul în fața durerii pe care ea a pricinuit-o. Însă mereu a avut impresia că e ceva inevitabil. Ca şi cum aşa s-ar fi născut, ca şi cum ei i s-ar aplica reguli diferite.

Scoate a treia opritoare. Tot nimic.

Dar dacă nimic din toate astea nu e adevărat? Oare chiar vrea să înfrunte tot ceea ce a făcut?

Connie scoate opritoarea din ultimul picior.

Dacă e să tragă linie, nu, nu vrea să afle răspunsul – probabil cel mai bine e să se mintă singură în continuare. Cel mai bine e să rămână Connie Johnson pe care a inventat-o fetița aceea părăsită de tatăl ei cu mulți ani în urmă. O să-l anunțe pe Ibrahim că nu mai vrea şedințe cu el. Mersi, dar nu mersi.

Connie vâră un deget ca un cârlig în piciorul gol al patului şi simte imediat hârtia. Rulată strâns. Sunt vreo cinci-şase pagini, legate cu elastic, iar ea le extrage. Connie scoate elasticul şi netezeşte paginile cât de bine poate. Sunt acoperite cu un scris ordonat. Cerneală albastră. Citeşte primul rând:

Through the bars I hear the birds[5]

În celula pustie, cu pereți groşi, Connie cu siguranță a descoperit ceva ce o să-l intereseze pe Ibrahim. Ibrahim îi dăduse o misiune, iar ea o îndeplinise. Citeşte pe diagonală ce a scris Heather Garbutt, însă pare să fie, în mod neaşteptat, o poezie. Spera la o mărturisire elegantă, simplă, sau la numele partenerului de conspirație, ceva care să ajute la rezolvarea cazului Bethany Waites, însă deocamdată n-are noroc. Dar Connie ştie că tot ar putea fi util, o simte în adâncul ființei.

Şi, chiar dacă ea nu înțelege în momentul ăsta, cunoaşte pe cineva care precis va înțelege. Probabil ar fi bine să mai facă încă o şedință cu Ibrahim. Să-i arate poezia. Numai cât să-şi dea seama ce se petrece.

38
Joyce

De unde să încep?

Pe canapeaua mea, urmărind o emisiune despre trenuri, stă un bărbat pe nume Viktor Ilici. E fost agent KGB. E ucrainean.

I-am spus că vreau să scriu în jurnal, iar el a râs şi a zis că am destul de scris pe ziua de azi. L-am lăsat cu un pahar de sherry şi o felie de tort cu cireşe şi ciocolată neagră. L-am văzut pe Instagram şi mi s-a părut că e fix pentru Ron. Dar se dovedeşte că Viktor primeşte prima felie, lucru care îți arată cum se pot modifica planurile. Însă restul e într-o caserolă, pentru Ron.

Staţi o clipă.

Bun, m-am întors. Tocmai am trecut prin living să întreb, iar Viktor mi-a spus că tortul e foarte bun. Ştiu că ar spune asta oricum, însă a mâncat toată felia, deci hai să presupunem că zice adevărul. În mod normal nu-mi place ciocolata neagră, dar aici chiar merge. Are şi vişinată în el, ceea ce ajută. Emisiunea la care se uită Viktor e despre un tren care străbate Munţii Stâncoşi din Canada. Ar trebui să vedeţi peisajele! Viktor mi-a spus că tocmai au zărit un urs.

Am fost la Londra astăzi cu Elizabeth. Mi-a spus că mergem să ne întâlnim cu un vechi prieten de-al ei şi că o să-l ucidă. N-am prea crezut povestea, dar Elizabeth a fost luată ca un suc într-o dubă acum câteva nopţi împreună cu Stephen, deci ceva necurat cu siguranţă se întâmpla, sub o formă sau alta. După cum am spus, n-am prea ştiut ce să cred, dar am încredere în Elizabeth. De asemenea, în tren gustările se luau din cărucior, nu din vagonul restaurant.

Când am ajuns la Londra, am mers la blocul unde locuieşte Viktor. Are piscină, dar o să vă povestesc despre ea cu altă ocazie, pentru că mi se pare că ar trebui să vă spun ce s-a întâmplat.

Mai staţi o clipă.

M-am întors din nou. Viktor tocmai a fost la toaletă şi nu reuşea să tragă apa. Are o chichiţă, i-am spus. Uşurel, uşurel, uşurel, apoi cu toată puterea. I-am spus că poate pune pauză la televizor când merge la toaletă, dar el mi-a zis că ştia deja. Eu pun pauză în timpul emisiunii *Countdown*, doar ca s-o fac mai puţin stresantă. Dacă se întâmplă să mă uit cu el, Ibrahim nu mă

lasă niciodată să pun pauză. Spune că nu fac decât să mă înşel singură.

Viktor locuieşte la ultimul etaj al blocului, în penthouse, şi e o creatură măruntă, cu înfăţişare amuzantă. E ca o ţestoasă foarte veselă. A fost încântat s-o vadă pe Elizabeth, chiar mi-a dat şi mie doi pupici, aşa că mi-am zis că e imposibil ca Elizabeth să-l ucidă, şi tocmai mă pregăteam să aflu ce se întâmplă. Viktor mi-a oferit un gin tonic, dar atunci Elizabeth a scos pistolul. I-am spus vreo două, dar ea nu a dat înapoi, iar Viktor părea că ia totul cu nonşalanţă.

Sincer, am fost speriată, şi am fost furioasă pe Elizabeth. I-am şi spus că n-aş ierta-o niciodată, lucru de care mi-a adus aminte pe drumul spre casă. „Ar trebui să ai mereu încredere în mine", a fost abordarea ei, dar, în condiţiile date, cred că furia mea a fost utilă.

Au plecat amândoi spre baie, Viktor a strigat ceva, apoi s-a auzit o împuşcătură şi l-am auzit pe Viktor căzând pe podea.

Tremuram, recunosc. De fapt, dacă e să recunosc tot, plângeam. Ceea ce, din nou, se dovedeşte, a fost util.

Elizabeth a dat buzna înapoi în cameră şi a dat instrucţiuni. Ceva de genul: „Nu-i vreme de lacrimi, Joyce, trebuia s-o fac, Viktor ştia, dar acum am nevoie de ajutorul tău". A spus că ea se ocupă să cureţe în baie, şi măcar de atâta lucru m-am bucurat, dar că avea nevoie ca eu să dau nişte telefoane. Trebuia să-l sun pe Bogdan de pe telefonul ei şi să-i spun „Elizabeth are nevoie de un taxi", iar apoi să scot cartela SIM din telefonul ei şi să o tai în bucăţi, apoi să şterg telefonul şi să-l pun în aparatul de măcinat gunoiul. Nu trebuia să existe nicio dovadă fizică sau electronică a faptului că intraserăm vreodată în apartament. M-am gândit să întreb despre recepţioneră, dar n-am întrebat, pentru că îmi era teamă de răspuns.

Ea dispare din nou iar eu îl sun pe Bogdan, iar el mă salută, eu îi spun că Elizabeth are nevoie de un taxi, iar el mă întreabă dacă plâng, eu zic că nu, iar el spune că e bine, că nu am de ce să plâng şi că o să ajungă la noi într-o oră. Apoi eu îl întreb ce mai face, dar el a închis deja.

Aşa că am scos cartela SIM, ceea ce a fost greu, pentru că tremuram, şi am tăiat-o în bucăţi, apoi am dus telefonul în bucătărie şi l-am aruncat în aparat. Am auzit-o pe Elizabeth strigând „Ai terminat, Joyce?", iar eu i-am strigat înapoi, foarte încet, că da, iar atunci Elizabeth şi Viktor au intrat înapoi în living, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

M-am uitat de parcă aş fi văzut o fantomă, şi cine-mi poate face vreo vină? Apoi Elizabeth mi-a explicat totul.

Mesajele de la Viking fuseseră cheia. Ne cunoştea fiecare mişcare. A spus că are oameni care ne urmăresc la fiecare pas. Dar Elizabeth a văzut prin toate astea. Ea spune că nu poate fi urmărită fără să observe, e prea perspicace. Nu era nimeni în tren, de exemplu. Aşa că şi-a dat seama că Vikingul recursese la un truc mult mai simplu. Pur şi simplu i-a clonat mobilul cât timp ea a fost în casa lui (spun „pur şi simplu", dar înțelegeți voi) şi putea să audă – şi ocazional să vadă – tot ce s-a întâmplat până în clipa când am distrus telefonul.

De asta fusese nevoie să nu-mi spună nimic, ca reacțiile mele să fie fireşti, şi credibile, pentru Viking. De fapt, de asta mă şi aflam acolo, ca să fac ca totul să pară perfect real. I-am spus lui Elizabeth că m-aş fi putut preface, dar ea a râs. Am întrebat dacă Viktor ştia despre plan iar el mi-a răspuns că, în clipa în care Elizabeth a ridicat telefonul şi i-a spus despre mesaje, i-a înțeles planul. L-am întrebat pe Viktor dacă până atunci a fost îngrijorat că o să-l ucidă de-adevăratelea, iar el mi-a spus că bănuise că nu, dar cu Elizabeth nu se ştie niciodată cu certitudine. Elizabeth a pufnit şi a spus „de parcă l-ar putea ucide vreodată", iar Viktor a spus „m-ai ucide", şi, cu toate că Elizabeth a continuat să protesteze, Viktor mi-a turnat în sfârşit gin tonicul pe care mi-l promisese.

Cam o oră mai târziu tipa de la recepție a urcat cu Bogdan, care ținea o geantă sport foarte mare. Viktor i-a spus recepționerei că era mort, iar ea dat din cap şi a întrebat cât timp urmează să rămână mort, aşa că el s-a uitat la Elizabeth, care a spus că aproximativ două săptămâni ar trebui să fie de-ajuns.

Recepționera lucrează pentru Viktor, se pare, şi, până la urmă, chiar l-a şi ajutat pe Bogdan să care până la maşină geanta în care Viktor stătea cât mai nemişcat, pentru eventualitatea în care Vikingul pusese pe cineva să supravegheze clădirea. Viktor a luat două somnifere foarte puternice, pentru că a mai fost în astfel de situații şi erau singurul mod în care suporta să fie închis într-un spațiu înghesuit.

După vreo treizeci de kilometri, când Elizabeth a fost convinsă că nu suntem urmăriți, am mers până în vârful unei parcări supraetajate din East Croydon, am deschis portbagajul, am desfăcut fermoarul genții şi l-am scos pe Viktor. Vă promit că e adevărat: dormea dus şi a trebuit să-l luăm la palme ca să-l trezim. Mi-am zis că nu m-ar deranja să am şi eu un somnifer de-al lui, dar el mi-a spus că sunt prea puternice pentru mine. Nu poți să le iei decât din America.

Aşa că iată-ne aici. Viktor nu poate sta cu Elizabeth, aşa că o să rămână în dormitorul meu pentru musafiri câtă vreme e mort. Planul e să aflăm cine e Vikingul ăsta, şi apoi să aflăm unde e. După aceea bănuiesc că planul e să-l ucidem, nu ştiu. Nu cred că-l putem ține pe Viktor mort la nesfârşit.

Am întrebări despre Viking, şi despre Viktor, dar mâine e joi, aşa că pot aştepta până e toată gaşca aici.

Ce influență are asta asupra cazului Bethany Waites? Lasă impresia că ar putea fi o distragere, dar Elizabeth spune că de fapt e un noroc uriaş, pentru că Viktor ne poate ajuta cât e aici.

Alan vine de obicei în vizită atunci când scriu, dar acum se remarcă prin absență, din moment ce în apartament e un ucrainean nou şi interesant. Ce nestatornic e! O să merg să scutur un pachet de biscuiți în câteva momente, şi să vedem atunci cine-i şeful.

Din cealaltă cameră aud că emisiunea cu trenul s-a încheiat şi că Viktor e în picioare. Pare că îşi spală singur vasele, ceea ce e semn bun.

Ştiu că azi am făcut munca de jos, şi ştiu că a fost important, dar nu sunt întru totul împăcată. Ceva nu mi-a picat bine. A fost şocul, bineînțeles, şocul te poate dărâma, dar şi altceva, ce am încercat să identific toată după-amiaza. Iată ce cred că e.

Vedeți voi, când Elizabeth a apăsat pe trăgaci, eu chiar am crezut. Chiar am crezut că-l asasinează pe Viktor. Că prietena mea cea mai bună e capabilă să asasineze un om pe care l-a cunoscut de ani întregi, numai ca să-şi salveze pielea.

De fapt, nu doar am crezut asta, *am ştiut-o*.

Atunci, ce spune asta despre Elizabeth? Şi ce spune despre mine?

39

Clubului Crimelor de Joi îi place să se întrunească la ora unsprezece dimineața în Camera de Puzzle. Aşa ar trebui să fie lucrurile. Se mai mută din când în când, Ibrahim înțelege asta, fireşte că înțelege. Au fost comise crime care trebuie soluționate, şi să nu spună nimeni că nu e flexibil.

Dar, serios, să-l chemi la o întrunire a Clubului Crimelor de Joi la opt dimineața în apartamentul lui Joyce? Când sunt în toiul unei anchete de crimă? Va trebui să le spună vreo două.

Îl sună pe Ron de pe drum şi îi spune că au cam tras paiul scurt. Ron e de-acord, sau cel puțin nu pare să-l contrazică vehement, aşa că Ibrahim se simte îmboldit.

Un orar e un orar care e un orar. Un orar laminat, cu atât mai mult. Din nou, Ron nu ridică vreo obiecție împotriva acestui argument. De fapt, Ron e per total neobişnuit de tăcut.

— Cumva miroşi a canabis, Ron? întreabă Ibrahim.

— E posibil, cedează Ron.

— Să ştii că mă bate gândul să declar întrunirea ca fiind neoficială. Dacă nu cumva mi se dă un motiv întemeiat să nu o fac.

— Eşti în drepturile tale, bătrâne, zice Ron. Fă-i praf.

— Mersi, Ron, aşa o să fac, spune Ibrahim. De ce miroşi a canabis tot timpul în ultima vreme?

— Pauline, răspunde Ron.

— Ah, am înțeles, spune Ibrahim. E suficient.

— E mult mai tare decât sunt obişnuit, zice Ron. Tot adorm pe podea la ea în baie.

Ibrahim apasă soneria clădirii lui Joyce, iar celor doi prieteni li se deschide.

— Lift sau scări? întreabă Ibrahim.

— Lift? De ce nu? răspunde Ron.

Ibrahim a observat că încearcă să ascundă că şchioapătă. Tot nu-şi foloseşte bastonul.

Ies din lift, bat la prima uşă pe dreapta, iar Joyce îi pofteşte înăuntru. Îi îmbrățişează pe rând.

— Ooo, Ron, te-ai dat cu parfum? întreabă Joyce. Îmi aminteşte de ceva cu care se dădea cândva Joanna.

Ron mârâie şi îşi scoate paltonul. Alan s-a apropiat de el cu interes şi începe să-i lingă mâna cu meticulozitate de profesionist. Ibrahim o zăreşte pe Elizabeth aşezată în living.

— Iartă-mă, dar trebuie să vorbesc..

— Chiar trebuie? întreabă Elizabeth.

— Trebuie. Bună dimineața, Elizabeth. Şi încă o dimineață foarte matinală, dacă-mi permiți observația.

— Şi ție, răspunde Elizabeth făcându-i semn să continue.

— Suntem Clubul Crimelor de Joi, asta nu e ceva nou pentru nimeni. Ne întâlnim la ora unsprezece în fiecare joi în Camera de Puzzle. Dă-mi voie să analizez cele trei aspecte unul câte unul.

— O ceaşcă de ceai? întreabă Joyce.

— Mulțumesc, Joyce, da, răspunde Ibrahim. Aspectul unu – ne întâlnim joia. Din punctul ăsta de vedere sunt mulțumit, este, într-adevăr, joi, nu mai e nevoie să insistăm…

— Ron, efectiv duhneşti a iarbă, spune Elizabeth.

— Rămâne-n păr, explică Ron.

— Aspectul doi – ne întâlnim la ora unsprezece, iar aici, vezi tu, drumurile noastre se despart, deoarece acum e ora opt. Există vreun motiv, vreo explicație? Nimeni nu a spus nimic.

— Ce mai face Pauline? strigă Joyce din bucătărie în timp ce umple ibricul.

Ron mârâie ceva neutru drept răspuns.

— Şi să trecem la aspectul trei, continuă Ibrahim. Ne întâlnim în Camera de Puzzle – şi, fără să vreau să o spun prea dur, nu văd niciun puzzle.

— Iarba e foarte bună pentru artrită, spune Elizabeth.

— N-am artrită, zice Ron.

— Iar eu nu am văzut niciodată dosarele top-secrete despre asasinarea lui JFK, replică Elizabeth. Mai bagă o fisă.

— Aşadar, înainte să trecem mai departe, continuă Ibrahim, vreau să ştiu dacă există un motiv întemeiat – iar definiția pe care o dau termenului „întemeiat” va fi foarte strictă – pentru care ne întâlnim aici şi acum. Pentru că îmi creează haos în orar.

Alan intră în cameră tropăind de pe hol, dând din coadă, şi se duce imediat țintă la Ibrahim. Începe să-l tragă pe Ibrahim de mânecă.

— Iată aici încă o persoană nedumerită, spune Ibrahim răvăşindu-i lui Alan părul de pe cap. Încă o persoană care înțelege cât de important e să fii

consecvent. O persoană care ştie că e ora de plimbare, nu de întrunire.

Alan se întinde pe podea şi îşi arată burta pentru ca Ibrahim să-l gâdile. Joyce îi aşază ceaşca de ceai pe o masă.

— Mulțumesc, Joyce. Prin urmare, iată ce vreau să spun: mă aşteptam să ne întâlnim la ora unsprezece a.m. ca să discutăm ce am mai descoperit din cazul Bethany Waites. Ca să discutăm, poate, biletul lăsat de Heather Garbutt. Ca să aflăm de la Ron despre Jack Mason. Am chiar şi veşti grozave de la sursa mea din închisoarea Darwell. Joyce, e cumva zgarda lui Alan strânsă prea tare?

— Nu, spune Joyce. Dacă nu cumva ştii tu să o pui mai bine decât Supervet.

— Prin urmare, dacă nu cumva s-a întâmplat ceva spectaculos în ultimele douăzeci şi patru de ore, nu văd niciun motiv pentru care să nu mutăm întrunirea la ora obişnuită, şi la locul obişnuit.

— Ți-ai da seama? întreabă Elizabeth. Dacă s-ar fi întâmplat ceva?

— Am spirit de observație, da, răspunde Ibrahim. Acum, vreau să vă arăt ceva…

— Câte perechi de pantofi erau în hol?

— Nu am spirit de observație în materie de încălțăminte, spune Ibrahim. Nu sunt perfect, Elizabeth.

— De ce ne întâlnim la ora opt? întreabă Elizabeth. Şi de ce ne întâlnim la Joyce? Vrei un motiv întemeiat?

— Erau cumva patru perechi? întreabă Ibrahim. Asta e prima mea încercare.

— Acum câteva zile, începe Elizabeth, în timp ce tu îi făceai ochi dulci lui Connie Johnson, iar Ron – nu ştiu, era sedus, poate…

Ron înalță ceaşca de ceai în semn de toast.

— Da’ am jucat şi nițel snooker.

— …eu am fost răpită, împreună cu Stephen, şi dusă în Staffordshire, dintre toate locurile posibile. Nu acum, Alan, vorbesc. După ce mi-am recăpătat cunoştința m-am întâlnit cu un domn masiv căruia îi spunem Vikingul – identitatea reală e necunoscută deocamdată, dar facem eforturi să remediem situația. A avut o propunere pentru mine. Trebuia să ucid un bărbat pe nume Viktor Ilici, un fost şef KGB. Iar dacă nu reuşeam să-l ucid, sau alegeam să nu o fac, urma să fiu ucisă eu.

— Ok, spune Ibrahim. Dar chiar şi aşa…

— Nu am terminat, dragule. Ieri dimineață, Joyce şi cu mine am mers la

Londra să-i facem o vizită lui Viktor Ilici.

— Stai numai să auzi despre piscină! spune Joyce.

Alan i s-a făcut covrig, incomod, în poală, iar ochii i se rotesc în toate direcțiile, e încântat de atâția musafiri neașteptați.

— Așa este, spune Elizabeth. Am intrat în apartamentul de la ultimul etaj al domnului Ilici, moment în care m-am prefăcut că îl ucid împușcându-l în una dintre numeroasele lui băi.

— La momentul ăsta eu nu știam că se preface, intervine Joyce.

— Apoi Bogdan a fost amabil să vină până la Londra, l-am îndesat pe Viktor Ilici într-o geantă de sport, și ne-a adus cu mașina înapoi aici.

— Bun băiat, Bogdan ăsta, comentează Ron.

— Din câte știm noi, Vikingul crede că Viktor e mort, așa că am scăpat de pericolul imediat, dar situația nu va dura prea mult și trebuie să-l găsim – și să-l neutralizăm – pe Viking, înainte să-și dea seama ce am făcut. Așa că ne întâlnim la ora opt pentru că nu avem nicio clipă de pierdut, și ne întâlnim în apartamentul lui Joyce pentru că ea ascunde un fost colonel KGB și șef interlop în dormitorul pentru musafiri. Are multă experiență și în materie de spălare de bani și interogatorii, așa că o să-l pun să lucreze imediat la cazurile Bethany Waites și Heather Garbutt. E o explicație pe care s-o găsești acceptabilă, Ibrahim?

Ibrahim încuviințează dând din cap.

— Știam eu că o să fie ceva de genul ăsta, da. În condițiile date, îmi retrag obiecțiile.

— Foarte amabil din partea ta, mulțumesc, spune Elizabeth.

Ibrahim ridică privirea, iar în prag îl vede pe Viktor Ilici cu un ceai și niște pâine prăjită. Viktor îi afișează un zâmbet uriaș.

— Toată lumea e aici! Toată gașca! Alan, cred că ești prea mare să stai în poală la Joyce!

— Viktor, eu sunt Ibrahim.

— Mi s-a spus că ești chipeș, zice Viktor, dar nu mă așteptam să fii atât de chipeș.

Ibrahim dă din cap.

— Da, uneori lumea rămâne surprinsă. Cum e să fii mort? E un sentiment eliberator?

— Da. E prima felie de pâine pe care o mănânc ca om liber, și e delicioasă, spune Viktor.

— E cu semințe, de la Waitrose, spune Joyce. E în congelator pentru

ocazii speciale, aşa că să nu te obişnuieşti cu ea.

— Ar trebui să fiu împuşcat mai des, zice Viktor. Oare în rai Joyce face micul dejun?

— Cred că niciunul dintre noi n-o să ajungă în rai ca să afle, Viktor, spune Elizabeht.

— Poate că în iad Ron pregăteşte micul dejun? spune Ibrahim şi râd cu toţii, mai puţin Ron.

— Salut, io sunt Ron, spune Ron.

— Un om cu inimă de leu, remarcă Viktor.

— Cum zici tu, spune Ron.

— Pe Ron e mai greu să-l complimentezi decât pe Ibrahim, îi explică Elizabeth lui Viktor.

Când Elizabeth a făcut cunoştinţă cu Viktor, ceea ce trebuie să se fi întâmplat undeva prin 1982, şi undeva pe lângă Gdansk, el îşi stabilise deja o reputaţie înspăimântătoare. O reputaţie bazată pe inteligenţă, nu pe violenţă, ceea ce însemna că e un om în legătură cu care să-ţi faci griji. La momentul acela urcase în ierarhia KGB-ului din Leningrad şi manevra agenţi în Scandinavia. Mai târziu urma să urce până în fruntea KGB-ului. Ceea ce nu era deloc puţin lucru. Însă până la urmă îşi pierduse dragostea pentru sistem şi devenise liber profesionist. Aşa se explica penthouse-ul.

Se cunoscuseră într-un bar de lângă port ca să facă schimb de prizonieri fără tam-tam şi, câteva sticle de vodcă mai târziu, prietenia lor era legată. În cele din urmă au devenit prieteni apropiaţi pe cât de mult le permitea faptul că erau duşmani declaraţi. Elizabeth nu-şi închipuise niciodată că o să ajungă să însceneze moartea lui Viktor într-un penthouse din Londra, dar Elizabeth nu-şi imaginase nici că o să aibă o cea mai bună prietenă care ascultă Radio 4. Uneori pur şi simplu trebuie să te laşi dus de val.

— Cred că mi-ar plăcea să întreb, dacă îmi daţi cuvântul, spune Ibrhaim, de ce trebuia Elizabeth să te omoare? Nu acum, Alan.

— Interlopii din toată lumea au legături între ei, spune Viktor. Columbienii, albanezii, mafia newyorkeză – cu toţii fac lucruri diferite, cu toţii se luptă, dar uneori au nevoie unii de alţii. Uneori au nevoie de cineva care să-i aducă laolaltă. Cineva în care au încredere să le manevreze banii când aceştia umblă prin sistem. Iar persoana aceea sunt eu. Eu am grijă ca toată lumea să se joace frumos, toată lumea să facă bani, şi am grijă ca oamenii să nu se omoare între ei.

— Dar tot se omoară între ei, bătrâne, zice Ron.

— Ştiu, spune Viktor. Dar nu la fel de mult. Fac şi eu ce pot. Ei bine, în fiecare țară am indivizi ca Martin Lomax, care lucrează pentru mine.

Elizabeth se gândeşte la Martin Lomax. La casa aceea superbă unde au fost în vizită.

— Deci, vedeți voi, l-ați ucis pe unul dintre oamenii mei, spune Viktor.

— Scuze, Viktor, zice Joyce.

— Probabil ați avut motivele voastre, spune Viktor.

— Aşa e, spune Elizabeth.

— Ce s-a întâmplat cu diamantele? întreabă Viktor.

— E o poveste lungă, răspunde Elizabeth.

— Deci cine-i Vikingu'? întreabă Ron. De ce vrea să te curețe?

— Infractorii din noua generație sunt diferiți. Şi le place să spele bani într-un mod nou. Nu bani, nu diamante, nu case de schimb valutar sau fabrici auto, care sunt modurile mele a de spăla bani.

Alan strănută.

— Noroc, Alan, spune Viktor. Noua generație îşi spală toți banii prin criptomonede.

— Ah, ca Bitcoin, spune Joyce dând din cap.

— Da, ca Bitcoin, confirmă Viktor.

— Şi ca Dogecoin şi Ethereum, adaugă Joyce sorbind din ceai. Şi Binance Coin, care în dimineața asta creşte vertiginos.

Elizabeth se uită la prietena ei. O să poarte o discuție despre asta mai târziu.

— Iar criptomonedele sunt afacerea Vikingului? Asta e ideea?

Viktor încuviințează.

— Dar eu le spun oamenilor să se ferească de criptomonede. Prea riscante. Doar îmi fac meseria, nu e nimic personal. Aşa că l-am costat mulți bani, şi ar face mult mai mulți dacă eu aş muri. Bineînțeles, ar putea doar să mai aştepte câțiva ani până când toată lumea va avea încredere în criptomonede…

— Dar de ce nu ai avea încredere în criptomonede? întreabă Joyce.

— …dar bănuiesc că vrea să mă scoată din joc acum. Înțeleg, e tânăr. E nerăbdător.

— Nu citesc nimic care să sugereze că criptomonedele o să se prăbuşească, spune Joyce. Chiar dimpotrivă.

— Aşa că trebuie să dăm de uriaş înainte să-şi dea seama că încă eşti în viață, spune Ron.

— Da, altfel o să mă omoare, zice Viktor. Şi, dacă bine înțeleg, o s-o omoare şi pe Elizabeth.

Elizabeth confirmă dând din cap. Şi o s-o omoare pe Joyce. Joyce, care acum încearcă să-i strecoare pe furiş o bucățică de croissant unui Alan care o adoră.

— Cu siguranță e una dintre cele mai neobişnuite întruniri ale Clubului Crimelor de Joi, spune Ibrahim. Să presupun că nu ar trebui să redactez o minută a întâlnirii de azi?

— Cred că ar fi cel mai bine, spune Elizabeth.

— Ce e Clubul Crimelor de Joi? întreabă Viktor. Îmi place cum sună.

— Ne întâlnim în fiecare joi, spune Ibrahim. De obicei la ora unsprezece în Camera de Puzzle, însă de astă dată eşti iertat. Şi încercăm să elucidăm crime. Cu toate că astăzi pare că ne ocupăm de comiterea unor crime, astfel că obiectul activității e flexibil.

— La ce lucrați acum? întreabă Viktor.

— Ar fi trebuit să discutăm despre o jurnalistă pe nume Bethany Waites. A fost omorâtă în 2013.

— Ron, începe Elizabeth, mă întrebam dacă n-ar fi distractiv să-l iei pe Viktor cu tine data viitoare când te întâlneşti cu Jack Mason. Să vezi dacă nu cumva se destăinuie Jack.

— N-o să se destăinuie, zice Ron. Am obținut de la el tot ce se poate obține.

— Ei, cine ştie, spune Elizabeth. Şi, Viktor, am şi un teanc de documente prin care să te uiți. Dacă tot eşti aici, să te pun la treabă.

— În slujba dumitale, zice Viktor.

— Dar să luăm lucrurile pe rând, spune Elizabeth. Trebuie să-i trimit Vikingului o poză cu cadavrul tău, ca să-i demonstrez că te-am ucis.

— Excelent, zice Viktor. Haideți să săpăm un mormânt puțin adânc şi să mă aruncați în el.

— Iar ca notă finală, spune Elizabeth întorcându-se spre Ron, mă întreb dacă ştie cineva un make-up artist care să ne poată ajuta. Se întâmplă să te vezi cu Pauline astăzi?

— Ăăă… da, răspunde Ron, dar fără convingere. Probabil c-o să mergem la popice. De fapt, cre' c-ar şi trebui s-o şterg.

Elizabeth dă aprobator din cap şi se întreabă unde merge Ron, de fapt.

40

Ron şi-ar dori să fie popice. Şi-ar dori să fie oriunde, numai nu aici.

Pauline l-a convins pe Ron că i-ar plăcea să meargă la masaj.

Aerul miroase a eucalipt, e greoi şi cald, şi freamătă de triluri şi alte sunete de pădure tropicală. E învelit – relativ sigur – într-un prosop alb gros în timp ce păşeşte cu picioarele goale pe marmură de Maroc, pe lângă o piscină azurie, şi e profund neliniştit cu privire la gradul de relaxare pe care ar trebui să-l simtă. Când se gândeşte că ar putea să-l descoasă pe Jack Mason în legătură cu crima, în loc să treacă prin supliciul ăsta…

Pauline îl întrebase dacă-i plac masajele, iar Ron îi spusese că nu a mers niciodată, la care Pauline râsese, aşa că Ron îi zisese că nu, vorbea serios, de ce să facă masaj, iar ea îi răspunsese că de răsfăţ, la care Ron râsese zicând că dacă voia să se răsfeţe se ducea să bea o bere, iar Pauline îi spusese că-l duce la un spa, moment în care Ron îi spusese că nici să n-audă, nici într-o mie de ani, iar atunci Pauline îl sărutase zicând să încerce doar o dată, pentru ea, şi el spusese că nu, moment când ea îl sărutase din nou, aşa că iată-i împreună aici.

Susie e numele femeii. I-a întâmpinat pe Ron şi Pauline la recepţia Elm Grove Spa and Sanctuary şi pare să fie călăuza lor blândă prin procesul ăsta cumplit.

S-ar părea că ritualurile de curăţare turceşti şi cremele exfoliante sunt lucruri reale pentru care oamenii dau bani reali. De fiecare dată când a trecut pe lângă salonul ăsta, Ron a crezut pur şi simplu că e un bordel. Pe Ron nu-l interesau nici saloanele de înfrumuseţare, nici bordelurile. Cine vrea să te atingă ar fi bine să fie medicul tău sau soţia ta, sau, la limită, un străin care stă lângă tine la pub când dă gol Anglia.

Pauline îl ţine de mână şi îi spune că se poate relaxa şi că nu are de ce să-şi facă griji. N-are de ce să-şi facă griji? Dacă-i alunecă prosopul? Dacă e prea greu pentru masa de masaj? Dacă persoana care-i face masaj e femeie? Atunci ce-o să facă? Sau, mai rău, dacă persoana care-i face masaj e bărbat? Ce părere o să aibă de corpul lui gol? Trebuie să-şi ţină prosopul pe el? Trebuie să întorci cu faţa-n sus? Ron s-a văzut în oglindă şi nu i-ar dori asta nimănui. Va trebui să facă conversaţie? Despre ce vorbesc maseurii? Poţi vorbi despre fotbal sau numai despre uleiuri esenţiale şi clopoţei de vânt? În timp ce simte cum masca facială de alge marine şi argilă i se topeşte în

piele, Ron se roagă ca supliciul să ia sfârşit. Vor înceta vreodată sunetele blânde ale pădurii tropicale?

Ron o linişteşte din nou pe Pauline că e relaxat şi că grijile sunt ultimul lucru la care se gândeşte. Abia aşteaptă. Pauline râde şi îi spune că se va simți bine când va începe totul, iar Ron îi spune că e convins. Susie le toarnă fiecăruia un pahar de „suc de pepene pentru detoxifiere" şi îi invită să se aşeze pe o avalanşă de perne din care Ron se îndoieşte profund că se va mai putea ridica.

— Aşadar, aveți programare pentru masajul de cuplu de patruzeci şi cinci de minute, în Apartamentul Java. Ricardo şi Anton o să fie maseurii voştri.

Tipi, ok. Poate că aşa-i cel mai bine. Ei sigur o să-şi dea seama că toată povestea asta e ciudată, nu?

— O să începem cu masajul pe tot corpul, apoi un masaj facial blând, iar la final sauna de cuplu.

Vorbeşte aşa încet şi calm încât lui Ron îi vine să se arunce pe geam. Doar că geamuri nu există. Pereții sunt acoperiți de țesături persiene bogat ornamentate şi de oglinzi care reflectă lumina uşoară, caldă a lumânărilor parfumate. Nu există cale de scăpare. Va trebui să fie atins şi să facă conversație. Va trebui să se relaxeze – Dumnezeu să-l ajute.

Ron a fost închis cândva într-o dubă de poliție cu Arthur Scargill timp de opt ore, iar episodul acela fusese mai relaxant.

Ia o înghițitură din sucul de pepene. Chiar nu-i rău, de fapt.

În ciuda protestelor cum că e perfect capabil să se ridice şi singur, Pauline îl ajută pe Ron să se ridice de pe canapea. Susie îi conduce în Apartamentul Java. Două mese de masaj sunt aşezate una lângă cealaltă, însă deocamdată nici urmă de Ricardo şi Anton.

Vestea bună – sunetele de pădure tropicală s-au oprit. Vestea proastă – au fost înlocuite de un cântec de balenă.

— Să vă întindeți cu fața în jos pe paturi. Anton şi Ricardo o să vină imediat. *Namaste* amândurora.

— *Namaste*, spune Pauline.

— Mulțam, mârâie Ron în timp ce-şi vâră fața prin gaura din masa de masaj şi speră sumbru la ce-i mai bun.

— Stai bine, iubire? întreabă Pauline când Susie îi părăseşte.

— Da, zice Ron. Mi-a plăcut sucu' de pepene.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu, nimic, zice Ron. Doar că – ar trebui să stăm de vorbă cu ei? Cu

maseurii?

— Poți dacă vrei, răspunde Pauline. Eu de obicei adorm. Ajung în lumea viselor şi visez cai.

— Bine, spune Ron.

Un lucru despre care ştie sigur că n-o să-l facă e să adoarmă. Esențialul aici e vigilența absolută.

— Sau lasă-ți gândurile să zburde, spune Pauline.

Să-şi lase gândurile să zburde? Unde să zburde? Gândurile lui Ron nu zburdă. Ron nu se lasă obligat să gândească decât din motive întemeiate. De exemplu, ce pun la cale conservatorii astăzi? Pe ce posturi a trebuit să se consolideze West Ham în timpul perioadei de transferuri din ianuarie? De ce încetaseră să mai servească omletă la restaurant? Îi plac la nebunie omletele. Există o penurie de ouă de care n-a auzit, sau e fantezia cuiva? Chestii importante. Iar când nu se gândeşte la lucruri importante, mintea lui nu face nimic. Se reîncarcă, pentru următoarea chestiune care îi va necesita atenția. Zburdălnicia n-a fost niciodată pe listă.

Se uită la Pauline, care a închis deja ochii.

— Ai auzit vreodată de un tip pe nume Carron Whitehead? Sau Robert Brown?

— Relaxează-te, Ronnie, spune ea ținând ochii închişi.

El simte că Anton şi Ricardo intră ca o adiere în cameră. E recunoscător pentru faptul că prosopul îi e înfăşurat la brâu. Dumnezeu ştie cum îi arată posteriorul în ultima vreme. Un peisaj selenar. Speră că băieții sunt bine plătiți. Oare au sindicat? Aşteaptă un salut care nu vine, simte doar două mâini calde, date cu ulei, pe umeri. Ok, se pare că cele patruzeci şi cinci de minute încep acum. Mâinile fac mişcări prelungi, apăsate, de-a lungul spatelui său. Ron îşi reaminteşte că, la un moment dat, agonia va lua sfârşit.

Ricardo, sau Anton, se apucă de lucru la gâtul şi umerii lui Ron. Ronn nu poate evita faptul că asta chiar se întâmplă. Afară probabil că sunt maşini şi magazine şi câini care latră şi mame care strigă la copii. Dar aici nu sunt decât cumplitele zgomote de balenă. Poate ar trebui să se gândească la cazul Bethany Waites? Să-şi petreacă aşa o parte din timp? O aude pe Pauline oftând, profund mulțumită. Asta, măcar, îl face fericit.

În momentul ăsta o mână îşi croieşte drum în jos de-a lungul spinării lui. Ricardo sau Anton par să-şi vadă de treabă, şi – Ron trebuie s-o recunoască – nu fără pricepere. Fair-play. Poate că în timp au văzut şi corpuri mai rele decât al lui Ron? Balenele cântă mai departe şi, de fapt, odată ce te

obişnuieşti, nu-i chiar aşa deranjant. A citit cândva că balenele sunt singuratice.

O să se gândească puțin la Jack Mason, poate. Îl place. Jack punea mereu ceva la cale, cumpăra lucruri, vindea lucruri, incendia lucruri. Acum iată-l aici, mulți ani mai târziu, cu o afacere legitimă, o casă mare şi frumoasă, TIR-uri care umblă încolo, încoace, peste tot. Tot mai punea ceva la cale? Desigur, desigur. Cum de ştie *sigur* că Bethany e moartă?

Acum două mâini încep să-i lovească lui Ron coapsa. O să meargă din nou pe la Jack, asta o să facă, o să-l ia pe tipul de la KGB, o să vorbească despre vremurile de odinioară, despre vânzări şi cumpărări, despre ei trei când erau tineri. Are o casă mare, Lenny ăsta. Nu, ăsta e fratele, a căzut prin acoperişul unui depozit şi a murit. Cu mulți ani în urmă. Dacă stai să te gândeşti, a avut vreodată West Ham un căpitan mai bun decât Mark Noble? Dacă stai să te gândeşti *chiar bine*? Billy Bonds, da, Bobby Moore, desigur, dar Noble e la o aruncătură de băț. O să-l întrebe pe Jack, Jack o să ştie sigur.

Acum Ron înoată cu balenele, le ține de urât, cu toții ne mai simțim însinguraţi, fiule, totul o să fie bine, plutind pe curenții calzi. Tras de curenți ca Bethany Waites. Sărmana Bethany. Cine a omorât-o, cu atâția ani în urmă? Jack Mason ştie, asta-i limpede. Jack Mason. Ron l-a cunoscut pe fratele lui. Cum îl chema?

— Ronnie.

E mama lui, care îl trezeşte pentru şcoală. Încă două minute, mama. N-o să pierd autobuzul, promit.

Ron simte că e la căldură, într-un cocon. Poate că Jack Mason a ucis-o chiar el pe Bethany Waites? Totuşi, lui Ron parcă nu-i vine a crede. Oare chiar din cauza ştirii fusese omorâtă Bethany Waites, sau din alt motiv? În clipa aceea lui Ron îi trece prin minte ceva, ceva ce a omis… Robert Brown? Cunoaşte numele ăsta.

— Eu sunt, Ronnie.

O mână îl mângâie pe cap, iar Ronnie deschide ochii. A murit? E destul de sigur că a murit. Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple. A avut o viață bună.

— Dormeai, spune Pauline. Le-am spus să nu te facă şi frontal, erai aşa liniştit!

— Doar îmi odihneam ochii, spune Ron în timp ce corpul lui cântă un alt cântec.

Ce-i senzația asta? E ceva familiar, din vremurile de demult. Ron încearcă să identifice despre ce e vorba.

— Timp de patruzeci şi cinci de minute – ştiu, iubire, spune Pauline. Sforăind ca un purceluş. Mergem la saună?

Ron întoarce capul şi îi vede zâmbetul lui Pauline. Uită să respire. Nu ai parte de prea multe zâmbete de genul ăsta într-o viaţă de om. Ron întinde o mână, iar Pauline o prinde. Ron îşi dă seama ce e senzația asta. Nu-l doare. Nicio părticică din corpul lui bătrân şi beteag nu-l supără.

— Mersi că m-ai convins să vin, zice Ron.

— Ți-am spus că o să-ți placă, răspunde Pauline. Poate repetăm cândva?

— Niciodată, spune Ron clătinând din cap.

Orice bărbat are limitele lui.

— Să vedem dacă mai zici asta după saună, replică Pauline.

Ron se dă jos de pe masa de masaj. La ce se gândea chiar înainte să se trezească? Încearcă să apuce gândul, dar nu-l dibuieşte.

Nu contează. Dacă e important, o să-şi amintească.

41

— Dar cum omori pe cineva la închisoare? întreabă Mike Waghorn.

Andrew Everton a făcut ce a promis şi a pus câteva întrebări despre Heather Garbutt. Cei doi stau pe un ponton din Fairhaven, fiecare cu câte un pahar cu ceai în mână. Mike salută din cap câțiva trecători entuziaşti.

— Mai uşor decât ai crede, spune Andrew Everton încercând să sufle prin micul orificiu din capacul paharului. Deşi acum Ministerul de Interne mă întreabă aceleaşi lucruri.

— Nu era nicio cameră de supraveghere? Nu se vede nimeni care să fi intrat în celula ei?

Mike inaugurează un patinoar la ora unsprezece, iar Andrew Everton a fost de acord să se întâlnească înainte de asta. Mike e conştient că nu oricine îl are pe chestor la dispoziție oricând doreşte. Avantajele meseriei.

— Camere de supraveghere peste tot, spune Andrew Everton. Însă cea de care avem nevoie a „dispărut" în mod misterios. Două ore de pe palierul lui Heather Garbutt au fost pur şi simplu şterse.

— Iisuse, spune Mike. Se-ntâmplă în mod obişnuit genul ăsta de lucruri?

— Se-ntâmpla mai des în trecut, răspunde Andrew Everton. Dar încă se întâmplă. Pui câteva lire în buzunarul cuiva ca să şteargă înregistrările.

— Dar asta sugerează în mod clar un omor, spune Mike. Asta şi biletul pe care l-a scris.

— Aşa s-ar părea, e de acord Andrew Everton.

— Imposibil să nu aibă legătură cu Bethany, spune Mike făcându-i cu mâna unei femei într-un scuter pentru invalizi. Trebuie să aibă, nu-i aşa? Heather Garbutt se pregăteşte să iasă de la închisoare, se teme pentru viața ei, apoi e găsită ucisă?

— Sincer, spune Andrew Everton, la închisoare nu se ştie niciodată. E o lume aparte. Dar, dacă mă iei repede aş spune că da, trebuie să existe o legătură. Nu e perspectiva mea oficială, e perspectiva mea de prieten.

— Apreciez, Andrew, spune Mike. Deci dacă prindem persoana care a omorât-o pe Heather Garbutt e posibil să prindem şi persoana care a omorât-o pe Bethany?

— Poate, răspunde Andrew Everton.

Priveşte un tânăr în trening care păşeşte agale de-a lungul pontonului, cu mâinile adânc înfipte în buzunare. Oare încotro merge aşa devreme? Ce-o fi

având în buzunare? Capătul pontonului e un loc bun pentru o întâlnire între patru ochi. Individul ăsta cu cine se întâlneşte? Uneori, lui Andrew i se face dor să bată iar străzile, să fie iar în miezul lucrurilor, să se încreadă în instincte. Îi place să fie politician, dar îi e dor să fie anchetator.

— Deci, cine ar fi putut avea acces la celula ei? întreabă Mike.

— Paznicii, răspunde Andrew Everton. I-am luat la descusut. Alți deținuți, dacă avea încredere în ei.

— E posibil s-o fi omorât un alt deținut?

— În închisoare sunt mulți criminali, spune Andrew Everton.

— Dar să dezactiveze şi sistemul de înregistrare? Doar nu poate un deținut să facă una ca asta.

— Unii deținuți au contacte mai bune decât alții, zice Andrew Everton.

— Deci un alt deținut ar fi putut să intre pur şi simplu în celula ei, să ia andrelele şi…

— Se poate? întreabă un bărbat îmbrăcat în salopetă de decorator, întinzând un telefon. În mod normal n-aş face-o, dar mama e o mare fană.

Mike încuviințează dând din cap, apoi zâmbeşte la un selfie cu bărbatul.

— O să mă țin de treabă, Mike, spune Andrew Everton. Promit.

Bărbatul în salopetă se îndreaptă spre cafenea. Se opreşte să pună o conservă lângă o piesă de fier forjat de pe care vopseaua a început să se ciobească, începe să o raşcheteze şi s-o curețe. Tânărul în trening i se alătură, ia o pensulă din buzunarele adânci şi începe să vopsească. Andrew zâmbeşte în sinea lui. Nu le poți câştiga pe toate. Apropo de asta…

— S-ar putea…, ezită Andrew Everton. S-ar putea să am nevoie de un serviciu din partea ta, Mike, numai dacă poți.

— Spune, zice Mike.

— Nu ştiu prea multe despre televiziune, dar… Se întâmplă să cunoşti pe cineva la Netflix? Le tot trimit cărțile mele, dar nu m-a contactat nimeni până acum.

42

— Mai aruncă nişte pământ pe mine, îi spune Viktor lui Bogdan. Doar ca să-mi fie cald.

Profesionist până-n măduva oaselor, Viktor a insistat să fie îngropat gol. Ştie că orice ucigaş care se respectă ar lăsa în mormânt cât mai puține indicii. Dacă vor să nu-i stârnească suspiciuni Vikingului, atunci asta e bine să facă. Aşteptase până în ultimul moment, bineînțeles, înfofolit bine în timp ce-l privea pe Bogdan săpând groapa. De-a lungul timpului, Viktor a văzut mulți oameni săpând multe gropi, însă doar puțini cu viteza şi eficiența lui Bogdan. Când se termină toate astea, se întreabă dacă Bogdan şi-ar dori o slujbă.

— Aş putea să-ți torn nişte ceai, spune Joyce privindu-l de pe buza gropii, cu termosul în mână. Dar nu-mi dau seama cum l-ai bea acolo jos.

— E o ofertă amabilă, Joyce, spune Viktor în vreme ce încă o lopată de pământ de la Bogdan îi aterizează pe piept. Poate mai târziu.

— Stai locului, spune Pauline, îngenunchind lângă el cu o pensulă în mână şi o trusă cu mâzgă roşie şi neagră. De cinci minute încoace îi pictează cu atenție o gaură de glonț pe frunte.

— Îmi pare rău că te-am pus să lucrezi la un bărbat gol dintr-o groapă înghețată, spune Viktor.

Pauline ridică din umeri.

— Lucrez în televiziune, dragă.

— Dar miroşi minunat, spune Viktor. Eucalipt.

Inițial, Pauline pictase rana de glonț în confortul apartamentului lui Joyce. Situația îi fusese explicată, de către Ron, iar ea o luase ca atare. Întrebase dacă fac ceva ilegal, iar Elizabeth o rugase să definească termenul de „ilegal”, iar răspunsul ăsta fusese îndeajuns de bun pentru Pauline. Îl şi spoise cu talc, făcându-l să arate tot mai palid, tot mai tras la față, până când căzuseră cu toții de acord că se uitau în ochii unei fantome. Apoi îl făcuseră pe Viktor pachet în geanta care-i era deja cunoscută, iar Bogdan îl cărase până la un ATV şi apoi în pădure. Ceilalți îi urmaseră, la o distanță discretă, pentru eventualitatea în care Vikingul îi supraveghea cumva.

— Şi cu asta, gata, zice Pauline după o ultimă tuşă.

Îl mai studiază o dată pe Viktor, privindu-l din toate unghiurile.

— Arăți groaznic.

Joyce fusese prima care observase greşeala iniţială. Pauline îi pictase lui Viktor rana de intrare a glonţului în frunte. Înregistrarea pe care o auzise Vikingul nu lăsa niciun dubiu asupra faptului că Elizabeth îl împuşcase pe Viktor din spate. Motiv pentru care Pauline stă acum în genunchi lângă el în mormânt, transformând o rană de intrare în una de ieşire. Dacă fusese mirată de precizia cu care Viktor şi Elizabeth îi puteau descrie rana de ieşire a unui glonţ, pe chipul lui Pauline nu se clintise niciun muşchi.

Ron şi Bogdan o ajută pe Pauline să iasă din groapă. Mai mult Bogdan, observă Viktor, dar de aşa natură încât să pară că Ron face partea cea mai grea. Viktor le vede chipurile zgâindu-se la el.

Bogdan aruncă acum mai mult pământ pe cadavrul lui Viktor. Ideea e să creeze impresia de „proaspăt dezgropat". Ibrahim a scos telefonul, iar acum îl ţinteşte asupra lui Viktor, pe fundul gropii.

— *Landscape* sau portret?

— *Landscape*, spune Viktor. E mai dur.

— Portret, spune Elizabeth. Eu fac poza, şi prefer portret.

— Ce nesuferită eşti, Elizabeth! strigă Viktor de pe fundul gropii.

Ibrahim mai are o întrebare.

— Prim-plan pe faţă, sau tot corpul?

— Ambele, spune Elizabeth. Dar nu prea aproape de faţă, pentru orice eventualitate.

— Pentru ce eventualitate? întreabă Pauline. Dă *zoom* cât vrei, Ibrahim, am făcut treabă bună.

— Da, bagă *zoom*, spune Ron şi o strânge de mână pe Pauline.

— Sigur, trebuie să mai discutăm despre filtre, zice Ibrahim. Eu, unul, cred că ar fi perfect Clarendon, datorită nuanţelor pământii de maro.

— Dacă nu vă deranjează prea tare, spune Viktor, poate discutăm despre asta după?

Ibrahim încuviinţează dând din cap.

— Hipotermie, înţeleg perfect. Aş vrea să vă vorbesc şi despre poezia lui Heather Garbutt, dar şi asta poate aştepta pentru când eşti îmbrăcat.

Viktor se uită în sus la chipurile care se zgâiesc în jos. Elizabeth, marea lui iubire – cât se bucură că mai poate petrece puţin timp cu ea! Oamenii îţi intră şi ies din viaţă şi, când eşti mai tânăr, ştii sigur că o să-i revezi. Dar acum, orice prieten vechi e un miracol.

Ron şi Pauline. Acum se ţin de mână. Viktor îşi aminteşte numele lui Ron de acum mulţi ani. Apărea pe o listă. Era o listă lungă, dar apărea pe

ea. Cineva, la un moment dat, urma să stea de vorbă cu el, „să-l sondeze”, să vadă dacă e simpatizant al căii sovietice. Acum că l-a întâlnit, Viktor nu prea crede că ar fi avut şanse. Bogdan se sprijină în lopată, aşteptând răbdător să umble groapa la loc. Ibrahim încearcă să găsească unghiul perfect. Joyce, colega lui de apartament, noua lui protectoare, se străduieşte să-l împiedice pe Alan să sară în groapă.

Când priveşte în sus, Viktor îşi dă seama cât de singuratic e penthouse-ul lui. Cât de singuratică i-a devenit viața. Tineri frumoşi care fac poze într-o piscină pe care o poate vedea oricine, dar pe care nu o poate vizita nimeni. Unde erau prietenii lui?

Poate ar fi mai bine să rămână aici? Poate că fotografia va fi de-ajuns să-l mulțumească pe Viking, iar Viktor va putea să-şi schimbe numele, să lase în urmă lumea lui veche şi să se mute la Coopers Chase? Nu-i moment mai propice să te gândeşti la viața ta decât întins în propriul mormânt, cu o gaură de glonț în cap.

Oare chiar avea nevoie de înțelegeri de miliarde de lire, când existau Joyce şi Elizabeth şi Alan, şi o gaşcă întreagă din care să facă parte? Poate vor rezolva crima asta. Poate îl va putea scoate pe Alan la plimbare în pădure? Iar Ron pomenise ceva despre snooker. Juca pe vremuri cu un kazah bătrân care deținea un magazin de bijuterii în Sydenham, dar tipul murise, când, acum vreo trei ani. Priveşte încă o dată chipurile de deasupra lui. Poate că tocmai a dat de noroc.

— Pentru Dumnezeu, Viktor, spune Elizabeth, încetează să mai zâmbeşti şi închide ochii! Eşti mort.

Cred că am fost mort, da, chiar cred că am fost. Viktor închide ochii şi, cu ceva dificultate, încetează să mai zâmbească.

43

Ceilalți se încălzesc pe undeva, cu ceşti de ceai şi pături şi bârfe. Dar Ibrahim are de lucru.

Are poezia lui Heather Garbutt desfăşurată în fața lui. În paginile acestea există un secret, asta fără îndoială. Un mesaj ascuns, tăinuit cu măiestrie. De cine se temea Heather Garbutt? Cine avea de gând s-o ucidă?

Descifrarea poeziei lui Heather Garbutt şi descoperirea secretului vor cere timp, Ibrahim e convins de asta. Voise să discute tot raționamentul cu cineva, dar Elizabeth, Joyce şi Ron nu muşcă. Ei sunt de părere că e o pistă falsă.

A încercat până şi cu Viktor, după ce-l dezgropaseră la loc. Nu ajungi aşa de sus în KGB dacă nu ştii câte ceva despre criptografie. Dar Viktor aruncase o privire, cu degete murdare de pământ, apoi i-o înapoiase, spunând: „Nu-i niciun mesaj aici. Doar o poezie."

Ca de atâtea ori, Ibrahim e glasul celui ce strigă în pustie. Fie – asta e crucea lui. De multe ori, nimeni nu e profet în propria-i țară. Va curge cu scuze din belşug atunci când va descoperi mesajul lui Heather. El va încuviința dând din cap, mărinimos, poate ținând fruntea puțin plecată, în vreme ce aplauzele se vor revărsa asupra lui. Îşi imaginează scena: Elizabeth îl felicită („M-am înşelat amarnic, amarnic"), Joyce îi întinde o farfurie cu fursecuri, în timp ce Alan stă pe loc tăcut, mândru, respectuos. Chiar şi Viktor va fi silit să admită că Ibrahim a fost mai bun decât el.

Se pierde o clipă în reveria aceasta, iar apoi îl loveşte gândul. Ibrahim ştie exact cu cine să vorbească. Cineva care nu-l judecă niciodată, cineva care e mereu plin de idei. Cineva care îl va *ajuta*.

Se uită la ceas. E ora patru şi jumătate, ceea ce înseamnă că nepotul lui Ron, Kendrick, a terminat orele, dar încă nu-şi ia ceaiul. Ora de aur pentru orice băiețel de opt ani.

Ibrahim îl sună pe Kendrick pe FaceTime. Îşi aminteşte de ceasurile fericite pe care le-au petrecut împreună, periind ore întregi de înregistrări CCTV, căutând un hoț de diamante şi un criminal.

— Unchiule Ibrahim! spune Kendrick şi țopăie pe scaun.

— Ce faci? Totul bine? întreabă Ibrahim.

— Totul bine, da, confirmă Kendrick.

Ibrahim îi conturează misiunea. Că a avut loc o crimă cu câțiva ani

înainte ca el, Kendrick, să se nască („Nu *iarăşi* una, Unchiule Ibrahim”), dar şi un omor mai recent, la închisoare („Mama lui Millie Parker e la închisoare, ea fost învoită de la şcoală”). Doamna din închisoare, Heather Garbutt, nu mama lui Millie Parker, a lăsat în urmă o poezie despre care Ibrahim crede că e scrisă într-un cifru (aici se aude un fluierat grav, impresionat), iar dacă el şi Kendrick ar putea descifra codul e posibil să descopere exact cine a ucis-o, precum şi locul unde se află mulți bani furați printr-o fraudă TVA (o uşoară divagație aici, Ibrahim fiind nevoit să-l lămurească pe Kendrick ce înseamnă TVA, pornind de la principiile de bază ale impozitării universale). Acum s-au apucat serios de lucru. Ibrahim are un brandy şi un trabuc; Kendrick are o oranjadă („Conține mai puțin zahăr, dar nici nu-ți dai seama când o bei”).

Ibrahim citeşte:

My heart needs to reel like the eagles at wing
It wants to be heard, like the blackbirds that sing
But my heart she is broke, cleft in two ’round the wheel
The eagle can’t fly, still my heart needs to reel.{6}

— Înțelegi de ce e interesantă, Kendrick. Extrem de proastă, dar interesantă. Spune că inima ei vrea să fremete ca un vultur – Ibrahim i-a trimis textul lui Kendrick şi citeşte din propriul lui exemplar –, dar două rânduri mai târziu inima e „despicată-n două împrejurul roții”.

— Există vulturi aurii şi vulturi pleşuvi, şi vulturi negri, zice Kendrick. Mănâncă şoareci. Ştii şi alte feluri de vultur? Eu nu mai ştiu altele.

— Uliul porumbar e un fel de vultur, spune Ibrahim, iar Kendrick notează.

— Acum ştiu patru vulturi, zice Kendrick.

— Dacă despici o inimă în două pe roată – şi doar gândesc cu voce tare, Kendrick –, oare ar trebui să înțelegem că Heather Garbutt vrea să folosim o anagramă a cuvântului „inimă” – „heart” – şi s-o combinăm cu un sinonim pentru „roată” – „wheel”?

— Poate, spune Kendrick. Poate că da.

— Sau, zice Ibrahim, dacă e „despicată-n două”, poate că vrea să punem un sinonim pentru „roată” între cele două fragmente de „inimă”.

— E posibil, dă din cap Kendrick. Are un scris urât, nu-i aşa? Eu scriu frumos, dar numai dacă mă concentrez.

— Ne trebuie un alt cuvânt pentru „roată”, spune Ibrahim. Ca substantive avem „disc”, „inel” – „hoop”, la limită „cerc” – „circle”. Ca verb…

— Verbele sunt cuvinte pentru acțiuni, spune Kendrick.

— Aşa e, îi dă dreptate Ibrahim. Şi am avea „a se învârti” – „rotate”, „a orbita” – „revolve” şi, iarăşi, „a se roti” – „circle” – asta din bucuriile limbii.

— Cât face o sută înmulțit cu o sută înmulțit cu o sută? întreabă Kendrick.

— Un milion, răspunde Ibrahim pufăind din trabuc. Să spunem că o anagramă pentru „heart” ar fi „Ath er…”, la care adăugăm un sinonim pentru „wheel”. Mă întreb dacă „hoop” ar merge aici. Punem „Ath er” în jurul lui „hoop” şi obținem „Ath Hooper”. Nu-i un nume, Kendrick. Iar cuvântul „împrejur” – „around” – poate deseori să însemne litera *c* dintr-un careu de cuvinte încrucişate, din latinescul *circa.*

— Gladiatorii vorbeau latină, spune Kendrick. Şi Iuliu Cezar.

— Aşa că adăugăm litera *c* în fața răspunsului nostru. Oare ai putea să cauți numele „Cath Hooper” şi să mă anunți dacă găseşti vreo persoană din zona Kent sau Sussex, sau vreo persoană cu legături în lumea crimei organizate?

Kendrick îşi face de lucru câteva clipe.

— Sunt cam o mie.

— Hmm… Spune-mi-le pe primele două, zice Ibrahim.

— Ok, spune Kendrick. Una e în Australia, cealaltă e moartă.

— Hmm, face Ibrahim din nou. Cea moartă. A murit de curând? A fost ucisă?

Kendrick dă scroll în josul paginii.

— A murit în 1871. La Abderdeen. Unde-i Aberdeen?

— În Scoția, răspunde Ibrahim.

— Poate e un indiciu?

Ibrahim citeşte în continuare poezia, conştientizând îngrozit că e posibil să nu fie decât o poezie. Apoi îl vede.

— Altceva a mai scris? întreabă Kendrick. Pentru că pare o problemă foarte grea.

— A scris un bilet înainte să moară, spune Ibrahim, privind încă noul indiciu, verificându-i consistența.

— Un bilet?

— Un bilet, da, spune Ibrahim. Prevestindu-şi moartea. Dar nu cred că bunicul tău ar vrea să ți-l arăt.

— Te rooog, face Kendrick. N-o să-i spun lui Bunicu'.

— Bănuiesc că nu face niciun rău, spune Ibrahim.

O să-l țină pe Kendrick ocupat câteva clipe cât timp el sparge codul. Găseşte mail-ul inițial al lui Chris şi trimite imaginea cu biletul lui Heather Garbutt. Apoi revine la sarcina momentului şi începe să citească iar din poezie, cu voce tare:

I recall, as a child, in the brook where we played
When our secrets were kept, and our promises made
Where the sun never ceased, and the rain never fell
In the brook where we played, I remember it well.[7]

— „Unde tainele noastre le păstram" – ei, asta merită cercetat. Repetarea „gârlei" – „brook" – sugerează „Brooks", bineînțeles. Iar „Unde soarele nicicând nu contenea" – oare ar putea sugera „soare", „sun", fără litera *n*? Aşadar, „Su".

Oare căutau pe cineva pe nume Su Brooks?

— Kendrick, caută pe Google Su Broo…

— M-ai păcălit, Unchiule Ibrahim, spune Kendrick.

— Te-am păcălit? întreabă Ibrahim.

Su Brooks. Su Brooks. Să fi fost una dintre colegele contabile ale lui Heather? Un pseudonim?

Kendrick ridică privirea din bilet.

— Păi, scrisul e diferit, nu-i aşa? Cel din poezie față de cel din bilet. Poezia e foarte dezlânată, iar biletul e foarte ordonat. Deci biletul şi poezia au fost scrise de persoane diferite.

Ibrahim îşi trece privirea de la bilet la poezie. Da. Ei bine… Nici c-ar fi putut fi mai evident. Ibrahim a fost singura persoană care a văzut şi biletul, şi poezia. Dar Ibrahim văzuse lucruri care nu erau acolo, în loc să vadă ce era exact sub nasul lui.

Nu exista niciun mesaj secret, ci doar o poezie scrisă în singurătate de o femeie care-şi pierduse speranța. Şi un bilet, prevestind a moarte, făcând apel la Connie Johnson. Scris de cu totul altcineva.

— Mă bucur că te-ai prins de asta, Kendrick, zice Ibrahim. Ştiam eu că o să te prinzi.

— A fost doar un test, ştiu, spune Kendrick. Ce voiai să caut pe Google?

Ibrahim o aude pe mama lui Kendrick, fiica lui Ron, Suzi, chemându-l la parter pentru ceai. Su Brooks, într-adevăr. Ibrahim recunoaşte, nu pentru prima oară, că uneori are tendința să supracomplice lucrurile.

— Nu-i nevoie să cauți nimic pe Google. Şi poate că ar fi bine ca pentru moment să rămână între noi chestiunea cu scrisul de mână, sugerează Ibrahim.

— Super, ca un secret, e de-acord Kendrick. Pa, Unchiule Ibrahim, te iubesc.

Ecranul lui Kendrick se face gol.

— Şi eu te iubesc, spune Ibrahim.

Kendrick a fost, din nou, omul potrivit pentru misiune. Dacă viața pare vreodată complicată, dacă ți se pare că nimeni nu te poate ajuta, uneori persoana potrivită căreia să i te adresezi e un copil de opt ani.

Heather Garbutt scrisese poezia, în privința asta nu exista niciun dubiu – Connie o văzuse în timp ce o scria. Ceea ce înseamnă că nu Heather Garbutt a scris biletul. Şi-atunci, cine l-a scris?

Şi de ce?

Ibrahim va raporta imediat veştile către gaşcă.

Cu toate că e posibil să omită anumite detalii despre cum a ajuns la concluzia asta.

44

— Eşti fericită? întreabă Mike Waghorn. Arăți grozav.

— Cât se poate de fericită, spune Donna privindu-se în monitorul din studio.

Nu arată rău. Pauline insistase să lucreze în ziua ei liberă ca să-i facă Donnei machiajul.

— Două minute rămase pe casetă, spune regizoarea de platou.

South East Tonight prezintă un reportaj despre o brutărie cu produse fără gluten care ia Folkestone cu asalt.

— Eu o să spun „numărul infracțiunilor comise cu cuțitul e în creştere”, îi spune Mike. Tu o să spui „nu-i chiar aşa simplu, Mike”. Eu o să spun „las-o-ncolo, nu ne lua cu vrăjeală din asta”. Tu o să spui ceva încurajator, apoi o să punem o înregistrare cu nişte oameni din Fairhaven care se plâng. Apoi o să te întreb dacă ai un mesaj pentru cetățeni, iar tu o să spui „să nu aveți coşmaruri”, sau orice-ți trece prin minte. Chiar arăți grozav, să nu ai emoții.

— Mulțumesc, spune Donna.

Oare chiar are emoții? Nu simte că ar avea. Ar trebui să aibă? Se uită împrejur în micul studio. Regizoarea de platou e cu blocnotesul în mână, cameramana e pe Tinder, Carwyn, producătorul, e bosumflat, şi, ca un câine credincios, Chris, stă şi priveşte. De astă dată el e cel care o încurajează ridicând degetul mare. Ea îi întoarce gestul. Dacă e nefericit că i-a fost uzurpat locul, nu o arată.

Regizoarea de platou a început numărătoare inversă de zece secunde. Cameramana îşi lasă deoparte telefonul, fără tragere de inimă, în toiul flirtului.

— Ați înaintat cu povestea cu Heather Garbutt? întreabă Mike, în şoaptă de astă dată.

— Încercăm, zice Donna. Nu prea e cazul nostru, dar avem o pistă la care lucrăm.

Donna şi-a petrecut toată dimineața căutând prin înregistrările vehiculelor din Juniper Court.

— E doar că…, începe Mike.

— Ştiu, zice Donna. Ştiu ce a însemnat Bethany Waites pentru tine.

— A fost pe bune, zice Mike. Ați verificat…

Regizoarea de platou anunță că intră în direct.

— Într-o brutărie sunt multe cuțite, asta-i clar, spune Mike către obiectivul camerei. Şi pe străzile din Kent sunt destule. Însă vorbim mai puțin despre „pâinea noastră cea de toate zilele”, şi mai degrabă despre „pâinea noastră cea care ne ia zilele”. Ca să ne explice cele mai recente statistici îngrijorătoare despre infracțiunile comise cu cuțitul, alături de mine se află agentul Donna De Freitas de la Poliția din Fairhaven. Agent De Freitas, este numărul infracțiunilor comise cu cuțitul în creştere?

— Bun, nu e chiar aşa de simplu, răspunde Donna. E.

— Ei, dă-o-ncolo! zice Mike. Numărul infracțiunilor comise cu cuțitul ori e în creştere, ori nu e. Mi se pare destul de simplu, şi cu siguranță li se va părea destul de simplu telespectatorilor *South East Tonight*.

— Mă întreb dacă n-ar trebui să le acorzi mai multă încredere telespectatorilor *South East Tonight*, spune Donna, iar Mike o încurajează ridicând degetul mare în afara cadrului. În ultimele şase luni ne-am concentrat asupra infracțiunilor comise cu cuțitul, am canalizat foarte multe resurse în direcția asta. Ceea ce înseamnă mai multe anchete, mai multe rapoarte, mai multe condamnări. Prin urmare, bineînțeles că numărul lor a crescut. Însă infracțiunile comise cu cuțitul sunt extrem de rare pe străzile din Fairhaven, Madstone sau… Folkestone. Şi, apropo, data viitoare când mai trec prin Folkestone o să vizitez brutăria aceea, nu arăta delicios?

— Te voi însoți, agent De Freitas, te voi însoți, răspunde Mike. Te face să visezi la transmiterea mirosurilor prin televizor.

— Şi spune-mi Donna, apropo, zice Donna, apoi se uită direct în obiectivul camerei. Valabil şi pentru toată lumea de acasă. Lucrez pentru voi.

— Eşti prima oară la *South East Tonight*, Donna, spune Mike, dar am o bănuială că nu şi ultima. Hai să vedem ce au de spus cetățenii din Fairhaven despre infracțiunile comise cu cuțitul.

Înregistrarea porneşte. Mike îşi flutură admirativ degetul arătător.

— Eşti bună. Eşti bună.

— Mersi, Mike, spune Donna. E destul de distractiv, nu-i aşa?

Chris se apropie, ghemuit, ca şi cum altfel ar apărea pe cameră.

— Wow, spune Chris.

— Crezi?

— Chiar cred. Chestia cu brutăria, privirea în obiectiv – când ai planificat toate astea?

— N-am planificat nimic, spune Donna. Pur şi simplu am simțit.

— Mai sunt treizeci de secunde din înregistrare, anunță regizoarea. Eliberați platoul, vă rog.

— Eşti ca peştele în apă, spune Chris. Mama ta tocmai a făcut o captură de ecran şi mi-a trimis-o.

— Lumea e mult mai impresionată când apari la televizor decât când prinzi răufăcători, zice Donna.

— Te pricepi la ambele, spune Chris.

— Reintrăm în emisie în zece… spune regizoarea de platou.

Carwyn Price, producătorul, se apropie de Donna.

— Minunată, absolut minunată, spune Carwyn. Ieşim la un păhărel după?

— Am planuri, mă tem, răspunde Donna.

Apoi îşi reproşează în sinea ei că a încercat să folosească un ton de parcă şi-ar fi cerut scuze.

Donna primeşte un mesaj pe telefon. E de la Bogdan, care o urmăreşte de acasă. Aruncă pe furiş o privire când numărătoare inversă ajunge la „cinci”. Mesajul lui e alcătuit din trei emoji-uri.

O steluță, o inimioară şi un deget mare ridicat.

O inimioară, deci? Obiectivul camerei surprinde la fix zâmbetul radios al Donnei.

45

Poza arată bine – foarte veridică. Viktor Ilici mort şi îngropat. În fine – Viktor Ilici îngropat, asta era clar. Vikingul o foloseşte acum ca ecran de blocare pe telefonul său.

Oare e posibil să fi fost trucată? Bineînțeles că e posibil. E posibil orice. Scărpinându-se în barbă, Vikingul îşi aminteşte că a făcut cândva cunoştință cu Brad Pitt la o sindrofie din Silicon Valley. Brad refuzase să stea la selfie, argumentând că „E o petrecere privată, relaxează-te", sau altă aiureală de Hollywood. Aşa că, atunci când a ajuns acasă, Vikingul a photoshopat o poză cu el şi Brad în care Brad râdea în hohote la o glumă pe care i-o spunea el. Poza se află acum în bucătăria lui şi, dacă l-ar vizita vreodată cineva, musafirul cu pricina nu şi-ar da seama că e trucată. Că te întâlneşti cu oameni, că nu te întâlneşti cu ei – zilele astea, totul e la fel. Realitatea e pentru cei banali.

În timp ce spionează clădirea din fața lui îşi dă seama că trebuie să înceteze o clipă să mai fie iritat de Brad Pitt şi să se concentreze la chestiunea de moment. De asemenea, se simte timid, acum că a ieşit după mult timp pe stradă. Lumea se uită la el. S-a născut prea masiv. Abia aşteaptă să se întoarcă acasă.

Asasinatul propriu-zis? Cu siguranță *i-a sunat* autentic, când îl ascultase, departe de tot, în biblioteca lui din Staffordshire. Dar de ce aruncase Elizabeth Best telefonul după aceea? Putea fi doar o măsură de precauție admirabilă. Sau era posibil ca Elizabeth şi Viktor să se joace cu el. Doi spioni cu ştate vechi având impresia că-l pot duce de nas pe nou-venit. Uneori Vikingului îi lipseşte încrederea în sine. Blestemă sindromul impostorului de care suferă.

Vikingul ridică privirea şi vede piscina, suspendată pe cerul de deasupra lui. Dacă ai lansa o rachetă în ea, întreaga structură s-ar prăbuşi şi toată lumea s-ar prăvăli spre moarte. Cu toate că în momentul ăsta nu e nimeni în ea, deci ai irosi racheta. Se gândeşte să lanseze o rachetă după Brad Pitt. „E o petrecere privată, Brad. Relaxează-te." Apoi – *bam!,* poate data viitoare îți tratezi fanii cu ceva mai mult respect.

Însă, oricât de tentant ar fi să omori oameni, în acelaşi timp e rău să o faci. Şi dificil.

Îi e uşor să intre în clădire. Vikingul are un client, un hoț de maşini de

lux, la etajul al doisprezecelea. Clientul îi trimite bani Vikingului, Vikingul îi transformă în Bitocin – sau orice altă criptomonedă e pe val în săptămâna respectivă –, apoi îi trimite clientului înapoi, perfect spălați. E mai complicat de atât, firește. Altfel toată lumea ar face ce face Vikingul. Însă nota lui de geniu era un algoritm care stratifica tranzacțiile prin dark web, făcând schema aproape imposibil de urmărit. Adevărul e că deocamdată s-a dovedit *complet* imposibil de urmărit. Vikingul spune „aproape imposibil de urmărit" pentru că e suedez, iar suedezilor nu le place niciodată să se dea mari.

Baza lui de clienți a crescut văzând cu ochii şi, odată cu ea, averea lui personală. Vikingul primeşte o cotă din orice tranzacție şi, cu cât tranzacția e mai mare şi mai complicată, cu atât mai mare e cota lui. Acum zece ani Vikingul lucra pentru o companie start-up de pornografie generată de inteligență artificială din Palo Alto; în ziua de azi, valoarea lui se ridică undeva la peste trei miliarde de dolari.

Vikingul trece de etajul al doisprezecelea şi ia liftul până la penthouse, la fostul apartament al lui Viktor Ilici. Oriunde întrebai ți se spunea că în Viktor oamenii aveau încredere, aproape îl venerau, că țintea drept într-o lume care se învârtea. Când vorbea el, infractorii ascultau, iar când dădea vreun sfat, infractorii îl urmau.

De asta avea nevoie Vikingul ca el să moară. Viktor recomanda întotdeauna spălarea banilor după metoda veche. Prin imobiliare, cazinouri, „conturi-pitic", „cărăuşi" şi companii fantomă. Prin bijuterii sau aur, sau prin case de schimb valutar bune, ceea ce era foarte retro. Era destul de sigur, de acord, dar şi cronofag, şi costa mulți bani. Iar asta în loc să investeşti în criptomonede, care, de fapt, *produceau* bani.

Viktor îl costă pe Viking foarte mulți bani. Sigur, el valorează trei miliarde, ceea ce probabil că era suficient ca să se descurce, dar Jeff Bezos valorează două sute de miliarde, iar Vikingului nu-i place să fie cu o sută nouăzeci şi şapte de miliarde mai sărac decât altcineva. Viktor ştie că Vikingul există, îi cunoaşte afacerea, însă habar nu-i are identitatea.

Uşa principală imensă a lui Viktor a fost cumpărată de la o companie tehnologică israeliană, şi montată tot de ei. Încuietoarea nu poate fi spartă, foloseşte o tehnologie cu validare multiplă, grafen{8} şi Kevlar, toate acoperite, pe comandă, cu furnir. Viktor a ales lemn de tec de Alaska. Compania s-a descurcat de minune, acoperind nevoile de securitate ale mafioților din toată lumea. Lucru pe care Vikingul îl ştie bine, întrucât e

compania lui.

Pătrunde în apartament.

Se află aici doar ca să se asigure. Elizabeth Best fusese foarte motivată să-l ucidă pe Viktor Ilici. Lovitura de maestru a fost să-i ameninţe prietena. Dar întotdeauna merită să verifici genul acesta de lucruri. Iar apartamentul lui Viktor e situat în apropierea heliportului de la Battersea, aşa că pentru Viking e un drum uşor de făcut. După asta poate va merge la sushi, pe care cu greu îl găseşti în Staffordshire. În Stoke există un loc bun numit Miso, dar Vikingul are interdicţie să mai calce acolo după ce a descărcat, din greşeală, o armă la toaletă. Nu se pricepe cu armele. La drept vorbind, nici n-ar trebui să aibă una.

Vikingul cercetează apartamentul. E drăguţ, sigur. Poate că îi lipseşte o notă feminină. Priveliştea e foarte plăcută. Uite London Eye, uite Big Ben, uite Banca Angliei. De la balconul lui Viktor ai putea lansa un atac cu rachete asupra oricăruia dintre ele. Nu-i aşa c-ar stârni agitaţie? Vikingul îşi dă seama că în ultima vreme se gândeşte des la atacuri cu rachete. În principal pentru că tocmai şi-a cumpărat un lansator de rachete. L-a achiziţionat la impuls pentru că, atunci când ai câţi bani are el, doar puţine lucruri îţi mai sunt cu adevărat noi, dar şi pentru că poţi cumpăra lansatoare de rachete direct cu Bitcoin. Deocamdată nu a făcut decât să arunce în aer un hambar.

Vikingul calculează geografia asasinatului după transmisiunea audio în direct pe care a auzit-o. Îşi dă seama că Elizabeth trebuie să-l fi dus pe Viktor printr-o arcadă amplă din dreapta lui, apoi de-a lungul coridorului cu podeaua acoperită de covor până în baie. Le urmează paşii.

Nimeni nu a auzit de Viktor de la împuşcătură, ceea ce e de bine. Zvonurile sugerează că e mort. În anumite cercuri lucrul ăsta provoacă panică, lucrul pe care e minunat să-l vezi. Vikingul intră în baie.

A fost aranjată la loc, desigur, Elizabeth Best e profesionistă. La un moment dat cineva cu oarecare autoritate va observa că Viktor lipseşte, iar la momentul acela prin apartament se vor căuta indicii. Vikingul presupune că Elizabeth nu va fi lăsat niciunul. Nicio urmă de sânge stacojiu împroşcat pe perete, niciun fragment de creier rămas prin vreo priză.

Însă pe undeva ar trebui să există o gaură de glonţ, poate chiar glonţul în sine.

Vikingul scoate un pistol imaginar şi îl îndreaptă spre capul imaginar al lui Viktor. Apasă pe trăgaci şi aproximează traiectoria pe care ar fi urmat-o

glonțul. Adevărul e că ar fi trebuit să străpungă paravanul duşului, dar e limpede că nu a făcut-o. Ar fi trebuit să se înfigă undeva adânc în pereții cu faianță turcească, dar, din nou, e limpede că nu a făcut-o.

Vikingul ştie că glonțul a trecut prin Viktor Ilici – a văzut rana de ieşire. Prin urmare, unde e? Este Elizabeth Best mai înaltă decât Viktor? A tras de jos în sus? Vikingul se uită mai jos, studiind pereții. Nimic.

A fost pistolul îndreptat în sus? Aşa te omoară spionii? Vikingul ridică privirea, însă tot nu vede vreo urmă de glonț. Când ochii îi cad asupra oglinzii de pe peretele opus, o zăreşte. Gaura din tavan. Vikingul ridică privirea, aproape exact deasupra locului unde stă el. Locul unde trebuie că se oprise Elizabeth Best. O gaură de glonț. Glonțul a fost tras drept în tavan.

Vikingul se holbează la gaură. Înțelege că asta înseamnă mai multe lucruri.

Înseamnă, în primul rând, că Viktor Ilici nu e mort. Glonțul pe care l-a auzit a fost tras în tavan, nu în Viktor Ilici. Ceea ce înseamnă, mai departe, că Elizabeth Best îl ia de prost. Nu i-a înțeles capacitățile. Vikingului nu-i place asta câtuşi de puțin. Oftează.

Pentru că, mai important decât orice, înseamnă că acum va trebui să-l ucidă el însuşi pe Viktor Ilici. Şi, bineînțeles, ca s-o pedepsească pe Elizabeth, înseamnă că va trebui s-o ucidă şi pe Joyce Meadowcroft.

Lucru care-l irită. Îl irită foarte tare.

46
Joyce

Joanna a venit azi încoace la masa de prânz cu bărbatul ei, directorul clubului de fotbal, iar eu, bineînțeles, am în camera pentru musafiri un fost colonel KGB. Aşa că am avut de dat nişe explicații.

Mă bucur doar că n-a fost aici deunăzi, când Viktor era acoperit de noroi. Ştiu că am un duş puternic, dar până şi el a făcut cu greu față.

Am explicat că Viktor e un vechi prieten de-al lui Elizabeth şi că stă la mine, temporar, până i se termină lucrările la apartament. Joanna s-a interesat la Viktor unde e apartamentul lui şi Viktor i-a răspuns că în Embassy Gardens, iar Joanna a întrebat dacă nu cumva e cel cu piscină, iar Viktor i-a dat dreptate, la care directorul clubului de fotbal (îl cheamă Scott) a comentat că apartamente de genul ăsta costă milioane de lire, la care Viktor a fost iar de acord, iar Joanna a spus „deci îți renovezi un apartament de milioane de lire dar stai la maică-mea", moment în care Viktor a spus că nu-şi poate închipui un loc mai bun în toată Anglia, iar Joanna a spus „hai, pe bune, se întâmplă ceva dubios aici?", la care eu i-am arătat Joannei poza cu Viktor în mormânt şi am spus că o să-i povestim totul la masa de prânz. Joanna s-a întors spre Scott şi i-a spus „ei bine, nu poți să zici că nu te-am avertizat, odinioară nu era aşa". Scott l-a întrebat pe Viktor cu ce echipă de fotbal ține iar Viktor a răspuns Chelsea, aşa că Scott a spus că are cunoştințe la Chelsea şi îi poate obține lui Viktor o boxă de protocol ca să vină din când în când la câte-un meci, iar Viktor i-a zis să nu-şi facă griji, deja are una.

Am trimis-o pe Joanna la frigider sub un pretext oarecare, iar ea a ginit imediat laptele de migdale. Mi-a spus că ar trebui să-l cumpăr pe cel cu conținut redus de zahăr, dar era limpede că i se părea un pas pe drumul cel bun.

Alan îl place pe Scott, apropo, şi iau asta ca fiind un semn pozitiv. Cu toate că, până acum, Alan a plăcut pe toată lumea.

Tocmai au plecat. Scott are un Porsche. I l-a arătat lui Viktor, iar Viktor a dat din cap în felul ăla al bărbaților. Joanna m-a tras deoparte şi m-a întrebat dacă se întâmplă ceva între mine şi Viktor, eu i-am spus că nu, iar ea mi-a aruncat o privire la jumătatea drumului dintre uşurare şi dezamăgire. E foarte simpatic Viktor, foarte amabil, dar nu e genul meu. Gerry a fost genul

meu, Bernard a fost genul meu. Poate că într-o bună zi o să mai apară cineva. Însă ar face bine să se grăbească, am aproape şaptezeci şi opt de ani.

Ibrahim ne-a chemat aseară pe la el. Ne-a arătat poezia lui Heather Garbutt, cea pe care a găsit-o Connie Johnson, şi ne-a arătat biletul. Biletul nu a fost scris de Heather Garbutt. Şi-atunci, cine l-a scris?

Am convins-o pe Elizabeth să mă însoţească într-o scurtă călătorie. La Elstree, unde Fiona Clemence filmează *Stop the Clock*. Se poate ajunge cu trenul. Joanna cunoaşte pe cineva care cunoaşte pe cineva care cunoaşte pe cineva, şi sper să avem ocazia să o salutăm. Şi, ne ştiţi doar, numai de o ocazie avem nevoie!

Apropo, citesc *Dat drept dovadă*. Una dintre cărţile chestorului. M-am apucat de ea doar pentru că pe noptieră pândeşte un Hilary Mantel, şi încă nu m-am simţit în stare de el.

Nu-i deloc rea, chiar te captivează.

Cineva încearcă să-l omoare pe boss, Big Mick, în teritoriul unei familii interlope din Glasgow, dar bodyguardul se aruncă în calea glonţului. Deci romanul e despre bossul interlop care încearcă să descopere cine a încercat să-l împuşte. Episodul stârneşte un mare război între bande, şi se vede că Andrew Everton e poliţist, pentru că totul pare real.

E amuzant la sfârşit că, după toată vărsarea de sânge şi înjurături cu duiumul, descoperim că, de fapt, bodyguardul era ţinta asasinatului: iubita lui îl prinsese înşelând-o. Prin urmare, nimeni nu încerca să-l omoare pe Big Mick, iar tot masacrul a fost de pomană.

Am citit şi cărţi mult mai rele, asta e tot ce o să spun. Încă îl văd pe Hilary Mantel cu coada ochiului. Ştiu că o să-mi placă, dar o să am nevoie de o perioadă de pregătire.

Ştiţi la ce m-am mai gândit în timp ce citeam romanul lui Andrew Everton? M-am gândit că poate ar trebui să scriu şi eu o carte.

47

Mesajul pe telefon vine când Elizabeth se strecoară în pat. E Vikingul.

Ai făcut o mare greşeală.

Oare? Elizabeth se gândeşte la poză.

Glonțul. Glonțul care a ratat ținta.

Vikingul a intrat în apartamentul lui Viktor. Cum e posibil? A văzut gaura de glonț. A fost neglijentă. Dar, serios, cum naiba o fi reuşit să intre?

E ultimul meu mesaj. Vin după voi toți.

Prin urmare, acum vor trebui să-l găsească pe Viking. Înainte ca el să-i găsească pe ei. Stephen se uită la ea.

— Necazuri?

— Joyce nu reuşeşte să-şi pornească centrala, spune Elizabeth.

— Trebuie s-o resetezi, spune Stephen. Altfel lupți de pomană, face numai ce vrea.

Ce ştia Elizabeth? Foarte puțin. L-a văzut pe Viking, desigur. Ăsta e un avantaj. Dar faptul că s-a lăsat văzut sugerează faptul că el e în foarte mare siguranță şi securitate. E pe undeva prin Staffordshire, din motive numai de el ştiute. Şi se află într-o casă foarte mare. Casa are o bibliotecă. Cam atât se extind cunoştințele ei. Îşi aminteşte că Stephen a făcut ochii mari când studia biblioteca.

— Ce părere ți-a lăsat biblioteca Vikingului?

— Poftim? întreabă Stephen.

— Biblioteca Vikingului. Păreai captivat de ea. Vreun motiv anume?

— Nu mă prind ce vrei să spui, draga mea, zice Stephen. Vikingi? Biblioteci? Iar ai băut gin?

— Te uitai la cărțile lui, spune Elizabeth.

— Ori nu ştii ce vorbeşti, ori ştii ce vorbeşti dar te exprimi greşit, zice Stephen.

Elizabeth se ridică în capul oaselor şi se uită la el.

— Stephen, în noaptea aia… Duba, individul cu barbă? Nu-ți amintești?

Stephen chicotește.

— Chiar şi fiind vorba despre tine, te comporți ciudat. Mâine ce punem la cale? Mă gândeam să tragem o fugă până la mama. Doar ştii cum e.

Elizabeth încearcă încă o dată să-şi țină respirația sub control, dar nu reuşeşte. Simte că e pe cale să suspine. Stephen o cuprinde cu brațul.

— Ce te-a apucat dintr-odată? întreabă Stephen. Sunt aici, prostuțo, sunt aici. Dacă s-a stricat ceva, ştii că o să-l repar.

Elizabeth îşi aruncă picioarele jos din pat şi dă fuga la baie. Încuie uşa şi se reazămă moale de ea. Acum țâşnesc lacrimile. Nu uşor, pentru că lui Elizabeth lacrimile nu-i țâşnesc niciodată uşor. Chiar şi acum, Elizabeth îşi aminteşte cum plângea când o lovea tatăl ei. Pentru că el o iubea, pentru că o iubea foarte mult. Cum continua s-o lovească, continua s-o lovească până când ea înceta. Până când într-o zi a încetat definitiv să mai plângă.

Îşi aminteşte şi cum a stat la căpătâiul tatălui ei, mulți ani mai târziu, ea în permisie din Beirut, el murind de cancer într-un azil din Hampshire. I-a ținut mâna scheletică, necruțătoare, şi s-a gândit la tot ce ar fi putut să aibă omul acela în viață. La tot ce ar fi putut ea să aibă. Însă tot n-a plâns, speriată de ce ar fi putut face el.

Oare o să-l țină şi pe Stephen de mână la un azil, cândva, curând? Bineînțeles. Dar cu el va râde, îl va iubi şi va mulțumi pentru el, şi pentru femeia în care a transformat-o el. Şi va plânge cât pentru întreaga viață în care şi-a refuzat lacrimile.

48

Bogdan e îndrăgostit. Nu există niciun dubiu. E convins.

Sau nu?

Simte că ar fi.

Dar e bine să ai vreodată încredere în ce simți?

Au pornit să se vadă cu Jack Mason. Cu Viktor după ei, de astă dată. Bogdan conduce maşina Daihatsu a lui Ron.

Bogdan şi-ar dori să-i spună cineva direct cum să gestioneze situația. A mai fost îndrăgostit la şcoală, îşi aminteşte asta, însă de atunci nu a mai existat nimic atât de simplu. Trebuie să joace şah cu Stephen cât mai curând. Stephen o să ştie cu certitudine.

Cu siguranță o place pe Donna foarte, foarte, foarte mult. Dar câți de „foarte" transformă „a plăcea" în „a iubi"? Patru? Cinci? Bogdan şi-ar dori să existe un răspuns clar. Un pistol are şase gloanțe, într-o ladă încap douăsprezece cărămizi, un ou are treisprezece grame de proteine. Dar iubirea? Încercați numai să căutați pe Google. Nu există niciun răspuns, Bogdan a încercat.

Ron e în scaunul pasagerului. Îşi întoarce capul spre banchetă ca să-i vorbească lui Viktor.

— O cunoşti de mult, de pe vremuri? întreabă Ron. Pe Elizabeth?

Viktor Ilici se întinde şi îşi trosneşte articulațiile. Abia l-au scos din portbagajul maşinii şi au desfăcut fermoarul genții de sport. Au făcut asta pe un drumeag desfundat din pădure, la vreun kilometru şi jumătate de Coopers Chase, imediat ce Bogdan a fost convins că nu sunt urmăriți. Elizabeth îi dăduse instrucțiuni stricte.

— De foarte demult, spune Viktor. Din altă viață.

— Atunci zi-ne un secret, spune Ron. Ceva ce n-ar vrea să ştim.

Viktor cugetă o clipă.

— Ok, spune el. Elizabeth e cea mai grozavă amantă pe care am avut-o vreodată.

— Iisuse Hristoase, face Ron. Mă refeream la ceva cu spioni ruşi împuşcați sau aşa ceva.

— Era foarte gingaşă, spune Viktor. Dar şi ca un animal în cuşcă.

Ron porneşte radioul: talkSPORT. Viktor e pierdut în amintiri.

— Mi-a făcut lucruri pe care nicio femeie…

Ron dă din cap spre radio.

— Liverpool îl cumpără pe Sanchez? Risipă de bani.

Bogdan e tentat să se alăture conversației. Să vorbească despre iubire. Poate să pună o întrebare? Dar fără să lase să se înțeleagă ceva. Oare va arăta stupid? Marea brută poloneză – ce-ar putea şti el despre iubire? Hotărăşte să spună ceva. N-o să ştie ce anume până nu-i iese pe gură.

— Câți bani dau pe Sanchez, Ron?

Of, Bogdan!

— Treij' de bulioane, zice Ron. În rate, da' orişicât.

Bogdan încuviințează dând din cap. De fapt, e acolo doar ca să conducă şi ca să-l care pe Viktor la şi de la maşină.

În timp ce Ron spune o glumă despre un papagal care trăia într-un bordel, Bogdan se mai gândeşte puțin la caz. Viktor îi explicase câteva lucruri înainte să fie închis în geanta de sport. Acum are acolo o pernă, precum şi un exemplar din *Economist* şi o lanternă mică.

Viktor i-a explicat conceptele de bază ale spălării de bani, rețeaua complexă de companii fantomă anonime şi conturi offshore care pot transforma banii murdari în bani curați printr-un traseu imposibil de urmărit. Aproape imposibil.

Bogdan a ratat poanta glumei cu papagalul, iar Ron a trecut la una despre o călugăriță în tren.

Adevăratul secret era să sapi înapoi în timp, să urmăreşti banii în sens invers, tot mai în urmă, ca să descoperi păcatul originar. Primele tranzacții erau cele vulnerabile. Viktor a spus că e ca şi cum ai trage în sus un covor. Nu trebuia decât să strecori unghia sub o porțiune minusculă din colț, iar uneori îl puteai ridica pe tot dintr-o singură mişcare. Asta se întâmplase cu Trident: o tranzacție de la început, o greşeală. Dar nu-i condusese nicăieri. Prin urmare, poate că trebuiau să meargă şi mai mult în urmă.

Ajung la casă pe la ora două. E un conac în stil elisabetan, cocoțat pe un deal din Kent. În zare se întinde Canalul Mânecii. Parchează într-o poiană aflată la vreun kilometru şi jumătate depărtare şi îl ascund pe Viktor înapoi în geantă. Cum o să-i explice lui Jack Mason acest ucrainean vârât într-o geantă de sport nu e problema lui Bogdan. El trebuie doar să-l care.

Bogdan conduce pe aleea lungă şi parchează cât poate mai aproape de intrarea din piatră. Geanta de sport strănută, iar Bogdan spune:

— Sănătate.

Dacă e surprins să vadă un polonez masiv desfăcând fermoarul şi

scoțând un ucrainean dintr-o geantă de sport, Jack Mason o ascunde cu pricepere.

— Mă voi întoarce după voi în seara asta, le spune Bogdan lui Ron şi Viktor.

— Mulțam, bătrâne, zice Ron. Da' nu mă întorc la Coopers Chase. Stau la Pauline, da' e-n Fairhaven, dacă ți-e uşor.

— Nu-i niciun problem, spune Bogdan.

— Eşti băiat bun, zice Ron. E în Juniper Court, imediat cum ieşi de pe Rotherfield Road.

49

Joyce îmbină utilul cu plăcutul. Acum mulți ani la televizor era o reclamă, poate la dulciuri, iar cântecul era ceva de genul „Două dintre lucrurile mele preferate într-unul singur”. Iat-o aici, gata să urmărească modul cum e înregistrată o emisiune de la televizor şi, speră ea, să interogheze un suspect de crimă.

Ultima dată când ea şi Elizabeth au fost cu trenul, Elizabeth avea un pistol în geantă. Poate are unul şi azi? În orice caz, pare distrasă.

— Pari distrasă, spune Joyce în timp ce Elizabeth priveşte dintr-o parte în alta a vagonului.

— Cum par? întreabă Elizabeth.

— Distrasă, spune Joyce.

— Aiurea, spune Elizabeth.

— Greşeala mea, spune Joyce.

Schimbaseră la London Bridge, apoi din nou la Blackfriars. Stația Blackfriars e pe un pod, iar Joyce a fost entuziasmată. Cu toate că nu avea decât o cafenea Costa. Se pare că exista şi un WHSmith, însă la capătul de jos al unei scări rulante, iar Joyce n-a vrut să rişte să piardă următorul tren. Urma să-l prindă deschis la întoarcere. Au vorbit despre descoperirea lui Ibrahim. Faptul că biletul găsit în dulapul lui Heather Garbutt fusese scris de altcineva. De ucigaş, probabil, însă de ce ar pomeni-o ucigaşul pe Connie Johnson? Dacă nu cumva ucigaşul *chiar era* Connie Johnson, şi nici chiar atunci nu ar fi avut sens.

Acum se află într-un autobuz către Elstree & Borehamwood, locul unde Fiona Clemence filmează *Stop the Clock*. Joyce îi explică lui Elizabeth regulile pentru a mia oară.

— Serios, pentru o femeie şcolită înțelegi foarte greu, Elizabeth, spune ea. Patru jucători au fiecare o sută de secunde pe ceas la începutul jocului. Cu cât le ia mai mult să răspundă la întrebări, cu atât mai mult timp pierd, iar când ajung la zero secunde sunt eliminați.

— Nu, până aici înțeleg, zice Elizabeth. Toate celelalte aiureli sunt problema.

— Aiureli? Nici pe departe, spune Joyce. Toți au câte patru variante ajutătoare. Pot să fure zece secunde de la un adversar, pot să-şi înghețe cronometrul, pot să accelereze cronometrul unui adversar sau pot schimba o

întrebare cu altcineva. Fură, Îngheață, Accelerează sau Schimbă – e simplu. Deşi, dacă adversarul fură de la tine sau îți accelerează cronometrul, primeşti o variantă ajutătoare suplimentară, Răzbunarea, pe care poți s-o joci şi dacă ai ieşit din joc. Toate secundele rămase ale câştigătorului sunt transformate în bani, iar ca să câştige banii trebuie să răspundă la douăsprezece întrebări, mergând pe ceas de la unu la douăsprezece înainte să se termine timpul. Nici c-ar putea fi mai simplu.

— Şi se dă aşa ceva la televizor?

Elizabeth se uită cu băgare de seamă când un bărbat trece pe lângă ele.

— În fiecare zi, spune Joyce. Poți să te uiți la emisiunea asta în loc de ştiri, de aia e aşa populară.

Trenul opreşte la Hendon, casa celebrei academii de poliție. Joyce îi scrie lui Chris: *Ghici unde suntem – la Hendon!*, dar Chris îi răspunde spunând că *Nu am făcut pregătirea la Hendon*. Joyce îi scrie acelaşi lucru Donnei, însă deocamdată niciun răspuns.

— Spune-mi despre Fiona Clemence, zice Elizabeth.

— Era producător-adjunct când Bethany prezenta *South East Tonight*, răspunde Joyce. Când a murit Bethany, ea a devenit prezentatoarea. Extrem de ambițioasă, dar mereu când se spune asta despre o femeie are o conotație negativă, nu-i aşa?

— Despre mine s-a spus de multe ori că sunt ambițioasă, zice Elizabeth.

— A prezentat emisiunea cam doi ani – chiar se vedea că începe să-şi intre în mână –, iar apoi a plecat să lucreze la Sky News. Mereu mi-a plăcut să fiu la curent cu ce face, ştii, pentru eventualitatea în care spunea ceva despre South East. Apoi a început să facă *Breakfast News* la BBC, iar acum prezintă de toate. Am văzut-o chiar şi la Crufts acum câteva zile.

— Sunt convinsă că e renumită, Joyce, dar mă interesează numai ce are să ne spună despre Bethany Waites.

— Tu chiar nu ai auzit niciodată de ea? Mi se pare greu de crezut.

— Tu ai auzit vreodată de Berly Deepdene?

— Nu, răspunde Joyce.

— Atunci înțelegi că oameni diferiți au interese diferite, spune Elizabeth.

— Cine-i Beryl Deepdene?

— Era numele de cod al unui agent britanic deosebit de curajos de la Moscova din ani ’70, explică Elizabeth. Bine cunoscut în cercurile mele.

— Mă îndoiesc că Beryl Deepdende a câştigat Premiul Publicului pentru Televiziune, spune Joyce.

— Şi eu mă îndoiesc că Fiona Clemence a obținut distincția George Cross, replică Elizabeth. Fiecare cu ale lui, nu-i aşa? Ah, uite, am ajuns.

Sunt zece minute de mers pe jos de la stația Elstree & Borehamwood până la Studiourile Elstree. Lui Joyce nimic nu-i place mai mult decât o stradă principală pe care nu a mai străbătut-o niciodată şi îi arată lui Elizabeth mai multe lucruri. „Starbucks, Costa şi Caffé Nero, aşa cum te-ai aştepta", „Magazinul ăla Holland & Barrett nu arată cumva mai mare decât în mod normal?", „Dumnezeule, Elizabeth, încă au un Wimpy{9}!"

O coadă se întinde ca un şarpe de la porțile studioului, dar Joyce şi Elizabeth pot să intre direct prin față. Joanna are o prietenă a cărei soră e manager de producție al emisiunii – indiferent ce ar însemna asta –, iar cele două au primit invitații speciale. Sunt conduse drept la un bar şi li se oferă ceai sau cafea. Joyce face ochii mari.

— Nu-i grozav? Ai mai fost vreodată la televizor, Elizabeth?

— Am fost chemată la un moment dat să prezint dovezi în fața Comitetului Selectiv al Apărării, spune Elizabeth. Însă din motive legale au trebuit să-mi blureze fața. Şi altă dată am apărut într-o înregistrare cu ostatici.

Sunt chemate în studio şi li se dau locuri în primul rând. E un frig de crapă pietrele, dar sunt rugate să-şi scoată mănuşile („Altfel n-o să vă putem auzi când aplaudați"). În studio nu e voie cu mâncare, dar Joyce deschide geanta suficient de mult cât să-i arate lui Elizabeth că a intrat pe şest cu nişte jeleuri cu fructe. În timp ce aşteaptă, Joyce îşi scoate telefonul din geantă. Zăreşte un paznic.

— Avem voie să facem poze?

— Nu, răspunde paznicul.

— S-a-nțeles, răspunde Joyce.

— Doar n-o să înghiți una ca asta, Joyce! zice Elizabeth.

— Nici nu mă gândesc, spune Joyce făcând o poză. Asta ajunge direct pe Instagram.

— Mă face să mă întreb de ce ai mai întrebat, zice Elizabeth. Într-un fel.

— Aşa e politicos, nu? replică Joyce făcând încă o fotografie. Ştiai că Fiona Clemence are trei milioane de urmăritori pe Instagram? Îți dai seama?

— Deloc, răspunde Elizabeth.

Când îşi lasă telefonul deoparte, Joyce primeşte în sfârşit un mesaj de la Donna. *Nu am făcut pregătirea la Hendon, Joyce*. Oare unde-şi face lumea pregătirea în zilele astea, se întreabă Joyce.

Speră că Ron şi Viktor au şi ei o zi frumoasă. Le-a făcut cu mâna la plecare de dimineață. Conducea Bogdan. Jack Mason are o masă de snooker, ceea ce înseamnă că vor fi plecați toată ziua. Joyce înțelege atracția pentru snooker. Vestele şi aşa mai departe. Se gândeşte că s-ar mărita cu Stephen Hendry dacă s-ar ivi ocazia.

Muzica din studio se estompează, iar publicul aplaudă când Fiona Clemence apare pe platou.

— Un ten desăvârşit, îi spune Joyce lui Elizabeth. E desăvârşit, nu-i aşa?

— Cât o să dureze povestea asta? întreabă Elizabeth. Eu am venit aici doar ca să pun întrebări.

— Nu mult, răspunde Joyce. Trei ore, sau cam aşa ceva.

Melodia renumită începe.

50

Luptă pentru o remiză pe care o s-o obțină cu greu. Bogdan cu nebunul şi pionii, Stephen cu tura. Au jucat suficient de mult unul împotriva celuilalt încât să ştie exact încotro se îndreaptă partida, însă, în ciuda acestui lucru, amândoi se distrează. Stephen arată slab. Uită să mănânce atunci când nu mai e cineva cu el în apartament, iar în ultima vreme Elizabeth a fost ocupată. A înfulecat sandviciurile pe care i le-a făcut Bogdan. Pe blatul din bucătărie e o plăcintă cu carne de oaie, iar Bogdan o s-o pună la cuptor cam într-o oră.

— Pot să-ți pun o întrebare, ca amic? întreabă Stephen fără ca ochii să-i părăsească tabla de şah.

— Orice ai nevoie, zice Bogdan.

— E caraghioasă, zice Stephen. Te previn doar.

— Sunt obişnuit deja, spune Bogdan. Eşti un om caraghios.

Stephen dă aprobator din cap, căutând printre piesele lui şi ale lui Bogdan deschideri care nu există. Vorbeşte fără să ridice privirea.

— Crezi că sunt bine?

Bogdan tace un moment. Au mai avut discuția asta. Variațiuni ale ei, cel puțin.

— Nimeni nu e bine. Eşti ok.

— Dacă zici tu… spune Stephen, continuând să evite contactul vizual. Dar ceva e împotmolit undeva. Ceva nu e cum trebuie. Ştii senzația?

— Sigur, ştiu senzația, răspunde Bogdan.

— Poftim exemplu, zice Stephen, apoi aşteaptă o clipă. Nu ştiu unde e Elizabeth azi.

— S-a dus la o emisiune TV, spune Bogdan. Cu Joyce.

— Ah, am făcut cunoştință cu Joyce, spune Stephen. Deunăzi. De unde o cunoaşte pe Elizabeth?

— E o vecină, răspunde Bogdan. E foarte simpatică.

— Aşa mi s-a părut, e de-acord Stephen. Dar chiar şi aşa. Nu-i ciudat că n-am ştiut unde e Elizabeth? Nu-i neobişnuit?

Bogdan dă din umeri.

— Poate nu ți-a spus? Îi plac secretele.

— Bogdan.

Stephen ridică în sfârşit privirea.

— Nu sunt prost. Mă rog, nu mai mult decât oricare dintre noi. Din când în când îmi scapă lucruri, oamenii nu mai au logica pe care o aveau cândva.

Bogdan încuviințează dând din cap.

— Tatăl meu, Dumnezeu să-l odihnească, s-a pierdut pe final. Pe atunci se spunea că nu mai are toate țiglele pe casă – probabil că azi nu mai spunem aşa.

— Nu cred că mai spunem, e de-acord Bogdan.

— „Unde-i mama ta?" mă întreba uneori.

Stephen mută o piesă pe tablă. O mutare defensivă, nu a riscat nimic, nu a câştigat nimic.

— Doar că mama murise cu mulți ani mai înainte.

Bogdan se uită acum în jos, la tablă. Lasă-l pe Stephen să vorbească. Nu răspunzi decât dacă ți se pune o întrebare.

— Aşa că înțelegi, continuă Stephen, de ce m-ar îngrijora faptul că nu ştiu unde e Elizabeth astăzi?

Ok, sună ca o întrebare. Bogdan ridică privirea.

— Unele lucruri ni le amintim, Stephen, alte lucruri le uităm.

— Hmm, face Stephen.

— Prima dată când am crezut că sunt îndrăgostit… spune Bogdan.

S-a gândit mult la lucrul ăsta în ultima vreme.

— Ştii tu, când te face să te simți bolnav…

— Ba bine că nu, zice Stephen.

— Era o fată de la şcoală, amândoi aveam nouă ani, în clasa domnului Nowak. Ea stătea în fața mea şi la stânga şi îşi aranja foarte atent creioanele. Când scria, printre buze i se ițea vârful limbii. Locuia la următoarea stradă de a mea şi uneori mergeam spre casă împreună, când puteam face să se întâmple asta, şi ea avea catarame de argint la pantofi, aşa că nu-i plăcea să intre în bălți. Mie-mi plăcea să intru în bălți, dar când mă plimbam cu ea mă prefăceam că nu. Eram bolnav, Stephen, bolnav. Tatăl ei era aviator şi l-au trimis peste ocean, aşa că ea a plecat de la şcoală, nici măcar nu şi-a luat rămas-bun, pentru că nu ştia că ne iubim – de ce ar fi ştiut? Dar încă îmi amintesc cum m-am simțit, încă îmi amintesc cum mirosea, râsetul ei, toate amănuntele astea mici. Mi le amintesc pe toate.

Stephen zâmbeşte.

— Romantic mic ce eşti, Bogdan! Cum o chema?

Bogdan ridică ochii de la tablă, întoarce palmele, dă lent din umeri.

— Cu toții uităm lucruri, Stephen.

Stephen zâmbeşte şi încuviinţează.

— Foarte inteligent. Dar mi-ai spune? Mi-ai spune dacă ar fi ceva în neregulă? Pe Elizabeth nu pot s-o întreb. Nu vreau să-şi facă griji.

Din nou, Stephen i-a pus lui Bogdan întrebarea asta de mai multe ori. Iar de fiecare dată Bogdan răspunde în acelaşi mod.

— Dacă ți-aş spune? Sincer, nu ştiu. Tu ce ai face, dacă ar fi cineva pe care-l iubeşti?

— Bănuiesc că dacă aş simți că l-ar ajuta, i-aş zice, răspunde Stephen. Iar dacă aş simți că nu l-ar ajuta, atunci nu i-aş zice.

Bogdan aprobă.

— Îmi place. Cred că aşa e bine.

— Dar crezi că sunt bine? Mă agit de pomană?

— Exact asta cred, Stephen, răspunde Bogdan şi mută un pion mai în faţă pe tablă.

Stephen se holbează la tablă.

— Dar asta mă conduce la o altă întrebare. O întrebare mai neplăcută.

— Avem toată ziua, spune Bogdan.

— Elizabeth e ok?

— Sigur, răspunde Bogdan. Adică, Elizabeth nu e niciodată ok, ştii tu. Dar se simte bine.

— Nu-şi găsea locul, spune Stephen. Aseară. Vorbea despre o bibliotecă şi un Viking, nu prea avea nicio noimă, iar când am luat-o la întrebări s-a cărat. Nişte apă la şoareci, pe care a încercat s-o ascundă. Nu-i stă deloc în fire. De la ce crezi că o fi?

— Nu-ți sună deloc cunoscut? întreabă Bogdan.

— Bună întrebare, de fapt, zice Stephen făcând următoarea mutare. E întrebarea zilei, aş spune. „Vikingul” – habar nu am, dar biblioteca… Nu m-am gândit prea mult la momentul respectiv, însă de curând chiar am fost într-o bibliotecă. Dar sunt convins că lui Elizabeth nu i-am spus.

— Ce bibliotecă? întreabă Bogdan.

— A unui prieten de-al meu, răspunde Stephen. Bill Chivers – îl cunoşti?

— Bill Chivers? Nu, zice Bogdan.

— Pe tine de unde te cunosc, Bogdan? întreabă Stephen. Unde ne-am întâlnit?

— Am venit să repar ceva în apartament, spune Bogdan. Am văzut tabla de şah şi am început să jucăm.

— Aşa e, zice Stephen. Aşa e. N-ai niciun motiv să-l cunoşti pe Bill

Chivers, atunci. E anticar. Un sforar fără seamăn, fie vorba între noi.

Sforar fără seamăn. Lui Bogdan îi place să descopere expresii noi şi simpatice.

— Doar că m-a invitat la el, am uitat unde, am rămas în cap cu Staffordshire, dar n-are cum să fie corect. Dar o grămadă uriaşă de cărți, îi merge bine, iar eu în biblioteca lui, mă uit împrejur, Bogdan, îmi bag nasul peste tot, doar mă ştii…

— Nu se ştie niciodată ce observi, spune Bogdan.

— Dintotdeauna am fost aşa, e de-acord Stephen. Şi, mă rog, ca să ajung în sfârşit la ce voiam să zic, văd în raft cărți care n-ar trebui să fie acolo.

— Cum adică n-ar trebui?

— Scumpe, răspunde Stephen. Renumit de scumpe. Nu ediții princeps, dar pe-acolo. Ar trebui să fie în muzee, dar se află în colecții private. Adunate valorează zeci de milioane de lire, dar se află în biblioteca lui Bill Chivers. Deci ce înțelegem noi de-aici?

— Într-o bibliotecă, într-o casă mare din Staffordshire? Ai văzut cărțile astea?

— Aşa am impresia, da, spune Stephen.

— Îți aminteşti numele cărților?

— Bineînțeles, zice Stephen. Avea Coranul Timurid, pentru dumnezeu, şi un volum din *Enciclopedia Yongle*. Nu mă pricep, dar avea un Shakespeare *First Folio*. Aşa că, da, îmi amintesc numele. Nu m-am țicnit.

— Ştiu, spune Bogdan.

— „Să nu mai ai toate țiglele pe casă”, aşa se zicea pe vremuri.

Bogdan dă din cap. Elizabeth are nevoie să afle identitatea Vikingului. Ar putea informația asta să ajute? Ar putea da de urma lui prin cărțile acestea? O să-i comunice lui Elizabeth imediat ce se întoarce, iar Elizabeth o să aibă un plan.

— Nu ştiu când să fi fost, continuă Stephen. Dar recent, cred. Deşi am impresia că parcă nu mai ies din casă aşa des.

— Eşti tot timpul pe afară, spune Bogdan. Te plimbi cu Elizabeth. Tot felul de lucruri.

— Ți se va părea o întrebare foarte stupidă, spune Stephen. Şi iartă-mă. Dar am cumva o maşină?

Bogdan clatină din cap.

— Ți-ai pierdut carnetul.

— Fir-ar, zice Stephen. Tu ai maşină?

— Am acces la maşini, da, răspunde Bogdan.

— Elizabeth când se-ntoarce?

— În seara asta, spune Bogdan.

— S-a-nțeles, zice Stephen. Ai putea să mă duci rapid până-n Brighton?

— Până-n Brighton?

— Un amic vechi de-al meu are un anticariat. Dubios cum nu se poate…

— Sforar fără seamăn? întreabă Bogdan.

— Mai de-a dreptul nici că puteai s-o spui, zice Stephen. Vreau să-l întreb despre cărțile astea. Să-mi dau seama cum a ajuns Bill Chivers să le aibă. Muncă de detectivi, dacă-ți place genul.

Ok, poate că Bogdan nu va trebui să aştepte ca Elizabeth să conceapă un plan.

— Şi, că veni vorba de detectivi şi plăcut, continuă Stephen, de ce n-o inviți şi pe prietena ta, Donna? Mor de curiozitate s-o cunosc. Elizabeth chiar nu s-a prins că voi doi sunteți împreună?

— Ştie că se întâmplă ceva, dar nu şi-a dat seama ce, spune Bogdan.

— Of, Elizabeth…, face Stephen. Înțelegi de ce-mi fac griji pentru ea?

Bogdan şi Stephen îşi strâng mâna, declarând remiză. Acum o să-l ajute pe Stephen să se schimbe şi să se bărbierească, după care urmează o călătorie în Brighton. Oare să-i ceară permisiunea lui Elizabeth?

Nu – are permisiunea lui Stephen. O să facă aşa cum îşi doreşte Stephen.

51

— Sunt o pacoste îngrozitoare, nu ştiu cum să-mi mai cer scuze, spune Elizabeth, întinsă pe o canapea dintr-o cabină de la Studiourile Elstree.

— Fiți serioasă, răspunde doctorița de pe ambulanță desfăcând mâneca unui tensiometru de pe brațul lui Elizabeth. Tensiunea e normală, dar lumea leşină din tot soiul de motive. Se întâmplă mereu.

— Cel mai pe scurt, a fost caraghios, spune Elizabeth. O bătrână caraghioasă care a stricat distracția tuturor. Cred că din pricină că nu ți se dă voie să iei mâncare cu tine. Ştiți, am o vârstă…

Elizabeth încearcă să se ridice în capul oaselor, însă doctorița nici nu vrea s-audă.

— Nici vorbă! spune ea întorcându-se spre Joyce. Nu strică distracția nimănui, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce să zic, eu mă distram, răspunde Joyce. Dar se mai întâmplă.

— Trebuie să fi fost un şoc s-o vedeți pe prietena dumneavoastră prăbuşindu-se la douăzeci de minute după începutul înregistrării, spune paramedicul.

— Da şi nu, spune Joyce, apoi o țintuieşte pe Elizabeth cu privirea. Da şi nu.

— Vă las un pic în linişte, spune doctorița. Mă întorc mai încolo să vă evaluez starea. Sunt sigur că în pauza dintre emisiuni o să vină şi cineva de la producție să verifice cum vă simțiți.

— Aţi fost foarte amabilă, spune Elizabeth şi încearcă să ridice mâna să-i mulțumească. Ar fi trebuit să mănânc ceva. E vina mea.

Elizabeth o priveşte pe doctoriță ieşind şi, imediat ce aude uşa închizându-se, îşi dă la o parte prosopul umed de pe frunte şi se ridică în capul oaselor.

— Ce femeie amabilă, spune Elizabeth. Face cinste meseriei.

— Chiar nu puteai să mai aştepți? întreabă Joyce. Douăzeci de minute? Abia dacă am văzut prima rundă.

— Ai fi putut să rămâi, replică Elizabeth.

— Bine aş mai fi arătat ca prietenă a ta să fac una ca asta, spune Joyce. Restul lumii nu ştie că eşti o prefăcută şi jumătate, nu-i aşa? Doar nu era să încep cu „ah, e spion, face lucruri de genul ăsta tot timpul”. Pe cuvânt, să te

prăbuşeşti pe podea şi să gemi… Ai fi putut să mă avertizezi.

— Of, Joyce, spune Elizabeth servindu-se cu o banană din bolul de fructe aflat în cameră. Cum am fi reuşit vreodată să punem întrebări din public?

— Nici de aici nu putem pune întrebări, replică Joyce. Am ratat toată emisiunea.

— O să-mi mulţumeşti când Fiona Clemence o să intre pe uşa aia să vadă cum mă simt, zice Elizabeth.

— De ce ar face asta?

— Joyce, unei bătrâne plăpânde tocmai i s-a făcut rău pe platoul emisiunii ei, explică Elizabeth. O bătrână plăpândă căreia i s-a făcut rău pentru că nu i s-a dat voie să mănânce. O bătrână plăpândă pe care Fiona Clemence ar calma-o pur şi simplu ţintindu-şi capul pe după uşă ca s-o întrebe de sănătate.

— Şi apoi?

— Şi apoi jucăm după ureche, Joyce, răspunde Elizabeth. Cum facem de fiecare dată.

— Pariez pe jumătate din contul meu în Bitcoin că Fiona Clemence n-o să…

Se aude o bătaie în uşă. Elizabeth ţâşneşte înapoi pe canapea şi se întinde, exact la timp ca un bărbat cu căşti pe urechi să-şi vâre capul pe după uşă.

— Doamnelor, dumneavoastră trebuie să fiţi Elizabeth şi Joan, corect?

— Joyce, îl corectează Joyce.

— Suntem de râsul curcilor, ştiu, spune Elizabeth.

— Deloc! Cineva doreşte să vă salute, spune bărbatul. Dacă vă simţiţi în stare.

— Se simte, răspunde Joyce.

— Perfect, spune bărbatul şi dispare.

Apoi uşa se deschide complet şi în cameră bagă capul Fiona Clemence. Părul acela arămiu, aşa celebru din reclamele la şampon, zâmbetul cu gura până la urechi, aşa celebru din reclamele la pastă de dinţi, şi pometii şlefuiţi de genetică şi de clinica Harley Street.

— Cioc-ioc! Ghici cine-i? spune Fiona Clemence. Voi trebuie să fiţi Elizabeth şi Joan.

— Da, răspunde Joyce.

Elizabeth vede că e fermecată.

— Voiam doar să verific că nu sunt pagube majore.

Fiona râde călduros. Se apleacă pe după uşă, fără să deranjeze pragul. E clar că nu are de gând să rămână.

— Asta înainte să mă întorc.

— Te-am putea reține doar o clipă? întreabă Elizabeth.

— Trebuie să mă întorc, spune Fion zâmbind. Şefii pocnesc din bici. Voiam doar să văd cum vă simțiți.

— Am putea face o poză? sugerează Joyce.

Bravo, Joyce, bravo. Elizabeth vede în ochii Fionei nehotărâre, apoi resemnare.

— Desigur, spune Fiona. Una rapidă. Scuzați graba.

Fiona hotărăşte să intre în cameră, chiar dacă fără tragere de inimă, şi se cocoață pe canapea lângă Elizabeth în timp ce Joyce cotrobăie prin buzunarul cardiganului după telefon. Fiona are deja zâmbetul de poză fixat pe chip.

— Bun, spune Elizabeth. Nu avem mult timp şi trebuie să-ți comunic multe informații.

— Poftim? întreabă Fiona, cu zâmbetul încă la locul lui – deocamdată.

— N-am leşinat, nu-mi e rău şi nu vreau o fotografie, spune Elizabeth rapid. De asemenea, nici nu reprezint vreun risc pentru tine, nu-ți vreau răul şi, într-adevăr, până astăzi nici nu am ştiut cine eşti.

— Eu… începe Fiona, zâmbetul începând acum să i se şteargă de pe figură. Chiar trebuie să plec.

— Nu te reținem, spune Elizabeth. Eu şi prietena mea Joyce, apropo, nu Joan…

— Poți să-mi spui Joan, zice Joyce.

— …suntem aici să investigăm uciderea lui Bethany Waites, pe care ştiu că ai cunoscut-o…

— Ok, nu ştiu ce e asta…, încearcă din nou Fiona.

— Fiona, Fiona, spune Elizabeth. Durează doar o clipă. Suntem dispuse să te aşteptăm şi să vorbim mai târziu.

— O să chem paza, zice Fiona. Haideți, vă dați seama că nu-i bine ce faceți.

— O, Doamne, bine, rău – cui îi pasă? spune Elizabeth. Două bătrâne inofensive, câteva întrebări despre o crimă cu care sunt convinsă că nu ai nimic de-a face.

— Nu spune nimeni că aş avea ceva de-a face cu ea, răspunde Fiona. Iar

chestia asta e… ciudată.

— O colegă e ucisă, iar tu îi preiei postul, spune Elizabeth. Au fost scrise nişte bilete de ameninţare. Suspiciunea împotriva ta ar putea fi limpede, Joyce nu mi-a lăsat niciun dubiu în privinţa asta.

— De fapt, nu, n-am spus tocmai… începe Joyce.

— Iar o altă femeie, Heather Garbutt, tocmai a fost ucisă şi ea, continuă Elizabeth. Am vorbit cu Mike Waghorn, fostul tău coleg, şi ne-ar face mare plăcere stăm de vorbă şi cu tine. A trebuit să mă prefac că leşin ca să prind ocazia, deci ce spui?

— Spun nu, zice Fiona. Evident.

Se aude o bătaie în uşă.

— Fiona? Înapoi pe platou, te rog.

— Trebuie să mă schimb, spune Fiona şi se ridică.

Elizabeth se ridică odată cu ea.

— Fiona, n-ar trebui să-ţi spun lucrul ăsta, dar îl pomenesc pentru eventualitatea în care îl găseşti interesant. Prietena mea Joyce, aici de faţă, nu ar putea să ţi-l spună personal, din motive evidente, dar a fost, timp de mulţi ani, un membru extrem de decorat al serviciilor de securitate britanice.

Fiona se uită la Joyce.

— Ştiu, dacă te uiţi la ea parcă n-ai crede, spune Elizabeth.

— Ba, de fapt, aş crede, zice Fiona.

— Prin urmare, suntem multe lucruri, continuă Elizabeth. O pacoste – da. Ceva de care te-ai putea lipsi – cu siguranţă. Un ghimpe-n coaste – la fix, ne-ai prins. Dar în acelaşi timp suntem şi foarte serioase, în acelaşi timp nu suntem o ameninţare şi suntem, îţi vine sau nu să crezi, odată ce ajungi să ne cunoşti, chiar foarte distractive.

Se aude iarăşi o bătaie în uşă.

— Fiona?

— Aşadar, ce mi-ar plăcea foarte tare, spune Elizabeth, e să-ţi duci la bun sfârşit emisiunile, Joyce să stea în public şi să privească, iar după aceea noi trei să putem merge să bem ceva şi să stăm vorbă, ca să vedem dacă ne poţi ajuta să rezolvăm uciderea lui Bethany Waites.

Fiona se uită de la una la alta.

— E un Wimpy pe strada principală din Borehamwood, spune Joyce.

— Recunoaşte, zice Elizabeth. Chiar părem distractive, nu-i aşa? Şi chiar investigăm două crime.

Fiona se uită la Joyce.

— Chiar ai fost în MI5?

— Nu pot să-ți spun, răspunde Joyce. Aş vrea să pot.

— Uită-te în geanta ei dacă n-o crezi, spune Elizabeth.

Joyce, în mod absolut de înțeles, se uită nedumerită cum Fiona îi aruncă o privire în geantă. Acolo, la loc de cinste, se află pistolul lui Elizabeth.

— Măiculiță, zice Fiona.

— Ştiu, spune Elizabeth. Cel mai rău lucru pe care-l am eu în geantă e o pungă de jeleuri.

Elizabeth vede că Joyce se uită scurt în propria-i geantă şi, văzând pistolul pe care Elizabeth i l-a strecurat acolo de curând, clatină din cap şi îi aruncă prietenei sale o privire care arată că e în pragul disperării.

— Şi zici că ați vorbi cu Mike Waghorn? întreabă Fiona.

— În ultima vreme altceva nici nu prea facem, răspunde Elizabeth.

Fiona se hotărăşte.

— Bine, s-a făcut. Bem ceva rapid după emisiune. Am ținut mult la Mike Waghorn.

— Dar la Bethany? întreabă Elizabeth. La ea ai ținut?

Fiona dă să răspundă, dar se gândeşte mai bine.

— Putem discuta asta după emisiune, nu-i aşa?

— Ai fost foarte răbdătoare cu noi, Fiona, îți mulțumim, spune Elizabeth. Promit că îți va face plăcere să stăm de vorbă.

— Nu mă îndoiesc, zice Fiona.

— Doar dacă nu cumva ai ucis-o pe Bethany Waites, continuă Elizabeth. Caz în care vom fi cel mai cumplit coşmar al tău.

— Aş crede că dacă am ucis-o pe Bethany Waites şi am fost îndeajuns de isteață să rămân nedescoperită atâția ani, spune Fiona umplând încă o dată vestiarul cu zâmbetul ei sclipitor, atunci e posibil ca eu să fiu cel mai cumplit coşmar *al vostru*.

Elizabeth încuviințează dând din cap.

— Ei bine, trebuie să spun că abia aştept discuția. Ne vedem mai încolo. Baftă!

52

— E imposibil! spune Kuldesh Sharma, care se apropie de optzeci de ani, e chel într-un mod frumos şi poartă un costum liliachiu şi o cămaşă albă, de catifea, cu nasturii desfăcuți până într-un punct aflat dincolo de încrederea în sine a oricărui bărbat obişnuit.

— E cu siguranță improbabil, spune Stephen. Dar nu imposibil. Le-am văzut cu ochii mei. Carte după carte, pur şi simplu aliniate acolo.

Donna cercetează în partea din spate a magazinului întunecos.

— E superbă, spune ea ridicând o figurină de bronz.

— Anahita, zice Kuldesh privind spre ea. Zeița persană a iubirii şi bătăliilor.

— A iubirii şi a bătăliilor, bravo ție, Anahita, spune Donna. O iubesc.

— Dacă nu cumva o iubeşti de două mii de lire, te-aş ruga s-o laşi jos, zice Kuldesh.

Donna o aşază la loc pe Anahita cu mare băgare de seamă, sprâncenele ridicându-i-se în acelaşi timp ca să echilibreze mişcarea.

— E ochi-plin de chestii magazinul tău, spune Bogdan. Foarte frumos. Foarte frumos.

— De-a lungul timpului intri în posesia a tot felul de lucruri, zice Kuldesh.

— Şi dacă le trec printr-un calculator al poliției, e ceva printre toate lucrurile în posesia cărora ai intrat care ar putea să pornească o alarmă?

— Nu te obosi, spune Kuldesh. Singurele lucruri vechi şi dubioase din magazin suntem Stephen şi cu mine.

Donna zâmbeşte.

— Aşadar, trecem la chestiunea actuală?

Stephen îi arată lui Kuldesh lista pe care a scris-o în maşină.

— Iar astea sunt doar cele pe care le-am putut identifica. Peste tot erau numai cărți.

Kuldesh parcurge lista cu degetul, umflându-şi obrajii în timp ce face asta.

— *Faptele lui Sir Gillion de Trazegnies*?

— Câteva milioane? îşi dă cu părerea Stephen.

— Cel puțin, răspunde Kuldesh, citind mai departe. Lista asta e nebunie curată. Ți-ar trebui miliarde ca să cumperi toate cărțile astea. *Breviarul*

Monypenny? Cum a pus Bill Chivers mâna pe ele?

Bogdan îşi trage un scaun de lemn ca să stea lângă Kuldesh şi Stephen.

— Nu m-aş aşeza pe ăla, zice Kuldesh. Costă paişpe mii de bătrâne, iar tu eşti extrem de mare. E un taburet pe undeva pe-aici.

Bogdan îl ocheşte şi şi-l trage.

— Poate nu facem griji despre Billy Chivers. Poate altcineva cumpărat ele.

— Chivers doar le caută, e de-acord Stephen.

Kuldesh împăturește lista şi o pune în buzunarul sacoului.

— O să întreb primprejur. Dar e ceva destul de mare, chiar şi pentru mine.

Se uită la Donna.

— Sunt doar un anticar modest, nu prea cunosc infractori.

— Iar eu sunt zeița iubirii şi bătăliilor, i-o întoarce Donna privind acum la o călimară în formă de chihuahua.

— Însă e posibil să ştii pe cineva care ştie pe cineva? îl întreabă Stephen pe Kuldesh.

— E posibil, răspunde Kuldesh.

Donna se apropie agale de ei.

— Şi ai fi vreodată ispitit să ajuți poliția, domnule Sharma?

Kuldesh ridică uşor din umeri.

— Dă-mi voie să-ți spun o poveste, Donna. O poveste care bănuiesc că nu te va surprinde. Sunt în magazinul ăsta de aproape cincizeci de ani, am deschis în anii ’70, *Anticariat Kemptown*, proprietar – domnul K. Sharma, superb scris pe vitrină. Asemenea unui magazin britanic, înțelegi? Asemenea magazinelor pe care le văzusem în filme. Am făcut-o eu însumi. În prima noapte, cărămizi prin geam. Am reparat, am vopsit la loc, am deschis la loc. În clipa în care am redeschis – cărămizi prin geam. În fiecare noapte, până s-au plictisit, până au trecut la ceva nou.

— Îmi pare rău, spune Donna.

— N-ai de ce, zice Kuldesh. A fost cu mult timp în urmă. Dar poate că poți ghici cât de săritoare a fost poliția din Brighton față de mine în anii ’70.

— Nu din cale-afară? încearcă Donna.

— Nu din cale-afară, îi dă dreptate Kuldesh. Dacă mi-ai fi spus că exact ale lor erau cărămizile, nu m-aş fi mirat. Aşa că de atunci încolo i-am evitat şi, în mare măsură, şi ei m-au evitat pe mine. Cel mai bine pentru toată lumea, cred eu.

Donna încuviințează dând din cap. Îşi poate imagina.

— Stephen, spune Bogdan. Trebuie să vorbesc cu Kuldesh singur o clipă. E-ok?

— Tu ştii cel mai bine, zice Stephen. Mă duc să trag maşina.

— Poate… începe Bogdan. Poate vrea şi Donna să meargă cu tine? Să-ți țină de urât.

Donna îi face cu ochiul lui Bogdan şi îl ia de braț pe Stephen.

— Mulțam, Kuldesh, amice, zice Stephen. Ştiam eu că eşti omul potrivit. Salut-o din partea mea pe Prisha. Ne vedem la cină zilele astea?

— Ne vedem la cină zilele astea, răspunde Kuldesh ridicându-se şi îmbrățişându-l pe Stephen. O să-i spun Prishei că te-am văzut şi o să văd cum se luminează la chip, sunt convins.

— Eşti al naibii de norocos cu femeia asta! spune Stephen.

Donna îl conduce pe Stephen afară din magazin. Bogdan şi Kuldesh aşteaptă până când ultimele reverberații ale soneriei amuțesc.

— Prisha a murit, nu? întreabă Bogdan.

— Acum cinşpe ani, răspunde Kuldesh. Dar o să-i spun că l-am văzut pe Stephen, iar ea o să zâmbească.

Bogdan dă aprobator din cap.

— Şi chiar am fost al naibii de norocos, aici are dreptate. Cât de bolnav e? Se agravează? Nu pot să-ți spun cât de bun a fost Stephen cu mine de-a lungul timpului. Şi lucrativ, dar bunătatea e adevărata comoară.

— Îşi aminteşte ce-şi aminteşte, răspunde Bogdan. Iar deocamdată nu prea ştie ce uită.

— Asta-i o uşurare, zice Kuldesh. Deocamdată.

— Poți ajuta cu lista lui Stephen? întreabă Bogdan.

— Dacă o singură persoană deține toate cărțile astea, spune Kuldesh, atunci e posibil să aflu cine. Complicat. Dar bănuiesc că nu e Bill Chivers, nu?

— Nu, nu e Bill Chivers, răspunde Bogdan. E cineva care vrea omorât pe soția lui Stephen.

— Elizabeth?

Bogdan încuviințează dând din cap.

— Elizabeth.

— Atunci o să aflu cine e, spune Kuldesh. Promit. Ea încă funcționează la turație maximă, sper.

— Aproape maximă, zice Bogdan. Scuze că adus un polițist la tine în

magazin. Da-i doar Donna.

— O prietenă de-a lui Stephen e şi o prietenă de-a mea, zice Kuldesh. Chiar dacă poartă uniformă. Dă-mi câteva zile să văd ce pot afla.

Kuldesh îi strânge mâna lui Bogdan şi începe să-l conducă spre uşă. Însă Bogdan parcă nu se lasă dus.

— Mai e ceva? întreabă Kuldesh.

Bogdan îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Apoi dă din cap spre spatele magazinului.

— Statuia care i-a plăcut Donnei, spune Bogdan. Cât ceri cu banii jos?

53
Joyce

Azi am făcut cunoştinţă cu Fiona Clemence, asta e vestea mea cea mare. Pe lângă asta, am avut un pistol în geantă – în oricare altă zi, probabil că *asta* ar fi fost vestea cea mare. În al treilea rând, staţia Blackfriars are cel mai mic WHSmith pe care l-aţi văzut în viaţa voastră.

Dar ce zi am avut! Am plecat pe la zece şi ne-am întors abia la şapte. Viktor tot nu s-a întors de la Jack Mason. Toate hârtiile lui sunt împrăştiate pe podea. Actele contabile. Azi-dimineaţă l-am întrebat dacă a avut noroc să dea peste ceva, iar el mi-a răspuns că nu e o chestiune de noroc, aşa că eu i-am spus, păi, nu încercam decât să fac conversaţie, iar el a răspuns că da, am dreptate, după care a pus de ceai. Ne înţelegem de minune.

În mod normal Alan nu şi-ar mai fi încăput în piele de bucurie cu toate hârtiile pe jos, le-ar fi ros, le-ar fi sfâşiat, însă a păşit politicos printre ele. Viktor i-a explicat lui Alan cât de importante sunt şi l-a rugat să aibă mare grijă în preajma lor. Viktor chiar vorbeşte convingător. De exemplu, ieri m-a pus să mă uit la Formula 1, chiar dacă pe ITV3 era un episod din *Poirot*. Face cumva că-ţi dă impresia că totul a fost ideea ta de la bun început. De cele mai multe ori eu şi Alan doar stăm şi dăm din cap.

Acum, înainte să intru în apartament trebuie să bat într-un mod anume la uşă, ca Viktor să-şi dea seama că sunt eu. Doar patru bătăi rapide, care seamănă cumva cu reclama de la moonpig.com. Viktor spune că, dacă aude uşa deschizându-se fără să audă şi ciocăniturile, o să-l găsesc după canapea, cu un pistol. „Nu vreau să te împuşc din greşeală”, a zis, „dar o s-o fac.”

Eu şi Elizabeth am mers să ne uităm cum se filmează *Stop the Clock*. Au filmat trei episoade şi le-am văzut pe al doilea şi al treilea. Pe primul l-a întrerupt Elizabeth prefăcându-se că leşină. Totul pentru o cauză nobilă, s-a dovedit. Cuplul din a doua emisiune a câştigat două mii şapte sute de lire, şi aveau planuri să se căsătorească, aşa că premiul merge către pregătirile de nuntă. El trebuie să fi fost cu cincisprezece ani mai în vârstă decât ea. Ştiu că n-ar trebui să judeci, dar serios acum! Îmi venea să-i strig ei: „Scapă cât mai poţi!”

Prin combinaţia dintre leşinul simulat şi etalarea pistolului, Elizabeth a convins-o pe Fiona ca după aceea să stea de vorbă cu noi. Am rămas în cabina ei şi cineva care trebuie că n-a terminat şcoala de prea mult timp ne-

a adus tuturor ceai de plante. Eu am cerut de muşeţel şi zmeură, pentru că a fost primul la rând şi creierul meu se blochează când cineva îmi citeşte o listă lungă.

Acum – daţi-mi voie să spun că nu-mi displace Fiona Clemence. Nu e la fel de caldă cum te-ai aştepta atunci când o vezi la televizor. Cred că o parte din felul ăsta de a fi e pentru camere, dar nu a fost nepoliticoasă, chiar dacă ar fi avut tot dreptul după episodul cu leşinul şi pistolul. Avea numai o jumătate de oră la dispoziţie, pentru că trebuia să plece să-i ia interviu lui Bono, aşa că eu şi Elizabeth i-am pus întrebări pe rând. Am lăsat pe seama lui Elizabeth toate întrebările despre Bethany Waites, pentru că probabil n-o să mai am vreo altă ocazie s-o întâlnesc pe Fiona Clemence şi am vrut să profit la maximum.

Aşa că discuţia a decurs ceva de genul ăsta:

ELIZABETH: Povesteşte-mi despre relaţia ta cu Bethany Waites.

FIONA: Ne displăceam.

EU: Cât a câştigat cineva cel mai mult la *Stop the Clock?*

FIONA: Nu ştiu. Vreo douăj de mii, cred.

ELIZABETH: De ce vă displăceaţi?

FIONA: Mă displăcea pentru că avea senzaţia că n-am nimic între urechi. Iar eu o displăceam pentru că aveam senzaţia că nu are nimic între urechi.

EU: Acum câteva săptămâni, ai purtat la emisiune nişte pantofi roşii, nu ştiu dacă-i mai ţii minte. Mă întrebam de unde sunt.

FIONA: Nu ştiu, îmi pare rău.

ELIZABETH: Erai la curent cu faptul că era posibil să fii următoarea pe listă să prezinte emisiunea dacă se întâmpla ca Bethany să plece?

FIONA: Făcusem o probă. Ştiam că mă plac. Dar – şi iartă-mă pentru asta, Joyce – să fiu coprezentator la *South East Tonight* nu a fost vreo ambiţie de-a mea.

ELIZABETH: Dar nici rău nu ţi-a picat.

FIONA: Ok, am omorât-o ca să prezint ştirile locale.

EU: În timpul emisiunii ţi se vorbeşte prin cască?

FIONA: Da.

EU: Şi ce ţi se spune?

FIONA: Tot felul de lucruri. Mi se aminteşte care e scorul, mi se spune să fiu mai veselă, sunt anunţată că a leşinat cineva din public.

ELIZABETH: Unde erai în noaptea în care a murit Bethany?

FIONA: Luam cocaină într-un hotel împreună cu un cameraman.

EU: De curând am cumpărat cocaină în valoare de zece mii de lire. Cine e cea mai plăcută persoană căreia i-ai luat interviu?

FIONA: Tom Hanks.

ELIZABETH: Ce ştii despre biletele primite de Bethany înainte să moară? La serviciu?

FIONA: Ce fel de bilete?

ELIZABETH: „Pleacă", „Toată lumea te urăşte". Genul ăsta.

FIONA [râde]: Şi ea a primit? Am crezut că doar eu.

ELIZABETH: Ai primit aceleaşi bilete? Ai idee de la cine?

FIONA: N-am idee, dar pe mine nu m-a împins nimeni în prăpastie, nu-i aşa?

EU: Ce era deosebit la Tom Hanks?

ELIZABETH [plictisindu-se de mine, cred]: Există cineva la care te-ai putea gândi să fi avut vreun motiv s-o ucidă pe Bethany?

FIONA: Poliția modei?

EU: Ştii pe Instagram unde îți faci clipurile în direct şi toată lumea se poate uita şi comenta? Cum faci asta? Nu găsesc butonul.

FIONA: Se cheamă „Stories", poți să cauți.

ELIZABETH: Mai e cineva cu care ar fi bine să vorbim şi care lucra acolo pe atunci?

FIONA: Carwyn, producătorul. Chiar dacă n-a ucis-o el, tot ar trebui băgat la zdup. Şi tipa care îl machiază pe Mike. Pamela, ceva de genul ăsta. Acolo a fost mereu o atmosferă ciudată.

ELIZABETH: Pauline?

FIONA: Cum zici tu.

EU: Ai participa vreodată la *Strictly?*

FIONA: Numai dacă aş fi gazda.

Aşa că, vedeți, nu a fost tocmai nepoliticoasă, date fiind condițiile, însă nici nu a debordat de entuziasm. Tocmai am căutat cum se fac videouri în direct pe Instagram, însă nu prea m-am prins ce şi cum. O să mă limitez la poze, cred. Astăzi Ron m-a pus să încarc o poză cu Alan ținând două mingi în gură. Joannei i-a plăcut, ceea ce o premieră.

Ne-am întors la gară via Wimpy şi am tras un pui de somn în tren. I-am spus lui Elizabeth că poate ațipească şi că rămân eu cu ochii în patru după

stația noastră, însă a vrut să stea trează.

Mă întreb când se întoarce Viktor. Sper că-i merge bine cu Jack Mason. Elizabeth pare să aibă mare încredere în el. Am întrebat-o dacă s-au culcat vreodată, iar ea mi-a spus că efectiv nu-şi aminteşte, însă eu zic că probabil s-au culcat. I-am spus că eu port după mine în geantă o poză cu toate persoanele cu care m-am culcat. Apoi am deschis-o şi i-am arătat că singura fotografie din geantă era cu Gerry, iar ea a spus: „Da, am înțeles din prima, Joyce.”

Mă întreb dacă Viktor îşi mai aminteşte dacă s-a culcat cu Elizabeth. Eu cred că măcar unul dintre ei îşi aminteşte.

54

Cei trei bărbați stau pe veranda lui Jack Mason la lumina lunii, având un radiator şi câte un pahar de whisky care să le țină de cald. În largul mării clipocesc nişte lumini. Ron simte căldura whiskyului în piept, iar pleoapele încep să-i atârne greu. Preferă oricând asta în locul unui masaj.

Ce zi minunată au avut! Grătar pe terasa încălzită, snooker, cărți. Nici că-şi putea dori mai mult. Viktor împungând ici-colo, Jack evitându-i întrebările.

Snookerul s-a terminat pe seara asta. Primul, speră toți, dintr-un şir regulat de partide. Trei bătrâni, trei prieteni noi. Gangsterul, colonelul KGB şi şeful de sindicat.

— Trebuie că e o povară, Jack, spune Viktor.

— Ce anume? întreabă Jack.

— Schema ta, răspunde Viktor. Ar fi trebuit să fie aşa curată. Apoi moare Bethany. Iar acum moare Heather. Trebuie că asta te apasă. E răspunderea ta?

Jack încuviințează dând din cap şi ridică paharul.

— Eu nu omor oameni, Viktor, spune Jack. Unii omoară, dar eu n-am simțit niciodată vreo plăcere. Îmi place să încalc legea, îmi place să fac bani, îmi place să-i trag pe alții pe sfoară.

— Un om pe placul meu, spune Viktor. Poate că te bântuie. Numai un pic.

— Un pic, e de-acord Jack.

— Înțeleg, spune Viktor. Şi trebuie că eşti furios – ştiu că eu aş fi – pe ucigaş.

— A fost o prostie, zice Jack. Nu era necesar.

— Numai gândul că Bethany a zburat în prăpastie, continuă Viktor. Trebuie că te ține treaz uneori.

— Nici vorbă, spune Jack. Ai înțeles greşit.

— Uneori chiar înțeleg greşit, îi dă dreptate Viktor. Dar sunt dornic să aflu ce am înțeles greşit acum. Pe mine imaginea m-ar tulbura.

— Băieți, zice Jack zâmbind uşor, pot să vă spun ceva? Să mă descarc puțin?

Pare că s-ar putea apropia neplăcut de mult de o discuție despre sentimente, se gândeşte Ron, dar înțelege că aşa lucrează Viktor. Şi

investighează amândoi o crimă, aşa că va trebui să suporte.

— Nu e ceva pentru poliție, zice Jack. E pentru noi trei. Ce alegeți să faceți cu ce vă spun, e treaba voastră.

— Niciunu' de-aici nu stă la taclale cu poliția, zice Ron. Dă-i bice, Jack.

— Chiar nu era nimeni înăuntru când maşina a căzut în prăpastie, spune Jack Mason şi ia o înghițitură de whisky. Bethany Waites murise deja cu multe ore înainte.

Ron s-a trezit de-a binelea, asta-i limpede. Se uită la Viktor, ştiind că ofițerul KGB ar putea avea întrebări mai bune decât el.

— Ce amănunt interesant, zice Viktor. Ştii sigur, Jack?

— Ştiu sigur, răspunde Jack Mason. Ştiu cine a omorât-o, ştiu de ce, şi ştiu unde e îngropată. Ştiu unde e mormântul.

— Asta sună de zici că tu ai ucis-o, Jack. Nu eşti de-acord?

— Sunt de-acord, spune Jack. Dar tocmai asta-i faza, nu? Mai vreți whisky, domnilor?

Viktor şi Ron sunt amândoi de acord că exact asta a recomandat medicul. Jack Mason toarnă băuturile şi se aşază la loc în scaun.

— Vă scapă cineva, spune Jack. O altă persoană implicată în mica mea schemă.

— Bărbat? Femeie? întreabă Viktor foarte nonşalant.

— Una sau alta, da, răspunde Jack Mason.

Dacă vrei pe cineva care să reziste să fie descusut de un ofițer KGB, un cockney nu-i o alegere rea, e de părere Ron.

— Bun, deci persoana asta, începe Ron. Probabil e-un tip, să fim serioşi. El a omorât-o pe Bethany Waites?

— Uite care-i treaba, spune Jack Mason. Schema se destrăma. Bethany Waites era călare pe ea. E obligatoriu să-ți dai seama când să te laşi păgubaş, nu?

— Esențial, spune Viktor.

— Eu mi-am zis că-s acoperit. Indiferent ce a aflat ea, nu a aflat despre mine, deci pot să trag heblul şi să merg mai departe.

— Dar partenerul ăsta al tău?

— Partenerul meu a fost mai îngrijorat, spune Jack Mason. Nu mi-a lăsat niciun dubiu în privința asta. Eu nu făcusem vreo greşeală majoră, însă partenerul meu da. El – o să spun „el", dar să nu intrați la idei, sunt în branşa asta de mult timp – era îngrijorat că o să ciripesc eu, că o să ciripească Heather.

— Tu n-ai ciripi niciodată, spune Ron.

— N-am făcut-o şi n-o s-o fac niciodată, e de-acord Jack.

— Acum ciripeşti, spune Viktor cu mare blândeţe.

Jack dă din mână ca şi cum n-ar avea nicio importanţă.

— Bun, zice Ron. Partenerul ăsta al tău o omoară pe Bethany Waites?

— Înainte să provoace mai multe necazuri, spune Jack. A omorât-o, a mers până pe Shakespeare Cliff şi a aruncat maşina în prăpastie. Partenerul meu nu-i deloc genul, dar a intrat în panică. Se întâmplă şi la case mai mari.

— Dar de ce nu era cadavrul în maşină? întreabă Viktor. Mă întreb dacă există vreo explicaţie pentru lucrul ăsta.

— Uite care-i treaba, începe Jack Mason. Uite care-i marea problemă, chestia pe care n-o vede nimeni. Partenerul meu vine la mine şi îmi spune că a omorât-o pe Bethany Waites, îmi spune să deschid televizorul pe ştiri ca să verific dacă e adevărat. Ceea ce şi fac – şi e adevărat. Nu sunt fericit.

— Cine-ar fi? întreabă Ron.

— Cine-ar fi, vorba ta, e de-acord Jack. Sunt furios, bineînţeles, îmi sare un pic muştarul. Nu era nevoie să moară nimeni, am fi putut scăpa liniştiţi, la care el zâmbeşte scurt şi-mi zice că nu scapă nimeni, moment în care mie-mi trece prin minte că o să mă omoare şi pe mine. Ceea ce sună cumva, dar se mai întâmplă din astea.

Ron şi Viktor încuviinţează amândoi dând din cap.

— Apoi zice „Vrei să vezi cadavrul?”, iar eu „Cadavrul nu era în maşină?”, la care el „Nu, cadavrul e îngropat undeva în siguranţă”.

— Frăţioare… spune Ron.

Whiskyul i-a stârnit o uşoară durere de cap. Luminile care clipocesc în larg par acum reci şi singuratice.

— Şi iată ce-a făcut, continuă Jack. A ucis-o pe Bethany Waites, a îngropat-o şi mi-a spus exact unde. Şi – aici vine partea deşteaptă, trebuie s-o recunosc – a îngropat-o pe Bethany împreună cu un telefon acoperit de amprentele lui Heather Garbutt şi care conţine un istoric al apelurilor de la unul dintre numerele mele personale. Şi a împuşcat-o cu un pistol îngropat altundeva, acoperit şi el de amprentele lui Heather.

Viktor se trage până pe marginea scaunului.

— Deci Bethany e moartă, nu se mai poate amesteca. Iar partenerul tău i-a înscenat o crimă lui Heather, stabilind o legătură şi cu tine în postura de complice?

— Te-ai prins, zice Jack Mason. Îi spune lui Heather că frauda ajunge la

tribunal. Am nevoie să pledezi vinovată, să recunoşti tot, dar niciun cuvânt despre persoana pentru care lucrai.

— Sau trimit poliția la mormântul lui Bethany?

— Unde toate dovezile arată că Heather a ucis-o. Aşa că vrei să stai la închisoare zece ani, sau pe viață? Şantaj, îngropat la doi metri sub pământ.

— Şi asta a atârnat deasupra ei tot timpul cât a fost la pârnaie? întreabă Ron.

— N-a suflat nicio vorbă şi nu a făcut niciun bănuț, spune Jack Mason. Doar a stat şi şi-a ispăşit pedeapsa, ştiind că dacă face vreo mişcare greşită ajunge criminală.

— A aşteptat atâta… spune Ron. Şi-apoi cineva i-a făcut şi ei felu'. Ăsta da, cum se zice, ceasu' rău.

Bărbații încuviințează dând din cap, asemenea celor trei maimuțe înțelepte.

— Şi de la tine ce voia? întreabă Viktor.

— Îşi voia banii, răspunde Jack Mason. Erau vreo zece milioane şi nu avea acces la ele.

— Iar tu aveai?

— Se dovedeşte că nu, zice Jack Mason. Regulile s-au schimbat în 2015, totul trebuia declarat, trebuia să te dai peste cap până nu mai ştiai cum te cheamă. Iar apoi au început să răsară şi alte obstacole, în viața mea n-am văzut aşa ceva. Te pricepi la spălarea de bani?

— Da, zice Viktor.

— Îi spălam aşa bine că se risipeau în cele patru zări. Heather era foarte bună la ce făcea. Dar când am avut nevoie să-i aducem înapoi, ca bani curați, o parte dintre lucrurile pe care trebuia să le facem ca să-i recuperăm nu mai erau legale. Iar o parte din bani dispăruseră pur şi simplu. I-am ascuns aşa bine că nici noi nu i-am mai putut găsi.

— Deci încă sunt pe undeva? întreabă Viktor.

— E posibil, spune Jack Mason.

— E vreo şansă să ne zici cine era parteneru' tău? întreabă Ron.

— Bine-nțeles că nu, răspunde Jack Mason. N-ar fi trebuit să vă spun nici cât v-am spus, dar, dacă puteți să-i dați de capăt, bravo vouă.

— O să-i dăm de capăt, zice Ron.

În depărtare, aude maşina cum se apropie.

— Ea n-ar fi trebuit să moară, spune Jack Mason. E vina mea. Iar Heather n-ar fi trebuit nici ea să moară, şi asta e vina mea.

— Mi-ar face plăcere să te contrazic, Jack, spune Ron. Dar nu pot.

Jack dă din cap şi se uită împrejur, la casa lui, la grădinile lui, la privelişte.

— Nu era nevoie să se întâmple nimic din toate astea.

Farurile maşinii Daihatsu a lui Ron mătură peluza. Bogdan e aici. Jack se ridică să-şi ia rămas-bun de la prietenii lui. Dar Viktor are o ultimă întrebare.

— De ce nu ai mers pur şi simplu să dezgropi singur cadavrul? Ai fi rezolvat problema.

— Am încercat să-l găsesc, spune Jack Mason. De-a lungul anilor. Crede-mă, am încercat. Ştiam unde e, şi am săpat şi am săpat, dar..

— O să ne spui unde e îngropată? întreabă Viktor.

— V-am spus destule cât să vă descurcați, zice Jack. Puteți să vă dați seama şi singur, afurisiților.

— Ai fost de o candoare admirabilă, spune Viktor.

Jack îi pune lui Viktor un braț pe umeri.

— Nu pot să nu mă gândesc că aceste revelații au mai ştirbit din victoria ta la snooker din seara asta. Şi din prestația şocantă a lui Ron.

— După toată astea tot o să ne mai inviți pe la tine? întreabă Viktor.

— Nici nu mă pot gândi la ceva mai distractiv, zice Jack Mason. Doi amici, un pahar de whisky, o partidă de snooker. Orice altceva e orgoliu şi lăcomie. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama.

— Da' tot îi datorezi lu' Viktor zece bătrâne că a câştigat, spune Ron.

— Printre numeroasele mele datorii, zice Jack Mason făcând o plecăciune. Printre numeroasele mele datorii.

55

Elizabeth e trează şi se gândeşte.

Viktor se întorsese târziu, plin de noutăţi şi de whisky. Ron era altundeva, lucru care începe să se repete tot mai frecvent. Un mic consiliu de război se întrunise la Ibrahim. Joyce şi Alan li se alăturaseră, amândoi entuziasmaţi să fie pe afară la o oră târzie.

Cazul luase o turnură complet nouă.

Prin urmare, Bethany Waites nu fusese deloc în maşină. Fusese îngropată altundeva de ucigaşul ei, ca poliţă de asigurare. Îngropată împreună cu dovezi legându-i şi pe Heather Garbutt, şi pe Jack Mason de moartea ei.

Era o găselniţă simpatică. Nimeni nu căuta cadavrul; s-a presupus că fusese tras în largul mării cu mulţi ani înainte. Însă dacă Jack sau Heather s-ar fi simţit vreodată tentaţi să spună poliţiei adevărul, ucigaşul nu avea altceva de făcut decât să le amintească de faptul că viitorul lor era în mâinile lui. Sau ale ei. Vă ţineţi gura în legătură cu implicarea mea, altfel suferiţi consecinţele. Însă trebuia să existe o hibă pe undeva. O greşeală fatală.

În drum spre casă, Elizabeth simţise cum se alcătuieşte un plan. Fusese cu ochii în patru şi după Viking. Ar fi fost un moment destul de nepotrivit să fie ucisă, tocmai când lucrurile deveneau interesante.

Nu aveau să mai obţină nimic de la Jack Mason, Elizabeth era convinsă de asta. Viktor îşi încheiase misiunea cu Jack. Aşa că acum rămâneau deschise două variante.

Să se mai uite o dată prin rapoartele financiare, ştiind acum că fusese implicat şi un partener. Aveau numele „Carron Whitehead”, desigur, însă nimic altceva prin care să stabilească o legătură între ea şi crimă. Apoi mai era numele Robert Brown Msc. Dar oare existau şi alţii? Viktor urma să revină asupra cazului a doua zi de dimineaţă. Deocamdată nu a înaintat cine ştie ce.

A doua variantă, la fel de dificilă, însă măcar o direcţie în care Elizabeth putea ajuta, era să găsească mormântul despre care vorbise Jack Mason. Opinia generală e că ar putea fi oriunde. Însă numai rareori în viaţă Elizabeth se ia după opinia generală.

O întrebare care a frământat-o de mai multă vreme a ieşit din nou la suprafaţă. De ce a cumpărat Jack Mason casa lui Heather Garbutt? Suma de

bani plătită ajunsese direct la guvern ca să acopere banii spălați, prin urmare nu a cumpărat casa lui Heather pe şest. Nu a locuit în ea, nu a dat-o în chirie, nu a renovat-o şi nu a vândut-o ca să obțină profit.

Prin urmare, se pare că Jack Mason trebuie să fi cumpărat casa numai ca să oprească pe altcineva să locuiască acolo – să locuiască acolo şi, să spunem, să pună un gazon nou sau să hotărască, dintr-un capriciu, că vrea să facă săpături pentru un iaz sau două. Elizabeth se întreabă dacă n-ar fi rodnic să sape puțin în grădina lui Heather Garbutt. Bogdan sigur are un hârleț pe undeva.

Dar cum te apuci să sapi în grădina cuiva fără acordul persoanei? Jack Mason cu certitudine n-o să-i invite la casa aceea dacă acolo se află cadavrul.

În timp ce stă întinsă în pat, având mâna împletită cu a lui Stephen, Elizabeth se gândeşte la cineva care i-ar putea ajuta.

Iar acum că se gândeşte cu adevărat, aceeaşi persoană i-ar putea ajuta şi cu cealaltă problemă a ei – să-l oprească pe Viking. Stephen se trezeşte şi o cuprinde în brațe. Îi spune că mâine se duce să se vadă cu prietenul lui Kuldesh, probabil o să ia maşina, dacă nu îi trebuie ei. Elizabeth e de acord că planul sună minunat şi îl mângâie pe creştet până când el adoarme la loc.

56

— Sigur au bârfit pe drumul de întoarcere, nu-i aşa? întreabă Donna.

Ține capul în poala lui Bogdan. El vrea să se uite la campionatul internațional de biatlon de pe Eurosport, pentru că participă un coleg de şcoală. Biatlonul presupune o probă de schi urmată de o probă de tir. Începe să o prindă şi pe ea.

— M-au pus să jur să nu spun nimic, zice Bogdan.

Apoi face semn spre televizor:

— Jerzy e ca într-un coşmar aici.

— Dar *mie* poți să-mi spui, zice Donna.

— Fără polițişti, răspunde Bogdan.

— Nu sunt polițistă, replică Donna. Sunt iubita ta.

— Până acum n-ai mai zis că eşti iubita mea, spune Bogdan.

Donna răsuceşte capul ca să se uite la el.

— Ei bine, pregăteşte-te să auzi asta des.

— Deci sunt iubitul tău?

— Sincer, nu pricep de ce lumea are impresia că eşti un soi de geniu, comentează Donna. Da, eşti iubitul meu.

Bogdan zâmbeşte încântat.

— Suntem Donna şi Bogdan.

— Suntem, spune Donna şi întinde mâna ca să-l atingă pe față. Sau Bogdan şi Donna, nu mă deranjează.

— Donna şi Bogdan sună mai bine, zice Bogdan.

Donna se sprijină într-o mână şi se ridică să-l sărute.

— Donna şi Bogdan să fie, atunci. Deci – spune-mi ce au descoperit Ron şi Viktor.

— Nu, răspunde Bogdan.

Apoi atenția îi e distrasă din nou de televizor.

— Lituanianu' ăsta muşcă din caşcaval.

— Măcar spune-mi ceva! zice Donna. Aruncă-mi un os.

— Ok, zice Bogdan. Ron nu s-a dus acasă în seara asta. Rămâne la Pauline.

— Ooo, spune Donna. E bine. Eşti iertat.

Bogdan clatină din cap spre ecran.

— Dacă Jerzy nu termină în primii patru, nu se califică la Europeanul de

la Malmö.

— Bietul Jerzy, spune Donna. Hai, amice, n-o mai da la-ntors. Unde locuieşte?

— Hă?

Bogdan nu e atent.

— Pauline, zice Donna somnolentă. Locuieşte prin preajmă?

Bogdan încuviinţează dând din cap.

— Pe Rotherfield Road, cvartalul ăla mare. Juniper Court.

— Juniper Court?

— Da. Ai auzit de ea?

Donna cu siguranţă a auzit de ea. Pauline locuieşte în clădirea în care a intrat Bethany Waites în noaptea când a fost ucisă.

57

Biroul conține mobilier din stejar şi are un covor roşu-aprins. Privirea lui Elizabeth e atrasă de tabloul mare înfățișând un câine care poartă o Medalie de Curaj a Poliției. Există, în plus, un semn înrămat care spune că FĂRĂDELEGEA NU RENTEAZĂ. De-a lungul timpului, ea a învățat că asta e o prostie. Uită-te la penthouse-ul lui Viktor, de pildă!

Poate fi dificil să obții o întâlnire cu un chestor. Aceştia sunt oameni ocupați, au agendele atent gestionate. Încearcă să suni de 999 de ori ca să vorbeşti cu un chestor – vezi dacă obții ceva.

Elizabeth sunase la biroul lui Andrew Everton în dimineața aceea spunând că e agent literar, că a citit şi i-au plăcut toate romanele cu Mackenzie McStewart şi întrebând dacă i-ar putea acorda câteva momente.

A fost sunată înapoi în mai puțin de un minut – în chip magic, în program îi apăruse o fereastră chiar în după-amiaza aceea. Orice plănuise Andrew Everton să facă în intervalul acela de timp – poate chiar să pună mâna pe un criminal în serie – putea să mai aştepte.

Când intrase, Elizabeth îi văzuse dezamăgirea din priviri. O recunoscuse de la grupul de lectură. A urmat un scurt moment în care şi-a adunat la loc speranța, gândindu-se că, da, era bătrâna de la clubul de lectura de acum câteva zile, însă putea la fel de bine să fie şi agentă, vreo mare doamnă a lumii literare. Însă imediat ce a spus că „De fapt, nu ți-am citit nicio carte, deşi ştiu că Joyce se delectează acum cu una dintre ele”, Elizabeth a văzut cum vântul încetează să-i mai sufle în pânze. În punctul acesta, însă, ea se aşezase deja, şi ştia că din bun-simț aveau să-i fie permise câteva întrebări.

— Bethany Waites, spune Elizabeth. Îți aminteşti cazul?

— Îmi amintesc cazul, zice Andrew Everton. Dar nu-mi amintesc să vă fi rugat să veniți aici ca să vorbim despre el.

Elizabeth face semn ca şi cum n-ar avea nicio importanță.

— Cu toții suntem contribuabili, nu-i aşa? Îmi poți spune ceva despre el? La momentul respectiv a existat vreun suspect?

— Mmm, face Andrew Everton. Sunteți familiarizată cu procedurile poliției?

— Foarte, răspunde Elizabeth.

Andrew Everton începe să lovească uşor cu un creion în biroul său.

— Iar conversația asta vi se pare că s-ar încadra în procedurile poliției,

date fiind lucrurile pe care le ştiți?

— Uite ce cred eu, spune Elizabeth. Eu cred că eşti chestorul din Kent. Cred că mi-ai putea spune tot felul de lucruri dacă ai alege să o faci. Mai cred şi că nu ai reuşit să închizi cazul Bethany Waites…

— Nu eu personal, contracarează Andrew Everton. Dacă e să fim cinstiți. Pe atunci eram o rotiță mai mică.

— Aşa este, îi dă dreptate Elizabeth. Însă vorbim despre un caz care a stârnit mare vâlvă şi este încă neelucidat. Îți ofer puțin ajutor, şi mi se pare corect ca şi tu să-mi oferi ajutor la schimb.

— Ce ajutor îmi oferiți?

— Ajungem şi acolo, spune Elizabeth. Sigur ai aflat că Heather Garbutt a murit. Ea a fost suspecta ta principală?

— A fost unul dintre suspecți, răspunde Andrew Everton. Din nou, ce ajutor îmi puteți da? Ce anume ştiți de care noi e posibil să nu fi aflat?

— Dar Jack Mason? întreabă Elizabeth. Şi el e doar unul dintre suspecți?

— Am vorbit cu el, răspunde Andrew Everton. Avea alibi, dar nu e genul care să comită fapta cu mâna lui, aşa că a fost relativ lipsit de însemnătate. Nu prea înțeleg de ce purtăm această discuție.

— Altcineva? întreabă Elizabeth. Mai e cineva pe care noi nu l-am luat în calcul?

— Care „noi”?

— Eu şi prietenii mei, spune Elizabeth. Persoane care ți-ar plăcea. Cred că l-ai cunoscut pe Ibrahim, de exemplu.

— Ah, da, spune Andrew Everton. Ibrahim Arif. Prieten de-al lui Connie Johnson?

— O cunoştință de serviciu de-a ei, răspunde Elizabeth. Avem nasurile în multe oale, domnule chestor. Sunt convinsă că ne-ați găsi folositori.

Andrew Everton se uită la ea şi o cântăreşte din priviri. Elizabeth a mai văzut lucrul ăsta de nenumărate ori. Lumea încearcă să-şi dea seama cum s-o perceapă. E o încercare zadarnică.

— Ok, spune Andrew Everton. O să muşc. Are Connie Johnson ceva de spus despre moartea lui Heather Garbutt? Asta este informația pe care o aveți?

— Ea consideră că Heather Garbutt era speriată de cineva, spune Elizabeth.

— Ei bine, cu tot respectul, atâta lucru am înțeles şi noi din bilet. Nu e o informație nouă, spune Andrew Everton. Am nevoie de ceva mai bun. A

spus cumva de cine era speriată?

— Mă tem că e o informație pe care nu o dețin. Dar vei fi încântat să afli că pot să te ajut cu biletul acela, spune Elizabeth. Nu era autentic.

— Nu era autentic?

Elizabeth vede cum Andrew Everton întoarce informația pe toate părțile. Experiența îi spune că nu e vreun neghiob. Ar putea chiar să le fie de folos.

— Nu ea l-a scris?

Andrew Everton încă pare confuz.

— Atunci cine?

— Ne străduim să aflăm, răspunde Elizabeth. Dar până atunci am o altă întrebare pentru dumneata. Unde crezi că sunt banii? Dacă nu putem găsi cadavrul lui Bethany Waites, putem găsi măcar banii?

— Sper că sunteți conştientă că am încercat, spune Andrew Everton. Nu suntem nişte tolomaci. Am avut contabili-jurişti care au puricat fiecare pagină din fiecare dosar. Şi-au acoperit urmele.

Elizabeth râde.

— Sincer, în două săptămâni noi am descoperit despre bani mai multe decât ați descoperit voi în toată ancheta.

— Mă îndoiesc, spune Andrew Everton.

— Îndoieşte-te cât vrei, dragule, zice Elizabeth. Realitatea nu se schimbă. Nu ați găsit cele patruzeci de mii de lire plătite lui Carron Whitehead. Nu ați găsit cele cinci mii de lire plătite lui Robert Brown Msc. Nu ați găsit legătura cu firmele de construcție ale lui Jack Mason. Nu prea ați găsit nimic.

Andrew Everton încearcă să articuleze un răspuns.

— O să… O să am nevoie de numele astea. De amănunte. De locurile unde le-ați găsit.

— Iată răspunsul la întrebarea despre cum te putem ajuta şi…

Elizaeth scoate din geantă un dosar şi i-l pune pe birou.

— …putem începe cu asta.

Andrew Everton priveşte dosarul din fața lui.

— Totul e aici?

— Da, răspunde Elizabeth. Şi e numai al tău. Însă am nevoie de două favoruri la schimb.

— Da, aveți aerul ăsta… spune Andrew Everton. Dacă pot să vă ajut, o s-o fac.

— Jack Mason a cumpărat casa lui Heather Garbutt, zice Elizabeth.

Chiar peste prețul rezonabil. De ce, oare?

Andrew Everton nu are niciun răspuns.

— Sincer? Nu eram la curent.

— Poate că ar fi trebuit să fii?

— Poate că da, zice Andrew Everton. De acord.

— Acum că ai aflat, continuă Elizabeth, ce-ți spun instinctele de anchetator?

— Că, poate, ascundea ceva acolo? Sau ştia că Heather ascundea ceva acolo?

— Şi mie tot asta îmi spun instinctele, zice Elizabeth. Am impresia că n-ar strica să facem nişte săpături şi să vedem, nu crezi? Ai putea aranja lucrul ăsta?

Andrew Everton se gândeşte o clipă. Elizabeth bănuieşte că există tot soiul de formulare pe care ar trebui să le completeze pentru a face operațiunea să se concretizeze. Protocoale.

— Cred că aş putea, spune Andrew Everton. Cred că e o idee foarte bună. Să vedem ce putem vedea.

— Să vedem ce putem vedea, e de-acord Elizabeth. Ştiam eu că o să ne înțelegem.

— Care era cealaltă favoare? întreabă Andrew Everton.

— Un individ care spală bani încearcă să mă omoare, răspunde Elizabeth. Încearcă s-o omoare şi pe Joyce, dar asta rămâne între noi. Mă întrebam dacă te-ai putea lipsi de doi agenți care să ne protejeze o vreme?

— Un individ care spală bani? repetă Andrew Everton.

— Umblă vorba că ar fi cel mai bun din lume. Să sperăm că nu-i un asasin la fel de bun.

— Dați-mi voie să cercetez problema, spune Andrew Everton. Ar putea fi destul de greu de explicat.

— Sunt convinsă că o să-ți dai toată silința, zice Elizabeth. Şi, cine ştie, poate că după toată povestea ajungi şi să pui mâna pe cel mai mare spălător de bani din lume. Am impresia că ar fi ceva benefic pentru cariera ta.

Andrew Everton zâmbeşte.

— A fost o plăcere neaşteptată.

— Ei bine, să fii pe fază, spune Elizabeth. Data viitoare când ne întâlnim mă aştept să te văd cu hârletul în mână.

Elizabeth se ridică să plece. A fost extrem de mulțumitor. Dacă există vreo persoană care să obțină un permis pentru săpături într-o grădină, aceea

e chestorul. Andrew Everton se ridică odată cu ea.

— Înainte să plecați, am o întrebare, spune el.

— În general aşa se întâmplă, zice Elizabeth.

Simte că Andrew Everton se fâstâceşte.

— Dă-i drumul.

— Am nevoie de un răspuns sincer, spune Andrew Everton.

— Dacă există vreun răspuns sincer, vei avea parte de el, zice Elizabeth.

— Prietena dumneavoastră, Joyce… începe Andrew Everton.

— Ce-i cu ea? întreabă Elizabeth.

— *Chiar* a spus că se delectează cu romanul meu?

58

Donna a ajuns să înțeleagă foarte repede că una dintre funcțiile esențiale ale unei cabine de machiaj de la televiziune este aceea de nod pentru toate bârfele de tot felul.

Cu toate că, de astă dată, trebuie să aibă mare grijă.

Donna e din nou la *South East Tonight* ca să discute fraudele online. E-mailuri sau mesaje dubioase care pretind să fie din partea unor bănci, profiluri false pe rețelele de matrimoniale – practic orice metode prin care cineva te poate uşura de bani fără să fie nevoit să te întâlnească personal. Şi-a făcut temele toată după-amiaza.

— O vrăbiuță mi-a spus că locuieşti în Juniper Court, zice Donna.

Pauline se opreşte o clipă. Donna trebuie să păstreze tonul discuției cât mai lejer cu putință. Verificaseră toate numerele de înmatriculare ale maşinilor. Peugeot-ul alb, cu flăcări pe plăcuță, îi aparține Paulinei.

Pauline continuă să-i aducă treptat Donnei părul la forma dorită.

— Nu se întâmplă ca vrăbiuța să fie Bogdan, nu-i aşa?

— Poate, răspunde Donna. Am încercat să ne ferim.

— De un make-up artist nu poți ascunde nimic, zice Pauline. Ai căzut în picioare cu el. Ce tip! M-aş cățăra pe el ca pe-un copac.

Donna zâmbeşte şi continuă ca şi cum ar vorbi despre nimicuri.

— Eşti de mult timp acolo?

— În Juniper Court? De când lumea, răspunde Pauline. Poți să porneşti spre studio, e perfect.

Iată, aşadar, informația pentru care a venit aici. Pauline a locuit la Juniper Court de mulți ani. Ceea ce înseamnă că locuia acolo în noaptea în care a murit Bethany. Fapt care, la rândul lui, e posibil să o transforme în suspecta principală în cazul uciderii lui Bethany Waites. Din perspectiva Donnei, lucrurile se mişcă neplăcut de repede.

Pauline o loveşte uşor pe Donna pe frunte.

— Relaxează-te, te încrunți. Scaunul de machiaj nu e pentru gândit.

— Scuze, spune Donna.

Îi aruncă Paulinei o privire cât poate de scurtă în oglindă. Pauline îi zâmbeşte încurajator.

Ce motiv ar avea Pauline s-o omoare pe Bethany Waites? Ce era îngropat în trecut? Cum rămâne cu biletele? Le scrisese Pauline? Chris şi Donna țin

această nouă pistă secretă față de Clubul Crimelor de Joi. Din mai multe motive evidente. Dar dacă Bethany a mers în vizită la Pauline în noaptea aceea, nu vor mai putea să o țină ascunsă prea mult timp. Era o coincidență prea mare ca Bethany să intre în clădirea unde locuia Pauline. Trebuia să existe o legătură.

— De asta m-am şi mutat la Juniper Court, spune Pauline peste zgomotul foenului. Mulți din echipă locuiesc acolo. Cameramani, sunetişti – tot felul. Câteva apartamente sunt păstrate chiar pentru emisiune, ştii tu, când mai vin freelancer-ii încoace câteva luni, acolo îi cazează. Mike a avut un apartament acolo cu mulți ani în urmă. În majoritatea timpului e aproape ca un cămin studențesc.

Donna încuviințează dând din cap. Ei bine, chestia asta complică lucrurile. Dacă e adevărată. Tot felul de oameni pe care e posibil să-i fi cunoscut Bethany. Tot felul de oameni pe care e posibil să-i fi vizitat. Donna are nevoie de mai multe informații.

— Bethany venea vreodată în vizită? întreabă Donna.

Încearcă să pară nonşalantă şi în acelaşi timp să acopere zgomotul foenului.

— Cum adică?

— A venit vreodată Bethany la Juniper Court?

— Aşa cred, spune Pauline. Acolo era mereu un du-te-vino. Fiona Clemence era combinată cu unul dintre cameramanii care locuiau acolo. Era ca o gară acolo.

— La tine a venit vreodată în vizită acolo? întreabă Donna.

— La mine? Nu, răspunde Pauline.

Opreşte foenul.

— Nici nu cred că ştia că locuiam acolo.

— Te-ai gândi că a dat nas în nas cu tine, spune Donna. La un moment dat. Dacă venea aşa des acolo.

— Eu sunt ceva mai rezervată decât unii dintre oamenii aceia, răspunde Pauline ridicând din umeri.

Donna are multe să-i raporteze lui Chris. Vestea bună: Pauline locuia la Juniper Court când a dispărut Bethany Waites. Vestea proastă: la fel şi tot restul lumii. Convenabil pentru Pauline. Prea convenabil?

— Gata eşti, draga mea, zice Pauline. De pus în ramă.

Donna se priveşte în oglindă. Fără cusur. Pauline e foarte, foarte bună.

59

S-a gândit că era posibil să fie nevoit să ucidă câinele dar, până la urmă, n-a fost nevoie. În clipa în care el a intrat prin efracție, câinele a părut fericit să-l vadă. Ba chiar îi linsese mâna cât timp el încărcase pistolul. Dormea dus când cheia s-a rotit în broască prima dată. Vikingului i-ar plăcea la nebunie un câine, dar sunt nişte fiinţe care au nevoie de multă îngrijire. Plimbări şi aşa mai departe. Iar uneori mai şi pățesc câte ceva. Dacă ar fi pățit ceva câinele iar el nu şi-ar fi dat seama? Vikingul nu şi-ar fi iertat-o niciodată. A auzit că e mai uşor cu pisicile. Poate o să-şi ia o pisică.

Prima persoană care intră e Joyce. O recunoaşte din fotografie. Joyce are în mână o sacoşă de cumpărături. Se leagănă uşor şi fluieră o melodie veselă. Se opreşte din fluierat când vede pistolul, ceea ce-l face pe Viking să se simtă vinovat, dar puternic. În principal vinovat, însă nu poate nega sentimentul de putere. Bănuieşte că de asta oamenilor slabi le plac aşa mult pistoalele. Nu că el ar fi slab.

Câinele se repede s-o întâmpine, iar Joyce îi ciufuleşte blana fără să-şi ia ochii de la individul cu barbă şi pistol care tocmai i-a apărut în living.

— Sănătate, spune Joyce. Tu trebuie să fii Vikingul.

Vikingul e nedumerit.

— Vikingul?

— Ai răpit-o pe Elizabeth, spune Joyce. Şi pe Stephen, ceea ce a fost o dovadă de laşitate. Lasă pistolul jos. Am şaptezeci şi şapte de ani, ce crezi că o să fac?

Vikingul lasă jos mâna cu pistolul, însă nu dă drumul armei. E aproape ora şapte seara, iar afară e întuneric. A tras deja draperiile. Joyce e mai puțin speriată decât a crezut el că o să fie. Îi dă chiar de mâncare câinelui. „Alan”, aşa îl cheamă. Îi oferă o cană de ceai, dar, temându-se să nu fie otrăvit, Vikingul refuză. Ea se aşază în fața lui în timp ce Alan mănâncă, târşâind zgomotos castronul de metal pe gresia din bucătărie.

— Aşadar, ai venit aici să-l ucizi pe Viktor? întreabă ea. Nu-i acasă.

— Sunt aici ca să-l ucid pe Viktor, da, spune Vikingul. Dar şi ca să te ucid pe tine.

— O! spune Joyce.

— Nu ți-au spus?

— Nu mi-au spus, confirmă Joyce. Mi se pare că-ți bați capul foarte tare.

Sper că e ceva important la mijloc.

— E o chestiune de afaceri, zice Vikingul. I-am spus lui Elizabeth să-l omoare pe Viktor. Nu l-a omorât. I-am spus că te ucid pe tine dacă nu-l omoară.

— Ei bine, n-a scos o vorbă în sensul ăsta, spune Joyce. Ai mai omorât pe cineva până acum?

— Da, răspunde Vikingul.

Glasul nu-i tremură câtuşi de puțin. E foarte impresionat de sine însuşi.

— Şi totuşi a trebuit s-o pui pe Elizabeth să-l ucidă pe Viktor în locul tău, spune Joyce. Chiar ai omorât vreodată pe cineva?

— Nu, recunoaşte Vikingul.

Cum şi-a dat seama?

— N-am avut nevoie niciodată. Dar acum am nevoie. Şi o s-o fac.

— Prin urmare, o să începi cu mine? Îți cam bați singur cuie-n talpă. O pensionară, zău…

Vikingul ridică din umeri.

— Atunci poate o să-l ucid numai pe Viktor.

— Aş prefera să nu omori pe niciunul dintre noi, spune Joyce. Am început să prind drag de el. Se uită la prea multe emisiuni despre trenuri, dar cine e perfect pe lume? Pe tine cu ce te-a nemulțumit? Eşti sigur că nu vrei o ceaşcă de ceai? O să mai stăm aşa o vreme dacă-l aşteptăm pe Viktor şi îți promit că n-o să te otrăvesc. Ultimul lucru care-mi trebuie e să rămân pe cap cu un suedez care şi-a pierdut cunoştința.

Vikingul îşi spune că, de fapt, o ceaşcă de ceai n-ar strica deloc. Planul nu mai pare deloc în regulă acum că se află aici, cu un pistol în mână şi o bătrână mărunțică punându-i întrebări politicoase.

— Ok, da, te rog, doar cu lapte. Am o dispută cu Viktor.

Joyce intră pe sub arcada deschisă în bucurie şi îi vorbeşte peste umăr:

— Ce fel de dispută?

— Eu spăl bani, răspunde Vikingul. Prin criptomonede. Viktor le spune clienților lui să se ferească de mine. Zice că-i prea riscant. Lucrul ăsta mă costă o grămadă de bani. Dacă-l omor, am rezolvat problema.

— Of, sărmanul de tine, cred că e dificil, spune Joyce. Alan, efectiv ți-am dat adineauri de mâncare!

— Când trebuie să vină?

— Habar nu am, răspunde Joyce, în timp ce o linguriță clincheteşte într-o cană. E la o operă, dacă-ți vine să crezi. Mai bine te aşezi confortabil. Pot

să-ți pun o întrebare?

— N-o să mă convingi să nu-l omor, spune Vikingul. E destinul meu.

— Nu, nu, spune Joyce întorcându-se în cameră cu două căni de ceai, una având pe ea imaginea unei motociclete, cealaltă un peisaj cu flori. Care cană îți place mai mult?

— Motocicleta, te rog, spune Vikingul.

Joyce se așază zâmbind mulțumită.

— Care-i întrebarea?

— Criptomonedele, spune Joyce. Nu-s chiar așa riscante, nu-i așa?

— Sunt foarte riscante, răspunde Vikingul. Ceea ce e ok pentru cine spală bani.

— Chiar și Ethereum? întreabă Joyce. E riscant?

Vikingul ia o înghițitură de ceai.

— Știi despre Ethereum?

— Am investit cincisprezece mii de lire în el, răspunde Joyce. Toată lumea de pe Instagram parte foarte încrezătoare.

— Poți să-mi arăți contul tău? întreabă Vikingul.

Amatorii ăștia o să-l bage efectiv în mormânt într-o bună zi. Criptomonedele sunt lucru complicat. Cândva vor fi extrem de importante, însă deocamdată sunt vestul sălbatic. Bătrânicile nu ar trebui să investească în Ethereum. Joyce deschide o pagină pe laptopul ei și i-l întinde.

— Folosesc laptopul doar pentru *trading* și ca să scriu în jurnal, spune ea. O să apari și tu în el în seara asta dacă nu mă ucizi.

— N-o să te ucid, zice Vikingul, dar e conștient că s-ar putea să fie nevoit să o facă.

Îi verifică lui Joyce contul de Ethereum, care în clipa de față valorează un pic sub două mii de lire.

— Te superi dacă mișc puțin câteva lucruri? O să am nevoie de parola ta.

— E Poppy82, cu P mare, spune Joyce. Și – ești invitatul meu. Dacă promiți să nu-l ucizi pe Viktor, atunci îți dau și fursecuri.

— Scuze, sunt hotărât, răspunde Vikingul și mai bea din ceai, lansând laptopul lui Joyce într-unul dintre cotloanele cu o reputație mai îndoielnică ale dark web-ului. Joaca pe computer îl relaxează puțin, pentru că aici se simte ca acasă. Bătăile inimii îi încetinesc și își dă seama cât de tensionat a fost până acum. Câinele începe să-i lingă mâna. Îl împinge pe Alan cu blândețe și se freacă la ochi cu mâna nelinsă.

Vikingul îi mută lui Joyce banii în două conturi separate. Încă mai găseai

chilipiruri dacă ştiai unde să cauți. Încă mai exista aur în râuri, însă nu toată lumea îl trecea prin sită. Vikingul simte că măcar atât poate şi el să facă după ce a intrat prin efracție în apartamentul lui Joyce. Dacă n-o ucide, ea o să obțină un profit zdravăn. Joyce îi spune ceva acum, însă nu înțelege nimic. Îi este din nou sete. Ridică privirea spre Joyce, însă capul îi e greu. Începe o propoziție.

— Ai putea să-mi dai un…

Un ce? Care-i cuvântul?

— Ăăă…

Acum Alan îl linge pe față. De ce se află pe podea?

60

Ron e conştient că trăim într-o lume nouă şi strălucitoare a politicii sexuale.

Un curcubeu de genuri şi sexualitate, şi libertăți pe care generația lui nici nu şi le putea închipui. Ron e total pentru. Dacă le dai voie oamenilor să fie ei înşişi, le dai voie să înflorească. Însă chiar şi în aceste vremuri mai fericite, dacă îi dai să aleagă între o cană cu o motocicletă şi una cu flori, un bărbat o să aleagă cana cu motocicletă. Şi încă ce noroc: dacă pastilele lui Viktor l-au pus jos pe Viking, numai Dumnezeu ştie ce i-ar fi făcut lui Joyce.

— Puteai să-l omori, Joyce, spune Elizabeth.

— Cu somnifere şi pastile pentru imunitate? Mă îndoiesc, răspunde Joyce.

Vikingul începe să se foiască. Bogdan l-a legat de un scaun din sufrageria lui Joyce. După ce el a adormit, Joyce a chemat cavaleria, şi acum iată-i pe toți aici.

Bogdan – pentru partea care ține de mușchi, Viktor – proaspăt întors de la operă („Superb. Aproape transcendental”) ca să-l înfrunte pe bărbatul care vrea să-l omoare, şi Elizabeth – care tocmai a trebuit să explice de ce nu i-a spus lui Joyce că Vikingul plănuia să o ucidă şi pe ea. Ron şi Ibrahim sunt acolo probabil pentru că – îşi spune Ron – Joyce şi Elizabeth n-ar fi scăpat niciodată de gura lor dacă nu i-ar fi invitat.

Pauline e acolo pentru că – ei bine, pentru că e acolo foarte des în ultima vreme. Indiferent dacă la Coopers Chase sau Juniper Court, ei şi lui Ron le place să fie împreună. A venit direct de la serviciu. Pentru moment, Bogdan a dispărut pe undeva.

Viktor ține pistolul Vikingului. Ron a cerut să-l țină şi el pentru scurt timp. Îl îndreptase spre perete, închisese un ochi, spusese „Poc!” şi îl restituise.

Vikingul arată cam neglijent. Barbă uriaşă. Semiconştient. Ron a încercat să-şi lase barbă acum mulți ani, însă nu a reuşit. Unor bărbați pur şi simplu nu le creşte barba cum trebuie, chestiune care nu ar trebui interpretată în vreun fel. Nu înseamnă că ar fi mai puțin bărbați.

Joyce le-a pregătit tuturor câte un ceai, după ce a spălat temeinic cana cu motocicletă.

— Hei, frumoasa adormită, spune Viktor în timp ce Vikingul se trezeşte. Hei!

Vikingul deschide ochii, numai o idee. Apoi îi închide la loc, incapabil să accepte ce vede.

— E-n regulă, zice Viktor. Poți să-i deschizi. Vrei nişte apă?

Vikingul deschide din nou ochi şi încearcă să focalizeze asupra covorului lui Joyce. Făcând un efort, ridică fruntea şi se uită la Joyce.

— M-ai drogat.

— Aşa e, recunoaşte Joyce.

— Ai zis că n-o să faci asta.

— Iartă-mă, spune Joyce. Aveai de gând să-l ucizi pe Viktor. Şi eşti foarte impunător.

— Ai o barbă frumoasă, spune Ibrahim. Cum faci să ai aşa o barbă? Foloseşti uleiuri?

— Poate că e o întrebare pentru o altă ocazie, Ibrahim, zice Viktor.

— Oricine poa' să-şi lase barbă, comentează Ron.

Viktor se lasă pe vine. Ron îşi aminteşte de o vreme când şi el se putea lăsa pe vine. Viktor are noroc cu genunchii lui.

— Cum te cheamă, Vikingule?

— Nimeni nu-mi va afla vreodată numele, răspunde Vikingul.

— Ei, mai vedem noi, zice Viktor.

— Nimeni nu-mi va rosti vreodată numele, spune Vikingul şi scoate un răget.

— Ei bine, cineva s-a trezit, remarcă Joyce.

Alan vine din dormitor ca să investigheze zgomotul.

Ron îi face încurajator cu ochiul Paulinei. Ea stă aplecată în față, bucurându-se de spectacol.

— E cea mai tare întâlnire, Ron, spune ea.

— Hai să vorbim despre de ce vrei aşa de tare să mă omori, spune Viktor. Ok?

— O să regreți asta, zice Vikingul. Cu toții o să regretați asta.

— Te fac să pierzi bani, înțeleg asta, spune Viktor. Refuz să te recomand. Dar înțelegi de ce? Criptomenedele sunt o chestie riscantă.

— Ba nu, intervine Joyce. Cineva citeşte *mainstream media*.

Îi ciufuleşte blana lui Alan.

— Nu-i aşa, Alan? Da, aşa e!

— Trăieşti în trecut, zice Vikingul.

— E ceva adevăr în ce spui, îi dă dreptate Viktor. Trăiesc acolo unde mă simt în largul meu. Trăiesc acolo unde se află ceea ce am învățat să fac. Şi tu vei fi la fel peste treizeci, patruzeci de ani. O să vorbeşti despre criptomenede în timp ce tinerii vor râde de tine. Dar ştii ce e bine pentru tine aici? Eu trăiesc în trecut pentru că sunt bătrân. Sunt bătrân, prietenul meu Viking, şi ştii ce înseamnă asta? Înseamnă că nu e nevoie să mă omori, trebuie doar să ai răbdare. Celulele din corpul meu se atrofiază în timp ce purtăm discuția asta. Toți cei pe care-i vezi înaintea ochilor o să moară înainte să-ți dai seama.

— Fii şi tu mai vesel, Viktor, spune Pauline.

— Bun, sunt prost. Bun, îți stau în cale. Din cauza mea pierzi nişte bani.

Viktor ridică din umeri.

— Îți merge ok, am auzit despre casa ta. Du-te şi vezi-ți de treabă – faci o treabă bună, ştiu asta. Ştii de ce nu m-a omorât nimeni încă?

— De ce?

— Pentru că eu nu omor niciodată pe nimeni, răspunde Viktor. Sincer, odată ce începi, s-a terminat, trebuie să omori întruna.

— E ca la strugurel, spune Pauline. Odată ce începi să foloseşti ți se usucă buzele, aşa că trebuie să-l foloseşti întruna.

Viktor face semn spre Pauline ca să arate că tocmai i-a fost dovedit raționamentul.

— Aşa că iată sugestia mea. Tu vezi-ți de viață, spală bani, bucură-te de casă, nu omorî oameni. Eu îmi văd de viața mea, îmi fac treaba, apoi mor din cauze naturale în cinci până la şapte ani, dacă ai noroc.

— Şi dacă nu sunt de acord? Dacă tot consider că mă faci să pierd prea mulți bani?

— Atunci omoară-mă, spune Viktor. Azi o să-mi anunț numeroşii prieteni şi asociați că îți doreşti să mă omori. Iar când cadavrul îmi va fi găsit, ei o să ajungă la propriile lor concluzii, o să dea de tine şi o să te ucidă.

O cheie se răsuceşte în uşa lui Joyce. Viktor se aruncă la podea, îndreptând pistolul spre ea. Când uşa se deschide, Bogdan intră în casă iar Viktor pune pistolul înapoi în toc. În spatele lui Bogdan merge Stephen, foarte fercheş la costum. Vikingul se concentrează asupra lui Viktor, însă.

— Prietenii tăi n-o să mă găsească, spune Vikingul. Nimeni nu mă cunoaşte. Uită-te la tine – eşti colonel KGB şi n-ai găsit nimic despre mine. Iar tu…

Se întoarce spre Elizabeth.

— …agent MI6, n-ai găsit nimic despre mine. Sunt o fantomă. Nu poți omorî o fantomă.

În timp ce Vikingul își ține discursul, Ron îl vede pe Stephen așezându-se pe un scaun de sufragerie al lui Joyce. Scoate din buzunar un bloc-notes. Ron vede că lui Stephen îi tremură mâinile. Însă nu de teamă.

— Fantomă, zici, patroane? spune Stephen lovind carnetul cu mâna.

Captează imediat atenția tuturor din cameră.

— Mă bucur să te revăd, apropo. Ăsta e, așadar, Vikingul despre care-ți vorbeam, Elizabeth.

— Da, dragule, spune Elizabeth. Chiar el.

— Henrik Mikael Hansen, născut la Norrköping în 4 mai 1989.

Stephen citește din bloc-notes.

— Mama patiser, tatăl bibliotecar. Ce spui de asta?

— Te înșeli, spune Henrik Mikael Hanses din Norrköping. Nici că te puteai înșela mai tare. Sunt suedez, dar în afară de asta. Nimeni nu-i patiser.

— Iubești cărțile, Henrik, spune Stephen. Și eu le iubesc. Ai o colecție impresionantă. Multe sunt unice. Iar când e vorba despre cărți unice în general găsești un istoric al vânzărilor. În ziua de azi le cumperi printr-un holding, dar, când ai început să colecționezi, ți-ai folosit propriul nume, și așa ți-am descoperit identitatea. O ediție princeps din *Vântul printre sălcii* te-a dat de gol.

— Nu, spune Henrik. E imposibil.

— Nici pe departe, Henrik. Măcar e un mod admirabil de a fi prins. Odată ce am aflat numele, tot restul ne-a venit pe tavă. În clipa de față sora ta e la schi, de pildă, zice Stephen. Asta am văzut pe Facebook.

— Stephen, spune Elizabeth. Stephen.

— Îmi aduc doar contribuția, răspunde Stephen. Mai mult Kuldesh. Îi suntem datori cu cina.

— Chiar ai fost să-l vezi pe Kuldesh?

— Doar ți-am spus, zice Stephen.

— Da, eu… spune Elizabeth.

— Am mers cu mașina, intervine Bogdan. Era secret.

Elizabeth îl țintuiește pe Bogdan cu privirea.

— Plin de secrete mai ești în ultima vreme, Bogdan.

Toți ceilalți s-au întors să se uite la Henrik Hansen.

Ron e bucuros că a fost invitat să fie martor la întreaga scenă. E genul de

lucru de care altă dată Elizabeth şi Joyce s-ar fi ocupat singure, numai ca să-l pună şi pe el la curent a doua zi. Îşi dă seama că încă nu a fost de folos, dar e recunoscător că se află în cameră.

— Nu sunt Henrik Hansen, zice Henrik Hansen.

— Ba eu cred că probabil eşti, spune Elizabeth. Soţul meu nu prea greşeşte.

— Henrik, putem fi prieteni, zice Viktor. Sau, dacă nu prieteni, atunci cunoştinţe care aleg să nu se ucidă reciproc. Dacă mă laşi în pace, o să am grijă ca şi clienţii mei să te lase în pace.

— Nu, nu sunt Henrik, spune Henrik din nou, tot mai furios. Vă înşelaţi cu toţii şi sunteţi morţi cu toţii. Fiecare dintre voi!

— Henrik, zice Joyce cu blândeţe, n-ai fost în stare să mă omori nici pe mine.

— Atunci n-o să vă omor pe toţi. O să-l omor doar pe unul dintre voi, spune Henrik. Da. Ca o lecţie pentru ceilalţi. În clipa în care îmi daţi drumul, vânătoarea începe.

Ochii lui Henrik scanează încăperea în căutarea prăzii. Poposesc asupra lui Ron.

— Tu, zice Henrik. O să te omor pe tine.

Ron îşi dă ochii peste cap.

— Mereu pe mine pică măgăreaţa!

— Nici n-o să-ţi dai seama că vin după tine, spune Henrik.

Pauline se ridică, încet, cu calm. Vine lângă Henrik şi îi cuprinde faţa în mâini. În cameră se aşterne tăcerea.

— Henrik, ascultă-mă cu atenţie, dragul meu. Am cunoscut o mie de bărbaţi ca tine şi ştiu că ai nevoie să ţi se explice mură-n gură. Aşa că uite cum stă treaba. Dacă măcar visezi să te atingi de un singur fir de păr din capul lui Ron, o să te omor. Bărbatul ăsta se află sub protecţia mea, iar dacă păţeşte ceva rău o să-ţi înfig un glonţ în genunchi, apoi în coate, iar apoi, când mă plictisesc să te aud urlând, ceea ce va dura foarte mult, o să-ţi bag un glonţ în cap ca să te termin. De fapt, dacă Ron se trezeşte măcar *tuşind* o să te găsesc, o să-ţi scot inima şi o s-o mănânc. Iar înregistrarea o să i-o trimit mamei tale, patisera. Crezi că începem să ne înţelegem?

Henrik îşi pierde rapid curajul. Acum arată spre Ibrahim.

— Atunci îl omor pe el.

Pauline îi strânge faţa şi mai tare.

— El e prietenul cel mai bun al lui Ron. Ceea ce înseamnă că e şi

prietenul meu cel mai bun.

Până acum, Ron nu l-a mai văzut pe Ibrahim să roşească.

— Azi nu moare nimeni aici, continuă Pauline. Viktor s-a purtat foarte rezonabil, aşa că nu te mai preface că eşti un psihopat.

— Chiar sunt un psihopat, protestează Henrik.

— Scumpule, zice Pauline şi îi eliberează faţa, un psihopat l-ar fi împuşcat pe Alan.

Alan scoate un *ham* fericit. Îi place să-şi audă numele.

Henrik are o înfăţişare de om înfrânt.

— Am crezut că o să fie mai uşor.

— Mă duc să-ţi aduc nişte apă, spune Joyce. O să fie curată, îţi promit.

— Mulţumesc, Joyce, zice Henrik. Ar fi trebuit să aleg cana cu flori. Chiar în timp ce am ales cana cu motocicletă m-am gândit „Fii serios, e atât de clişeic!”

— Cu toţii suntem programaţi, spune Joyce. Joanna m-a pus să mă uit la un clip pe YouTube despre asta.

— Acum o să te dezleg, spune Viktor. Pot să am încredere în tine, da? Chiar dacă nu pot, am un pistol, şi presupun că şi Elizabeth are un pistol. Poate chiar şi Pauline are unul.

Viktor îi slăbeşte sârma din jurul încheieturilor, iar Henrik îşi agită mâinile până se eliberează. Joyce se întoarce cu apa, iar Henrik o acceptă.

— Mulţumesc, Joyce, spune el.

— Pot să iau o gură înainte, dacă vrei, zice Joyce.

Pentru moment, în cameră să lasă o tăcere mulţumită, ruptă din nou de Pauline:

— Pot să fac o remarcă?

Ron se uită la Pauline care, din nou, a captat atenţia încăperii. Dumnezeule, a pus mâna pe o femeie a-ntâia!

— Ador remarcile, spune Ibrahim. Mereu am de învăţat câte ceva din ele. Mai ales dacă vin de la o prietenă bună cum eşti tu, Pauline.

— Ok, uite cum văd eu lucrurile, zice Pauline. Şi vă cunosc doar de puţin timp. Însă e doar opinia mea, şi, la o adică, cine sunt eu? Însă fiecare dintre voi, cei din cameră, fiecare dintre voi, în felul lui diferit, e nebun de legat.

Joyce se uită la Elizabeth. Elizabeth se uită la Ibrahim. Ibrahim se uită la Ron. Ron se uită la Joyce. Viktor şi Alan se uită unul la celălalt.

Stephen roteşte privirea prin cameră.

— Are şi ea dreptatea ei.

— Vă cunosc de puțin peste două săptămâni şi deja am intrat în mormânt cu un colonel KGB, am văzut o bătrânică drogând un Viking şi am împărțit patul cu cel mai chipeş bărbat din Kent. În anii ’80, timp de trei sau patru ani am luat multe „ciuperci magice”. Odată am luat LSD în Bratislava cu Iron Maiden. Dar nimic – nimic din tot ce am făcut – nu se compară cu două zile alături de voi. Ce mai aveți pe țeavă?

— Ei bine, începe Elizabeth, mâine săpăm o grădină împreună cu chestorul din Kent, căutând un cadavru şi un pistol.

— Cadavrul lui Bethany? întreabă Pauline.

Brusc devine serioasă.

— Cadavrul lui Bethany, confirmă Elizabeth. Iar acum, Henrik, mă întrebam dacă ar fi posibil să mai rămâi pe-aici o zi-două. Mai e o cameră liberă la Ibrahim, dacă pe Ibrahim nu-l deranjează.

— Ar fi plăcerea mea, spune Ibrahim. Henrik a avut o zi lungă şi traumatică.

— Vreau doar să merg acasă, spune Henrik.

— Toate la timpul lor, Henrik, spune Elizabeth. Mai întâi, există o chestiune în care cred că ne poți ajuta.

61
Joyce

Inspectorul Gerry Meadowcroft îşi aprinse o ţigară şi trase adânc în piept. Un nor de fum se ridică prin faţa ochilor lui albaştri, aprigi. Ochi care văzuseră prea multe omoruri, prea mult sânge, prea multe văduve. Simţi greutatea pistolului în buzunar. Oare avea să fie obligat să-l folosească?

Gerry putea ucide. Ucisese şi înainte şi era dispus să ucidă din nou, dacă asta i se cerea. Însă nu era alegerea lui, niciodată nu era alegerea lui. De fiecare dată când omora un om, Gerry Meadowcroft îşi pierdea un fragment din suflet. Câte fragmente îi mai rămăseseră? Gerry nu avea chef să afle.

Se gândi la perioada de pregătire de la Academia de Poliție Ashford. Nu toată lumea se pregătea la Hendon, asta era doar o idee preconcepută.

Ce părere aveți? Am fost îmboldită să-mi încerc mâna la scris. În *Evening Argus* e un concurs de proză scurtă, premiul întâi înseamnă o sută de lire şi o conferință pe Zoom cu un agent literar. Adevărul e că nu-mi doresc conferințe pe Zoom mai mult decât strictul necesar, dar cele o sută de lire aş putea să le ofer adăpostului de unde l-am luat pe Alan – şi ar putea fi distractiv, nu?

Mi-am numit anchetatorul după Gerry – cu toate că Gerry al meu avea ochi căprui, pentru că unele lucruri trebuie să le schimbi. În plus, Gerry al meu era alergic la polen, şi am schimbat şi lucrul ăsta. Nu pot să-l pun pe Gerry al meu să-şi piardă vremea dezlegând o crimă. Aşa că acest Gerry are ochi albaştri şi pistol, în timp ce Gerry al meu avea ochi căprui şi card de donator de organe. Însă Gerry al meu spunea deseori „Şi cu asta, basta”, şi vreau ca asta să fie şi deviza anchetatorului.

Deocamdată povestea se numeşte „Masacrul canibal”, dar e posibil să schimb titlul, pentru că dezvăluie prea mult din acțiune.

62

Prin urmare, au impresia că ştiu unde ar putea fi îngropată Bethany. Îngropată. Pur şi simplu nu are niciun sens. Of, Bethany, în ce te-ai băgat?

Mike Waghorn îşi toarnă un pahar de cidru. Nu prea bea cidru în public, nu dă bine. În public bea şampanie, vin bun, genul de licori pe care lumea se aşteaptă să le bea Mike Waghorn. O bere, dacă se amestecă printre băieţii de la o sindrofie corporatistă.

Dar când era adolescent, Mike nu bea decât cidru, iar pe măsură ce îmbătrâneşte constată că se întoarce la el. A încercat cidrul scump, acum se găseşte pe piaţă. Waitrose produc unul, dar, sincer, cidrul e cu atât mai bun cu cât e mai ieftin. Cel pe care îl bea acum provine dintr-o sticlă de plastic de doi litri. L-a turnat într-un decantor greu, cu model, numai de dragul aparenţelor, dar în scurtă vreme e posibil să se oprească din a mai face şi asta. Pe cine încearcă să păcălească? Nu e nimeni aici, prin urmare nu se poate păcăli decât pe sine însuşi.

Îşi ia pastilele pentru artrită, apoi betablocatoarele şi medicamentele împotriva gutei. Nu prea ar trebui să bei alcool cu vreunele dintre ele, dar n-o să-l oprească nimeni.

Se uită la *Stop the Clock* pe un televizor foarte mare. Fiona Clemence arată superb. Şi-a zis că probabil ar trebui să încerce, după ce Joyce a pomenit despre emisiune. Să recunoască puţină invidie profesională, să-şi înghită puţin mândria – are cât să le mai dea şi altora – şi să se uite o dată la emisiune. Să vadă dacă Fiona Clemence e bună de ceva. El speră că nu.

În mod enervant, s-a uitat la un episod şi acum l-a aprins. Fiona e ok, e îndeajuns de prietenoasă, se pricepe să citească cu voce tare, dar ce chestionar! Mike îşi imaginează cum s-ar fi descurcat el. De fiecare dată când un concurent spune ceva, Mike se gândeşte cum ar răspunde el. O dată sau de două ori Fiona Clemence spune acelaşi lucru pe care l-ar fi spus şi el, iar asta îl sâcâie puţin, dar, per total, consideră că el ar fi un pic mai bun.

Dar nu tocmai asta e problema, Mike? Poţi să te gândeşti cât vrei, însă nu ai făcut-o niciodată. Nu ţi-ai asumat niciodată riscurile. A filmat odată un episod-pilot, pe la sfârşitul anilor ’80 sau aşa ceva. A mers bine, toată lumea a fost de acord, celor de la ITV le-a plăcut la nebunie, au comandat o serie întreagă, însă au cerut o singură mică schimbare. Oare nu puteau găsi o altă gazdă? Cineva mai tânăr, cineva – iar cuvintele astea i-au rămas multă

vreme întipărite în minte – „mai *autentic*, mai *adevărat*”.

Mike nu şi-a mai ițit niciodată capul perfect îngrijit deasupra parapetului, nu a mai ieşit niciodată din vizuina lui, indiferent cât de mult ar fi adulmecat aerul de afară. „Mai autentic, mai adevărat” – ani întregi se luptase furios cu insulta asta. Mike chiar era adevărat, Mike chiar era autentic, iar dacă nişte puştani de douăzeci şi ceva de ani de la Londra, cu freze şi tenişi la modă, nu puteau vedea asta, atunci problema nu era la Mike, problema era la ei.

Aşa că a rămas acolo, la birou, an de an, povestindu-le cetățenilor din Kent şi Sussex despre incendii prin căminele de bătrâni, despre societăți de construcții jefuite din Faversham, sau despre un bărbat din Hastings care susține că are cel mai mare castel gonflabil din lume. Şi a fost bine-mersi îndeajuns de adevărat şi autentic pentru cetățenii din Kent şi Sussex. Umblă pe străzile din Maidstone sau East Grinstead şi vezi cine crede că Mike e adevărat. Toată lumea.

Au mai existat două tentative din partea televiziunii naționale, niciodată ceva concret sau interesant, însă, orişicât, tentative. Însă Mike a refuzat chiar şi să le ia în calcul. Era fericit acolo unde se afla, mulțumesc.

Doar că, îşi spune Mike, gândindu-se în urmă şi privind cidrul din decantorul caraghios, nu era deloc fericit. Ştia că nu e fericit? Nu, avea parte de suficient de multă băutură şi suficient de multă adulație locală cât să-l țină sedat, cât să-i țină trenul pe şine. Începuse să devină un pic mai iritabil, sigur, un pic mai exigent cu cei cu care lucra, probabil mai puțin amuzant. Însă lucrul ăsta, după mintea lui, nu însemna decât profesionalism, într-o lume unde oamenii din jurul lui începeau să devină tot mai tineri. Pe măsură ce echipele cu care era obişnuit să lucreze au migrat spre lucruri mai mari, la Londra, sau, într-un caz deosebit de supărător, la Los Angeles.

Însă Mike nu era fericit. Iar motivul pentru care Mike nu era fericit era faptul că Mike nu era autentic, şi Mike nu era adevărat.

Şi cine l-a învățat lecția asta?

Bethany Waites.

Câți ani avea când sosise Bethany? Mai întâi ea a fost la cercetare, deci poate că prin 2008? Wikipedia vă va spune că Mike Waghorn avea cincizeci şi şase de ani în 2008, dar de fapt avea şaizeci şi unu. Bethany trebuie să fi avut puțin peste douăzeci, bănuieşte el, proaspăt venită din Leeds, cu o diplomă în studii media, dintre toate specializările posibile. Ea îi pregătea ceai, el îi spunea ce pierdere de vreme era o diplomă în studii media, ea îi

aducea subiecte care le scăpaseră colegilor ei cu mai multă experiență, el îi făcea cinste cu bere după serviciu, ea îl provoca, îl îmboldea, îl încuraja, iar el avea grijă ca ea să ajungă în siguranță acasă cu taxiul la sfârşitul serii.

Cam după vreun an, Mike i-a spus lui Bethany că ar trebui să apară în direct. Bethany, în stilul ei tipic, nu s-a arătat împotriva acestei judecăți. Aşa că a început să-şi filmeze reportajele. Apoi, din când în când, îşi mai făcea apariția prin studio ca să discute reportajele cu pricina. Apoi, când persoana care prezenta alături de Mike pleca în câte vreun concediu necugetat, Bethany îi lua locul şi, cât ai clipi, Mike şi Bethany au devenit echipa de la *South East Tonight*.

Într-o seară ieşiseră la o bere în apropierea studioului, cum făceau deseori, şi pe bar se afla un exemplar din *Kent Matters*. Era o revistă locală, numai poze cu evenimente, reclame la saloane de spa şi case scumpe, genul ăsta de publicație. În revistă era şi o poză cu Mike. Arăta foarte elegant, la smoching, la un eveniment de afaceri. Poate la Premiile pentru Contabilitate din Kent. Îşi amintea ceremonia pentru că pronunțase fatalmente greşit numele premiilor încă de la începutul serii, moment din care câştigase definitiv publicul de partea lui.

O luase pe Pauline drept „plus unu” de pe invitație, cum făcea deseori pe atunci. Ei îi plăcea să bea, iar lui îi plăcea să mai aibă cu cine sta de vorbă în afară de contabilul de la Sevenoaks care nu auzise de el, dar îi ceruse oricum cu vehemență să facă un selfie.

Bethany îi atrăsese atenția asupra pozei, asupra brațului pe care el îl ținea în jurul Paulinei, iar Mike zâmbise, povestindu-i despre gafa de la „Contabilitatea din Kent”. Bethany demarase apoi îndelungatul proces de a-l face pe Mike un om mai bun, mai fericit.

„Ar fi trebuit să mergi acolo cu gagică-tu”, îi spusese ea. Foarte la obiect, având pe masa din fața ei o pungă de alune desfăcută în două. Mike poate vedea şi auzi totul chiar şi acum.

Mai băuseră o bere, apoi încă una, şi încă una. Mike nu vorbise niciodată despre faptul că era gay. Nu deschis, într-un pub, cu cineva de la birou. Era îndeajuns de bătrân cât să-şi fi păstrat ascunsă orientarea sexuală, un secret împăturit într-un buzunar adânc. Până atunci nu mai văzuse niciodată lumina zilei.

Şi de ce? Ei bine, dintr-o sută de motive. O mie de motive. Dar motivele acelea erau legate printr-un nod de ruşine. Şi tocmai nodul ăsta începuse Bethany să-l desfacă. Bethany a refuzat să-l lase pe Mike să se simtă

ruşinat. Ea era dintr-o altă generație. O generație pe care Mike o invidiază. Îi vede uneori pe stradă. E convins că au şi ei vulnerabilitățile şi nesiguranțele lor, şi cu siguranță încă au multe lupte de dus, însă bucuria cu care aleg să se afişeze îl face pe Mike deopotrivă mândru şi gelos, în acelaşi timp.

Procesul nu a fost rapid şi nici uşor, însă Bethany i-a fost alături tot timpul. Mike s-a destăinuit prietenilor lui. S-a destăinuit colegilor. Îşi aminteşte când i-a spus Paulinei. A fost foarte serios, foarte solemn când i-a spus secretul lui. Pauline i-a dat o îmbrățişare uriaşă şi a spus doar „În sfârşit, dragule. În sfârşit."

Mike se întreabă uneori de ce nu a fost Pauline cea care să-l înfrunte, dar, din nou, e vorba despre generații diferite.

Mike nu şi-a destăinuit niciodată secretul în fața membrilor publicului, cu toate că aceştia l-ar putea descoperi dacă ar ține neapărat. Şi din când în când încă merge la evenimente alături de Pauline, dar şi cu Steve, sau Greg, sau oricare dintre bărbații pe care a reuşit să pună mâna, dar nu şi să-i păstreze.

Şi, puțin câte puțin, şi-a dat seama că se schimbă. Sigur, încă arăta uluitor, încă purta costume, se dădea cu fixativ, flirta cu femei, dar începuse să devină el însuşi. Să fie autentic, să fie adevărat. Şi, ce să vezi, a urmat şi fericirea.

A devenit un om mai bun, un prieten mai bun, un coleg mai bun, un prezentator mai bun. Dacă ITV ar trage episodul-pilot acum, Mike ar obține postul, fără îndoială.

Ironia face că Mike nu l-ar mai vrea. *South East Tonight* nu mai era locul unde Mike Waghorn se ascundea, ci locul în care înflorea. Jafurile de la societățile de construcții, castelele gonflabile şi pisicile de douăzeci şi cinci de ani. Prezenta ştirile pentru că îi păsa. Îi păsa de el însuşi şi de comunitatea lui. Mike trebuia să-i mulțumească lui Bethany pentru asta.

Se mai purta ca un tâmpit uneori? Sigur. Putea fi dificil? Da, mai ales când îi era foame. Dar se putea uita în oglindă fără să-şi ferească privirea.

Mike mai ia o înghițitură de cidru. Aşteaptă să înceapă meciul de box, iar deocamdată e nevoit să suporte reclame nesfârşite la jocuri de noroc. Una dintre ele e prezentată de fiul lui Ron, Jason Ritchie. Bun luptător a mai fost!

Mike a primit mesajul de la Pauline acum vreo oră. Încep să sape după cadavru mâine. După cadavrul lui Bethany. Minunata, talentata şi

încăpățânata lui prietenă. Ar fi putut face orice, ar fi putut fi orice. Lumea i-ar fi aflat numele.

Bethany i-a salvat viața lui Mike, iar Mike nu a reuşit să-şi plătească datoria cât timp ea a fost în viață. Însă ar putea s-o plătească acum. Cu ajutorul Clubului Crimelor de Joi. Ar putea să-i găsească ucigaşul, să-i aducă ei liniştea. Heather Garbutt? Jack Mason? O persoană pe care încă n-au luat-o în calcul? Mike simte că e pe cale să afle.

Şi măcar atât poate face pentru Bethany Waites.

63

Casa lui Heather Garbutt se află pe o stradă urâtă cu un nume drăguț. În față are o alee delimitată de garduri vii, acum crescute haotic, care coteşte de pe drumul principal, ferind clădirea de trafic. Ai putea trece pe lângă locul acela în fiecare zi şi să nu vezi niciodată declinul lent al unei construcții cândva frumoase. În spate are o grădină, iar apoi o pădure, care o separă de traseul de golf din localitate.

Casa în sine e un bungalou. La un moment dat arătase destul de bine – au căutat pe Rightmove pozele făcute de agenția imobiliară ultima dată când fusese vândută. Patru dormitoare, un living mare cu vedere la grădină, o bucătărie despre care agenții imobiliari spuneau că „are nevoie de modernizare", dar care lui Joyce i-a plăcut destul de mult. Poate că nu e casa unui om bogat, dar e casa cuiva care a lucrat cu un om bogat. Confortabilă din toate punctele de vedere. Fusese listată la trei sute şaptezeci şi cinci de mii de lire, deşi o căutare rapidă a prețurilor dezvăluia că Jack Mason plătise patru sute douăzeci şi cinci de mii pentru ea. Era în mod limpede un cumpărător motivat, cum Joyce bănuieşte că şi ea ar fi dacă ar avea îngropate în curtea din spate probe care ar putea s-o trimită la închisoare.

Acum, locul arată ca şi cum ar fi luat-o razna. Jack Mason poate că a cumpărat-o, dar se pare că nu trece pe acolo. Ron l-a sunat pe Jack azi-noapte ca să întrebe dacă le-ar putea da cheile, dar Jack nu a răspuns. Oare deja regretă că le-a spus lui Ron şi Viktor despre cadavru? Nu spusese cum îl cheamă pe partenerul lui de conspirație dar, în afară de asta, se apropiase extrem de mult de turnătorie. Ron ştie că e imposibil să-i fi venit natural. Şi ce va însemna pentru Jack, în caz că ei descoperă ceva?

Doi polițişti forțează uşa, împingând-o fără tragere de inimă odată cu un morman de scrisori. Oare cine mai livrează scrisori, se întreabă Joyce. Cine aruncă o privire acestei case, în mod limpede abandonate, care se întoarce la natură, şi livrează o broşură pentru pizza? În vârful mormanului Joyce vede o revistă National Trust. Bănuieşte că e posibil să o fi plăcut pe Heather Garbutt.

Elizabeth a ocolit clădirea împreună cu chestorul Andrew Everton, dar Joyce intră pe uşa din față pentru că vrea să-şi bage nasul peste tot. Iar partea minunată la faptul că investighezi o crimă e faptul că poți să-ți bagi

nasul oricât de mult vrei şi să susţii că e în interes de serviciu. Însă Joyce e dezamăgită că nu sunt prea multe de văzut. Singurul indiciu cum că Heather a fost vreodată pe acolo sunt pătratele mai palide din tapet unde au atârnat cândva tablouri. Măcar nu e nevoie să fie cu băgare de seamă, să meargă în vârful picioarelor şi să nu atingă nimic. Joyce are frâu liber. Casa a fost cercetată cu mulţi ani în urmă, şi orice dovezi e posibil să fi existat au dispărut de mult.

Însă nimeni nu căutase în grădină. De ce ar fi făcut-o? Din moment ce cadavrul a fost luat de mare, pentru ce să sapi? Joyce intră în camera de zi, uşile superbe dinspre gazon încadrând un excavator mare şi galben, cordonul de poliţie fluturând şi chestorul Andrew Everton, cu vestă reflectorizantă şi chipiu, preluând comanda scenei. Unul dintre agenţi depărtează uşile, iar Joyce păşeşte pe deckingul de pe terasă. Joyce are grijă unde calcă: deckingul devine cu timpul prea alunecos, ieşi mult mai bine cu piatra. Trebuie să recunoască, însă, că deckingul e într-o formă mai bună decât restul grădinii năpădite de buruieni sau decât casa aflată în paragină.

Excavatorul e aici de la opt dimineaţa. Grădina, şi chiar şi zone din pădurea aflată dincolo de ea, sunt ciuruite. Doi bărbaţi care poartă căşti de protecţie tocmai încep să dezasambleze deckingul. Mici steaguri colorate marchează locurile unde au fost săpate gropi şi pe cele unde trebuie săpate altele. Joyce o zăreşte pe Elizabeth. Mare surpriză mare, îl monopolizează pe chestorul şef.

— Ce de gropi! spune Joyce. Şi am avut dreptate în privinţa bucătăriei, chiar şi acum e foarte locuibilă. Mult spaţiu de depozitare.

— Gropile nu sunt toate ale noastre, spune Andrew Everton. Cineva – să presupunem că Jack Mason – a săpat la rândul lui de-a lungul timpului. Mai ales pe măsură ce te apropii de pădure.

Joyce se uită în pădurea din spatele grădinii. Mai mulţi poliţişti în uniformă sapă folosindu-se de lopeţi.

— Ce de poliţişti! spune ea.

— Sunt chestor, spune Andrew Everton. Oamenii au tendinţa să stea şi-n cap când le cer eu ceva. Am înţeles că singurul schelet pe care l-au găsit până acum e al unui porc de Guinea.

— Săpam odată în Vladivostok, spune Elizabeth. Am uitat de ce, un despot războinic îngropase ceva. În fine, am dat peste un elan preistoric. Intact, cu coarne şi toate cele. Eram chitiţi să astupăm la loc groapa, dar şeful Serviciilor de Informaţii ruseşti de la vremea aceea se afla în comitetul

director al Muzeului de Istorie Naturală, şi până la urmă am eliberat un spion rus din Închisoarea Belmarsh la schimb pentru elan. Dacă mergeți acolo, încă e expus.

— Sigur… spune Andrew Everton.

— De la un punct încolo începi să nu mai dai atenție, zice Joyce. Mereu dezgroapă câte ceva sau supără Rusia. Dumneata crezi povestea lui Jack Mason despre partenerul lui?

Andrew Everton cumpăneşte întrebarea.

— E o chestiune prea neobişnuită ca s-o inventezi. Iar dacă minte, minte cu un scop, şi nu m-ar deranja deloc să aflu care e acel scop.

— Ai noutăți despre moartea lui Heather Garbutt? întreabă Elizabeth. Vreun raport criminalistic?

Andrew Everton ridică din umeri.

— Uite care-i treaba cu prelevarea amprentelor dintr-o celulă de închisoare: sunt sute, şi majoritatea aparțin unor oameni cu cazier.

Elizabeth pufneşte.

— Vorbesc serios, nu-i da atenție, spune Joyce.

O femeie intră în grădină dintr-o laterală a casei. Poartă un combinezon alb şi botoşi albi peste încălțări. E de la Criminalistică. Exact ce căuta Joyce. Îi va da răgaz să se liniştească, apoi va merge să stea de vorbă cu ea. Niciodată nu strică să întrebi, nu-i aşa?

În pădure e activitate, iar un agent într-o uniformă noroită iese dintre copaci, venind în goană spre ei.

— Domnule, spune agent. Am găsit ceva.

Andrew Everton dă aprobator din cap.

— Bine lucrat.

Se întoarce spre Elizabeth şi Joyce.

— Voi stați aici.

De astă dată pufnesc amândouă.

64

— Nu ştiu dacă a mai fost vreodată atât de mult testosteron în această cameră, spune Ibrahim aducând o tavă cu ceai de mentă îndulcit, pentru toată lumea.

Viktor şi Henrik stau la masa din sufragerie, aplecaţi asupra rapoartelor de contabilitate de la procesul lui Heather Garbutt. Ron stă pe canapea, uitându-se la ceva pe telefon, iar Alan se uită pe fereastră, întrebându-se când se va întoarce Joyce. Din când în când zăreşte pe cineva care poate că aduce un pic cu ea şi se entuziasmează.

— Cinci băieţi, spune Ibrahim turnând ceaiul. Henrik, în ce stadiu mai e furia ta ucigaşă? S-a domolit?

— E uitată, răspunde Henrik. A fost naivă din punct de vedere tactic.

— Aţi găsit ceva, măi, băieţi? întreabă Ron.

— Nimic, spune Viktor.

— Parcă Henrik era cel mai cel spălător de bani din lume.

— Chiar sunt, zice Henrik. E un fapt dovedibil.

— Ei bine, Bethany Waites a dibuit în alea ceva ce mătăluţă îţi scapă, zice Ron.

— Iar din cauza asta a murit, spune Ibrahim.

— Aşa că pentru moment eşti doar un tip cu barbă.

— Ron, Henrik e un musafir, remarcă Ibrahim.

— Musafir? întreabă Ron, fără să-şi ridice încă privirea din ecranul telefonului. Ieri voia să-i facă de petrecanie lui Joyce şi acum e musafir.

— Şi voia să mă ucidă şi pe mine, spune Viktor.

— Băieţi, a fost o eroare, spune Henrik. Voiam să fiu dur. Nu pot să-mi cer scuze întruna.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze dacă dibuieşti cine-a omorât-o pe Bethany Waites, zice Ron.

— O să dibuim, spune Henrik.

— A spus Bethany Waites vreodată cuiva ceva despre ce aflase? întreabă Viktor.

— Nţ, spune Ron.

— Nimic despre „Carron Whitehead” sau „Robert Brown Msc”?

— Nimic despre nimeni, zice Ron. Din câte ştim noi. Henrik, ai destui marafeţi să cumperi o echipă de fotbal?

— Dețin deja una, spune Henrik.

Ibrahim se aşază la masa din sufragerie.

— Ei bine, a spus ceva. Cuiva.

— Ce a spus? întreabă Viktor.

— I-a trimis un mesaj lui Mike Waghorn, răspunde Ibrahim. Cu două săptămâni înainte să dispară.

— Ai mesajul? Ar putea fi important, întreabă Viktor.

— Nu cred că era nimic în el, zice Ibrahim. Poate o rugăm pe Pauline să-l roage pe Mike?

— Vin amândoi la masă peste puțin, spune Ron.

— Ți s-au aprins călcâiele după Pauline, Ron, zice Viktor.

— Ei bine, ție ți s-au aprins călcâiele după Elizabeth, ripostează Ron.

— Ştiu, răspunde Viktor. Dar eu n-am nicio şansă. Tu ai toate şansele. Ce noroc!

Ron dă din umeri, puțin stânjenit.

— Suntem prieteni.

— Iubirea e neprețuită, spune Viktor şi soarbe din ceaiul de mentă.

— Mă întreb dacă te-aş putea ruga să pui un mileu sub ceaşcă, spune Ibrahim. Ca să nu rămână urme pe lemn.

— Aş putea merge până la toaletă? întreabă Henrik. Am uitat să mă dau cu cremă hidratantă de dimineață şi simt că mi se usucă tenul.

Ron îi aruncă o privire lui Ibrahim.

— Da, ce de testosteron în camera asta, amice. Ce de testosteron…

Alan latră la un pițigoi.

65

Descoperiseră arma învelită într-o pânză albastru-pal, îngropată la vreo zece metri în interiorul pădurii. Elizabeth îi aruncase o privire înainte să fie dusă la examinare. Când auzise cuvântul „armă” se aşteptase la un revolver, măcar un soi de pistol. Însă era vorba despre o armă de asalt semiautomată. Andrew Everton se arătase la fel de surprins ca şi ea – era o armă dată naibii. Nu era nici urmă de muniție, însă exista o cutie metalică în care se pare că se aflau vreo sută de mii de lire în bani lichizi.

Prin urmare, poate că descoperiseră arma crimei şi, în sfârşit, o parte dintre veniturile de pe urma înşelăciunii. Asta aveau să stabilească timpul şi raportul criminalistic. Criminalista de la fața locului probabil că ar trebui să plece destul de curând, însă deocamdată e monopolizată de Joyce. S-au aşezat pe geaca de ploaie a lui Joyce, care a fost întinsă pe o bancă năpădită de muşchi. Despre ce vorbesc, numai Dumnezeu ştie. Elizabeth iese din pădure împreună cu Andrew Everton.

— Se pare că ne eşti dator, spune Elizabeth.

— O să vă fiu dator când găsim cadavrul lui Bethany, răspunde Andrew Everton. O să începem să concentrăm căutările în acelaşi loc.

— Pare destul cât să-l arestați pe Jack Mason, spune Elizabeth. Să-i puneți câteva întrebări, poate?

— Lăsați asta în seama mea, zice Andrew Everton. Nu puteți face voi totul.

Nu e un dat, însă Elizabeth nu simte nevoia să-l contrazică.

— Să ne ții la curent, totuşi.

Andrew Everton face o plecăciune în fața ei, puțin cam sarcastic pentru gustul lui Elizabeth.

— Doamnă.

Elizabeth porneşte în direcția lui Joyce şi a criminalistei. Aude vorbele lui Joyce în timp ce se apropie.

— Dar să spunem că trei cadavre sunt lăsate mulți ani într-o pivniță, spune ea. În ce moment ar dispărea mirosul?

Oare Joyce pune întrebări în legătură cu cazul din Rye?

— Prezintă răni? întreabă criminalista.

— Au fost dezmembrate cu o drujbă, zice Joyce.

Nu pare să fie cazul din Rye.

— Păi, ar rămâne fără sânge foarte repede, spune criminalista. Prin urmare, ar intra în putrefacție destul de repede. Mirosul ar fi cumplit în primele, să spunem, două luni, apoi, treptat, lucrurile ar reveni la normal.

— Mai dai cu puțin Febreze din când în când, zice Joyce.

Elizabeth ajunge lângă bancă şi îi vorbeşte criminalistei:

— Vă sâcâie cumva prietena mea? Mai face asta uneori.

— Deloc, răspunde criminalista. O ajut cu povestirea ei.

— Cu povestirea ei?

Elizabeth se uită la Joyce, care nu vrea să-i întâlnească privirea.

— M-am gândit să încerc, spune Joyce spre răsadul de flori. Ştii că-mi place să scriu.

— Trei cadavre într-o pivniță, spune Elizabeth. Sună cunoscut.

— Ai voie să te inspiri din cazuri reale, răspunde Joyce. Andrew Everton face asta mereu.

— Şi drujbele ce legătură au?

— Trebuie să adaugi şi bucățele de la tine, zice Joyce.

— Şi ai adăugat drujbe?

Joyce încuviințează dând din cap şi schițează un zâmbet. Elizabeth se întreabă, nu pentru prima oară, cât de bine îşi cunoaşte, de fapt, prietena.

— Pornim spre casă să vedem cum le merge băieților? întreabă Elizabeth. Şi ca să le spunem că am găsit o armă?

66

Pauline şi Mike au sosit la masă.

Lui Alan efectiv nu-i vine să creadă cât noroc are – mai mulţi oameni! Dacă ar fi şi Joyce aici, tabloul ar fi perfect. Sigur n-o să mai întârzie mult. Pauline îl gâdilă pe burtă în timp ce Mike Wagorn se aşază.

— El este Henrik, spune Ibrahim. E antreprenor în domeniul criptomonedelor, şi suedez.

Mike îşi împreunează mâinile şi spune:

— *Namaste*, Henrik.

— Henrik se pricepe foarte bine şi la spălarea banilor, continuă Ibrahim. Iar el este Viktor, fost colonel KGB.

— Pauline mi-a povestit multe despre tine, Viktor, zice Mike.

— Ei nu zău? spune Ron, iar Pauline îi trimite o bezea.

— Mă bucur să te cunosc, Mike Waghorn, zice Viktor. Mărturisesc că acum două săptămâni nu ştiam cine eşti, dar acum sunt foarte familiarizat cu munca ta. Cu toate că de multe ori nu înţeleg tot ce spui, pentru că lui Joyce îi place să ţină un comentariu neîntrerupt în timpul ştirilor locale.

— Aveţi noutăţi în privinţa căutărilor? întreabă Mike.

— Încă aşteptăm, răspunde Ron.

Pauline i-a spus că Mike a încasat foarte rău vestea despre săparea grădinii. Era o poveste extraordinară: cadavrul îngropat ca formă de şantaj, criminalul – un complice necunoscut… Mike vrea să fie elucidată crima, însă pentru el va avea o finalitate profundă.

— Dar aţi sosit într-un moment oportun, spune Ibrahim. Ai la îndemână textul mesajului de la Bethany? Cel despre informaţiile noi? Viktor şi Henrik ar vrea să-l audă pe de-a-ntregul. Poate că va dezvălui ceva.

Mike scoate telefonul şi caută până găseşte mesajul. Li se adresează lui Viktor şi Henrik. *Matelot*. *Info noi. Nu pot spune ce, dar e absolut dinamită. Mă apropii de miezul poveştii ăsteia*.

Viktor încuviinţează dând din cap.

— Îţi spunea „Matelot” în mod firesc? Nu e niciun indiciu?

— E absolut firesc, spune Mike.

— Şi ar fi spus „info” în loc de „informaţii”? întreabă Henrik. Era normal să se exprime informal?

— De obicei folosea emojiuri şi înjurături, sincer să fiu, răspunde Mike.

— Bun, când spune…

Alan începe să sară la fereastră şi să latre isteric, de parcă pur şi simplu nu poate nici măcar începe să înțeleagă ceea ce tocmai a văzut.

Viktor se rostogoleşte jos de pe scaun şi se ghemuieşte în spatele unei canapele, scoțând pistolul. Mike ridică o sprânceană. Henrik aşteaptă o clipă, apoi îl atinge pe Viktor uşor pe umăr.

— Viktor, spune el. Trebuie să încetezi cu asta. Eu sunt cel care încerca să te ucidă. Şi sunt aici.

Viktor se gândeşte un moment, apoi acceptă adevărul din spatele acestei observații şi pune pistolul înapoi la spatele pantalonilor.

— Mă bucur că n-am încercat să te ucid, spune Henrik uitându-se la pistol.

— Chiar ar trebui să te bucuri, răspunde Viktor aşezându-se din nou. Cam pe acum ți-aş fi aruncat cadavrul dintr-un feribot din Marea Nordului.

Ibrahim a răspuns la interfon, iar Elizabeth şi Joyce intră în încăpere. Alan sare la Joyce, iar ea îl flocoşeşte.

— Ați găsit ceva? întreabă Mike.

— Nici urmă de cadavru, spune Elizabeth. Nu încă. Dar Jack Mason a spus că o să dăm de o armă, şi am găsit-o. Una mare.

— E arma crimei? se interesează Ibrahim.

— Da, Ibrahim, este, răspunde Elizabeth. Polițiştii mi-au dat arma, iar eu am efectuat o analiză criminalistică completă în taxi, pe drum încoace.

Ibrahim se întoarce spre Mike.

— Acum e sarcastică.

Mike îi mulțumeşte.

— O să aflăm cât de curând, spune Elizabeth.

— Şi au găsit şi banii, intervine Joyce. Cam vreo sută de mii, cred ei. Îngropați pur şi simplu într-o conservă.

— Andrew Everton e de părere că au suficiente probe ca să-l aresteze pe Jack Mason, spune Elizabeth. Banii şi o armă în curtea din spate. Ar putea fi destul cât să-l facă să vorbească. Să ne spună cine le-a îngropat acolo.

— Baftă cu asta, zice Ron.

Henrik a ignorat discuția, tastând mai departe la computerul lui.

— Ăăă… Ok, am găsit ceva.

Toți cei din încăpere se întorc spre el ca şi cum ar fi un singur trup, iar Henrik roşeşte.

— Mă rog, *poate* am găsit ceva.

— Ştiam eu că o să fii de folos, spune Elizabeth. Varsă tot şi hotărâm noi dacă e ceva sau nu.

— Mike, începe Henrik. În mesajul ei, Bethany spune că noutăţile sunt „absolut dinamită”. Îi plăcea cumva să joace mici feste?

— Să spunem că se amuza să mă păcălească din când în când, e de acord Mike.

— Pentru că ceea ce a găsit nu era „absolut dinamită”, zice Henrik. Era „Absolute Dynamite”.

— Absolute Dynamite? repetă Mike.

— Foarte la începutul traseului pe care l-au urmat banii, o sută cincisprezece mii de lire au fost plătite către firma „Absolute Construction” din Panama, explică Henrik. Banii sunt încă acolo, din câte-mi dau seama, şi îmi cam dau seama de multe, pentru că mă pricep foarte bine la genul ăsta de lucruri.

— Nu te pricepi la fel de bine să ucizi pensionari, remarcă Joyce şi obţine un „Aşa e” din partea lui Viktor.

— Când a fost înfiinţată „Absolute Construction”, se pare că sub ea a fost ridicată o întreagă reţea de companii subsidiare, însă lor nu li s-a plătit niciodată nimic, aşa că până acum le-am ignorat. Există o „Absolute Demolition”, o „Absolute Cement”, o „Absolute Scaffolding”, iar în Cipru o companie numită…

— …„Absolute Dynamite”, zice Ron.

Elizabeth se uită împrejur. Îi pune lui Mike o mână pe umăr.

— Şi când cercetezi „Absolute Dynamite”?

— Descoperi două nume de directori, spune Henrik. Unul e vechiul nostru prieten Carron Whitehead, deci în direcţia asta nu prea ajungem nicăieri. Dar într-un final avem un nume nou. Celălalt director este un anume Michael Gullis.

— Michael Gullis? întreabă Elizabeth. Pauline, Mike – ceva?

Ei se uită unul la celălalt, după aceea înapoi la Elizabeth şi clatină din cap.

— Era un Michael *Gilkes* care juca la Reading, zice Ron. Mijlocaş.

— Mulţumim, Ron, spune Elizabeth.

Pauline îl bate uşor pe Ron pe mână.

În încăpere se aşterne din nou tăcerea, cu excepţia sunetului ca de pas de step pe care-l fac degetele lui Henrik pe tastatură şi a gâfâitului fericit al lui Alan, care trece pe la fiecare în parte ca să-şi primească atenţia cuvenită.

— Elizabeth, m-ai putea însoți o clipă afară? întreabă Joyce.

Elizabeth face semn că da, cu siguranță poate, şi ies împreună pe holul lui Ibrahim.

— Întreabă-mă, zice Joyce.

— Ce să te întreb? spune Elizabeth.

— Întreabă-mă dacă ştiu numele Michael Gullis, răspunde Joyce.

67

Echipa care sapă grădina fostei case a lui Heather Garbutt a dezgropat arma după-amiază. Încă sapă şi acum, la lumina reflectoarelor, după ce seara s-a preschimbat în noapte. Andrew Everton a crezut că au suficiente dovezi măcar cât să stea de vorbă cu Jack Mason. Chris şi Donna primiseră apelul.

— Ai fost extraordinară din nou, vorbesc serios, spune Chris evaluând cea mai recentă apariţie a Donnei la *South East Tonight*.

A vorbit despre frauda online şi a flirtat cu un pastor din studio care strângea bani pentru o escrocherie. Chris se gândeşte să depăşească pe cineva în curbă, apoi îşi aminteşte că afară e toiul nopţii şi că el e poliţist.

— Trebuie doar să fii tu însuți, spune Donna. Să ignori camerele.

— Niciodată nu m-am descurcat să fiu eu însumi, zice Chris. N-aş şti de unde să încep.

— Mama zice că aseară ai plâns cât vă uitați la *Totul despre sex*.

— Aşa este, e de-acord Chris.

— Ei bine, nu începe acolo, zice Donna.

Chris îşi iubeşte Fordul Focus mai ales acum că în spațiul pentru picioare nu mai e nicio pungă de chipsuri goală. Ieri chiar l-a spălat pe dinăuntru. Oare asta însemna să fie el însuşi?

— Cum crezi că o să reacţioneze Jack Mason? întreabă Chris. E greu să te fofilezi de la o mitralieră de asalt şi o sută de mii de bătrâne.

— E profesionist, zice Donna. O să fie şarmant. O să-i fie mai greu dacă găsesc cadavrul lui Bethany.

— O să scape, nu crezi? întreabă Chris. Nu contează dacă proprietatea e a lui – după atâta vreme n-a mai rămas nicio probă criminalistică.

— Am văzut un film polonez unde au dezgropat un cadavru după vreo treizeci de ani, iar un tatuaj rămăsese imprimat pe un os al piciorului, spune Donna.

— Ai fost să vezi un film polonez? întreabă Chris.

— Stânga aici, spune Donna.

Renunțaseră de mai multă vreme la navigația prin satelit. Casa lui Jack Mason era pe un drum privat, care ducea la un teren privat, care ducea la o cărăruie, care ducea la un drum de țară. Dinadins greu de găsit, mai ales pe bezna asta. În timp ce fac un viraj greşit după altul, Chris se gândeşte că ar

fi mai simplu să se apropie cu barca şi să urce pe stâncă.

În plus, Jack Mason ar fi în stare să vadă de la o poştă pe oricine s-ar apropia. Oare a văzut farurile Fordului Focus galben? Oare îi aşteaptă? O fi ştiind ce-l aşteaptă?

Ajung, în sfârşit, la două porți de fier. Porțile rămân închise când se apropie, prin urmare Chris se apleacă pe geam şi încearcă interfonul. Apasă intermitent timp de vreo treizeci de secunde, dar nu primeşte niciun răspuns. Poate că, până la urmă, Jack chiar i-a văzut venind.

Vechiul Chris s-ar fi urcat la loc în maşină şi ar fi înconjurat zidul proprietății căutând o cale de acces, lamentându-se în tot acel timp. În loc de asta, însă, noul Chris, Chris cel zvelt, atletic, începe să se cațere pe poartă. Lucrul ăsta o face pe Donna să coboare din maşină. El simte cum muşchii îl ard plăcut în timp ce urcă, simte răspunsul mulțumitor din partea întregului corp care face ce i se spune. Trebuie că arată grozav, îşi spune în sinea lui chiar când îşi agață şi-şi sfâşie pantalonii într-o țepuşă de fier. Donna se cațără după el, de două ori mai repede, îl eliberează, pe urmă amândoi trec peste poartă şi coboară pe aleea lui Jack Mason. Luminile de securitate se aprind aproape la fiecare pas.

Pantalonii lui Chris sunt imposibil de reparat, iar Donna are o vedere perfectă la perechea de boxeri cu Homer Simpson.

— Pe bune, zice Donna în timp ce turul pantalonilor lui Chris flutură în vânt. Ăsta e un exemplu perfect de a fi tu însuți. Maică-mea a ales boxerii ăia?

— Nu, am uitat să-mi scot rufele din maşină aseară, răspunde Chris. Sunt boxerii mei de urgență. Hai doar să-l arestăm pe Jack Mason, bine?

În timp ce Chris şi Donna înaintează pe alee, Donna se opreşte să se lege la un şiret. El merge mai departe până aude un declic.

— Donna, mi-ai pozat cumva fundul cu telefonul tău?

— Eu? Nu, spune Donna punând telefonul înapoi în buzunar.

În scurt timp apare şi casa, ca o siluetă în luminile de securitate cu halogen. Chris nu a văzut niciodată o casă personală atât de mare. De obicei, când vezi o casă atât de mare găseşti în ea şi un magazin de suveniruri şi o încăpere pentru luat ceaiul.

Vântul îi suflă lui Chris pe la posterior. Să aibă oare Jack o trusă de cusut? Oare se face să-i ceri o trusă de cusut cuiva pe care tocmai l-ai arestat?

Când urcă treptele de piatră până la uşa lui Jack Mason, Chris are grijă să

fie la un pas în urma Donnei. Când întinde mâna să apese pe soneria ca de conac observă că uşa e întredeschisă, lumina revărsându-se prin deschizătură în noapte. El şi Donna schimbă o privire.

Donna deschide uşa, dezvăluind holul vast. Există canapele şi mese, portrete ale unor bărbaţi cu perucă, o vitrină plină de puşti, un costum de armură pe un piedestal.

Iar în mijlocul covorului din hol e cadavrul lui Jack Mason.

Alergând, Donna ajunge primul la el. Bărbatul zace pe spate, cu o rană de glonţ la cap. În mână are un pistol mic. E rece ca gheaţa, şi cât se poate de mort.

Donna începe să delimiteze scena crimei în timp ce Chris sună la secţie. O să aibă mult de aşteptat împreună cu cadavrul.

Chris se uită mai îndeaproape. Chiar e un pistol *foarte* mic. Chris îndepărtează gândul.

— Te simţi bine? o întreabă pe Donna.

— Sigur că mă simt bine, zice Donna. Tu?

Chris priveşte în jos la cadavru.

— Da, da, şi eu mă simt bine.

Amândoi se simt bine, însă chiar şi aşa amândoi pun câte un braţ jurul celuilalt.

Chris se gândeşte. Clubul Crimelor de Joi începe să cerceteze cazul Bethany Waites şi, cât ai zice peşte, doi suspecţi principali sunt ucişi. O coincidenţă al naibii de mare. Îi aruncă o privire Donnei. Pare că şi ea se gândeşte la acelaşi lucru.

— Mă gândeam doar, spune Donna, că trebuie neapărat să facem ceva cu pantalonii tăi înainte să înceapă circul.

68

Fiona Clemence a crezut că n-o să mai audă niciodată de Elizabeth Best.

Cu întrebările ei despre Bethany Waites. Cu acuzațiile ei.

Cât de mult se înşelase!

Nu era niciun secret că Fiona şi Bethany nu se înțeleseseră bine. Şi ce dacă? Asta nu înseamnă că o să şi arunci pe cineva cu maşina în prăpastie, nu?

Şi ce dacă Fiona nu plânsese la emisiunea-omagiu? Două scrisori despre lucrul ăsta apăruseră în *Evening Argus*, echivalentul de la *South East Tonight* al unei furtuni pe Twitter. Dar nu însemna nimic. În ultima vreme, toată lumea plângea din orice. Erai chiar răsplătit dacă o făceai. Fiona se prefăcuse că plânge la o gală a premiilor BAFTA, de exemplu, şi îi ieşise foarte bine. Ediția online a *Mail* titrase: „Fiona de la TV se lasă dusă de valul emoțiilor în timp ce-şi etalează corpul tonifiat la sală într-o rochie mulată".

Oare plânge cineva vreodată de-adevăratelea, sau de fiecare dată numai ca să atragă atenția? Mama ei a plâns când a murit tatăl ei, iar după nicio săptămână era pe iaht cu un dentist de la clubul ei de golf. Aşa că a se scuti cu histrionismele.

Puteai s-o arăți oricât cu degetul pe Fiona, că tot nu primeai ce-ți doreai.

Fiona Clemence încă încearcă să-şi dea seama cum a făcut Elizabeth rost de numărul ei. Probabil că prietena ei Joyce l-a descoperit printr-o sursă de la guvern. În orice caz, mesajul apăruse azi-noapte.

Dragă mă întrebam dacă ai putea să ne ajuți.

Câteva mesaje mai târziu, Fiona aflase cum stă treaba.

Are încredere în Elizabeth şi Joyce? Nu. Chiar ştiu ele cine a omorât-o pe Bethany Waites? Fiona se îndoieşte foarte tare. Dar le va ajuta? Din motive la care în clipa asta nu are acces, da, probabil o să le ajute.

În dimineața asta Fiona filmează o reclamă la iaurt. Sau la cereale pentru micul-dejun. A uitat la care dintre ele. Ştie că trebuie să se lingă pe buzele ei celebre şi să spună „E delicios", însă mai mult de atât n-a studiat chestiunea. Stă într-un scaun de plastic dintr-un studio cavernos în timp ce luminile sunt ajustate şi grupuri de bărbați care poartă ochelari se sfătuiesc,

scărpinându-se în bărbi, în timp ce oameni mult mai tineri le oferă cafele.

Fiona se uită pe contul ei de Instagram. În clipa asta are trei virgulă cinci milioane de urmăritori. I-a promis consultantului ei pentru Instragam, Luke, că o să posteze un *story* pe zi. E foarte strict cu ea, dar, din moment ce el poate obține câte douăzeci şi cinci de mii de lire postând despre un concediu gratuit în Maldive, Fiona îl lasă în pace. Însă e un regim de cazarmă, plictisitor. Ea este acum un brand şi toată lumea vrea să-i spună ce să facă. Şi, mai rău, ce să *nu* facă. Poate n-ar strica să mai opună nişte rezistență? Lângă ea, un bărbat îmbrăcat în banană mănâncă o banană. Ea se uită la ceas. E tocmai trecut de ora unsprezece. E momentul să te hotărăşti, Fiona.

Elizabeth nu cere mult, în perspectiva de ansamblu, însă chiar şi aşa Fiona are destule de obiectat. La început îi spusese lui Elizabeth să discute cu agenta ei („O, nu cred că o să facem asta, draga mea, tu ce zici?”). Elizabeth îşi dăduse toată silința s-o convingă. Care e cel mai lucru care se poate întâmpla, o momise Elizabeth. Ei bine – destule, ăsta-i adevărul. De asta Fiona rămâne nehotărâtă.

O femeie îmbrăcată în pahar de iaurt trece pe lângă ea, deci probabil că e o reclamă la iaurt. Fiona nu mai mănâncă iaurt de când Gwyneth Paltrow a zis ceva despre el pe TikTok.

Oare Fiona cădea într-un fel de capcană? Să spună mai bine „nu” şi să încheie subiectul? De ce cochetează măcar cu ideea?

Elizabeth şi Joyce i-au lansat tot felul de întrebări când s-au întâlnit şi, la drept vorbind, Fionei îi cam plăcuse. Îi cam plăcuse să fie acuzată de crimă de o femeie care se prefăcuse că leşină şi de o altă care avea un revolver în geantă.

Aşadar, dacă vor să le ajute, sigur. Posibil. Poate. Indiferent ce se va întâmpla, măcar va stârni valuri. Totul e despre conținut nou. Ceva nou. Fiona se întreabă ce va titra *Mail* Online de data asta.

Unul dintre bărbații cu ochelari şi barbă se apropie de ea.

— Bună, Fiona, eu sunt Rory, am modificat numai puțin scenariul şi voiam să verific dacă eşti de acord să-ți punem un strop de iaurt pe nas. Noi credem că ar putea funcționa. Ştii tu, pentru amuzament?

Fiona îi zâmbeşte lui Rory radios, cu gura până la urechi.

— Nu-mi pun iaurt pe nas, Rory.

Rory dă aprobator din cap.

— Da, da, e super. Hai s-o facem fără iaurt pe nas. Îmi place la nebunie.

El dispare. Bărbatul îmbrăcat în banană o roagă să facă un selfie cu el, iar Fiona îi explică, foarte blând, că se comportă neprofesionist.

Se întoarce la telefonul ei şi scrise informațiile pe care i le-a cerut Elizabeth. Pentru ultima dată se întreabă „de ce?”. De amuzament, poate? Ca să găsească de făcut ceva nou şi interesant? Ca să vadă cum se va desfăşura povestea, cu siguranță.

Şi, poate – *poate* – pentru Bethany?

Fiona clatină din cap. Nu e genul sentimental. O face pentru urmăritorii ei. Asta trebuie să fie explicație.

Apasă pe „trimite”. Fapta a fost comisă.

69

Chris nu reuşeşte să audă ce spune Andrew Everton. În încăpere e multă agitaţie şi de peste tot se aude o rumoare entuziasmată. Lumea bea într-o seară din timpul săptămânii iar atmosfera e încărcată de o emoţie îmbătătoare. În timp ce-şi croiesc drum spre masă, Andrew Everton îi vorbeşte direct în ureche:

— Sinucidere?

— Aşa părea, zice Chris.

— N-am încredere în nimic legat de cazul ăsta, spune Andrew Everton. O prietenă de-a ta a trecut pe la mine.

— Serios? îl întreabă Chris pe Andrew Everton, tot la ureche.

— O femeie pe nume Elizabeth, îl lămureşte Andrew Everton.

Nu se miră.

— Îmi cer scuze pentru ea, spune Chris când ajung la masă.

— Stai liniştit, zice Andrew Everton.

Chris îşi caută cartonaşul cu numele. Stă lângă Patrice, slavă Domnului. Uneori, la chestii de genul ăsta cuplurile sunt puse separat.

— Are o misiune pentru mine.

— Sună a ceva ce face Elizabeth, confirmă Chris.

— Pot să am încredere în ea? întreabă el.

— Dumnezeule, nu! răspunde Chris, dar râsul lui spune altceva, iar Andrew Everton încuviinţează dând din cap.

Chris îi pregăteşte scaunul lui Patrice, iar ea se aşază.

— M-aş putea obişnuit cu aşa ceva, îi spune Patrice lui Andrew Everton. Pe cine trebuie Chris să aresteze ca să primească invitaţie şi la anul?

Andrew Everton râde.

Chris şi Donna vor primi amândoi medalia pentru „Merite extraordinare pe teren”. Decoraţiile sunt placate cu aur. Terry Hallet are una şi i-a arătat lui Chris poze.

Andrew Everton le vorbeşte lui Chris şi Patrice.

— Vreţi să vedeţi medalia?

— Haide, zice Patrice. Profesorii de şcoală generală nu văd medalii prea des.

Andrew Everton bagă mâna în buzunar şi scoate un săculeţ de catifea. Trage de şnur şi scoate medalia aurie dinăuntru.

— Scoți câțiva bișari pe ea pe eBay, remarcă Patrice.

Îl strânge pe Chris de mână.

În fața lor sunt două scaune libere. Donna vine cu Bogdan. Până la urmă a trebuit să spună adevărul. Cinematografie poloneză – ba bine că nu! Patrice încă nu l-a cunoscut, însă tocmai a văzut nişte poze şi, în opinia lui Chris, e puțin prea entuziastă.

Însă Bogdan o face pe Donna foarte fericită, şi asta e singura grijă a lui Chris.

Patrice îl sărută.

— Te bucuri?

— N-am mai câştigat niciodată nimic, spune Chris.

— Inima mea? întreabă Patrice.

— Nu pot să pun inima ta în closetul de la parter ca să mă laud cu ea la musafiri, nu? răspunde Chris. Tu te bucuri că-l cunoşti pe Bogdan?

— Dumnezeule! face Patrice. Foarte!

Din nou – puțin prea entuziasmată. Chris bănuieşte că Bogdan ar fi un ginere greu de egalat. Dar e nevoie de multe nunți înainte să se întâmple asta. În fine, două. Nu te mai gândi la nunți, Chris. Spune ceva ca să-l impresionezi pe Andrew Everton.

— N-am mâncat un Toblerone de trei luni.

— Nu mai spune! răspunde Andrew Everton.

Iisuse, Chris.

Gazda evenimentului, un comediant pe care Chris l-a văzut la televizor, Josh-nu-ştiu-cum, începe cu un monolog. E foarte amuzant, se ia de toată lumea şi face față hărțuielilor alcoolizate îndreptate împotriva lui. Chris o vede pe Donna intrând pe uşa lăturalnică a Marii Săli de Dans. Hopa. Şi el şi Patrice o privesc cum îşi croieşte drum spre masă şi se aşază, cu chipul ca o stâncă într-o furtună întunecată. Locul de lângă ea e liber.

— Fără Bogdan? întreabă Chris.

— Elizabeth avea nevoie de el, răspunde Donna.

Ce laitmotiv începea să se contureze!

Se întâmpla ceva de care ei nu ştiau?

— PARTEA A TREIA —

Să ajungi la zi cu
toate noutățile

70
Joyce

Sunt în Staffordshire. Cam cu toții suntem. Cel puțin, toți cei care trebuie să fie.

Elizabeth şi Stephen sunt aici: stau la capătul coridorului, dar în dimineața asta încă nu au apărut. Ron şi Pauline sunt în Aripa de Est. Casa asta are aripi. Ibrahim i-a adus cu maşina, iar el stă în casa portarului de la capătul aleii.

Henrik e aici, bineînțeles, doar e casa lui. E ca în Downton Abbey, dar cu aparat de pinball şi jacuzzi.

Mike Waghorn e şi el aici. Am sugerat să ni se alăture la un brandy în bibliotecă aseară, dar a vrut să se culce devreme, pentru că azi i-am dat o misiune. O ia în serios.

Până la urmă am rămas treji numai eu şi Ibrahim, bând şi pălăvrăgind. Se simte pe cai mari pentru că a descoperit identitatea lui „Carron Whitehead". A ajuns la concluzia asta în maşină, pe drum încoace. Când mi-a spus, am verificat de două ori şi de trei ori, însă avea dreptate.

Chiar poate fi foarte deştept. Eu îmi asum în continuare meritele pentru „Michael Gullis", însă. Asta e informația care a elucidat, de fapt, cazul.

I-am spus Joannei că eu am fost cea care şi-a dat seama, iar ea a spus „Felicitări", şi a părut s-o spună cu convingere. Mi-a trimis chiar şi un emoji cu degetul mare ridicat.

Cât despre „Robert Brown Msc", tot nu am aflat nimic, însă acum nu mai contează aşa de mult. Sunt convinsă că o să găsim răspunsul mai devreme sau mai târziu.

Stephen a primit un tur ghidat al bibliotecii când a ajuns aici. Parcă era un copil, a făcut ochii mari, cu un zâmbet şi mai mare pe figură. Anii parcă i-au căzut de pe umeri.

Viktor ia micul-dejun în camera lui şi ia notițe pentru mai încolo. E interesant de văzut cum pune la cale astfel de lucruri. Andrew Everton e şi el pe drum încoace. Aseară au fost Premiile Poliției din Kent, iar Chris şi Donna au primit o distincție. Am văzut pe Instagramul Donnei. Cred că Bogdan ar fi trebuit, probabil, să fie cu ea, însă a trebuit să-i aducă până aici pe Elizabeth şi Stephen cu maşina. Mă întreb dacă pe Donna a deranjat-o lucrul ăsta. Nimeni nu pare să fi observat că ei doi sunt împreună, dar eu şi

Pauline am bârfit în liniște ceva mai devreme pe acest subiect. Donna cu siguranță nu zâmbește în fotografii.

O persoană care nu se află aici e Fiona Clemence, ceea ce nu înseamnă că nu e implicată.

Alan a rămas acasă.

O fac să sune de parcă ar fi fost alegerea lui, de parcă ar fi avut niște lucruri cu care trebuia să ajungă la zi. Dacă suntem cu toții aici, Staffordshire, cine are grijă de el, întrebați?

În sat a apărut un locatar nou. Îl cheamă Mervyn și a galez. Am avut dintotdeauna o slăbiciune pentru galezi. El a fost director de școală. Se și vede. E exigent, dar corect. Păr cenușiu, mustață neagră – cunoașteți înfățișarea. Să nu vă supărați dacă mă servesc! I l-am arătat Paulinei de la distanță și am primit un deget mare ridicat drept răspuns. Am crezut că Pauline s-a supărat puțin pentru cum am descusut-o la ceaiul de după-amiază, însă nici pomeneală. Bănuiesc că își dorea ca adevărul să iasă la suprafață la fel de mult ca noi, ceilalți.

Bun, Mervyn are un Cairn Terrier pe nume Rosie și ne-am intersectat acum două zile în timpul unei plimbări. Alan a adulmecat-o pe Rosie și îndrăznesc să spun că, dacă ar fi întrebat, Alan ar spune că și eu l-am adulmecat pe Mervyn. Bref, am început să pălăvrăgim și în aceeași după-amiază i-am dus o tartă cu vișine, dar ca să-i spun „bun-venit” în sat. Mervyn o să-l hrănească și o să-l plimbe pe Alan cât sunt eu plecată. I-am spus că aș fi foarte recunoscătoare, iar el a schițat un zâmbet.

Și, înainte să întrebați, da, Mervyn este heterosexual. A avut două soții și cinci copii, iar pe un raft am văzut un DVD cu *Top Gear*.

Nu cred să stăm aici mai mult de vreo douăzeci și patru de ore, dacă nu cumva merge ceva extrem de prost. Ceea ce-mi amintește că trebuie să am grijă ca Ibrahim să-și mute mașina în spatele casei. Lui Bogdan nu a trebuit să i se zică – a lui e ascunsă.

Plănuim să-i dăm drumul pe la prânz. Cred că toată lumea știe ce face. Eu nu prea am un rol clar, am ocazia doar să privesc.

Lucru pe care cred că l-am obținut pe merit, dat fiind că mi-am dat seama cine a omorât-o pe Bethany Waites.

Foarte curând toată lumea va afla.

I-am dat lui Mervyn numărul meu de telefon, „Știi tu, în caz că vrei să-mi trimiți o poză cu Alan”, însă deocamdată nu l-a folosit. Tot verific, dar nimic.

71

Era o insultă să fie aruncat în fața porților legat la ochi, dar, dacă ăsta era prețul ca să intre, atunci aşa să fie. Paranoia e de aşteptat.

Drumul până la casă e magnific. Alee lungă, cu pietriş, garduri vii tunse cu model, fântâni, statui de lei. Însă astăzi niciun membru al personalului nu se îngrijeşte de ele. Niciun grădinar sau şofer nu-şi vâră nasul, astfel încât să poată spune mai departe ce au văzut. Exact cum i-a fost promis. Ridicând privirea către ferestrele de mai în față, nu vede nici acolo vreo mişcare. Trebuie să accepți posibilitatea că e o capcană, dar, deocamdată, nu pare să fie.

Casa în sine e prea mare. Mult prea mare dacă individul ăsta, Vikingul, locuieşte aici de unul singur. Dată fiind discreția pe care o implică întreaga operațiune, şi dată fiind natura monosilabică a schimbului lor de e-mailuri, riscul e corect. O să fie doar ei doi şi totul va trebui jucat fără cusur. Iei lucrul pentru care ai venit, apoi pleci. Nu-i uşor, nu-i deloc uşor, dar recompensele vor merita.

Apasă pe butonul soneriei, care răsună profund în casa singuratică. Cât o fi plătit Vikingul pentru locul ăsta? Douăzeci de milioane? Cel puțin.

Nişte paşi se apropie, iar uşa uriaşă din lemn de stejar se deschide. Iată-l acolo, în carne şi oase. Cât o fi având? Unu nouăzeci şi şase? Barbă gigantică şi un tricou cu Foo Fighters întins pe un piept gigantic.

O mână întinsă, o strângere de mână.

— Tu trebuie să fii Vikingul.

— Iar tu, spune Vikingul, trebuie să fii Andrew Everton. Dă-mi voie să te conduc în biblioteca mea.

Andrew Everton urmează silueta gigantică printr-un hol de marmură într-un coridor cu covor. Toți pereții sunt acoperiți de tablouri, majoritatea prea moderne pentru gustul chestorului, însă câte o navă cu pânze sau câte o biserică normandă ici-colo echilibrează situația. Vikingul îl conduce într-o bibliotecă, un cocon de lemn închis la culoare, piele roşie şi lumină caldă. Andrew Everton se gândeşte la semnul din biroul lui, FĂRĂDELEGEA NU RENTEAZĂ. Mai vedem noi…

Vikingul face semn către pereții acoperiți din podea până-n tavan de cărți.

— Îți place să citeşti, domnule chestor?

— Îmi place să le scriu mai mult decât să le citesc, dacă e să fiu sincer, răspunde Andrew Everton şi se aşază într-un fotoliu indicat de gazda lui. Probabil putem trece peste toată pălăvrăgeala asta, dacă nu te deranjează. E o casă minunată, drumul a fost plăcut, nu am nevoie la toaletă şi mă mulţumesc cu apă.

Vikingul de aprobator din cap.

— Ok.

Se aşază pe o canapea de piele, pentru două persoane, şi aproape că o umple, după care aprinde o lampă de lângă el.

— Ce vrei de la mine, domnule Andrew Everton?

72
Joyce

Lampa e cheia întregii poveşti.

Odată ce o aprinzi, porneşti şi camerele şi microfoanele. Cu toţii suntem în bucătăria personalului, din spatele casei, tăcând mâlc, iar acum putem vedea imagini în direct din bibliotecă. Nu-l putem vedea pe Henrik pentru că nu a vrut să apară pe înregistrare. Din pricina imperiului său mafiot, nu din pricină că ar fi timid. Cu toate că e şi destul de timid, cred eu.

Apropo, mi-am verificat deunăzi contul de criptomonede, iar acum valorează cincizeci şi şase de mii de lire. Aşa că îţi mulţumesc, Henrik.

Andrew Everton pare foarte sigur pe sine. Habar nu are în ce intră. Elizabeth i-a dat un pont – „rămâne obligatoriu între noi, Andrew" – despre Viking. Individul care spală bani şi încercase să ne ucidă. „Pot să-ţi obţin o întâlnire, nu mă întreba cum, şi nu mă întreba unde, doar mulţumeşte-mi. Poate îi faci o vizită, ce zici?"

Şi exact o vizită îi face acum Andrew Everton. Nu ca să strângă probe, nici ca să-l aresteze, ci pur şi simplu pentru că e un om care are mare nevoie de cineva care spală bani.

Pentru că Andrew Everton a fost creierul din spatele fraudei fiscale. Andrew Everton a ucis-o pe Bethany Waites şi i-a şantajat pe Jack Mason şi Heather Garbutt să păstreze tăcerea.

În cartea lui, *Dat drept dovadă*, cred că v-am povestit despre ea, personajul principal e un şef interlop pe nume Big Mick. Şi care e numele întreg al lui Big Mick?

Michael Gullis.

O greşeală stupidă foarte la începutul escrocheriei. Cu toţii greşim.

Şi, în caz că vă întrebaţi dacă ar putea fi doar o coincidenţă, numele celeilalte persoane către care s-au efectuat plăţi apare şi el într-o carte a lui Andrew Everton.

V-am spus că Ibrahim s-a prins de „Carron Whitehead". A fost destul de simplu, de fapt.

E o anagramă de la „Catherine Howard". Detectiva tare ca lemnul de tec. Inteligent, Ibrahim.

Prin urmare, ne-am gândit că lui Andrew Everton, care deocamdată nu a reuşit să deblocheze niciun bănuţ din veniturile de pe urma fraudei, i-ar

plăcea să stea de vorbă între patru ochi cu Vikingul.

La această discuție „între patru ochi” ne uităm noi acum.

73

— Sunt polițist, spune Andrew Everton. Sigur înțelegi asta, nu?

— Înțeleg, zice Vikingul. Cât timp nu mă filmezi şi nu mă înregistrezi, suntem ok.

— La fel şi din punctul meu de vedere, spune Andrew Everton. Deşi, chiar dacă mă înregistrezi, nimic nu ar rămâne în picioare la tribunal, deci ți-ai pierde vremea.

— Nimeni nu înregistrează pe nimeni, zice Vikingul. Nu aşa lucrez. Înțeleg că ai nevoie de ajutorul meu?

Andrew Everton se apleacă în față.

— Am zece milioane de lire în diverse conturi din lume. În clipa de față nu am nicio modalitate să-i recuperez fără să ridic întrebări. Sper să mă poți ajuta.

— Zece milioane? Da, simplu, zice Vikingul. Mie ce-mi iese?

— Jumătate de milion, răspunde Andrew Everton.

Vikingul râde.

— Şi un chestor în statele tale de plată. Ai grijă de mine, am grijă de tine.

Vikingul încuviințează dând din cap.

— Trebuie să ştiu de unde provin banii. De anumiți bani nu mă ating.

— O fraudă fiscală de acum vreo zece ani. Telefoane mobile aduse şi luate din Dover. Bani uşori.

— Ideea ta? întreabă Vikingul.

— Vinovat, răspunde Andrew Everton. Scriam o carte. Scriu, păcatele mele, şi am inventat schema asta, doar ca făcând parte din acțiune, de fapt. Dar pe măsură ce m-am gândit mai mult la ea mi-am dat seama că, ştii ce, n-o s-o pun în carte, o s-o fac de-adevăratelea.

— Inteligent.

— Ce să zic, uneori mai folosesc infracțiuni adevărate pentru acțiunea din romanele mele. De data asta am folosit acțiunea din roman pentru o infracțiune adevărată.

— Cum ai făcut-o? întreabă Vikingul.

— Pe atunci nu eram chestor, dar cunoşteam nişte oameni. Am vorbit cu un tip pe nume Jack Mason. Avea tot felul de afaceri dubioase, dar mereu a fost prea deştept să se lase prins. Şi tocmai de asta aveam nevoie. I-am

explicat planul şi ne-am apucat să lucrăm împreună.

— Şi ai făcut zece milioane?

— Cam pe-acolo, spune Andrew Everton.

— De ce v-aţi oprit?

— O jurnalistă a început să ne adulmece. S-a apropiat puţin cam tare. A reuşit să bage la zdup pe cineva din echipă, aşa că ne-am potolit.

— Jurnalista s-a potolit şi ea?

— Păi, nu, spune Andrew Everton. A murit.

74
Joyce

Elizabeth şi Viktor par foarte nefericiți de cum se desfăşoară totul.

Trebuie să-i recunoşti priceperea lui Henrik. „Ideea ta?” „Cum ai făcut-o?” „Ai făcut zece milioane?” „De ce v-ați oprit?” Toate întrebările pe care i le vârâseră în cap. Mărturisirea perfectă.

Elizabeth ştia că Andrew Everton o să fie complet onest. Are nevoie ca Vikingul să aibă încredere în el şi să-l ajute, are orgoliul de a vrea să-i fie recunoscute meritele pentru schema inventată de el însuşi şi, după cum tot el s-a exprimat, nimic înregistrat nu putea fi folosit la tribunal.

Dar, bineînțeles, nici nu trebuie să fie. Asta e frumos la planul lui Elizabeth. Andrew Everton va fi găsit vinovat cu mult înainte să păşească într-un tribunal.

Mike dă ture prin bucătărie, exersând replicile pentru mai târziu.

75

Fiona Clemence are foarte multe mesaje de la prieteni deconcertați.

Fi teau hackuit
Insta hackuit!
Ți-ai vz Instaul?
Fi, WTF???

Fiona îşi pune câțiva prieteni influenți să răspândească vestea.

Guys, @FionaClemClem a fost hackuită. Nu vă uitați! Se-ntâmplă cv ciudat pe @FionaClemClem. O nebunie de hackuială.

Cât ai clipi, peste două sute cincizeci de mii de oameni se uită la transmisiunea live de pe Instagram, şi numărul creşte în fiecare secundă. Iar toți aceşti oameni nu se uită la Fiona Clemence cumpărându-şi machiaje sau dând sfaturile momentului în materie de yoga.

Nu, se uită cu toții la chestorul Poliției din Kent care recunoaşte în direct că a comis o fraudă de mai multe milioane de lire.

Nu se vede cu cine stă de vorbă, dar e într-un soi de bibliotecă şi spune ceva despre telefoane mobile şi afaceri cu interlopi. Numărul spectatorilor continuă să crească tot mai mult pe măsură ce vestea se răspândeşte. Insta, Twitter, TikTok, până şi tații unora dintre oamenii aceştia au început să-şi scrie pe WhatsApp. Se uită cu toții, comentează cu toții, vor capul lui Andrew Everton ăsta.

Până şi coaforul care-i îndreaptă părul în dimineața asta îi arată Fionei telefonul şi zice:

— Ai văzut asta?

Apropo de nimic, Fiona vede şi cum numărul urmăritorilor ei de pe Instagram goneşte până sare de patru milioane, în timp ce povestea de pe contul „hackuit” se desfăşoară în legea ei. În clipa de față, chestorul se uită împrejur în încăpere şi se aude cum cineva scrie la tastatură. Secțiunea de comentarii o ia razna.

Atât ceruse Elizabeth. Numele de utilizator şi parola contului de Instagram al Fionei. „Doar vreo oră, draga mea”, spusese. „Sunt sigură că

nici n-o să observi.”

76

Andrew Everton aşteaptă răbdător în timp ce Vikingul scrie ceva în laptop. Până aici e bine. Îl place pe Viking, Vikingul pare că-l place pe el. Mai important, are încredere în Viking şi se simte în siguranță în camera aceea intimă, din mijlocul pustietății. Andrew Everton capătă sentimentul că o să plece din locul ăsta considerabil mai bogat decât atunci când a sosit.

Vikingul închide capacul laptopului.

— Ai ucis pe cineva?

— Nu, zice Andrew Everton. A fost curat.

— Eşti sigur?

— Uite ce e, am făcut bani, am încălcat legea, am făcut lucruri rele, dar nu am ucis pe nimeni.

Dacă Vikingul zice că e prea riscant pentru el?

— Scrie că pe jurnalistă o chema Bethany Waites, spune Vikingul. Bethany Waites, lucra la *South East Tonight*, ea e jurnalista care a făcut reportajul despre voi?

— Ea e, da, răspunde Andrew Everton.

— Şi a murit, continuă Vikingul. A omorât-o cineva?

— Dap, răspunde Andrew Everton. Dar nu eu. Cu mine n-ai de ce să-ți faci griji.

— Ba cred că e posibil să-mi fac griji, spune Vikingul. Femeia care a mers la închisoare – o chema Heather Garbutt?

— Corect, zice Andrew Everton.

— Şi ea a murit?

— Din nou, da, a murit, răspunde Andrew Everton. Şi, din nou, n-are nicio legătură cu mine. S-a sinucis. E tragic, dar…

— Şi complicele tău, Jack Mason?

— Dă-mi voie să te opresc aici, zice Andrew Everton. Da, a murit şi el.

— Multă lume moare în jurul tău, spune Vikingul. Asta mă îngrijorează.

— Sigur, absolut, e normal, zice Andrew Everton.

— Aşa că am nevoie să fii sincer, reia Vikingul. Suntem doar noi doi aici şi trebuie să am încredere în tine. Tu i-ai omorât?

— Nu, răspunde Andrew Everton.

— Poate i-ai ucis doar pe unul sau doi dintre ei, insistă Vikingul.

— N-am ucis pe niciunul dintre ei, răspunde Andrew Everton.

— E o coincidență mare, observă Vikingul.

— Da, e de acord Andrew Everton. E o coincidență mare. Dar poți să ai încredere în mine.

77
Joyce

Ibrahim are totul deschis în fața lui. Mii de oameni urmăresc livestream-ul hackuit al Fionei. „Bethany Waites” este pe locul întâi în lista de *trending* de pe Twitter. Lumea distribuie clipuri cu ea, postează articole din ziare din perioada în care a dispărut. Chipul ei e peste tot.

La fel cum e şi chipul lui Andrew Everton. Secţiunea de comentarii se dezlănțuie la partea cu „Poți să ai încredere în mine”. Poliția din Kent a fost nevoită să-şi dezactiveze contul de Twitter. A apărut chiar şi la Sky News. Nu au voie să arate imagini, dar le relatează telespectatorilor ce se întâmplă.

Prin urmare a recunoscut frauda, a recunoscut că e partenerul lui Jack Mason, dar nu a recunoscut încă omorurile. N-aş putea spune că mă aşteptam să o facă. Chiar şi când într-o cameră sunteți numai tu şi încă cineva, niciunul dintre voi nu vrea să recunoască faptul că e un criminal, nu-i aşa?

Însă noi asta vrem, de fapt. Ca Andrew Everton să-şi recunoască fapta. Să spună lumii adevărul. Să-i facem dreptate lui Bethany.

Elizabeth şi Viktor se sfătuiesc într-un colț. Indiferent ce spune Elizabeth, Viktor dă aprobator din cap. Cred că e momentul să trimitem Glonțul!

78

În spatele Vikingului se află o uşă închisă, care acum se deschide. În bibliotecă intră un bărbat. E scund şi chel şi poartă ochelari prea mari pentru figura lui. Ce se petrece aici?

— Nu, îi spune Andrew Everton Vikingului. Nu. Suntem doar tu şi cu mine în povestea asta.

— E asociatul meu, zice Vikingul. Îl cheamă Iuri.

— Încântat de cunoştinţă, domnule chestor, spune Viktor. Aţi fost un om ocupat.

— Nu cu asta am fost de acord, spune Andrew Everton.

— Acordaţi-mi un minut, zice Viktor. Dacă nu vă place ce am de spus, atunci o să plec, şi la fel de bine puteţi pleca şi dumneavoastră. Sunteţi în siguranţă.

— Un minut, spune Andrew Everton, căutând din priviri o ieşire.

— Prietenul meu aici de faţă – i se spune Vikingul – e geniul din încăpere. Cu toate că e posibil ca şi tu să fii un geniu, Andrew. Îmi dai voie să-ţi spun Andrew?

— Sigur, Iuri, răspunde Andrew Everton.

— E limpede că eşti deştept, Andrew. Eşti chestor – felicitări! Eşti şi un autor de succes, sub pseudonimul Mackenzie McStewart. De curând am citit – şi am savurat – *Păstrează tăcerea*. Un tur de forţă, în opinia mea. Ca John Grisham. În plus pe lista realizărilor, descoperim acum că eşti un maestru infractor. Poliţist, scriitor de romane de suspans, maestru infractor – îmi închipui că aceste aptitudini se suprapun întrucâtva?

Andrew Everton încuviinţează dând din cap. E ceva la individul ăsta care-i place. Şi are dreptate în legătură cu *Păstrează tăcerea*. E foarte în stilul lui Grisham.

— Ei bine, eşti *aproape* un maestru infractor, să spunem. Ai reuşit jaful, foarte simplu, foarte elegant, dar încă nu i-ai văzut roadele. Moment în care intervenim în noi. Putem da de urma banilor tăi? Da – cel puţin, prietenul poate. Ne-ar plăcea să facem afaceri cu tine? Din nou, da, eşti un om puternic şi ai putea să ne ajuţi, cred, în mai multe privinţe. Asta dacă ai fi dispus.

— Aş fi dispus, zice Andrew Everton. Dacă-mi faceţi rost de cele zece milioane, puteţi să-mi cereţi orice vreţi.

— Văd că suntem gând la gând, spune Viktor. Am bănuit eu că o să fim. Amândurora ne plac banii, cu siguranță, dar amândoi suntem oameni morali. Forțăm regulile uneori, incontestabil, dar regulile nu sunt pentru toată lumea, nu-i aşa?

— De acord, de acord, zice Andrew Everton.

O să-şi primească banii, simte lucrul ăsta. Toții anii în care a muncit ca un nebun, şi acum în sfârşit o să fie bine. O casă în Spania, o cameră în care să scrie, cu privire la mare. O să pretindă că a semnat un contract generos cu o editură, totul foarte în secret, şi o să-şi dea demisia definitiv. Omul ăsta cu ochelari supradimensionați este ultima piesă din puzzle.

— Dar şi eu am nevoie să am încredere în tine, spune Viktor. Simt că o să am. Simt că ne asemănăm. Că avem aceleaşi convingeri despre lumea asta dură în care trăim.

— E de la sine înțeles, zice Andrew Everton.

A văzut o casă, online, pe Costa Dorada. Avea *două* piscine, pentru Dumnezeu!

— Prin urmare, am nevoie să-mi spui adevărul, zice Viktor. Despre jurnalistă. Şi despre cei doi prieteni ai tăi. Trei morți, toate având legătură cu frauda ta. Vreau să am încredere în tine, aşa că am nevoie să-mi spui adevărul. Tu i-ai ucis, nu? E în regulă.

Andrew Everton îşi cumpăneşte reacția. Ce vrea individul ăsta să audă? Că el i-a ucis? Că nu el i-a ucis? Care e răspunsul „moral” în situația dată? Ia o hotărâre.

— Nu i-am omorât, spune Andrew Everton. Nu sunt un ucigaş.

Viktor îl aprobă.

— Să înțeleg că pur şi simplu au murit?

Andrew Everton încuviințează.

— Da, pur şi simplu… au murit.

— Sunt dezamăgit, domnule chestor, spune Viktor. Sperasem să aud adevărul.

Andrew Everton e strâns cu uşa. Oare e posibil ca omul ăsta să ştie adevărul? Cumpăneşte diferitele minciuni pe care ar putea să le spună. E atât de aproape. Nu poate să dea cu bâta-n baltă acum. Rămâi pe poziții. O să respecte lucrul ăsta.

— Nu i-am omorât.

Viktor face o grimasă îndurerată.

— Andrew, mi-e foarte greu să aud asta. Date fiind informațiile pe care

le am.

— Ce informații? întreabă Andrew.

Trebuie că blufează. E doar un test. Continuă să negi, continuă să negi şi o să ajungi în Spania cât ai clipi.

— Că ai ucis-o pe Bethany Waites. I-ai îngropat cadavrul în grădina unei case din Sussex şi te-ai folosit de acest lucru ca să-ți şantajezi partenerii la conspirație, pe Jack Mason şi Heather Garbutt, ca să nu scoată o vorbă despre frauda ta. Că ai pus ca Heather Garbutt să fie ucisă în închisoarea Darwell şi, mai mult, că l-ai ucis pe Jack Mason acum două seri.

Partea cu Jack Mason e zisă la nimereală, însă nu e necesar ca Andrew Everton să ştie asta.

Andrew Everton e năucit, paralizat. De unde ar fi putut afla despre cadavrul lui Bethany şi şantaj? Era imposibil. Jack Mason nu l-ar fi numit niciodată în mod direct, nici într-o mie de ani.

Iar Heather Garbutt se temea prea tare de ce putea face el. Prin urmare, *cum a aflat*?

— Doar adevărul, Andrew, spune Viktor. Iar apoi putem fi siguri cu cine avem de-a face. Apoi putem merge mai departe cu încredere.

Andrew Everton trebuie să ia o hotărârea mare. Să mărturisească? Cum poate rămâne la varianta lui când acest Iuri pare să ştie tot adevărul? Să aibă încredere în Iuri, să aibă încredere în Viking? Să rostească cuvintele? În cameră sunt doar trei oameni, aflați la kilometri întregi în pustiu. E foarte conştient că următoarea frază care îi iese pe gură i-ar putea aduce zece milioane de lire.

— Ok, spune Andrew Everton. Şi îmi garantezi că informația asta nu părăseşte această cameră?

— Nu ne urmăreşte nimeni, zice Viktor. Şi nu ne ascultă nimeni.

Andrew Everton îşi împreunează mâinile, ca şi cum s-ar ruga pentru iertare.

— Eu am ucis-o pe Bethany Waites.

79

Connie Johnson urmăreşte desfăşurarea evenimentelor pe televizorul ei cu ecran plat. Wi-fi-ul se arată cooperant, în sfârşit, iar ea priveşte transmisiunea pe YouTube.

Prin urmare, cu asta gata, s-a pus punct. Andrew Everton e în cadru. Chestorul. Îl întâlnise de câteva ori, păruse de treabă. Dar să ucidă? Cine ar fi crezut? Şi cât de convenabil pentru Connie.

O persoană pe care cu siguranță n-o ucisese el era Heather Garbutt.

Connie găsise cadavrul lui Heather când se întorsese la ea în vizită să mai pălăvrăgească. Cu tot cu andrelele pentru ea. Lângă cadavru văzuse un bilet, ultimele formule de rămas-bun etc. Heather Garbutt era îngrozită de ceva şi, în timp ce se uită la Andrew Everton pe ecran, Connie măcar ştie acum de ce anume.

Connie gândise rapid. Ibrahim şi gaşca lui se aflau pe urmele ucigaşului lui Bethany Waites şi, în estimarea ei, probabil aveau să-l şi găsească. În privința asta a avut dreptate, nu? Connie şi-a zis că nu-i face niciun rău dacă se implică. Dacă ajută. Era posibil ca tribunalul să o privească mai blând dacă ajuta la descoperirea unui asasin.

Aşa că făcuse ferfeniţe biletul lui Heather – *Rămas-bun, nu mai suport*, sau ceva de genul ăsta, îl citise doar pe diagonală – şi scrisese ea însăşi unul. Făcuse ca Heather să pară victima unei crime, oferindu-şi ei rolul persoanei cu informații. Rolul salvatorului.

Acum că ştie că Andrew Everton a ucis-o pe Bethany Waites, Connie poate demara partea a doua a planului. Trebuie doar să inventeze nişte dovezi care să arate cum tot el a omorât-o şi pe Heather Garbutt. Tipul din blocul administrativ, cel cu Volvoul care a şters înregistrările cu ea intrând în celula lui Connie în seara aceea? Ar putea pune pariu că şi-l aminteşte pe Andrew Everton venind în inspecție la închisoare în aceeaşi seară. Iar Connie îşi va aminti, fără îndoială, ceva ce i-a spus Heather. Ceva nevinovat despre poliție. „Chestia asta ajunge până la vârf”, o aiureală de genul ăsta. O să se distreze inventând amintirea.

Everton va fi condamnat, iar lui Connie i se vor tăia câțiva ani din sentință pentru că a cooperat cu autoritățile. Superb. Şi, cu cât scapă mai repede, cu atât se va ocupa mai repede de Ron Ritchie.

Trebuia să recunoască faptul că-i prindeau bine întâlnirile cu Ibrahim.

Cu toate că îşi aminteşte că el i-a spus că, de fapt, ei i-a păsat de Heather Garbutt. Iar faptul că i-a păsat era dovada faptului că nu e vreo sociopată.

Şi, în tot acel răstimp, ea ținuse bucățile din biletul de adio al lui Heather Garbutt în buzunar.

Terapia chiar e un proces fascinant. Abia aşteaptă să continue.

80
Joyce

Vă puteți imagina debandada stârnită când a spus-o.

— Viktor loveşte din nou, a zis Elizabeth. Glonțul nu ratează niciodată ținta.

În clipa asta, mai bine de trei milioane de oameni urmăresc transmisiunea în direct a Fionei pe Instagram. Cu toții tocmai au auzit acelaşi lucru, şi nu se sfiesc să-şi exprime opinia. Cu toții vor să vadă ce se întâmplă mai departe.

Tastez în timp ce mă uit. Acum atmosfera e relaxată, ei trei stau de vorbă despre conturi bancare. Viktor toarnă scotch pentru fiecare.

Ron tocmai a terminat de spus o poveste despre un polițist din Yorkshire care l-a lovit cu bastonul. L-am întrebat dacă pe vremea aceea îl lovea multă lume, iar el mi-a dat dreptate.

Chiar şi pentru noi, a fost un efort de echipă dat naibii. Am desluşit numele din actele contabile, l-am făcut pe Jack Mason să vorbească, am devenit prieteni cu Fiona Clemence. „Prieteni" poate e exagerat spus, cu toate că, dacă e să ne luăm după cifrele de pe contul ei de Instagram, poate că o să fim. Henrik îşi face partea lui, şarmantul de Viktor a obținut mărturisirea. Iar Pauline şi Mike încă aşteaptă să intre în joc. Pauline trebuie să-i aplice din nou machiajul lui Mike Waghorn, pentru că el a plâns. Tocmai i-am spus că trei milioane de oameni urmăresc transmisiunea, iar el a zis că e pregătit.

Mai devreme l-am întrebat pe Bogdan ce face Donna, iar el m-a întrebat la ce mă refer, iar eu l-am întrebat la ce crede că mă refer, iar el mi-a oferit un zâmbețel adorabil şi a ridicat degetul mare.

Apropo de asta, am primit un mesaj de la Mervyn. M-am entuziasmat să-i văd numele pe telefon şi am simțit fluturi în stomac când am deschis mesajul.

Alan OK.

Ei bine, la el mai avem de lucrat. Tocmai i-am urat cu toții succes lui Mike. E momentul să ne întoarcem la acțiune.

81

Donna şi Chris urmăresc transmisiunea pe computerul Donnei. Toată lumea din biroul lor o urmăreşte. Toată lumea de la secția de poliție din Fairhaven o urmăreşte. Toată lumea din Fairhaven o urmăreşte. Toată lumea, punct, o urmăreşte.

Se poate spune fără prea mari dubii că Andrew Everton a devenit azi „Omul pe care Marea Britanie îl urăşte cel mai mult", deşi Donna observă că *Păstrează tăcerea* se află pe locul întâi în topul cărților „Emoționante şi tensionate" de pe Amazon.

Ce lovitură de maestru din partea persoanei care a hackuit Instagramul Fionei Clemence. Speculațiile cu privire la identitatea ei sunt în floare. De parcă Donna şi Chris nu şi-au dat seama exact cine e…

Cea mai recentă noutate pentru mulțimea care s-a îngrămădit în jurul computerului Donnei, cu toții dorindu-şi cu disperare să nu fie chemați să rezolve vreo infracțiune, e faptul că tipul în vârstă de la *South East Tonight*, Mike Waghorn, tocmai a intrat în biblioteca Vikingului.

— Uite-l pe amicul tău, Donna! zice sergentul Terry Hallet.

— A fost amicul meu mai întâi, protestează Chris. Eu i-am făcut etilotestul!

Pe ecran, Mike îşi trage un scaun vizavi de Andrew Everton, care are o expresie uluită pe chip. Mike se uită drept în obiectivul camerei ascunse care filmează scena.

— Bună ziua, sunt Mike Waghorn, bine ați venit la *South East Tonight*...

— Mike, ce… spune Andrew Everton, dar Mike îi face semn să tacă.

— Voiam să le spun câteva cuvinte milioanelor de spectatori care urmăresc transmisiunea noastră în direct. Milioanele de spectatori care tocmai au ascultat mărturisirile chestorului Andrew Ev…

Andrew Everton sare din fotoliu, aproape ieşind din cadru. E prins şi doborât de un braț numai mușchi. Nu ți-ai da seama al cui e brațul dacă n-ai recunoaşte tatuajele. Donna le recunoaşte instantaneu. Deci acolo a fost azi-noapte. „Ai încredere", îi spusese el. Poate n-ar fi rău să înceapă să-şi facă un obicei din a avea încredere în el? Se întreabă dacă toată gaşca e acolo. Bineînțeles că da.

Profesionist desăvârşit, Mike Waghorn aşteaptă ca strigătele estompate ale lui Andrew Everton să dispară undeva departe înainte să continue de

unde a rămas.

— Înțeleg, e o nebunie de moment să vedeți un om mărturisind nişte fărădelegi cumplite. Să vedeți un *chestor* mărturisind că a comis fraudă, acte de corupție, şantaj şi crime. Episodul cu siguranță a stârnit rumoarea pe care o aşteptam. La un moment dat va avea loc un proces, fără îndoială îngreunat de chiar scenele la care sunteți martori, însă, oricum, un proces va exista. Andrew Everton va merge la închisoare, de asta puteți fi destul de convinşi, chiar şi în sistemul juridic indulgent, plin de cocoloşeală, pe care se pare că-l avem în clipa de față în țara noastră. Dar să nu intrăm în discuția asta. Vom întrerupe transmisiunea destul de curând şi vom înapoia contul de Instragram al Fionei către deținătoarea lui de drept. Îți mulțumesc din tot sufletul, Fiona, pentru ajutorul de azi. Nu mă pot gândi la un omagiu mai potrivit pe care i l-ai fi putut aduce lui Bethany. În curând vă veți întoarce cu toții la serviciu, veți lua cina, veți urmări ceva la televizor, veți face orice ați planificat pentru azi. Veți discuta despre ce ați văzut, sunt convins de asta. Şi veți discuta şi mâine, deşi ceva mai puțin. Şi poate că o să mai schimbați câte-o vorbă poimâine, după care subiectul va dispărea. Aşa funcționează ştirile. În locul lui vor venit alte noutăți captivante. Poate că una dintre surorile Kardashian va naşte. Prin urmare, sunt conştient că mă bucur de atenția voastră doar pentru scurtă vreme. Unii dintre voi deja vă pierdeți interesul, pentru că noi ne-am terminat chestiunea principală de aici: Andrew Everton este pus în cătuşe în holul din stânga mea, iar Poliția din Staffordshire e pe drum încoace. Dar v-aş ruga să-mi dați voie să vă mai rețin un minut. Nu durează mult, vă promit. Vreau să vă povestesc despre o prietenă de-a mea, Bethany Waites, care a fost ucisă acum aproape zece ani. Dacă n-ar fi fost ucisă, numele ei v-ar fi fost deja cunoscut, sunt convins. Bethany muncea din greu, era harnică, nimeni nu i-a dat vreodată ceva pe degeaba. Se putea certa toată noaptea, putea să te bată la skanderbeg şi te punea sub masă la băutură. Vedeți voi, era din nord. Dacă am voie să mă exprim aşa. Bethany Waites a fost o jurnalistă excelentă, dar mai presus de toate a fost o prietenă excelentă şi am iubit-o. Nici nu vreau să spun că am iubit-o, vreau să spun că o iubesc. Aşa că atunci când atenția voastră trece mai departe, când interesul vă e stârnit de următorul subiect care vă ia ochii, aş vrea doar să vă amintiți din când în când de numele ei. Bethany Waites. Pentru că merită să fie ținută minte multă vreme după ce Andrew Everton a fost dat uitării. Ei bine, cam atât din ştirile de la ora prânzului. Eu sunt Mike Waghorn şi vă mulțumesc tuturor că ne-ați urmărit. Aveți grijă de voi şi

aveți grijă unii de alții.

82

Tot Kentul tremură în aerul rece, iar Crăciunul nu mai e departe.

— Ți-am mai spus, zice Donna. Eşti iertat.

— Dar a fost important, protestează Bogdan. A fost un premiu. Dacă nu mai câştigi niciun premiu niciodată?

— Mersi pentru votul de încredere, zice Donna. Uite regula de bază: dacă e să primesc vreun premiu, vreau să fii acolo – asta dacă nu eşti ocupat să prinzi un infractor transmițând mărturisirea în direct de pe contul Instagram al unei prezentatoare de televiziune celebre; într-o situație de genul ăsta eşti scutit.

Carwyn Price tocmai a fost acuzat de comportament violent. Donna l-a văzut strecurându-i un bilet în geantă. Scria: *Te urâm cu toții. Eşti o glumă*. E un bărbat care nu reacționează bine când e respins. Bethany, Fiona, Donna – probabil nenumărate altele de-a lungul timpului. Nu va primi decât o pălmuță peste mână, dar la *South East Tonight* nu se va mai întoarce prea curând.

Însă n-au rezolvat încă misterul de la Juniper Court. Poate că ea şi Chris au înțeles greşit de la bun început?

Bogdan parchează cu grijă. Comitetul pentru Parcare de la Coopers Chase nu şi-a pierdut nicio fărâmă din putere – ba chiar şi-au sporit-o, după o recentă tentativă de răzmeriță. Elizabeth merge azi la o prăpastie, iar Bogdan a promis să-l viziteze pe Stephen. Ştie că Stephen se va bucura să o vadă şi pe Donna.

Înainte să coboare din maşină, Bogdan se întoarce spre Donna.

— Am un premiu pentru tine.

— Ai un premiu pentru mine?

— Da, zice Bogdan. Mă simt prost.

Bogdan bagă mâna într-o geantă de sport de pe banchetă şi îi oferă Donnei statueta Anahitei, zeița iubirii şi bătăliilor.

— Donna, te felicit!

— Bogdan! exclamă Donna.

— Voiam să-i fac o gravură, dar se pare că nu e bine.

Donnei nu-i vine să creadă ce ține în mână.

— Bogdan, era două mii de lire! Am fi putut lua două săptămâni în Grecia de banii ăştia.

Bogdan zâmbeşte.

— Kuldesh mi-a vândut-o pe o liră. Şi a zis să-ți spun să te fereşti în continuare de cărămizi.

Donna se uită la statueta ei, premiul ei, apoi din nou la Bogdan.

— De ce ți-a vândut-o pe o liră?

— Păi… zice Bogdan şi deschide portiera. M-a întrebat dacă te iubesc. Şi i-am zis că da.

83

Fusese sugestia lui Ron, din motive numai de el ştiute, e drept, aşa că erau cu toţii aici. Sigur, e un frig de crapă pietrele, însă a avut dreptate. Stau sus pe Shakespeare Cliff. Canalul Mânecii se întinde la nesfârşit în depărtare. Valuri furioase izbesc poalele stâncii, la zeci de metri sub ei, iar sunetul se ridică să-i întâmpine asemenea unui zgomot de ceartă venit dintr-un apartament de mai jos.

Nu aici a murit Bethany, au aflat lucrul ăsta acum, dar e cel mai bun loc în care să bea un pahar în memoria ei.

Andrew Everton nu spune nimic despre toată povestea – nici nu-i de mirare. Prin urmare, ei tot nu ştiu ce s-a întâmplat, de fapt, în noaptea aceea. Unde plecase Bethany? Unde o omorâse Andrew Everton? Cine erau cele două siluete din maşina lui Bethany când aceasta s-a apropiat de prăpastie? Nimeni nu elucidase nici misterul din spatele lui „Robert Brown Msc". Ibrahim o luase razna de câte anagrame făcuse.

Alte întrebări îşi găsiseră răspuns, însă. Unul dintre gardienii de la închisoare spune că Andrew Everton a vizitat-o pe Heather Garbutt în noaptea în care ea a murit. El neagă – dar e firesc să o facă.

Şi Jack Mason. Ron s-a gândit la ultima lor seară împreună. La vina despre care vorbise Jack.

Fiecare are câte un singur trandafir pe care îl aruncă în marea de dedesubt. Elizabeth şi Joyce, Ibrahim, Mike şi Pauline. Până şi Viktor a venit să aducă un omagiu. Îl chemaseră şi pe Henrik, dar el răspunsese: „Nu pricep, n-am cunoscut-o, de ce aş arunca un trandafir în mare?" Avea şi el dreptatea lui. Nu toată lumea vrea să facă parte dintr-o gaşcă, nu?

Aruncă trandafirii rând pe rând. Lui Joyce vântul i-l suflă înapoi în faţă, aşa că trebuie să încerce din nou. Cerul e lipsit de nori, deci dacă Bethany are cum să privească în jos îi poate vedea pe toţi azi. Ron nu prea e de-acord cu lucrul ăsta în mintea lui, însă are suficient loc pentru el în inimă.

Mike Waghorn spune câteva cuvinte. Unele dintre ele trebuie repetate din cauză că vântul se întețeşte. Apoi sugerează să facă o mică plimbare pe vârful stâncii. Ron fusese convins că o să propună asta.

— Io zic pas, spune Ron. Ştii cum sunt cu genunchiu'.

Câteva sprâncene se ridică – cu toţii ştiu că Ron nu vorbeşte despre genunchii lui. Dar le-a închis gura, aşa că în scurtă vreme pornesc la drum.

Pauline rămâne cu el, aşa cum Ron ştia că avea să se întâmple.

— Te simți bine, iubire? întreabă ea.

— Nu-s rău, zice Ron. Mă gândeam doar la baia mea.

— Nu încetezi niciodată să mă surprinzi, Ronnie. Te gândeai să iei un odorizant?

Ron zâmbeşte, dar uşor trist.

— Neah, doar că nu-s obişnuit să am o femeie pe-acasă, nu-i aşa? Tot echipamentu', ştii tu, cremele, machiaju' şi mai ştiu io ce.

— Vrei să zici că ocup prea mult spațiu? N-ai loc pentru un odorizant?

— Îmi place de mor, sincer să fiu, zice Ron. E intim. Mereu am fost sincer cu tine, ştii asta, Pauline.

— Ştiu, dragule, spune Pauline cu o expresie îngrijorată pe chip. Ce s-a întâmplat?

— Tu ai fost mereu sinceră cu mine?

— Sigur, răspunde Pauline. Am mai tras câte-un cui când nu erai pe față, dar în afară de asta…

— Robert Brown Msc, zice Ron.

— Ce-i cu el?

— Ştiu că nu sunt io ăla isteț, spune Ron. Da' era momentul să-mi dau şi io seama de ceva.

— Ron?

— E machiajul, continuă Ron. A stat acolo-n baie în tot timpul ăsta. Înşirat sub oglindă, unde mă bărbieresc. Fix sub nasu' meu.

Ron se uită la Pauline. Nu vrea să o spună, dar trebuie.

— Mascara ta, zice Ron. Bobbi Brown, preferata ta. Bobbi Brown Mascara. „Robert Brown Msc".

84

Donna şi Bogdan se sărută afară din maşină, se sărută în hol, se sărută lângă uşa lui Elizabeth şi Stephen. Bogdan nu e obişnuit cu dovezile publice de afecțiune. Dacă-i vede cineva? Pe lângă asta, are o sacoşă plină cu mâncare care trebuie să ajungă în frigider.

Dar e îndrăgostit, şi acceptă că lucrul ăsta vine la pachet cu propriile provocări. Bogdan bate, apoi deschide uşa, strigându-l pe Stephen.

Stephen stă pe canapea, îmbrăcat în pijama, ceea ce nu e deloc neobişnuit.

— Iată şi cuplul fericit, zice el. Ia uite-i.

— Cuplul foarte fericit, spune Donna. Bună, Stephen.

Donna ține încă statueta în mână. Stephen se ridică şi se apropie ca să arunce o privire.

— Vechea noastră prietenă Anahita, observă el şi ochii i se luminează. Zeița iubirii şi bătăliilor. Foarte potrivit.

Donna zâmbeşte şi dă fuga în bucătărie ca să pună de ceai.

Lui Bogdan îi place să vadă ochii lui Stephen sclipind. Îi place să vadă inteligența aceea. Bogdan văzuse lista cu volumele lui Henrik făcută de Stephen. Atât de amănunțită, atât de frumos scrisă! O să-l bărbierească pe Stephen mai târziu, apoi o să-i dea cu after-shave. Apoi cu cremă hidratantă. Stephen nu a mai trecut niciodată printr-un regim de îngrijire a pielii – „Săpun şi apă, bătrâne” –, dar nu e niciodată prea târziu să înceapă. Poate n-ar fi rău să înceapă să-i dea şi vitamine? Oare Elizabeth ar avea ceva de obiectat? Doar C şi D, pentru început. Nu iese îndeajuns de mult din casă.

— Că veni vorba de bătălii, spune Bogdan aşezându-se lângă tabla de şah. Jucăm?

Stephen refuză printr-un semn cu mâna.

— Nu jucăm azi? întreabă Bogdan.

Poate o să se uite la un film? Sau doar să stea la poveşti. Bogdan o să gătească paella.

— Nu eu, bătrâne, spune Stephen. Elizabeth e cea care joacă şah aici?

— Elizabeth?

— Am încercat să joc de câteva ori, zice Stephen. Nu m-a prins niciodată. Tu joci?

— Da, joc, răspunde Bogdan.

— Eşti bun? întreabă Stephen.

— Depinde, răspunde Bogdan, hotărât să oprească lacrimile care i se formează. În şah eşti bun doar cât persoana cu care joci.

Stephen încuviințează dând din cap şi se uită din nou la tablă.

Bogdan se întreabă ce vede el.

— Eşti mai tare decât mine, zice Stephen. Zici că diavolu-n persoană a gândit jocul ăsta.

Donna se întoarce cu două căni de ceai. Stephen radiază.

— Aşa da, spune Stephen. O ceaşcă de ceai. Aşa da.

85

Ron îi vede pe ceilalți întorcându-se. Dar sunt la distanță, iar drumul înapoi e la deal. Va mai dura o vreme până ajung. Joyce se ține de braț cu Mike Waghorn.

— Tot adevărul? întreabă Pauline.

— Cred că-l merit, spune Ron.

— Şi eu cred, Ronnie, zice Pauline. Dar nu vreau să afle ceilalți. Nu vreau să afle Mike.

Ron ridică uşor din umeri. Oare aici se termină totul? Pe o stâncă, deasupra unei mări dezlănțuite?

— Era cam zece jumate, începe Pauline, nereuşind să se uite în ochii lui Ron. Mă pregăteam de culcare, dacă-ți vine să crezi, începeam devreme a doua zi. Aud interfonul. Îl ignor, noaptea nu vine nimic bun decât dacă e o comandă pe care o aştepți. Sună iar, şi iar, şi până la urmă zic „ducă-se" şi mă duc să mă uit pe camera de la intrare şi o văd.

— Pe Bethany Waites?

— Pe Bethany Waites. Îi deschid şi aştept să bată la uşă. Hai înăuntru, zic, care-i baiu'? Mi-am dat seama că se întâmpla ceva, altfel i-aş fi urat cale bătută. Văd că poartă un palton cu model picior de cocoş şi pantaloni galbeni, parcă tocmai le luase de la un târg de vechituri. N-avea machiaj. Se aşază şi zice „Pauline, am nevoie de un serviciu", la care eu „La zece jumate noaptea?", iar ea spune „Stai jos şi ascultă o poveste". „Să-l sun pe Mike?" întreb eu, iar ea „Nu poți să-l suni pe Mike, nu vreau să-şi facă griji".

— Care era povestea?

— Bethany zice „Trebuie să mă crezi, Pauline, cineva încearcă să mă omoare. Am un reportaj pe care ei nu vor să-l vadă apărut, am primit un mesaj de amenințare", şi doar mă ştii, Ronnie, am auzit de toate la viața mea, de nu ştiu ce să mai cred. Însă ceva din ochii ei mi-a dat de înțeles că spune adevărul, măcar pe-aproape, aşa că am zis „Ce pot să fac? Care-i serviciul? Dacă pot să te ajut, te ajut".

— Şi care era serviciul? întreabă Ron.

Acum o aude râzând în depărtare pe Joyce, notele înalte fiind purtate de vânt.

— Urmează să se întâlnească cu cineva, zice ea. Şi trebuie să arate altfel.

Ştie că nu pot face minuni, dar mă întreabă dacă pot s-o machiez, să-i împrumut o perucă. Să-i schimb înfăţişarea cât să păcălească pe cineva. Avea o poză, mi-a arătat-o, nu mi s-a părut imposibil.

— Şi ai zis da?

— Mai întâi am încercat s-o fac să se răzgândească. Dacă ai necazuri, du-te la poliție. Nu prea e stilul meu, după cum ştii, da' uneori au şi ei rostul lor. Ea zice că nu se poate duce la poliție, are nevoie doar de serviciul ăsta şi toată povestea o să se încheie în curând. Îmi zice să am încredere în ea, că ştie ce face, şi o să mă şi plătească.

— Cinci miare? întreabă Ron.

— Eu îi zic că nu vreau bani, fii serioasă, dacă ai necazuri, hai să ne apucăm de treabă. Şi o machiez ca în poză. Iau o perucă de-a mea, i-o potrivesc, o aranjez un pic şi, nouăj' de minute mai târziu, nu arată rău. E fericită. Tot timpul s-a uitat la ceas, iar acum zice „Pauline, gata, ține-mi pumnii", iar eu o întreb „Unde te duci"?, şi ea răspunde „Dacă nu dau vreun semn până dimineață, dă un telefon la poliție, dar anonim" iar eu spun „Nu te las să pleci, îl sun pe Mike", iar ea zice „N-am încotro". Mă îmbrățişează, chestie pe care n-a făcut-o niciodată, şi îmi dă o bucată de hârtie cu nişte numere scrise pe ea – „Ăştia-s banii tăi" –, apoi pleacă.

Ron bate darabana cu degetele.

— Asta-i povestea?

— Asta-i povestea, confirmă Pauline. Mă crezi, Ronnie?

— Te cred, Paul, spune Ron. Cred că-mi spui adevăru'. Dar îți scapă ceva, scumpo. Îți scapă partea în care n-ai mai spus asta nimănui până acum. Ştiai unde a fost în orele alea, ştiai că a plecat să se vadă cu cineva – şi n-ai zis nimănui? Nu are sens. L-ai fi sunat imediat pe Mike şi ai fi sunat imediat la poliție. Fii serioasă.

Ron vede că Pauline aruncă o privire spre plimbăreții care se apropie.

— A mai fost ceva, spune Pauline. Când aranjam peruca. Țin perucile şi câteva costume pe nişte manechine, vezi tu, şi, înainte să plece, Bethany mă întreabă „Pot să împrumut unul?" La care eu: „Să împrumuți un manechin, te-ai țicnit?" Dar întreaga poveste era o nebunie totală, aşa că până la urmă i-am zis că n-are decât.

— Un manechin?

— A doua zi de dimineață maşina îi e găsită pe fundul râpei, se preiau înregistrările CCTV, toate cele, aşa că sunt gata să-l sun pe Mike dar, înainte de asta, stau să mă gândesc puțin. Mă gândesc la machiaj, la poza pe care

mi-a arătat-o, mă gândesc la perucă, mă gândesc la manechin, la înregistrările cu cele două siluete din maşină. Mă gândesc chiar şi la hainele pe care le poartă, Ronnie. Cred că i-am şi zis: „Io n-aş vrea să mor în astea”.

— Deci crezi că…

— Nu cred – ştiu. Şi, Ron, Mike a fost devastat când a murit Bethany. El o iubea pe ea, ea îl iubea pe el. Şi am fost de părere – o fi bine, o fi rău, nu ştiu – că pentru el ar fi fost de o mie de ori mai rău să ştie că ea înscenase totul, că fugise Dumnezeu ştie unde, cu Dumnezeu ştie câți bani, şi nu-i spusese nici pâs. De ce ar fi făcut-o? Nu mi-am dat niciodată seama.

Pauline priveşte marea.

— Apoi nu s-a mai discutat nimic despre subiectul ăsta. Nimeni n-a fost acuzat de crimă, nimeni nu păţise nimic, iar eu am păstrat tăcerea. Apoi aţi apărut voi şi lumea a început să cadă ca secerată, aşa că am încercat să strecor câteva ponturi. Ştiam că n-o să pot spune adevărul după atâta timp, dar mi-am zis că voi s-ar putea să vă daţi seama şi că Mike s-ar putea să fie nevoit să înfrunte adevărul. Mi-am zis că era şi momentul…

— Să-mi trag una, zice Ron.

— Am încercat doar să fac ce era mai bine, spune Pauline.

— Şi banii?

— Nu m-am atins de ei, răspunde Pauline. Am aruncat hârtia, nici nu m-am mai gândit la ea de atunci. Robert Brown Msc a fost gluma lui Bethany, nu a mea.

— Şi încă una destul de bună, comentează Ron.

— Da, ţi-ar fi plăcut de ea, zice Pauline. Mă poţi ierta, Ron?

— Nu-i nimic de iertat, răspunde Ron.

— Masaj mâine? Un mic răsfăţ?

— Nu-ţi forţa norocu’, spune Ron.

Ceilalţi aproape că au ajuns lângă ei.

Ron se uită la Pauline.

— Unde crezi că e acum?

Pauline zâmbeşte şi se ridică să-i întâmpine pe plimbăreţi.

— Cred că e în rai şi ne priveşte de acolo.

Joyce se aşază în locul Pauline, lângă Ron.

— A fost revigorant, spune Joyce. Nu-mi vine să cred că ai ratat plimbarea.

Ron îşi pune braţul în jurul prietenei lui, şi o vede pe Pauline făcând acelaşi lucru cu Mike.

86

De ani întregi are Google Alerts pe telefon. Dacă cineva, undeva, menționează numele „Bethany Waites”, ea află. Aruncă o privire rapidă, evaluează riscurile, apoi își continuă noua viață. În preajma aniversării morții ei apar de obicei câteva mențiuni, însă an de an tot mai puține, până când au încetat cu totul. Din toate punctele de vedere, Bethany Waites a încetat să existe.

Până acum trei zile, când Bethany Waites a devenit dintr-odată cea mai celebră persoană din lume timp de o după-amiază întreagă. Bethany Waites a văzut toată agitația, bineînțeles, cum s-o rateze, chiar şi în Dubai.

Rămăsese în casă, îşi anulase întâlnirile. De fapt, nu ar fi fost nevoie, e conştientă de asta. Bethany e Alice Cooper de mulți ani încoace. Lumea râde de numele ei, însă acesta serveşte unui scop.

Pe când investiga frauda fiscală, Bethany a învățat tot ce a putut despre spălarea de bani. A ieşit la masă cu profesori şi infractori. A bătut la cap toți specialiştii în domeniu. Un anchetator german i-a spus că pseudonimul cel mai bun pentru cineva care a comis o fraudă e numele unei persoane celebre. „Ajungi să fii imposibil de căutat pe Google”, i-a explicat el. Şi a avut dreptate. Acum, dacă scrii „Alice Cooper” pe Google, va trebui să treci prin cumplit de multe pagini înainte să dai de compania ei, „Media Training and PR Solutions”, de la etajul opt dintr-o clădire de birouri din Dubai Marina.

Şi a învățat mult mai multe decât doar acest mic truc. De fapt, a învățat atât de multe încât a reuşit nu doar să dea de urma banilor din fraudă, ci chiar să-i acceseze.

Iar apoi Andrew Everton i-a trimis glonțul. Glonțul având numele scrijelit stângace pe el.

Atunci şi-a dat seama că e în primejdie. Şi-a dat seama că Andrew Everton o descoperise şi era pe urmele ei. Şi-a dat seama că voia să-i facă rău. Probabil îi ascultase telefonul. Văzuse mesajul cu „absolut dinamită” către Mike.

Aşa că ea avusese de ales. Să sape mai departe, să investigheze mai departe, să fie curajoasă – sau să găsească o cale de scăpare?

Oare avea să fie vreodată capabilă să-l învingă pe Andrew Everton? Era un polițist înalt în grad. Avea resursele necesare să-i acceseze mesajele,

avea o inimă suficient de înghețată încât să-i trimită un glonț.

De fapt, nu avusese nimic de ales.

Aşa că făcuse următorul cel mai bun lucru. În următoarele săptămâni, folosindu-se de ce aflase, a început să canalizeze banii lui Andrew Everton în conturi noi. Nu a retras nimic din ei, abia asta ar fi fost periculos, însă i-a redirecționat. I-a ascuns.

După moartea ei, sărmanii Andrew Everton şi Jack Mason se străduiseră atâta amar de vreme să recupereze banii, însă rețeaua concepută de ei era atât de opacă, atât de *inteligentă*, încât nu avuseseră cum să vadă că banii dispăruseră deja.

Avea planul pus la punct. Uciderea ei, dispariția, paşaportul nou, coafura nouă şi machiajul nou. Îşi luase singură sânge cu nişte truse de testare pentru acasă pentru a mânji cu el interiorul maşinii. Prinsese tot felul de şiretlicuri. Însă nu-i venea să creadă că o să-l ducă până la capăt – până în noaptea când primise e-mailul de la Andrew Everton. „Vino să ne vedem. Vreau doar să vorbim.”

Bethany şi-a dat seama că era momentul să-şi ia rămas-bun. De la viața ei, de la reportajul ei, de la Mike. Sifonase o sută de mii de lire dintr-un cont obscur din Panama, numai cât să-i ajungă şi să plătească pentru operație. Făcuse un reportaj, cu mulți ani înainte, despre o femeie din Faversham care câştigase o avere din chirurgie estetică, iar femeia s-a arătat extrem de dornică s-o ajute, pentru o sumă considerabilă. În Dubai puteai obține cam orice-ți trecea prin cap dacă aveai zece milioane de lire în buzunar. Iar Bethany Waites şi-a cumpărat anonimatul.

A scăpat basma curată, sigur. Dar a scăpat basma curată cu ce anume?

Avea regrete, cu siguranță. Înainte să dispară, primise câteva refuzuri de la BBC. Încrederea în sine îi fusese ştirbită. Bethany începuse să creadă că n-o să reuşească niciodată, că n-o să dea vreo lovitură. Asta a făcut ca acele zece milioane, noua viață, să fie încă şi mai tentante. Dar poate că ar fi trebuit să rămână pe poziții? Uite ce s-a întâmplat cu Fiona Clemence. Însă Bethany nu avea încrederea Fionei. Nu avea nici înfățişarea Fionei, cu toate că de la operație încoace seamănă puțin mai mult cu ea. Ar fi putut să strângă din dinți şi să reziste, însă i-a ieşit o ocazie în drum şi a ales să profite de ea. Mike îi spusese să lupte mai departe, că o să reuşească, însă pe atunci ea era prea tânără ca să ştie că el spunea adevărul.

Iar cu Mike e cel mai rău. E regretul care încă o face să se trezească noaptea. Ştie asta, şi a ştiut şi că Pauline va şti asta. Ar fi putut să mai

rămână, să fie curajoasă. L-ar fi putut aduce pe Andrew Everton în fața justiției, ar fi putut urca pe scara ierarhică, s-ar fi putut bucura de carieră, ar fi putut trece în vizită pe la Mike la un pahar ori de câte ori era prin zonă. Asta ar fi putut face.

Însă mintea ei se tot întoarce la glonț. La glonțul cu numele scrijelit pe el, trimis de Andrew Everton. Menit să o sperie, fără îndoială, însă un glonț care până la urmă l-a costat pe el zece milioane de lire.

După aceea, Bethany nu a mai avut, de fapt, de ales. Are glonțul în fața ei chiar acum. Îl cântăreşte în palmă, la fel ca în noaptea aceea, cu mulți ani în urmă. Să te fereşti de glonțul care-ți poartă numele.

Şi tocmai numele e cel care a împins-o să ia o hotărâre. Pentru că numele scrijelit pe glonț nu era „Bethany Waites”. Cu asta s-ar fi descurcat.

Numele era „Mike Waghorn”.

87

Mike Waghorn se uită prin e-mailurile lui vechi. În fiecare an, în ziua în care e aniversată moartea lui Bethany, telespectatorii îi trimit mesaje de condoleanțe. Nu mulți, iar numărul li se împuținează de la an la an, însă destui cât să conteze.

Anul ăsta primise doar patru. Trei de la corespondenți obişnuiți şi unul de la un cont pe care nu-l identificase niciodată. O adresă de mail cu „no-reply”. Se pierduse în vălmăşagul de mesaje în primii câțiva ani, dar acum e foarte vizibil. Mesajul conținea de fiecare dată un singur trandafir roşu. Mike nu-l luase niciodată în seamă cu adevărat.

Corpul lui Bethany nu fusese descoperit. Tot felul de oameni îi explicaseră de ce, curenții şi aşa mai departe, iar Mike a acceptat ce i s-a spus. Dacă stăteai să cauți, existau multe cazuri similare, iar Mike stătuse să caute.

Apoi li s-a spus că Bethany fusese îngropată în grădina lui Heather Garbutt. Dar, în ciuda săpăturilor, cadavrul nu fusese găsit nici acolo. Andrew Everton continuă să protesteze că e nevinovat.

Dar dacă…? Mike a început să se gândească la asta. Dar dacă…?

Mike se uită la e-mailul cu trandafirul roşu. Caută în urmă. Acelaşi mail în fiecare an. Toate de la aceeaşi adresă cu „no-reply”.

Ce putea semnifica trandafirul roşu? În primul rând, iubire. Lancashire? Cam forțat. Însă lui Bethany îi plăcea să forțeze lucrurile. Îi plăcea să-l tachineze. „Absolut dinamită”, bine zis. De parcă ar fi existat vreo posibilitate ca el să se prindă de asta.

Sigur, e-mailurile nu sunt de la Bethany, bineînțeles că nu. Sunt doar trandafiri de la cineva care vrea să facă urări de bine. Dar e o fantezie plăcută. Ideea că Bethany nu e moartă, ci trăieşte undeva pe picior mare, poate cu banii din frauda fiscală? Nimeni altcineva nu pare să-i aibă, şi până şi Henrik a spus că la un moment dat banii parcă pur şi simplu au dispărut. Oare dispăruseră odată cu ea?

Oare Bethany chiar l-ar fi părăsit fără să-şi ia rămas-bun?

Pentru zece milioane, de ce nu? Era o nesăbuință, şi era o dovadă de lăcomie, dar cine n-a fost nesăbuit şi lacom în viață? Mike a fost nesăbuit toată viața, până când Bethany i-a arătat în cele din urmă adevărul. Şi-ar dori ca Bethany să fi rămas prin preajmă suficient de mult încât să-i poată

întoarce serviciul.

Poate că e-mailurile chiar sunt de la Bethany. Mike poate alege să creadă ce doreşte. Şi, dacă într-adevăr de la ea sunt, speră că ea a văzut transmisiunea de ieri. Omagiul pe care i l-a adus. Speră că ştie, oriunde ar fi, acolo sus, acolo jos, sau undeva la mijloc, că o iubeşte.

Mike îşi toarnă un cidru direct din sticla de plastic. De ce nu? Ridică paharul.

— Pentru prieteni care nu sunt de față.

88
Joyce

Au trecut câteva zile de la toată frenezia. Probabil ar trebui să vă pun la curent cu tot ce s-a întâmplat de atunci.

Mi-am terminat proza scurtă. Nu se mai cheamă „Masacrul canibal” – acum se numeşte „Viaţa e doar un vis – o povestire de suspans cu Gerry Meadowcroft”. Am trimis-o la *Evening Argus* şi mi-au răspuns imediat că propunerea mea a fost primită. Le-am scris înapoi ca să le mulţumesc şi le-am urat un weekend plăcut, dar e-mailul ăsta n-a mai ajuns la ei. De atunci n-am mai primit niciun semn.

Am început o povestire nouă în care inspectorul Gerry Meadowcroft merge în Maroc. N-am fost niciodată în Maroc, dar am văzut un documentar cu Rick Stein în care se ducea în Marrakesh, aşa că pentru multe descrieri mă inspir de acolo.

Andrew Everton e la închisoare. Belmarsh, înaltă securitate. Pentru propria lui siguranţă înainte de orice, cred eu. A fost găsit vinovat de fraudă, dar uciderile lui Bethany şi Heather încă sunt investigate. E interesant că, într-un caz normal, transmisiunea în direct pe care am făcut-o ar fi viciat procesul, însă reacţia a fost atât de puternică încât am impresia că până şi autorităţile şi-au dat seama că trebuia să se vadă că se face dreptate. Andrew încă protestează că e nevinovat, dar, orice s-ar întâmpla, o să rămână multă vreme la închisoare.

Ironia face că romanele lui se vând acum ca pâinea caldă. Sunt în topul clasamentelor Kindle, iar o editură a început să scoată pe bandă şi exemplare în format fizic. Netflix au cumpărat drepturile de a le adapta pentru televiziune. E adevărat ce se spune despre publicitate. Însă el nu vede niciun ban. Totul e reţinut de tribunal până se acoperă cele zece milioane furate.

Nu cred că o să fie acuzat vreodată de crime. Unde sunt dovezile? Au săpat fiecare centimetru din grădină şi din pădurea din spatele casei lui Heather şi nu au găsit niciun cadavru. Au găsit, în schimb, multe alte arme, grămezi de bani, paşapoarte false, bunuri furate, orice vă trece prin minte. Se pare că, de-a lungul timpului, ori de câte ori a săpat câte o groapă în căutarea cadavrului, Jack Mason a mai ascuns câte ceva înainte s-o umple la loc. Cu prima armă pe care am găsit-o, mitraliera de asalt, nu s-a tras

niciodată, iar cele o sută de mii de lire erau de la jefuirea unui oficiu poştal din Tunbridge Wells.

De curând am fost la shopping în Tunbridge Wells. Carlito ne-a dus pe toți acolo cu microbuzul. Citisem undeva într-o carte că Tunbridge Wells are un magazin Waitrose, dar nu are. Are, în schimb, o librărie Waterstones mare, frumoasă, şi mi-am cumpărat o carte de Stephen King intitulată *Despre scris*, şi un roman nou de Marian Keyes.

Cea mai mare ştire probabil că e Mike Waghorn. Lumea întreagă a asistat la omagiul adus lui Bethany, iar el zice că de atunci telefonul nu a mai încetat să-i sune. A semnat cu ITV pentru o emisiune numită *Cei mai notorii criminali în serie din Marea Britanie.* A co-prezentat *The One Show* – emisiunea mea preferată – timp de o săptămână, şi l-au chemat înapoi. Iar săptămâna viitoare mă duc din nou la Elstree să-l văd la *Stop the Clock – Celebrities*! Elizabeth se pare că are deja un angajament, aşa că o să vină Pauline cu mine.

Fiona Clemence ne scoate pe toți la cină după aceea, cum ar fi şi normal, dat fiind că acum are opt milioane de urmăritori pe Instagram şi urmează să filmeze o versiune americană a emisiunii *Stop the Clock*.

Pauline şi Ron tocmai s-au întors dintr-un weekend prelungit în Stratford-upon-Avon. L-am întrebat pe Ron ce piese de Shakespeare au văzut, iar el mi-a aruncat o privire lipsită de expresie, deci cred că şi-au petrecut tot weekendul la pub. Ibrahim pare cam pierdut fără Ron. Ştiu că se bucură foarte mult pentru el, dar poate că ar trebui să-l supraveghez mai îndeaproape. De multe ori îl scoatem pe Alan la plimbare împreună iar el turuie vesel, însă chiar şi aşa…

Şi, că veni vorba de plimbat câinii, de multe ori dau peste Mervy şi Rosie. Mervyn e foarte chipeş şi trebuie *eu* să mă stăpânesc să dau din coadă în preajma lui. Nu spune prea multe, dar uneori poate că-i mai bine, nu? Cu unii bărbați îți petreci aproape tot timpul dând din cap la tot ce zic.

Îi duc lui Mervyn câte o tocăniță din când în când, întotdeauna suficient pentru amândoi, numai ca să-mi dau seama dacă se prinde, însă de fiecare dată zice „Mersi, o să-mi ajungă două zile”. Dar felul în care o spune, vocea lui profundă, impunătoare – ei bine, merită fie şi numai pentru asta. Încă nu a arătat vreun interes real, cu toate că ieri a venit la mine cu exemplarul lui din *The Times* şi a zis „E acolo un articol despre Margaret Atwood, despre cum îşi scrie cărțile, mă gândeam că te-ar interesa”. Trebuie că a fost cea mai lungă frază pe care mi-a adresat-o vreodată, deci cine ştie… Am citit

articolul, aşa că o să avem despre ce discuta data viitoare când mă văd cu el.

Crăciunul se apropie cu paşi repezi şi sper că Joanna şi Scott o să poată veni încoace. Nu am întrebat pe nimeni ce planuri are. Mă întreb dacă Ron o să fie cu Pauline? Poate le-ar face plăcere să treacă pe aici? Şi cu Ibrahim, fără discuție. Mă întreb ce face Viktor de Crăciun. O să-l întreb mâine, pentru că am fost cu toții invitați la prânz la el. De data asta o să-mi iau costumul de baie, nu-mi pasă cât de frig e.

Contul meu de cripto, care la un moment dat valora peste şaizeci şi cinci de mii de lire, valorează acum opt sute. I-am dat un e-mail lui Henrik, iar el a răspuns: „Joyce, trebuie să crezi”. Ce să cred – nu ştiu. Dar, orice ați spune despre criptomonede, tot sunt mai amuzante decât Obligațiunile Premium de la stat{10}.

Atât de multe lucruri s-au întâmplat anul ăsta, iar preferatul meu tocmai a dat buzna în încăpere, căutând necazuri. Alan crede că e ora de culcare şi, ca de atâtea ori, are dreptate.

89

Lăcomia, asta era. Greşeala fatală. De ce nu se mulţumise cu ce avea?

De fapt, lăcomia şi inteligenţa exagerată. Cele două greşeli fatale.

Acum stă la Belmarsh, când ar fi trebuit să se afle pe o terasă în Spania, cu o bere rece şi o maşină de scris fierbinte.

„O bere rece şi o maşină de scris fierbinte.” Andrew Everton îşi notează expresia în caiet. Noua lui carte, *Vinovat sau nevinovat*, va fi cea mai bună de până acum – asta imediat ce i se dă voie să folosească un computer. Poate i se va da voie după ce e condamnat? Câte cărţi va trebui să vândă ca să plătească zece milioane de lire, conform legii? El bănuieşte că multe.

Frauda fiscală – aşa simplă, aşa lipsită de victime. Cum de mersese atât de prost? Acţiunea dintr-o carte, transformată în infracţiune adevărată. Mai bine ar fi păstrat-o sub formă de carte. Mai bine ar fi avut încredere în ceea ce scrie. „În stilul lui Grisham”, se exprimase cineva, a uitat cine.

N-ar fi trebuit nici să-i trimită lui Bethany glonţul. Sperase că o să-i bage frica-n oase. N-ar fi trebuit să-i dea e-mailul în care îi cerea să se întâlnească. Ar fi trebuit să rămână în umbră. Viaţa nu e o carte.

Atâtea cadavre, iar el nu omorâse decât o singură persoană. Sigur, le spusese lui Jack şi Heather că o omorâse pe Bethany. Asta era o lovitură de maestru: să-i şantajeze cu un cadavru care nu exista. Paza de coastă îi spusese că dacă trupul nu a ieşit la mal într-o săptămână, probabil nu avea să mai apară niciodată, şi de aici îi venise ideea. O idee aşa deşteaptă. Până la urmă, prea deşteaptă. Era foarte nedrept. N-ar trebui să fii penalizat pentru că eşti prea deştept.

Şi îi spusese şi tipului cu ochelari fund de borcan că o omorâse pe Bethany. Pentru că a crezut că asta vrea tipul să audă. A crezut că aşa o să-şi obţină banii.

Lăcomia şi inteligenţa exagerată – uite unde ajungi cu ele.

Cine o omorâse pe Bethany Waites? Andrew Everton habar nu are. Nu el, şi ştie sigur că nu Jack Mason, altfel mica lui schemă cu şantajul n-ar fi funcţionat. Şi unde au ajuns toţi banii? Nici în privinţa asta nu are habar. Cine era tipul cu ochelari? Era Elizabeth Best exact ceea ce părea să fie? Toată viaţa a început să i se destrame din clipa în care a întâlnit-o. Atât de multe întrebări, atât de puţine răspunsuri.

În timp ce se uită la cei patru pereţi ai celulei în care stă, izolat de ceilalţi

prizonieri, încuiat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru pentru propria lui siguranță, făcându-şi nevoile într-o găleată de metal prinsă cu un şurub în perete, Andrew Everton îşi dă seama că, pentru un tip aşa deştept, par să fie foarte multe lucruri pe care nu le ştie.

Există şi o veste bună, şi întotdeauna ar trebui să te concentrezi asupra veştilor bune. Nu s-au găsit dovezi concrete care să stabilească o legătură între el şi moartea lui Bethany sau a lui Heather. Avocatul lui o să-l doboare imediat pe „martorul ocular" de la închisoarea Darwell. Poate va reuşi să dovedească şi acuzațiile de crimă. Publicul lătra după sângele lui, dar publicul mereu latră după ceva. În scurtă vreme o să găsească alt subiect, în privința asta Mike Waghorn avusese dreptate.

Poate că n-o să fie condamnat decât pentru fraudă. Câți ani ar încasa? Poate va executa cinci ani dintr-o sentință de zece? Poate va scrie o serie bestseller despre un prizonier care elucidează crime din celula în care e ținut? O să-i spună „Greu de închis" sau „Omul înaripat".

Da, să se concentreze asupra lucrurilor pozitive.

E ironic faptul că în cazul singurei crimei pe care chiar o comisese pare că nu o să fie considerat nici măcar suspect. În clipa în care Jack Mason a început să vorbească, Andrew a trebuit să-l ucidă. N-a avut încotro. A făcut ca totul să pară o simplă sinucidere. Jack şi-a dat seama în clipa în care a deschis uşa.

„Moartea bate la uşă". Andrew Everton scrie şi asta în caiet, la secțiunea „Titluri bune".

Dacă poate să se apere de acuzațiile de crimă, cinci ani o să zboare ca şi cum n-ar fi.

90

Chris sărbătoreşte rezolvarea cazului aşa cum au făcut-o toţi poliţiştii duri de-a lungul timpului: bea kombucha de cireşe şi înmoaie batoane de ţelină în humus organic în timp ce se uită la darts.

Se gândeşte că trebuie să fi fost mult mai simplu să omori oameni înainte de epoca probelor ADN. Mai că-ţi pare rău de maniacii criminali din zilele noastre.

Dacă omori pe cineva, mai ales de la mică distanţă, cu pistolul, nu există niciun mod mai elegant de a o spune: o să-ţi pui tot ADN-ul lor pe tine. Pe mâini şi pe haine. Iar ADN-ul ăsta se transferă apoi pe orice obiect atingi.

La Premiile Poliţiei din Kent, Patrice întrebase pe cine trebuie să aresteze Chris data viitoare ca mai primească o medalie. Ca să mai aibă parte de o noapte la costum, cu prosecco gratis şi la anul. De o altă medalie simpatică, lucioasă, într-un alt săculeţ simpatic de catifea.

Ei bine, după mesajul pe care tocmai l-a primit, Chris e convins că va fi invitat şi la anul. Iar asta numai datorită lui Patrice.

Iată cum a început totul. Pistolul era atât de mic! Nu-i dăduse deloc pace lui Chris. Pentru un tip cu acces la atât de multe arme, legale şi ilegale deopotrivă, de ce s-ar fi împuşcat Jack Mason cu un pistol atât de mic încât să-l strecori în buzunar?

Răspunsul, ca de atâtea ori, a fost foarte simplu: din cauză că pistolul chiar fusese strecurat în buzunarul cuiva.

Când l-a furat de pe şantierul din grădina lui Heather Garbutt, Andrew Everton alesese cel mai mic pistol cu putinţă. Asta pur şi simplu pentru că trebuia să treacă pe lângă cine ştie câţi poliţişti fără ca vreunul să-l observe. N-ar fi putut ascunde un AK-47, chiar dacă, de fapt, găsiseră două.

Chris a cerut ca pistolul să fie analizat mai temeinic, iar analizele au dovedit că pistolul fusese îngropat împreună cu alte patru descoperite pe şantier. Aceleaşi fibre de la pânza în care fuseseră învelite armele, aceiaşi compuşi acizi din sol. Şi aceeaşi muniţie. Prin urmare, Andrew Everton văzuse pistolul, îl furase, iar apoi îl folosise ca să-l împuşte pe Jack Mason.

Era o probă bună, asta fără îndoială. Dar nu perfectă. Nimeni nu l-a văzut pe Andrew Everton vârând pistolul în buzunar. Oricare dintre cei de pe şantier l-ar fi putut fura. Jack Mason însuşi putea să-l fi dezgropat cu săptămâni înainte. Planificându-şi sinuciderea, Jack e posibil să se fi gândit:

„Ştiu cum fac, o să dezgrop un pistol minuscul pe care l-am îngropat acum zece ani”. La tribunal, un avocat decent ar fi aruncat cât ai clipi o umbră de îndoială asupra pistolului, iar Andrew Everton cu siguranță va avea un avocat decent.

Însă pentru Chris era o probă îndeajuns de bună ca să-şi dea seama că Andrew Everton l-a ucis pe Jack Mason. Mai trebuia doar să dovedească.

El şi Donna au discutat raționamentul. Nu voiau ca Everton să meargă la tribunalul şi să se fofileze pe lângă o acuzație de crimă din pricina unei chestiuni tehnice. Chris trebuia să găsească nişte probe suplimentare care să confirme fără dubiu că Everton s-a aflat în locul unde a fost ucis Jack Mason şi la momentul respectiv. Nişte ADN.

Dar unde să-l găsească?

În cele din urmă, Patrice a venit cu ideea. A sugerat exact locul unde putea fi găsit ADN-ul. Chris s-a arătat sceptic. Mai mult decât orice, ar fi fost de o ironie extremă. Însă, după alte câteva încercări, contactase laboratorul de criminalistică, iar astăzi tocmai primise rezultatele. Patrice a avut dreptate. Tocmai i-a trimis un mesaj, în timp ce ea e la o şedință cu părinții, ca să-i spună lucrul ăsta.

Everton trebuie să se fi spălat temeinic, desigur. Sângele – şi ADN-ul lui Jack Mason pe care-l conținea – ar fi trebuit să fie demult pierdut. Însă Andrew Everton fusese neglijent. Sau, acum că-l cunoaşte puțin pe individ, lui Chris i se pare mai probabil că s-a dat cocoş. Poate că nu-şi distrusese hainele decât în ziua de după crimă? Ziua în care era numai un zâmbet, când stătuse la ceremonia de premiere lângă Chris şi Patrice? Poate se recontaminase în timp ce se descotorosise de ele?

Indiferent de motiv, lui Andrew Everton îi va fi extrem de greu să explice cum de au fost găsite urme din ADN-ul lui Jack Mason tocmai unde au fost găsite.

Pe medalia simpatică, strălucitoare şi pe săculețul simpatic, de catifea pe care Andrew Everton i le-a înmânat lui Chris la Premiile Poliției din Kent.

Chris mai vâră un baton festiv de țelină în gură.

Acum să vedem pe unde scoți cămaşa.

91

E ceva ce Bogdan nu-i spune, Elizabeth îşi dă seama de asta. Nu are legătură cu Donna – de trei ori „ura” pentru amorezi şi tot restul –, dar cu siguranță ceva e. Chiar şi aşa, astăzi l-a lăsat din nou cu Stephen. Vor sta de vorbă când ajunge acasă.

— A fost o adevărată aventură, spune Viktor. Sunt recunoscător pentru asta. Am fost împuşcat, îngropat şi adus din nou la viață. Şi am jucat mult snooker.

— Bine ai venit la Clubul Crimelor de Joi, zice Elizabeth.

Stau pe terasa lui Viktor, laptopul e deschis, gin tonicul a fost turnat. Londra li se întinde înaintea ochilor într-o panoramă vastă, în nuanțe de verde, albastru şi cenuşiu. Autobuzele ca nişte globule roşii. Totul arată aşa elegant de aici, de sus, însă amândoi cunosc bine tainele care zac sub acoperişurile Londrei. Banii, crimele, răul pe care îl fac oamenii. Unde tu vezi un coş de fum intim, ei văd un cadavru care e ars. Asta se întâmplă după aproape şaizeci de ani în branşă.

E frig, dar frigul îi ajută pe amândoi să gândească. Andrew Everton se află după gratii, aşteptându-şi procesul. Jack Mason şi Heather Garbutt sunt în pământ. Henrik e înapoi în Staffordhisre, dar a început să-i trimită lui Viktor clipuri cu pisici de pe internet. Lui Elizabeth i se pare că gestul aduce mult a armistițiu. E mulțumită. Acum, că l-a găsit din nou pe Viktor, ar prefera să nu-l piardă.

Însă ea şi Viktor sunt de acord că misiunea a fost încheiată doar pe jumătate. Viktor l-a făcut pe Andrew Everton să mărturisească; Viktor făcea pe toată lumea să mărturisească mai devreme sau mai târziu. Dar ceva nu era în regulă. Amândoi simțeau asta. Discutaseră pe îndelete subiectul. Oare descoperiseră întreaga poveste? Oare puseseră mâna pe cine nu trebuia?

— Cum se simte Stephen? întreabă Viktor.

— Vorbim altă dată, răspunde Elizabeth.

Henrik a continuat cercetările, însă oriunde s-a uitat, banii pur şi simplu dispăruseră. Îi elucidaseră pe „Carron Whitehead” şi „Michael Gullis”. De „Robert Brown Msc” nici nu se apropiaseră. Poate că exista vreo minte genială care să dezlege misterul ăsta în timp, dar Elizabeth şi Viktor s-au oprit amândoi din a mai încerca.

Însă Henrik a descoperit o pistă. O altă plată timpurie, de astă dată în

valoare de o sută de mii de lire.

Viktor şi Elizabeth studiază dosarul din faţa lor. Henrik a urmărit plata până în Insulele Virgine Britanice, unde fusese spartă în patru plăți separate. Una dintre sume ajunsese în Insulele Cayman, însă urma s-a răcit. O alta plecase spre Panama, iar alta în Lichtenstein, şi de acolo pe coridoarele nesfârşite ale discreției bancare. Însă a patra plată era cea interesantă. Către Banca Internațională din Dubai. Pare nelalocul ei.

— De ce ai trimite bani în Dubai? întreabă Elizabeth. Sigur există locuri mult mai sigure, mult mai întunecate.

— Pentru acces rapid, poate? sugerează Viktor. Or fi fost nişte bani de cheltuială pentru cineva?

Elizabeth se gândeşte să-şi aloce timp să investigheze filiera Dubai. Cunoaşte oameni acolo. Zece milioane de lire au dispărut de undeva, însă uneori nu e nevoie decât de o sută de mii ca să pui mâna pe cineva. Iar lui Elizabeth i-ar plăcea la nebunie să pună mâna pe ucigaşul lui Bethany Waites.

Dar poate că se înşală? Poate că-i scapă ceva evident – cu siguranță asta e impresia pe care o are. În adâncul ființei ştie că nu prea se potriveşte. Oare încep puterile să-i scadă? Îmbătrâneşte. În ultima vreme foloseşte un aparat de hidromasaj pentru picioare. Ba chiar o să-i cumpere şi lui Joyce unul de Crăciun. Oare e momentul să renunțe la toate aiurelile astea? La goana după umbre?

Viktor tremură din pricina frigului. Elizabeth îi aşază mai bine pătura.

— Mulțumesc, spune Viktor. Țara ta e foarte rece.

— La fel şi a ta, zice Elizabeth, iar Viktor îi cedează punctul.

E momentul să renunțe la toate aiurelile astea? Elizabeth râde în sinea ei. Din ce e alcătuită viața dacă nu din aiureli?

— Poate ne-ar prinde bine nişte soare pe timp de iarnă? întreabă Elizabeth.

— Poate, e de-acord Viktor. Vreo sugestie?

— Am înțeles că Dubai are o climă foarte temperată în perioada asta.

— La fel am înțeles şi eu, confirmă Viktor. Şi am mai înțeles că stau foarte bine pe partea de cumpărături. Au chiar şi galerii de artă.

— Am putea arunca o privire prin galeriile de artă, nu-i aşa?

— Puțintel shopping… spune Viktor. Stăm la soare…

— N-ar strica, nu? întreabă Elizabeth.

Poate că e bătrână, dar ştie că va găsi ceva acolo. Piesa lipsă.

— Ştii, începe Viktor, îmi amintesc cum am stat pe fundul gropii ăleia, cum se arunca pământ pe mine. Îmi amintesc că m-am uitat la voi toți şi că m-am întrebat dacă ar putea ăsta să fie genul de viață pentru mine. Coopers Chase. Ceaiul, checurile, păsările şi câinii, şi prietenii. Dacă ar putea fi locul de care să simt că aparțin. Sigur înțelegi.

— Mult prea bine, spune Elizabeth.

— Mă simțeam singur, continuă Viktor. Tu ai reparat asta pentru mine. Tu şi prietenii tăi. Prietenii mei. Sunt nişte figuri, nu-i aşa?

— Chiar sunt nişte figuri, e de acord Elizabeth.

— Ți-am spus că o să-mi iau o masă de snooker?

— Ron nici nu prea a vorbit despre altceva în maşină, pe drum încoace, răspunde Elizabeth. A trebuit să mă prefac că dorm.

— Oamenii sunt totul, până la urmă, nu-i aşa? spune Viktor. Întotdeauna oamenii sunt totul. Poți să te muți în jumătatea cealaltă de glob ca să găseşti viața perfectă, să te muți în Australia, dacă vrei, însă de fiecare dată se reduce la oamenii pe care-i întâlneşti.

Elizabeth aruncă o privire spre piscina suspendată. Iat-o pe Joyce făcându-şi bazinele, ținând capul deasupra apei ca să nu-şi ude părul. Băieții, Ron şi Ibrahim, sunt pe marginea piscinei, îmbrăcați în paltoane şi stând în şezlonguri. Ibrahim se chinuie să citească *Financial Times* din pricina vântului. Ron încearcă să-şi dea seama cum să pună la loc capacul paharului de cafea.

E mult prea frig să înoți, dar Joyce nu s-a lăsat descurajată. Elizabeth îi zisese să fie serioasă, şi că piscina o să fie tot acolo şi la vară.

— A, dar noi e posibil să nu mai fim, răspunsese Joyce.

Şi avea dreptate. Cel mai bine e să profiți de tot, câtă vreme poți. Cine ştie când o să înoți pentru ultima oară, când o să te plimbi pentru ultima oară, când o să săruți pentru ultima oară? Elizabeth bănuieşte care ar putea fi secretul pe care i-l ascunde Bogdan. Fie.

Joyce vede că Elizabeth o priveşte şi îi face cu mâna. Elizabeth îi face şi ea cu mâna. Înoată mai departe, Joyce. Înoată mai departe, frumoasa mea prietenă. Ține capul la suprafață cât de mult poți.

VIRTUAL
VP
PROJECT

MULȚUMIRI

Aceste mulțumiri sunt, la propriu, ultimul lucru pe care trebuie să-l scriu, iar imediat ce le închei am voie să plec în vacanță.

Probabil că aş fi putut pleca în vacanță şi în alte momente din timpul procesului de scriere, dar, sincer acum, editorii au un fel de a te privi prin care te întreabă „Chiar e necesar să pleci la CenterParcs când termenul de predare bate la uşă?”

Scriu aceste rânduri, ca de atâtea ori, cu Liesl Von Pisică stând tolănită pe biroul meu. Din când în când lăbuța îi tresaltă mecanic spre mine, atunci când zgomotul tastelor devine prea puternic pentru urechiuşele ei delicate.

Indiferent dacă îmi doarme pe tastatură, îmi acoperă ecranul ori miaună după mâncare – deşi tocmai a fost hrănită –, ştiu că Lisl încearcă mereu să mă ajute.

Într-adevăr, le sunt îndatorat multor persoane care m-au ajutat, m-au strunit, m-au susținut sau – în cazul ei – m-au mieunat în timp ce am scris *Glonțul care a ratat ținta*.

În primul rând, cititorilor. Nimic din branşa asta nu se întâmplă fără cititori, adică voi. Asta dacă nu cumva pur şi simplu citiți rândurile astea într-o librărie în timp ce aşteptați pe cineva să cumpere hârtie de ambalat cadouri. Dacă aşa stau lucrurile – ce-ar fi să cumpărați o carte? Nu trebuie neapărat să fie asta. Cumpărați un Mark Billingham sau o Shari Lapena.

Însă dacă ați citit cartea, atunci vă mulțumesc din tot sufletul. M-am bucurat teribil să mai petrec timp cu gaşca, şi sper că şi voi. Singura mea misiune e să încerc să vă ofer divertisment şi chiar îmi doresc să vă placă să citiți cartea. Chiar dacă această „plăcere” poate însemna să plângeți în public sau să ratați stația de autobuz.

Le mulțumesc şi librarilor incredibili din toată lumea. Cred că v-am întâlnit deja aproape pe toți, şi sunteți nişte eroi. Sunteți nişte eroi datorită iubirii pentru cărți, datorită capacității voastre de a recomanda cărțile potrivite oamenilor potriviți şi datorită capacității de a întreba „Doriți pungă?” de trei sute de ori pe zi, având încă zâmbetul pe buze. Vă promit că la anul, în aceeaşi perioadă, o să vă mai aduc o carte pe care s-o vindeți.

Sunt binecuvântat şi cu o minunată echipă editorială. Mulțumiri nesfârşite redactorei mele, Harriet Bourton, de la Viking, pentru răbdarea, inteligența şi pregătirea ei, şi pentru că e efectiv o plăcere să lucrez cu ea.

„Piscina suspendată” din carte nu doar că e adevărată, ci se află chiar lângă birourile Penguin Random House din Battersea.

Sunt nişte paznici la uşa Ambasadei SUA, mai în față, şi un grup de tinere care trec prin uşile rotative ale clădirii unei edituri, în stânga.

În imaginația mea, grupul e alcătuit din echipa mea minunată de la Viking: Harriet, Ella Horne, Olivia Mead, Ellie Hudson, Rosie Safaty şi Lydia Fried, imortalizate pe hârtie. Vă mulțumesc pentru munca extraordinară pe care o faceți. Sunteți cea mai bună echipă din branşă. Vedeți ce aproape ați ajuns de Joyce şi Elizabeth fără să vă dați seama?

Îi mulțumesc uluitoarei Sam Fanaken, guru al vânzărilor, pentru că ştie cât de mult îmi place să văd grafice. Şi îi mulțumesc echipei sale sclipitoare: Rachel Myers, Kyla Dean, Alison Pearce, Eleanor Rhodes Davies, Linda Viberg, Madeleine Bennett şi Meredith Benson, precum şi Samanthei Waide şi lui Grace Dellar.

Sunt din nou dator față de Natalie Wall şi Annie Underwood pentru geniul lor în materie de redactare şi producție. Natalie e prima persoană care mi-a explicat vreodată, pe scurt, când să folosesc „*which*” şi când să folosesc „*that*”. E o observație pe care o voi ține minte pentru totdeauna.

Îi mulțumesc pentru excelenta redactare şi Donnei Poppy, care nu doar că are cunoştințe enciclopedice despre fotbaliştii de la Liverpool, ci ştie şi în care trenuri din sud încă se servesc gustări din cărucior. De asemenea, a câştigat şi distincția de a fi prima persoană din lista de mulțumiri care poartă numele a două personaje diferite din Clubul Crimelor de Joi.

Coperta emblematică rămâne rodul muncii realizate de incredibilii Richard Bravery şi Joel Holland. Deseori imitată, niciodată depăşită.

Îi mulțumesc şi lui Tom Weldon pentru sprijin, înțelepciune şi pentru Golden Penguins.

Cariera de autor e practic imposibilă fără un agent extraordinar, iar agenta mea, Juliet Mushens, e cea mai bună în ceea ce face. Mă susține la nesfârşit, are o imaginație fără limite şi mai e şi grozav să stau la bârfe cu ea. În cinstea mult mai multor Golden Penguins! Juliet e susținută cu pricepere de Liza DeBlock, Kiya Evans şi Rachel Neely. De fiecare dată când a apărut o carte nouă, ele au ridicat ştacheta încă un nivel. În curând o să avem nevoie de un alt suport pentru ştachetă. De asemenea, Liza, să ştii că în sfârşit am completat formularul acela de impozite pentru Bulgaria.

Am mulți editori minunați în toată lumea, iar anul ăsta am avut norocul de a putea începe să-i cunosc personal. Le mulțumesc tuturor, şi sper că nu

a trecut neobservat faptul că am reuşit să-mi continui recordul de a pomeni cumva Estonia în fiecare carte.

Mulţumiri deosebite li se cuvin, însă, editorilor mei americani, care sunt o parte esenţială din aceste cărţi. Incomparabililor Pamela Dorman şi Jeramie Orton – de data asta a fost o întreagă operaţiune! Mai departe, mulţumiri din partea mea de Atlantic spre a voastră către Brian Tart, Kate Stark, Marie Michels, Lindsay Prevette, Kristina Fazzalaro, Mary Stone şi Alex Cruz-Jimenez. Îi mulţumesc şi minunatei Jenny Bent. Să sperăm că va fi un an cu mai puţine conferinţe pe Zoom şi în care voi întâlni mulţi cititori şi librari americani.

Îi mulţumesc Paulinei Simmons pentru numele ei şi lui Debbie Darnell pentru personalitatea ei. Îi mulţumesc Angelei Rafferty şi lui Jonathan Polnay pentru că a răspuns cu asemenea viteză şi pricepere întrebărilor mele despre ADN. Practic l-aţi condamnat pe Andrew Everton şi, pentru asta, vă suntem cu toţii recunoscători. Şi mulţumiri deosebite lui Katy Loftus. Veţi face mereu parte din gaşcă.

Familia mea rămâne pulsul cărţilor mele. Îi mulţumesc, ca întotdeauna, mamei mele, Brenda, pentru nenumăratele lucruri pentru care nu mă voi putea revanşa niciodată. Lui Mat şi Anissei, lui Jan Wright, şi bunicilor mei, Fred şi Jessie, pentru forţa şi bunătatea lor.

Le mulţumesc copiilor mei, Ruby şi Sonny, care au început să devină tot mai monetizabili şi care mă fac mândru şi fericit în fiecare zi. Sunt foarte norocos să vă fiu tată, chiar dacă unul dintre voi efectiv nu mă lasă niciodată să câştig la Mario Kart.

Şi, în cele din urmă, toată iubirea mea şi toate mulţumirile pentru Ingrid. Faptul că a existat timp înainte să te cunosc mi se pare acum absurd. Îmi umpli viaţa de fericire şi râsete, iar a-mi împărtăşi viaţa cu tine e cel mai mare privilegiu pe care mi-l pot închipui.

Trebuie precizat şi că Ingrid e cea care a venit cu titlul *Glonţul care a ratat ţinta* şi care a adus-o pe minunata Liesl Von Pisică în viaţa mea.

Şi, că veni vorba de Liesl Von Pisică, trebuie să fug. Am închis fereastra din biroul meu, iar ea îmi explică foarte limpede că aşa ceva e inacceptabil.

Pe data viitoare…

„Inteligentă, caldă și foarte amuzantă."
DAILY EXPRESS

„Captivantă, emoționantă și te face să râzi în hohote."
MARK BILLINGHAM

„Emoționantă, plină de haz, extrem de tensionată."
JEFFERY DEAVER

PATRU PRIETENI IMPROBABILI.
O CRIMĂ FĂRĂ CADAVRU.
IAR NECAZURILE BAT LA UȘĂ...

SERIA BESTSELLER CARE A STABILIT NOI RECORDURI

„O adevărată bucurie."
KATE ATKINSON

„Caldă, înțeleaptă și isteață."
VAL MCDERMID

„Plină de umor și suflet."
HARLAN COBEN

SCENE PRESS

ISBN 978-630-6542-12-3
9 786306 542123

{1} Serial britanic despre o echipă de medici de la Urgențe (n. trad.).

{2} *The Velveteen Rabbit*, carte pentru copii clasică scrisă de Margery Williams (n. trad.).

{3} Din desenul animat „Aladin” *(n. trad.)*.

{4} Formație reggae și pop britanică, înființată în 1978 la Birmingham (n. trad.).

{5} Printre gratii aud păsările (n. trad.).

{6} Inima mea vrea să fremete ca vulturii în zbor/ Vrea să fie auzită, ca mierlele și cântul lor,/ Dar inima-mi e frântă, despicată-n două împrejur pe roată,/ Vulturul nu poate zbura, totuși inima-mi vrea să fremete toată (n. trad.).

{7} Îmi amintesc, copil fiind, în gârla unde ne jucam/ Unde tainele noastre le păstram, și promisiuni făceam,/ Unde soarele nicicând nu contenea, unde ploaia căzând nicicând nu vedeam,/ În gârla unde ne jucam, bine mi-o amintesc (n. trad.).

{8} Considerat un „supermaterial”, grafenul este un strat unic de grafit (materialul din mina creioanelor) care, odată izolat de acesta, capătă proprietăți conductoare și de rezistență extraordinare. Deși are o grosime de numai un atom, este unul dintre cele mai dure materiale din lume (n. trad.).

{9} Lanț de restaurante fast-food (n. trad.).

{10} Premium Bonds sunt emise de statul britanic. Spre deosebire de o loterie obișnuită, unde se joacă valoarea acțiunii, la Premium Bonds *dobânda* obligațiunilor e cea distribuită prin loterie. Obligațiunile intră lunar în tragerea la sorți, iar guvernul se obligă să le cumpere înapoi, la cerere, la prețul inițial (n. trad.).

virtual-project.eu

RICHARD OSMAN

#1 bestseller
Sunday Times

Vânzări de milioane de exemplare
din întreaga serie

Glonțul care A RATAT ținta

CRIME SCENE PRESS

UN NOU MISTER PENTRU CLUBUL CRIMELOR DE JOI